

EMAC

КРИМИНАЛЕ

Юси Адлер-Улсен

Убийци на фазани

ЮСИ АДЛЕР–УЛСЕН УБИЙЦИ НА ФАЗАНИ ВТОРИЯТ СЛУЧАЙ НА КОМИСАР КАРЛ МЬОРК

Превод: Ева Кънева

chitanka.info

Улиците на Копенхаген са домът на Кими. Кражбите са нейното препитание. С времето се е научила умело да избягва полицията и да не се застоява твърде дълго на едно място. Но сега към нея има насочен мерник и преследвачите ѝ са неумолими.

Комисар Карл Мьорк от Отдел „Q“ — отделът за разкриване на стари случаи — получава папка с информация за бруталното убийство на брат и сестра отпреди двацет години. Заподозрени са били група ученици от богаташки пансион, докато един от тях не си е признал и е бил вкаран в затвора. Какво прави този приключен случай на бюрото на Карл? Кой го е сложил там? Кой смята, че не е разрешен?

Комисарят търси Кими за разпит, а някой друг вече разпитва за нея. Кой ще стигне пръв до нея? Кими пази тайни, които определени хора с власт искат да заровят надълбоко. И тя няма търпение да разкрие най-смразяващата от тях...

Датчанинът Юси Адлер-Улсен е обявен от лондонския „Таймс“ за следващото явление в скандинавското крими. Книгите му са преведени на над 40 езика и с тях Адлер-Улсен е получил вече 15 награди, сред които е и престижният „Стъклен ключ“.

*Посвещава се на трите грации Ане, Лене и Шарлоте,
всяка от които е и желязна лейди.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Горещи благодарности на Хене Адлер-Улсен за ежедневно оказваната подкрепа и за удивителната ѝ мъдрост. Благодаря и на Хенинг Кюре, Елсебет Веренс, Фреди Милтън, Еди Киран, Хене Петерсен, Миша Шмалцийг и Хенинг Кюре за безценните и задълбочени коментари, както и на Йенс Веренс за консултацията по логистика, и на Ане К. Андерсен за октоподните ѝ пипала и за орловото ѝ око. Благодаря и на Гите и Петер К. Ранес, и на Датския център за писатели и преводачи в Хал за гостоприемството по време на престойта ми там, на Пол Г. Екснер за обичайната му безкомпромисност, на Карло Андерсен за предоставената информация от най-разнообразни сфери, в частност за особеностите на лова, и на полицейски комисар Лейф Кристенсен за щедро споделения с мен опит и за внесените професионални уточнения.

Благодаря и на вас, прекрасни мои читатели, които посещавате моята уеб страница www.jussiadlerolsen.com и ме вдъхновявате за нови творчески начинания.

ПРОЛОГ

Над върхарите изтрещя поредният изстрел.

Виковеите на гоначите се усилиха. Пулсът му туптеше все по-яростно в тъпанчетата, докато влажният въздух стържеше дробовеите му до болка. „Тичай, колкото те държат краката, внимавай само да не паднеш! — насърчаваше се той. — Рухна ли, повече няма да се изправя. По дяволите, как да си освободя ръцете? О, тичай, тичай... шшшт. Не бива да ме чуват. Дотук ли бях? Така ли ще свърша?“

И клоните драцеха лицето му и оставяха кървави дири, а кръвта се смесваше с потта.

Виковеите долитаха до ушите му отвсякъде. В този миг го връхлетя страхът от смъртта. Прогърмяха още няколко изстрела. Свистенето на куршумите се чуваше все по-близо, потта бликаше неудържимо по тялото му и образуваше плътен слой под дрехата.

След минута или най-много две щяха да го настигнат. Защо не можеше да освободи ръцете си от проклетото тиксо?

Яростно пърхане на криле. Подплашени от изстрелите, няколко птици литнаха и се изгубиха над върхарите. Сенките затанцуваха поигриво зад стройния шпалир от смърчове. Ловците скъсиха дистанцията на стотина метра. Виковеите станаха по-отчетливи, жаждата за кръв — по-осезаема.

Как ще го убият? С куршум или със стрела? И край? Всичко приключва?

Не, не... няма да се задоволят с толкова леко наказание. Тези мерзавци не са толкова жалостиви. Стискат пушки и окървавени ножове. Неведнъж са показвали колко безпощадни са с арбалета!

„Къде да се скрия? Дали да не се върна? Ще успея ли?“ Погледът му шареше по земята, но под превръзката, която почти покриваше очите му, виждаше само тънка светла ивица и краката му непрекъснато се препъваха.

„Сега дойде моят ред да разбере какво е да попаднеш в ръцете им. Няма да ме пощадят. Ще търсят пълно удовлетворение. Само то ще

ги усмири.“

Сърцето му се разблъска още по-лудешки.

1.

Тя пое огромен риск, дръзвайки да върви по главната улица. Уви се в зелен шал и тръгна покрай осветените витрини, докато очите ѝ непрекъснато сканираха минувачите. За нея беше важно да ги разпознава, но да остане незабележима за тях; да заживее в мир с демоните си и да остави другото на онези, дето сега профучаваха покрай нея; да остави другото на озлобените негодници с мъртви погледи.

Кими погледна уличните лампи. Бяла светлина обливаше асфалта. Тя разтвори ноздри. Скоро щеше да застудее. Настана време да подготви леговището си.

Застана сред групата чакащи пешеходци. Измежду премръзналите посетители на увеселителния парк „Тиволи“ забеляза жена в туидово палто. Минувачката я изглежда през присвити очи, сбърчи гнусливо нос и се отдръпна, за да е сигурна, че няма да се докосне до Кими. „Не се поддавай“ — забумтя предупредителният глас в главата ѝ, докато гневът правеше първите си опити да я завладее.

Погледът ѝ се плъзна надолу и спря върху прасците. Чорапогащникът на непознатата блестеше дискретно, а краката ѝ свършваха в обувки с висок ток. Устните ѝ се свиха в презрителна гримаса. Един шут — и ще просне тази фръцла на паважа! Нека разбере, че дори костюм от „Кристиан Лакроа“ не е застрахован срещу калта по тротоара. Тъкмо ще се научи да се пази.

Кими се вгледа право в лицето на непознатата. Ясно очертана очна линия, напудрен нос, грижливо оформени къдрици. Недружелюбен поглед. Не от вчера ги познаваше тя тези кифли. Нали някога беше тяхна посестрима. Арогантни, надути пуйки без никакво съдържание. Копия на мащехата ѝ. Някога такива жени се наричаха нейни приятели.

Сега Кими ги ненавиждаше от дън душа.

„Направи нещо — зашепнаха гласовете в главата ѝ. — Не се примирявай. Покажи ѝ коя си. Хайде!“

Кими се загледа към скупчилите се тъмнокожи момчета на отсрещния тротоар. Ако не я държаха толкова зорко под око, щеше да бутне непознатата, докато автобус 47 профучава покрай пешеходците. Представи си с кристална яснота каква кървава пихтия ще остане след автобуса. Какъв шок ще предизвика премазаното тяло на надутата кифла. И каква неопикуема удовлетвореност от възмездието ще изпита самата тя, Кими.

Успя обаче да се овладее. Знаеше, че в тълпата винаги се намира някой по-бдителен минувач. Възпря я и смътен спомен — кошмарен отзвук от миналото.

Вдигна ръкав към носа си и го подуши. Жената до нея беше сбърчила нос съвсем основателно. Платът вонеше отвратително.

Светофарът светна зелено. Кими тръгна по пешеходната пътека, влачейки куфара след себе си. Той подскачаше на раздрънканите си колелца. Смяташе това да е последното му пътуване. Беше дошло време да изхвърли старите дрипи.

И да претърпи поредната метаморфоза.

Насред гаровия салон, пред билетното гише, се мъдреше щендер с вестници — сякаш за да вгорчи допълнително живота на закъсняващи и незрящи. Докато вървеше през града, Кими вече бе успяла да разгледа водещите заглавия в днешната преса. Направо ѝ се догади от отвращение.

— Говеда — промърмори тя, подминавайки щендерите с поглед, вперен право напред.

Нещо обаче я накара да извърне леко глава. С крайчеца на окото си улови снимка на познато лице върху един от рекламните вестникарски афиши.

Само при вида на мъжа тялото ѝ се разтресе.

„Дитлеу Прам купува частни болници в Полша за 12 милиарда“ — пишеше под снимката. Плю върху плочките на пода и спря за миг, докато усмири гнева си. Ненавиждаше Дитлеу Прам. И него, и Торстен, и Улрик. Но един ден ще им покаже къде зимуват раците. Тъпкано ще им го върне. Нека само почакаат.

Засмя се. Мъжът срещу нея ѝ се усмихна. Поредният малоумен наивник, който си въобразява, че знае какво става в чуждите глави.

Пак замръзна на място. Малко по-напред зърна Тине Плъха — на обичайното ѝ място, наведена напред, с натежали клепачи. Олюляваше се, протегнала напред мръсната си длан. Издуханият ѝ мозък явно още се надяваше някой в това гъмжило да се смили и да пусне петак в шепата ѝ. Само наркоманите стоят така часове наред. Нещастни паразити.

Опита се да я подмине незабелязано и тръгна към улица „Ревентлов“, но Тине вече я беше видяла.

— Здравсти! По дяволите, чакай, Кими — долетя зад гърба ѝ гласът на Тине в прилив на неочаквана адекватност.

Тя не реагира. На оживени места Тине ставаше непредвидима. Само когато Кими я дръпнеше на някоя по-усамотена пейка, мозъкът ѝ започваше да функционира нормално.

Затова пък беше единственият човек, който не изкарваше Кими от нерви.

По улиците вилнееше студен вятър и хората бързаха да се приберат по домовете си. Пред гарата чакаха пет черни таксито „Мерцедес“ със запален двигател. „Поне едно ще остане, когато ми потрябва“ — съобрази тя. Само това я интересуваше.

Пресече диагонално улицата, теглейки куфара, и го остави до витрината на магазина за тайландска храна. Само веднъж ѝ се беше случвало някой да ѝ отмъкне куфара. Днес, в това ужасно време, навярно дори крадците си стояха вкъщи, и тази опасност не я притесняваше. Пък и да го гепят, все едно. Вътре нямаше кой знае какви ценности.

Всъщност чака на площада пред гарата не повече от десетина минути. После се появи потенциална жертва. От някакво такси слезе ослепително красива жена в палто от норка и много крехко телосложение, максимум 38-и размер. Дърпаше куфар на стабилни гумени колелца. Преди Кими набеязваше по-едри жени, но е всеизвестно, че от продължителния живот на улицата не се качват килограми, и напоследък се принуди да преосмисли целевия тип.

Отмъкна куфара, докато дамата се бе забляла в автомата за билети във фоайето. Изниза се от задния изход и за нула време се озова до стоянката на такситата.

Практиката създава майстора.

Експедитивно натъпка куфара в багажника на първото такси и даде знак на шофьора да потегли веднага.

Извади пачка банкноти от джоба на палтото си.

— Ще получиш бакшиш, ако правиш каквото ти кажа — заяви тя, без да обръща никакво внимание на мнителния му поглед и потръпващите от погнуса ноздри.

След около час ще се върнат да вземат стария куфар. Кими — в нови дрехи и ухаеща на парфюма на непознатата.

Тогава ноздрите на таксиджията ще започнат да потръпват съвсем по друг начин.

2.

Дитлеу Прам беше привлекателен мъж и го знаеше много добре. В бизнес класата на самолета съвсем не липсваха жени, повече от готови да чуят колко бързо може да ги закара с ламборгинито до дома си в Рунгсте.

Този път бе хвърлил око на блондинка със събрана на тила коса и очила с големи черни рамки, които ѝ придаваха недостъпен вид. Това го възбуждаше.

Опита се да я заговори, ала без успех. Предложи ѝ „The Economist“. На заглавната страница имаше снимка на атомна електроцентрала, заснета в контражур. Блондинката отхвърли любезното му предложение с категоричен жест. Той поръча на стюардесата да ѝ донесе специално питие, но избраницата му остави чашата недокосната. А когато самолетът от Шчечин се приземи в Каструп по разписание, той осъзна, че е пропилял нахалост деветдесет безценни минути.

Ето такива неща го вадеха от равновесие.

Крачейки нервно по остъклените коридори на трети терминал, той си набеляза жертва: несигурно стъпващ мъж, насочил се към транспортиращата пътека. Дитлеу ускори ход и го настигна точно когато старецът постави стъпалото си върху пътеката. Незабелязано подлагане на крак — и онзи щеше да се строполи върху стъклената преграда. Дитлеу вече си представяше как очилата се смъкват, а нещастникът отчаяно се мъчи да се изправи.

Едва се сдържаше да не осъществи замисленото. Така беше устроен. Заедно с останалите в групата бяха кажи-речи закърмени с агресия. Не го намираше нито за противно, нито за срамно. Ако сега покоен стареца през краката, онази курва ще е виновна. Да беше се навила да му погостува! Само след час щяха да се въргалат между завивките.

Какво се преструва, че не ѝ се иска.

Мобилният звънна. Кръчмата „Странмьоле“ се стрелна в огледалото за обратно виждане. Пред него проблесна морето.

— Да — вдигна той глава и погледна екранчето. Обаждаше се Улрик.

— Мой познат я е видял преди два дни до пешеходната пътека към Централната гара на улица „Бернсторф“.

Дитлеу изключи МРЗ плейъра си.

— Добре. Кога по-точно?

— В понеделник, на 10 септември, към девет вечерта.

— Ти какво предприе?

— С Торстен обиколихме района. Не я открихме.

— И Торстен ли се включи?

— Да. И без да ти казвам, се сещаш, че само ми се пречкаше.

— Кому възложи задачата?

— На Олбек.

— Добре. Тя как е изглеждала?

— Нормално облечена, доколкото ми обясниха. Отслабнала. Но миришела.

— Миришела?

— Да — на пот и пикня.

Дитлеу кимна. Ето това мразеше най-много у Кими. Не само че се случваше да се запиява за месеци или дори години, ами и никога не знаеш какво да очакваш от нея. Ту потъваше вдън земя, ту изникваше изневиделица и събираше всички погледи. Кими олицетворяваше най-голямата опасност в живота им. Единственото, което действително можеше да ги провали.

— Този път няма да й позволим да се измъкне, нали, Улрик?

— Защо според теб ти се обаждам?

3.

Чак когато слезе в подземие на Полицейското управление и застана пред тъмните офиси на Специалния отдел „Q“, Карл Мьорк осъзна, че отпускът и лятото са безвъзвратно отлетели. Включи осветлението и плъзна поглед по бюрото си, отрупано с безразборно нахвърляни папки, издути от претъпкване. Едва надви желанието си да затръшне вратата и да си бие камшика. В средата на стаята Асад беше намърдал ваза с гладиоли, достатъчна да блокира средно широка улица. Това никак, ама никак не подобряваше положението.

— Добре дошъл на работа, шефе! — проехтя зад гърба му.

Карл се обърна и срещна блесналите от бодрост и жизнерадост кафяви очи на Асад. Рядката му тъмна коса стърчеше приветливо на всички страни. От цялото му същество лъхаше приповдигната готовност да отдаде своята лепта пред олтара на полицията. Що за ентусиазъм!

— Какво става, Карл? — слиса се Асад, след като забележа унилия поглед на началника си. — Човек да не повярва, че току-що се връщаш от почивка!

— Самият аз не мога да повярвам — поклати глава Карл.

На третия етаж течаха поредните рокади. Проклетата полицейска реформа. Сигурно не след дълго Карл ще се нуждае от джипиес, за да открие кабинета на началника на Отдел „Убийства“. Отсъства някакви си три седмици, а в службата вече бяха постъпили петима нови. Зяпах го, все едно е паднал от Луната.

За какви, по дяволите, се мислят?

— Нося ти добра новина, Карл — подхвана Маркус Якобсен, докато погледът на Карл обхождаше стените на новия кабинет на шефа — хибрид между операционна и кризисен щаб от трилър на Лен Дейтън^[1].

По стените се мъдреха снимки на трупове с изцъклени очи в съседство с разноцветна амалгама от карти, диаграми и служебни графици. Обстановката навяваше впечатление за потискаща ефективност.

— Добра новина, казваш. Но на мен тук всичко ми подсказва обратното — отбеляза Карл и се тръшна на стола пред началника си.

— Очаква се да пристигнат гости от Норвегия.

Карл го изгледа изпод натежалите си клепачи.

— Доколкото подочух, става въпрос за петчленна делегация от Осло. Искат да разгледат Специалния отдел „Q“. Следващия петък в десет, да не забравиш? — усмихна се Маркус и му смигна. — Поръчаха да ти предам, че очакват визитата с нетърпение.

„И са единствените с тази нагласа.“

— По този повод ти осигурих подкрепление. Казва се Росе.

Карл се поизправи на стола.

Излизайки от кабинета на Маркус Якобсен, Карл дълго се мъчи да преодолее удивлението си. Неслучайно съществува поговорката, че лошото не идва само. Работното му време започна едва преди пет минути, а вече бе поел ангажимента да менторства на стажантка в администрацията. Да не говорим за ролята на екскурзовод на група малоумници. По време на отпуска бе забравил за всички гадни задължения.

— Къде е новата, която ще обучавам? — попита той госпожа Сьоренсен.

Тъпата флъорца дори не вдигна поглед от клавиатурата.

Карл удари леко по плота — да привлече вниманието ѝ. Но къде ти!

Някой го потупа леко по рамото.

— Ето го в целия му блясък, Росе. Имам удоволствието да ти представя Карл Мьорк — от плът и кръв.

Карл се обърна и се озова очи в очи с две удивително приличащи си жени. „Откривателят на черния цвят явно не е живял напразно“ — помисли си той. Въгленовочерни, ултракъсо подстригани коси, наситеночерни очи и тъмни дрехи. Адски зловещо.

— За бога, Лис, какво се е случило с теб?

Най-дейната секретарка в отдела прокара пръсти през косата си, допреди три седмици руса, и го стрелна с кокетна усмивка:

— Харесва ли ти?

Карл кимна и насочи вниманието си към непознатата. Носеше обувки на високи токчета и го гледаше с усмивка, способна да срази и най-големия куражлия. Двете с Лис си приличаха много. Коя ли е запалила другата по този нов имидж?

— Запознай се с Росе. При нас е от две седмици и непрекъснато разпръсква великолепната си харизма. От днес я поверявам на теб, Карл. Грижи се добре за нея.

Карл влетя в кабинета на Маркус, подкован с множество възражения, но след дващест минути осъзна, че е поставен пред свършен факт. Началникът му бе отпуснал седмица за подготовка преди пристигането на норвежката делегация. Карл нямаше друг избор, освен да включи Росе в екипа си. Вече разчистили помещение в подземие, досега пълно с полицейски ограждащи ленти и други приспособления за отцепване на местопрестъпление, и го преустроили в неин кабинет, съобщи Маркус Якобсен. Въпросът за назначаването на Росе Кнюсен в Специалния отдел „Q“ не подлежеше на обсъждане.

Карл нехаеше под влиянието на какви мотиви началникът е взел това решение.

— Имала е отлични оценки в Полицейската школа, но се провалила на шофьорския курс. А провалиш ли се там, напълно те отписват, колкото и да си талантив. Възможно е да е била твърде чувствителна да участва в акции, амбицията ѝ да работи в полицията обаче я подтикнала да учи за секретарка. Една година е била в Централното управление. Дойде при нас да замества Съоренсен, но тя вече се върна — поясни Маркус Якобсен, докато за петнайсети път завърташе кутията цигари в ръка.

— Защо тогава не я изпрати обратно в Централното, ако смея да попитам?

— Ами защо... Сред тамошните колеги възникнали пререкания... Това нас не ни засяга.

— Добре.

Думата „пререкания“ не предвещава нищо добро.

— Е, вече имаш секретарка, Карл. Тя е много добър кадър.
Едва ли имаше служител, когото Якобсен да не е оценил така.

— На мен ми се стори много симпатична — отбеляза Асад, за да окуражи Карл.

— Само да те светна: в Централното е плетяла интриги. Интригантите не са симпатични.

— Интри... Какво е това, Карл?

— Друг път ще ти обясня, Асад.

Помощникът кимна и отпи от ментовата отвара в чашата си.

— Да ти докладвам, Карл. С онзи случай, който ми възложи да проверя, докато те няма, не стигнах доникъде. Търсих къде ли не, но всички документи са изчезнали, докато горе местеха кабинетите.

Карл вдигна глава. Изчезнали? Наистина? Крайно време беше днес да се случи и нещо позитивно.

— Нищичко не открих. Но се поразрових из купчините в кабинета ти и виж какво намерих. Много интересен случай.

Асад му подаде светлозелена нанка и застина в очакване.

— Да не възнамеряваш да ми висиш на главата, докато изчета документите?

— Ако не възразяваш.

Асад сложи чашата на шефското бюро. Карл изпълни бузите си с въздух и бавно го издиша, докато разтваряше папката.

Случаят датираше от лятото на далечната 1987-а. Годиinata върна Карл към зората на младостта му, когато заедно със свой приятел за пръв път посети карнавала в Копенхаген. Тук червенокосо момиче го научи да танцува самба. Тялото ѝ се носеше шеметно в ритъма на танца. Прекрасно усещане, особено когато завършиха нощта върху якето му зад един храст в Кралската градина. С тази фурия Карл, двайсет и няколко годишен, се почувства като истински девственик.

Хубаво лято беше. От Веле го преместиха в участъка на улица „Антони“.

Убийствата бяха извършени осем-десет седмици след карнавала, горе-долу по времето, когато червенокоската уви гъвките си бедра

около друг ютландец, а Карл тръгна да опознава тесните улички на нощен Копенхаген. Странно защо не си спомняше нищо по този толкова мистериозен случай.

Полицията открила двама младежи, брат и сестра, съответно на осемнайсет и седемнайсет години, пребити до неузнаваемост във вила недалеч от езерото Дюбесьо в Ръорви. Жестоките рани по тялото на момичето свидетелствали, че е била подложена на жесток побой и е умряла в страшни мъки.

Карл плъзна поглед надолу по листа. Не е била изнасилена. Ценни вещи не са били откраднати от трупове. Карл прочете още веднъж доклада от аутопсията и започна да прехвърля вестникарските изрезки. Статиите не бяха много, но затова пък с бомбастични заглавия. „Пребити до смърт“ — съобщаваше „Берлингске Тиденде“ с прекалено подробно за стила му описание на телата.

И двамата били открити до камината. Момичето — по бански, а брат й — гол. В ръката си стискал бутилка коняк, пълна наполовина. Починал вследствие от удар с тъп предмет. По-късно разследващите установили, че оръжието на убийството е чук, намерен на една поляна между езерата Флундерсьо и Дюбесьо.

Мотивите за убийството не били известни, но подозренията бързо паднали върху група ученици в пансион, отседнали по същото време в огромна семейна вила покрай брега на Флундерсьо. Често се случвало да предизвикват размирици в местната дискотека — „Кръглото“ — и двама от местните отворковци здравата си изпатили от юмруците им.

— Стигна ли дотам, дете пише кого са заподозрели?

Карл изгледа Асад изпод присвити вежди. Надяваше се отговорът му да е достатъчно красноречив. Сириецът обаче не се впечатли:

— Прочел си, разбира се. В доклада се намеква, че бащите им печелели добре. През златните осемдесет, или както там ги наричат, хората масово се замогвали, нали?

Карл кимна. Тъкмо започваше да чете точно тази част.

Асад имаше право. И понастоящем бащите на тези хора до един бяха известни личности.

Карл отново прегледа имената на учениците от пансиона. Направо да се изпотеш. Оказваше се, че не само бащите им са

богаташи и знаменитости. Част от младежите от компанията също се бяха издигнали. Родени със сребърна лъжичка в устата, направо я бяха позлатили. Дитлеу Прам например притежаваше цяла верига от луксозни частни болници, Торстен Флорин се титулуваше международно признат дизайнер, а Улрик Дюбьол-Йенсен трупаше активи като борсов аналитик. И тримата оглавяваха класацията на най-преуспелите датчани. В това число влизаше и наскоро починалият корабовладелец Кристиан Волф. Останалите двама членове на приятелската група обаче не се вписваха в тази звездна компания. Днес Кирстен-Мари Лесен беше кажи-речи потънала в неизвестност, а Бярне Тьоерсен, признат и осъден за двойното убийство, произлизаше от по-скромно семейство.

След като приключи с четенето на доклада, Карл хвърли книгата върху бюрото.

— Не разбирам как случаят е попаднал при нас — чудеше се Асад.

За разлика от обикновено, днес не се усмихваше.

— Нито пък аз — поклати глава Карл. — Вече има осъден за престъплението. Направил е самопризнания, получил е пожизнена присъда и в момента е зад решетките. При това сам се е предал в полицията. Не виждам основания за съмнения. Случаят е приключен — той хлопна шумно папката.

— Така е. Но убиецът се е предал чак девет години след убийството.

— Е, и? Явил се е в полицията напълно доброволно. Когато е извършил престъплението, е бил само осемнайсетгодишен. Може животът да го е научил, че времето не притъпява угризенията.

— Какво значи „притъпява“? — не разбра Асад.

— Приспива, облекчава — въздъхна Карл. — Гузната съвест е продължила да го гложди, Асад. И то още по-ожесточено.

По лицето на арабина личеше, че в главата му кипи трескава мозъчна дейност.

— Нюкьобинг и Холбек са работили съвместно по случая. Включил се е и Отрядът за бързо реагиране. Но не виждам информация кой ни е препратил делото. А ти?

Карл плъзна поглед по корицата на папката.

— Не, никъде не е упоменато. Странна работа.

Ако колегите от двата полицейски окръга не бяха изпратили делото, кой тогава? И защо изобщо да отварят случая, щом вече има осъден с действаща присъда?

— А това? — прехвърляйки материалите, Асад се натъкна на известие от „Данъци и такси“ и го подаде на Карл.

Оказа се годишен отчет, адресиран до Бярне Тьоерсен, настанен в община Албертслунд, затвор „Врисльоселиле“ — мъжа, пребил до смърт двамата младежи.

— Виж! — Асад посочи огромна сума в графата за продажби на акции. — Какво ще кажеш?

— Че човекът произхожда от заможено семейство и в момента има време да се заиграва с парите си. Пък и явно се справя добре. Накъде биеш?

— Ако искаш да знаеш, родителите му са били съвсем обикновени хора, Карл. Единствен той от компанията в пансиона се е издържал със стипендия. Както виждаш, не е бил богаташко синче. Чети по-внимателно.

Асад се върна на предните страници.

Карл подпря главата си на длан.

Лотото на отпуските е, че рано или късно свършват.

[1] Лен Дейтън (р. 1929) — английски писател на криминални и шпионски романи. — Бел.прев. ↑

4.

Есента на 1986-а година

Шестимата ученици от втори прогимназиален курс в пансиона бяха много различни, но едно ги сплотяваше. След края на часовете се срещаха в гората или някъде, далеч от любопитни погледи, и пушеха хашиш, пък ако ще да вали из ведро. Дрогата криеха в кух дънер. Бярне отговаряше за скривалището. Разполагаха и с цигари „Сесил“, кибрит, фолио и с най-качествения коноп, който можеше да се намери на площада в Нестве.

Скупчени нагъсто, те смесваха чистия въздух с няколко бързи дръпки, ала внимаваха да не се надрусат прекалено, та зениците им да ги издадат.

Не го правеха, за да се напушат, а за да се утвърдят като самостоятелни личности. Искаха да покажат възможно най-категорично презрението си към всички авторитети. А какво побунтарско от това, да пушиш хашиш на броени метри от пансиона?

Предаваха си лулата от ръка на ръка, ръсеха подигравателни забележки по адрес на учителите и се надпреварваха кой ще им стори по-голяма гадост, ако му се удаде случай да я осъществи.

Така прекараха почти цялата есен до деня, когато персоналът в пансиона заподозря Кристиан и Торстен, че пушат хашиш. Дори десетте скилидки чесън, с който се натъпкаха, не успяха да замаскират миризмата на дрогата. Тогава дружно решиха занапред да го дъвчат, за да не ги хванат.

После започна страшното.

Спираха ги на местопрестъплението: стояха в гората до реката, замаяни от хашиша, и се хилеха, докато от листата на дървета капеше разтопен скреж. Иззад храстите неочаквано изникна едно от помалките момчета в пансиона и впери очи в тях. Русото, амбициозно,

дребно и адски дразнещо зубърче сигурно търсеше бръмбар, за да се изфука в часа по биология.

Натъкна се обаче на Кристиан, зает да прибира материала в кухнята на дънера. Междувременно Торстен, Улрик и Бярне се хилеха идиотски, Дитлеу бъркаше под блузата на Кими, а тя, на свой ред, също се кикотеше обезумяла. Рядко попадаха на стока, която да хвърчи толкова добре.

— Ще ви издам на директора! — разписка се зубърът и даже не забеляза колко светкавично секна смехът им.

Момчето имаше навика да дразни по-големите ученици. Беше здраво, а те — порядъчно надрусани. Едва ли щяха да го настигнат, но понеже в тази част на гората шубраците бяха гъсти, решиха все пак да сгащят наглото хлапе.

Бярне най-много се боеше да не го изключат от пансиона. Затова Кристиан го бутна напред, та да му посегне пръв.

— Чудесно знаеш, че само да поиска, баща ми ще срине фирмата на твоя. Чупката, тъпако, или ще си имаш проблеми. Пусни ме, кретен такъв! — разкрещя се дребосъкът.

За миг се поколебаха. Това зловредно джудже бе стъжнило живота на доста свои съученици. Баща му, чичо му и по-голямата му сестра бяха завършили пансиона. Говореше се, че семейството му е сред най-щедрите спонсори на училищната фондация, а Бярне, като стипендиант, зависеше изцяло от финансовата подкрепа на подобни дарители.

Кристиан пристъпи напред. Той не разчиташе на чуждо благоволение.

— Ако не ни изпортиш, ще ти дам 20 000 крони — обеща съвсем сериозно той.

— 20 000 крони! — изсумтя презрително дребосъкът. — Само с едно обаждаме баща ми ще ми кихне четирийсет бона!

И заплю Кристиан в лицето.

— Слушай, ей, пикльо! Една дума — и ще те спускаме от бой!

Кристиан замахна и запрати нахалника към близкия дънер. Чу се отчетливо пукане: онзи си счупи две-три ребра. Полежа мълчаливо няколко секунди, омаломощен от болката. Опърничавият блясък в очите му обаче не изчезна. Дитлеу се приближи до него.

— Можем още сега да те удушим или да те удавим в реката. Или да те пуснем с двайсет бона, за да си траеш. Ще обясниш, че си паднал някъде, и ще ти повярват. Какво избираш, нищожество?

Момчето не отговори.

Дитлеу се надвеси над дребосъка, свил се на земята. Изгледа го любопитно, изпитателно. Реакцията на смотльото го изненада. Дитлеу вдигна рязко ръка, готов да замахне. Дребният не се отдръпна. Дитлеу го цапардоса по главата с длан. Пикльото се сви изплашен, а Дитлеу го удари повторно. Яко усещане. Докато стоварваше ръката си върху него, се усмихваше.

По-късно им сподели, че тогава за пръв път в живота си изпитал кик^[1].

— Искам и аз — извика Улрик и се приближи до ужасеното момче.

Улрик, най-едър от тримата, му заби юмрук, та чак му посини скулата.

Кими понечи да ги спре, обаче се отказа, когато всички избухнаха в гръмък смях, който прогони птиците наоколо.

Отнесоха пребития до училище и спотаени встрани, наблюдаваха как го откарва линейка. Неколцина от компанията се попритесниха, ала пикльото дори не гъкна по техния адрес. Всъщност изобщо не се върна в пансиона. Според слуховете баща му го взел със себе си в Хонконг. Но може и да не беше истина.

Няколко дни по-късно нападнаха куче в гората и го биха до смърт. После вече нямаше връщане назад.

[1] Кик — еуфорично усещане след прием на наркотик. — Бел.прев. ↑

5.

На стената над трите внушителни прозореца пишеше „Каракас“. Сградата бе построена с печалба от търговия с кафе.

Дитлеу Прам веднага бе прозрял потенциала ѝ. Няколко каменни колони, две-три стени от зелено стъкло, два-три шадравана и затревени площи с футуристични скулптури — и обликът на бъдещата частна болница по рунгстедското крайбрежие беше готов. Дитлеу реши да заложи на зъбна и пластична хирургия. Изтъркано, но доходоносно и за него, и за множеството индийски и източноевропейски лекари и стоматолози, които назначи.

Заедно с големия си брат и двете си по-малки сестри наследи внушително състояние, натрупано от баща му в резултат от борсови спекулации и враждебно изкупуване на акции^[1] през осемдесетте. Сега Дитлеу стопанисваше много грижливо придобитото имущество. Империята му вече обхващаше шестнайсет клиники, а бе набелязал още четири. Дитлеу беше на път да осъществи амбицията си някой ден да държи петнайсет процента от печалбите от всички операции за уголемяване на бюст и лицев лифтинг, извършвани на територията на Северна Европа. На север от Шварцвалд едва ли имаше благосъстоятелна дама, подминала хирургическата маса в клиника на Прам, за да поправи пропуските на природата.

Накратко, в момента всичко му вървеше адски добре.

Единствено Кими помрачаваше щастието му. От десет години тя непрекъснато висеше над него по-застрашително от дамоклев меч. Дойде му до гуша.

Подравни под прав ъгъл писалката „Монблан“ към ръба на бюрото и за пореден път погледна часовника си „Брайтлинг“.

Разполагаше с достатъчно време. Очакваше Олбек след двайсетина минути, пет минути по-късно — Улрик, а кога щеше да дойде Торстен — никой не би могъл да предвиди.

Дитлеу стана и тръгна през коридорите с абаносова ламперия — покрай болнични стаи и операционни. Кимаше приветливо и любезно

на всички, които знаеха, че той е големият шеф. Провря се през летящата врата на кухнята, разположена в сутерена. Оттам се откриваше великолепен изглед към синьото небе и протока Йоресунд.

Стисна ръката на дежурния готвач и го обсипа с похвали, та човекът чак се изчерви. Потупа по рамото останалите работници в кухнята и хлътна в пералното помещение.

След множество проучвания се беше убедил, че „Беренсен Текстил Сървис“ ще доставя спалното бельо по-бързо и ще му излиза по-евтино, но въпреки това държеше да има собствена пералня. Така не само прането му се намираше на една ръка разстояние, а и служителките — филипинки. Какво значат в такъв случай някакви си крони и йорета?

Дитлеу забеляза как се стреснаха тъмнокосите девойки при появата му. Както винаги това повиши настроението му. Посегна към най-близкостоящата и я дръпна в стаята с чаршафи. Изглеждаше изплашена, защото знаеше какво предстои. Имаше най-тесен ханш и най-малки цици, но пък беше най-опитната. Бордеите в Манила ѝ бяха осигурили добра школовка, а и неговите желания не представляваха нищо в сравнение с онова, което бе преживяла.

Тя смъкна панталоните му и веднага коленичи пред чатала му. С една ръка масажираше корема му, а с другата придържаше члена му, докато му духаше. Той започна да я удря по раменете и ръцете.

Независимо от старанията ѝ той не можеше да свърши. До оргазъм стигаше по съвсем друг начин. Адреналинът му се покачваше с всеки удар по нея и само след няколко минути се чувстваше зареден до дупка.

Отдръпна се от нея, хвана я за косата и напъха език дълбоко в устата ѝ. Смъкна бикините ѝ и бръкна с два пръста в нея. Когато я блъсна на пода, и двамата се бяха преситили.

Вдигна си панталона, мушна хилядарка в устата ѝ и излезе от пералнята, кимвайки любезно на всички. Девойките изглеждаха видимо облекчени, но не биваше да се успокояват толкова бързо. Дитлеу бе решил през следващата седмица да посещава редовно пералнята. Нека тези лигли разберат кой е шефът.

Този предобед частният детектив изглеждаше отвратително. Външният му вид ярко контрастираше с безупречно чистия кабинет на Дитлеу. Наистина, дългнестият мъж бе прекарал цяла нощ по копенхагенските улици, но нима това оправдаваше небрежния му вид? Нали все пак получаваше пари за труда си?

— Казвай, Олбек — изръмжа Улрик, седнал до Дитлеу. Беше изтегнал краката си под конферентната маса. — Какво откри за изчезналата Кирстен-Мари Лесен?

„Винаги започва разговорите с Олбек по един и същи начин“ — помисли си Дитлеу, докато отегчено се взираше в тъмносините вълни зад панорамните прозорци.

По дяволите, как му се искаше всичко най-сетне да приключи. Писна му мисълта за Кими непрекъснато да дебне в подсъзнанието му. Открит ли я, ще се погрижат да изчезне наистина завинаги. Дитлеу ще измисли начин.

Частният детектив разкърши врат и едва потисна прозявката си.

— Обущарят на гарата е видял Кими няколко пъти. Влачела куфар след себе си. Последния път била облечена в карирана пола. Жената, която я е видяла до Тиволи, я описа по същия начин. Доколкото обаче разбрах, Кими не ходи често до гарата. Изобщо тя е напълно непредвидима. Разпитах всички работещи на гарата: продавачите на гишетата, полицаите, отрепките, търговците. Двама-трима я познават по физиономия, виждали са я, но нямат представа нито къде се подвизава, нито коя е.

— Тогава постави на гарата денонощен караул, който да съобщи веднага щом тя се появи.

Улрик стана. Едрият иначе мъж сякаш се смаляваше, заговореха ли за Кими. Единствен от цялата компания той се бе влюбил истински в нея. „Вероятно още се измъчва, задето тя не пусна само на него“, злорадо отбеляза наум Дитлеу — тази мисъл впрочем го спохождаше редовно по отношение на Улрик.

— Денонощна охрана? Знаете ли колко ще ви струва? — Олбек посегна да извади джобния си калкулатор от смехотворно малката чанта с презрамка.

— Я не ми ги пробутвай тия! — кресна Дитлеу и се огледа какво да хвърли по детектива. Облегна се на стола. — Защо говориш за пари, сякаш имаш представа как се печелят? Да не си въобразяваш, че ще ни

стреснеш с някакви кирливи двеста бона, а? Муха ни ухапала! Даваш ли си изобщо сметка колко кинти сме спечелили тримата с Улрик и Торстен само докато бръцоловим глупости за жалките ти хонорари?

Дитлеу все пак грабна писалката и я запрати към детектива, прицелвайки се в очите му, но не успя да ги улучи.

След като слаботелесният Олбек затръшна вратата зад гърба си, Улрик вдигна писалката „Монблан“ от пода и я прибра в джоба си.

— Каквото намериш на земята, твое си е — засмя се той.

Дитлеу изобщо не го удостои с коментар. Дано Улрик не прояви глупостта да допусне отново подобна грешка.

— Днес чувал ли си се с Торстен? — поинтересува се Дитлеу.

Въодушевлението мигом се изпари от лицето на Улрик.

— Да, сутринта замина за вилата в Грибскоу.

— На този човек изобщо ли не му пука какво става тук?

Улрик едва сви масивните си рамене. Напоследък доста се беше поохранил. Така става, като те глези личен готвач с неизчерпаем кулинарен репертоар от изкушения с гъши дроб.

— В момента той преживява криза, Дитлеу.

— И това значи, че ние трябва да се справяме сами, така ли?

Дитлеу стисна зъби. Съвсем скоро очакваше Торстен да се срине необратимо. Тогава щеше да се превърне в заплахата, не по-малка от Кими.

Улрик го изгледа изпитателно.

— Няма да нараниш Торстен, нали, Дитлеу?

— Не, разбира се, стари приятелю. Все пак говорим за Торстен.

За миг двамата вкопчиха погледи един в друг като хищници, които се дебнат с наведени глави. Дитлеу осъзнаваше, че в спорта, наречен упорство, Улрик Дюбьол-Йенсен е непобедим. Баща му може да бе основал семейната борсова агенция, но Улрик я беше превърнал в незаобиколим фактор на финансовия пазар. Наумеше ли си нещо, винаги намираще начин да го постигне — каквото и да му струва.

— Добре, Улрик — Дитлеу пръв наруши мълчанието. — Ще оставим Олбек да си върши работата, пък после ще видим.

Изразжението на Улрик мигом се разведри.

— Ще ходим ли на лов за фазани? — попита той с възторга на дете.

— Да. Бент Крум събра дружинката. В четвъртък сутринта в шест се чакаме в кръчмата в Транекер. Наложил се да поканим и местните боклуци, но това ще е за последен път.

— Явно имате специален план за лова — разсмя се Улрик.

— Да, специална изненада — кимна Дитлеу.

Челюстите на Улрик се раздвижиха. Мисълта за лова явно го въодушеви силно. Ето в такава светлина го знаеше Дитлеу — разпалил и нетърпелив.

— Е? Ще дойдеш ли с мен да навестим филипинките в пералното?

Улрик вдигна глава и присви очи. Понякога това означаваше „да“, друг път — „не“: според случая. Улрик представляваше личност, изтъкана от противоречия.

[1] В икономиката — изкупуване на контролния пакет акции на компания, чиито мениджъри се съпротивляват на офертата на по-силна компания за доброволно поглъщане или сливане. — Бел.прев. ↑

6.

— Лис, имаш ли представа как се е озовало това дело на бюрото ми?

Секретарката погледна папката, докато оправяше късата си коса. Ъгълчетата на устните ѝ увиснаха надолу. Явно не.

Карл протегна папката и към госпожа Съоренсен.

— А ти? Знаеш ли нещо по въпроса?

Тя само стрелна корицата и отвърна:

— За жалост не.

В погледа ѝ се четеше тържество. Госпожа Съоренсен изживяваше най-щастливите си мигове, когато Карл имаше проблеми.

Нито заместникът Ларс Бьорн, нито началникът Якобсен, нито някой от колегите разследващи имаше представа как папката се е озовала при Карл. Сякаш сама се бе настанила върху бюрото му.

— Обадих се в окръг Холбек, Карл! — извика Асад от миниатюрния си кабинет. — Отговориха ми, че папката по случая си стояла в техния архив, но обещаха да проверят, когато им се освободи малко време.

Карл изпъна краката си върху бюрото.

— А от Нюкьобинг какво казват?

— Секунда. Ей сега ще ги набера.

Асад започна да си тананика тъжна сирийска мелодия. Звучеше, все едно я пее отзад напред.

Карл погледна към таблото на стената. Там висяха четири трогателно единодушни вестникарски статии. Авторите им адмирираха професионализма при разплитането на случая „Мереде Люнгор“, обсипваха с комплименти Специалния отдел „Q“, създаден

да разследва престъпления, заслужаващи особено внимание, и в частност неговия ръководител Карл Мьорк.

Карл погледна изморените си ръце, които едва смогваха да държат дебелия три сантиметра папка, попаднала незнайно как на бюрото му. В този ред на мисли думата „успех“ отекваше глухо и безсмислено в цялото му тяло. Въздъхна и пак се захвана да преглежда материалите. Убийство на двама младежи. Зверско убийство. Неколцина богаташки отрочета под подозрение. Девет години след престъплението един от тях — всъщност единственият бедняк — се предава в полицията и се признава за виновен. Тьоерсен щеше да излезе от затвора след максимум три години. И то — доста съществен факт! — червив с пари, спечелени от борсови спекулации, докато е търкал нара. Нима разрешават на затворниците да търгуват с акции? Какъв абсурд!

Карл прегледа копията от протоколите за проведените разпити и за трети път прехвърли набързо информацията по делото срещу Бярне Тьоерсен. Съдейки по редица обстоятелства, убиецът не е познавал двете си жертви. По време на процеса подсъдимият многократно заявявал, че неведнъж е излизал с брата и сестрата, ала неговите твърдения не срещаха потвърждение в наличните данни. Тъкмо обратното: фактите говореха за обратното.

Карл отново погледна корицата на папката. „Полицейски окръг Холбек“, пишеше най-отгоре. Защо не Нюкьобинг? Защо Отрядът за бързо реагиране е участвал в разследването? Дали защото полицаите от Нюкьобинг, като съграждани на убитите, са били прекалено емоционално ангажирани със случая, или защото не са притежавали нужния капацитет да се справят?

— Асад! — провикна се Карл през коридора, облян в студена светлина. — Обади се в Нюкьобинг и разбери полицаите от участъка познавали ли са жертвите лично.

Никакъв отговор от бърлогата на Асад. Само глухо мърморене.

Карл стана и прекоси коридора.

— Асад, попитай...

Сириецът му направи предупредителен знак с ръка, че води важен разговор по телефона.

— Да, да, да — потвърди той в слушалката.

После повтори същото още десет пъти.

Карл въздъхна и огледа стаята. По рафтовете се бяха появили нови снимки. Сред семейните фотографии се мъдреха и портретите на две възрастни жени: едната с тъмен мъх над устната, а лицето на другата буквално се губеше в огромната ѝ коса като в мотоциклетна каска.

Карл изчака Асад да приключи разговора и посочи въпросително снимките.

— Лелите ми от Хама. Тази с косата почина.

Карл кимна. Как да живееш дълго с такава грива?

— Какво казаха колегите от Нюкьобинг?

— Не са ни изпращали делото. И да искат, не биха могли, защото не те са водили разследването.

— Така ли? Но в документите пише, че окръзите Нюкьобинг и Холбек са работили в сътрудничество с Отряда за бързо реагиране.

— В началото двата окръга са отговаряли за идентифицирането на трупове, но после случаят бил поверен на друго звено.

— Струва ми се малко странно. Някой от Нюкьобинг познава ли лично жертвите?

— Дори повече от „познава“.

— В смисъл?

— Убитите са деца на един от криминалните полицаи — Асад проследи нещо в записките си. — Казвал се е Хенинг П. Йоренсен.

Карл си представи пребитото момиче. Най-големият кошмар на всички полицаи — да открият децата си убити.

— Ужасна трагедия. Но сега поне знаем защо някой е искал да подновим разследването. Зад всичко това се крие личната драма на местен полицай.

Асад се облегна на стола.

— В момента в участъка няма роднини на убитите младежи. Непосредствено след като са открили трупове, бащата се върнал в участъка в Нюкьобинг, поздравил дежурния на вратата, влязъл в оръжейния склад и изпразнил служебния си пистолет точно тук — Асад заби двата си къси пръста в слепоочието си.

Полицейската реформа доведе до множество странности. Окръзите се промениха, полицейските звания — също. Архивите се

разместиха. Повечето служители се опитваха да намерят опора и да се ориентират в новата обстановка, но някои се пенсионираха преждевременно, защото случващото се им идваше свръх сили.

До неотдавна малцина служители на реда успяваха да се порадват на пенсионерско спокойствие. След години на крайно напрегнато професионално ежедневие средната продължителност на живота след пенсионирането им рядко стигаше двуцифрено число. Положението беше по-трагично само при журналистите, но в техния бранш алкохолът се лееше доста по-изобилно. За ранната смърт все трябва да има някаква причина.

Карл познаваше криминални инспектори, неуспели да доживеят дори първия ден на пенсионирането си. Гушваха букета и завещаваха каузата на следващото поколение униформени. За щастие, тези времена започнаха да отшумяват. Дори полицаите мечтаеха да се порадват на домашен уют и да видят внуците си студенти. Затова мнозина от гилдията бързаха да се оттеглят навреме — като Клес Томесен, пенсиониран полицай от Нюкьобинг, в момента застанал срещу Карл и Асад.

— Трийсет и пет години служба стигат. Пък и със съпругата ми вече се разбираме по-добре — довери им той.

При думата „съпруга“ Карл усети как нещо го жегва. На хартия все още се водеше женен, но Вига се бе изнесла от дома му преди години, а и невзрачните ѝ любовници с кози брадички щяха да се възпротивят, ако той решише да се възползва от законните си съпругески права.

Сякаш изобщо би му хрумнало да го направи!

— Хубаво местенце си имате — отбеляза Асад и погледна през двойните прозорци към земите около Стенльосе и старателно окосената морава пред дома на Клес Томесен.

— Благодаря ви за готовността да ни приемете — добави Карл.
— В участъка са останали малцина, познавали Хенинг Йоренсен като полицай.

Усмивката на Клес Томесен изчезна.

— Най-добрият колега и приятел, когото човек може да си представи. Навремето живеехме врата до врата. Всъщност напуснахме старата си къща именно по тази причина. След смъртта му вдовицата

му се разболя, смазана от нещастieto, и просто не издържахме да я виждаме така всеки ден. Затова избягахме от болезнените спомени тук.

— Хенинг Йоренсен, предполагам, не е бил подготвен какво го очаква във вилата?

— Сигналът в полицията подаде съсед. Отбил се да нагледа младежите и ги заварил мъртви. Веднага се обадил в участъка. Аз приех сигнала. През онзи ден Йоренсен почиваше. Тръгнал да прибира децата от вилата и пристигайки, видял струпалите се полицейски коли пред входа. На следващия ден ваканцията им свършвала и тръгвали на училище. Предстоеше им трета година в гимназията.

— Вие присъствахте ли, когато той пристигна?

— Да, заедно с групата за оглед и ръководителя на разследването. — Томесен поклати глава. — И той почина. Автомобилна злополука!

Асад извади бележник и започна да си води записки. Карл отчиташе колко умел е станал помощникът му в оперативната работа.

— Какво заварихте във вилата? Само в най-общи линии.

— Всички врати и прозорци бяха широко отворени. По пода открихме множество отпечатащи от подметки. Така и не успяхме да идентифицираме обувките, оставили следите, но зрънца от пясък ни отведоха до терасата в къщата на един от заподозрените. Телата лежах на пода в стаята с камината.

Домакинът седна до холната масичка и подкани гостите да се разположат до него.

— Вероятно ме разбирате защо не изпитвам желание да си припомням как изглеждаше момичето. Познавах я.

Съпругата на Томесен донесе кана с кафе и пренебрегвайки отрицателния жест на Асад, наля на всички.

— Дотогава не бях виждал така зверски пребит човек — продължи пенсионираният полицаи. — Девойката беше съвсем мъничка и крехка. Умът не ми стига как е оцеляла толкова дълго.

— Какво имате предвид?

— Аутопсията показва, че убийците са я оставили жива. Дишала е още около час. Черният й дроб е бил разкъсан и по думите на съдебните лекари коремната й кухина се била напълнила с кръв.

— Убийците са поели риск...

— Всъщност не. От побоя бе получила тежка мозъчна травма и дори да бе оцеляла, едва ли би подпомогнала разследването с адекватни показания. Беше ясно от пръв поглед.

Мъжът отвърна лице и се загледа навън. Карл знаеше от собствен опит какво е усещането. Завръщането на подобни мъчителни картини, врязали се в съзнанието ти, засилва желанието да избягаш от околния свят.

— А дали убийците са знаели това?

— Определено. Фрактурата на черепа се виждаше ясно — точно по средата на челото.

— А момчето?

— Лежеше до нея с изненадано, но спокойно изражение. Много свестен младеж. Идвал е неведнъж в участъка. Искаше да стане полицай като баща си.

Томесен погледна Карл. Не всеки ден се случваше Карл да види полицай, обръгнал на какво ли не, да се натъжи толкова.

— И бащата е видял всичко това?

— За жалост да — поклати глава Томесен. — Искаше веднага да прибере телата на децата си. От отчаяние започна да обикаля стаята и вероятно залича множество улики. Наложил се да го изведем от къщата със сила. И до ден-дневен изпитвам угризения, задето се отнесохме така с него.

— И после прехвърлихте случая на колегите от Холбек?

— Не, те ни го отнеха. — Кимна на съпругата си да не носи повече кафе и почерпка. — Сладки? — предложи той с дежурния тон на човек, който очаква гостите да си тръгнат час по-скоро.

— Вие ли ни изпратихте делото?

— Не — отпи от кафето и хвърли поглед към записките на Асад. — Но се радвам, че ще подновите следствието. Всеки път, когато видя по телевизията онези негодници Дитлеу Прам, Торстен Флорин и третия, борсовия играч, ми прилява за цял ден.

— Явно имате предположения кой е виновникът.

— Имам и още как.

— А осъденият, Бярне Тьоерсен? Какво мислите за него?

Кракът на пенсионирания полицай описваше кръгове по паркета, но лицето му остана спокойно.

— Проклетите богаташки отрочета са го направили заедно, вярвайте ми. Дитлеу Прам, Торстен Флорин, борсовият играч и онова момиче, дето все се мъknеше с тях. Бярне Тьоерсен, това леке, сигурно също е участвал, но не го е извършил сам. И Кристиан Волф е бил с тях. Починал от сърдечен пристъп, ама друг път! Искате ли да чуете моята версия? Останалите са го ликвидирали, защото е заплашил, че ще ги издаде. Убили са и него.

— Според материалите от разследването на смъртта му е починал, след като по невнимание се е прострелял в бедрото. Издъхнал от кръвозагуба. В близост нямало други ловци.

— Изобщо не вярвам на такива бабини деветини. Убили са го.

— И на какво основание твърдите това? — Асад се наведе напред и грабна една сладка, без да изпуска Томесен от поглед.

Мъжът сви рамене. Детективска интуиция. „Какво ли разбира Асад от полицейски нюх“, мислеше си вероятно Томесен.

— Разполагате ли с някакви данни за убийството, които не могат да се открият другаде? — поинтересува се сириецът.

Клес Томесен побутна чинията със сладките към Асад.

— Не мисля.

— А кой според вас би ни помогнал? Ако не открием нови обстоятелства по случая, ще се наложи да пратим това дело в архива.

Изненадващо самостоятелно прозрение.

— Опитайте се да поговорите със съпругата на Хенинг — Марта Йоренсен. В продължение на месеци след убийството и след смъртта на мъжа ѝ тя непрекъснато тропаше по вратите на разследващите. Да, разпитайте Марта.

7.

Над коловозите се спускаше сива мъгла. Зад мрежата от електрически кабели автомобилите на разпределителната пощенска станция бръмчаха от часове. Хората отиваха на работа и мотрисите, които разтрисаха временното леговище на Кими, се пукаха по шевовите.

Това можеше да е прелюдия към един съвсем обикновен ден, ала демоните вече вилнееха в нея. Изпадна в делириум, наситен със зловещи, неконтролируеми и нежелани видения.

Кими коленичи и се помоли гласовете да стихнат, но и днес висшите сили не ѝ обърнаха внимание. Отпи юнашки от бутилката до импровизираната ѝ кушетка.

След като половината от уискито потъна в гърлото ѝ, реши да не взема куфара. Имаше си достатъчно багаж: омразата, погнусата, яростта.

След смъртта на Кристиан Волф списъка оглави Торстен Флорин. Тази мисъл не ѝ излизаше от ума.

В едно списание видя лисичата му муцуна. Гордо позираше пред Дома на модата до Индийския кей на старото безмитно пристанище. Този своеобразен стъклен палат, негова собственост, му донесе множество награди. Съвсем скоро Кими щеше да свали Торстен на земята.

Тя се смъкна от кушетката. Кръстът я болеше. Подуши подмишниците си. Миришеха, но не непоносимо. Банята в близкия плувен център можеше да почака.

Кими разтърка коленете си, мушна ръка под кушетката, издърпа сандъчето и вдигна капака.

— Добре ли спа, съкровище? — попита тя и погали главицата с пръст.

„Каква мека косица! Какви дълги мигли!“ — възхити се тя.

Усмихна се нежно на мъничето, внимателно затвори капака и върна сандъчето под кушетката. Както обикновено това се превърна в

най-хубавия миг от деня ѝ.

Разрови купчината дрехи и извади най-дебелия си чорапогащник. Петната от влага по тавана я предупреждаваха да посреща внимателно капризите на тазгодишната есен.

Кими се приготви, отвори предпазливо вратата на барачката си и огледа коловозите. От прелитащите мотриси я делеше не повече от метър и половина.

Никой не я видя.

Измъкна се, заключи вратата, закопча си палтото; измина двайсетте крачки около стоманеносивия трансформатор, който служителите на Датските държавни железници проверяваха много рядко, и продължи по асфалтираната пътека към зарешетената врата към улица „Ингерслеу“. Отключи си и излезе.

Да се сдобие с ключа за тази врата някога ѝ се струваше непостижима мечта. По онова време единственият начин да се добере до леговището си беше по баластрата покрай спирката до моста „Дюбьол“, и то през нощта, за да не я забележат. Оставаха ѝ едва три-четири часа за сън, после пак трябваше да се омита. Знаеше, че видят ли я веднъж, повече няма да я пуснат. Нощта се превърна в неин спътник — до утрото, когато за пръв път забеляза табелата на зарешетената врата към улица „Ингерслеу“. Там пишеше „Оградни съоръжения «Льоструп»“. Кими се обади във фирмата и се представи като Лили Карстенсен от Отдел „Стопанисване на жп съоръжения“ на Датските държавни железници. Поиска среща с ключаря на тротоара пред вратата. Специално за случая Кими се издокара в изгладен син костюм с панталон и заприлича досущ на железопътна служителка. Получи два дубликата на ключовете и касова бележка. Плати сумата в брой. От тогава насетне можеше да влиза и излиза, когато пожелае.

Стига да внимава и демоните да я оставят на мира, всичко ще се подреди.

Качи се на автобус към Йостерпорт. И без да забелязва как я зяпат пътниците, си даваше сметка, че си говори сама. „Престани, Кими“ — заповяда си тя, но устата ѝ не се подчини.

Понякога се заслушваше в думите си и ѝ се струваше, че говори друг. Така се чувстваше и днес. Усмихна се на едно малко момиченце, но то ѝ отвърна с погнусена гримаса.

Колко грубо.

Кими слезе няколко спирки по-рано, пронизвана от 10 000 очи в гърба. Зарече се повече никога да не се качи в автобус. Хората стояха прекалено наблъскани. По-добре да използва мотрисите.

— Много по-добре — заяви на глас тя и тръгна по улица „Стуре Конген“.

Малцина минувачи, почти никакви автомобили. Гласовете в главата ѝ почти замлъкнаха. Стигна до сградата на „Бранд Нейшънс“ след края на обедната почивка. Паркинг мястото, според емайлирана табелка запазено за Торстен Флорин, беше празно.

Кими отвори дамската си чанта и надникна вътре. Гепи я от някакво момиче във фоайето на Палата, докато онази се гледаше в огледалцето си. Според здравната ѝ карта въпросната кифла се казваше Лисе-Мая Петерсон. „Поредната жертва на нумерологията“, помисли си Кими, бутна ръчната граната настрана и извади една от безумно готините цигари „Питър Джаксън“. *Smoking Causes Heart Disease*^[1] — пишеше на кутията.

Кими се разсмя гръмко, запали цигарата и дръпна дима дълбоко в дробовете си. Откакто я изгониха от пансиона, не беше спирала да пуши, а сърцето ѝ продължаваше да работи отлично. Беше сигурна: от каквото и да умре, няма да е инфаркт.

След два часа беше изпушила всички цигари и смачкала фасовете по плочките. Хвана ръката на едно от младите момичета, които от време на време излизаха през стъклената врата на „Бранд Нейшънс“ с танцова стъпка.

— Знаеш ли кога ще дойде Торстен Флорин? — попита Кими.

В отговор получи неодобрителен поглед.

— Знаеш ли? — повтори застрашително тя и разтърси момичето.

— Пусни ме! — изпищя момичето, сграбчи китката на Кими с две ръце и започна да я извива.

Кими стисна очи, защото мразеше хората да я дърпат. Ненавиждаше, когато не ѝ отговаряха. Не понасяше презрителните им погледи. Замахна със свободната си ръка и цапардоса момичето по бузата. То се строполи като отсечено. Кими изпита задоволство, но същевременно осъзнаваше, че не бива да прави така.

— Ще ми отговориш ли най-накрая? — надвеси се над шокираното момиче. — Знаеш ли кога ще дойде Торстен Флорин?

След като момичето за трети път смънка „не“, тя се обърна и си тръгна. Даваше си сметка, че след подобна постъпка ще трябва да поизчака известно време, преди пак да се появи тук.

На протрития бетонен ъгъл на „Джейкъбс Хул Хаус“ се натъкна на Тине, по-известна като Тине Плъха. Стоеше под фирмената табела с найлонов плик и отдавна разтекъл се грим. Първите клиенти, на които правеше свирки, получаваха обслужване от жена с хубаво гримирани очи и румени бузи, но последните се задоволяваха с по-малко. Червилото ѝ беше размазано, а по лицето ѝ личаха засъхнали петна от сперма, донякъде избърсани с ръкав. Клиентите на Тине не използваха презервативи. Тя от години не беше в позиция да го изисква от тях. А впрочем да изисква и каквото и да било.

— Здравсти, Кими, съкровище! Адски се радвам да те видя — изфъфли тя и запреплита към Кими тънките си като клечки крака. — Търсех те, съкровище — Тине размаха току-що запалената си цигара. — На гарата идваха хора да питат за теб, знаеш ли?

Хвана Кими под ръка и я замъкна към пейката пред кафене „Юрша“.

— Къде се загуби толкова време? Адски ми липсваше — Тине извади две бири от найлоновата торбичка.

Кими вдигна очи към Рибарския площад, докато Тине отваряше бутилките.

— Кой е разпитвал за мен? — поинтересува се тя и бутна бутилката обратно. От малка я бяха научили, че бирата е напитка на простолудите.

— О, някакви мъже — Тине остави още една бутилка под пейката.

Доставяше ѝ удоволствие да си седи така. С бира в ръка, пари в джоба и цигара между пожълтелите пръсти.

— Кажи ми какво точно си видяла, Тине.

— Ох, Кими, нали знаеш колко съм зле с паметта. Дрогата разбива всичко тук — тя потупа главата си. — Нищо не съм им казвала. Само отвърнах, че нямам представа коя си. — Тине избухна в смях. — Показаха ми твоя снимка. — Тя тръсна глава. — Божичко, колко красива си била някога, съкровище!

Тине дръпна жадно от цигарата си.

— Някога и аз бях красива. Един мъж ме нарече красавица. Казваше се... — впери поглед във въздуха и пак си изгуби мисълта.

— Само един ли разпитваше за мен?

Тине отпи още една глътка.

— Двама, но не по едно и също време. Единият дойде през нощта малко преди да затворят гарата. Значи е било към четири, нали така, Кими?

Кими само сви рамене. Били са двама. Другото не я интересуваше.

— Колко вземаш? — чу се глас над главите им.

Някакъв мъж стоеше пред Кими, но тя не му обърна внимание. Намираха се на територия, обслужвана от Тине.

— Колко ще ми вземеш за една свирка? — попита отново непознатият.

Тине я смушка в ребрата.

— Теб пита, Кими — поясни тя с поглед, зареян неизвестно къде. Явно днес бе изкарала колкото й трябва.

Кими вдигна глава. Пред нея стоеше съвсем обикновен мъж с ръце, пъхнати в джобовете на палтото, и с жалко, сконфузено изражение.

— Изчезвай — процеди тя и го прониза с мълниеносен поглед. — Чупката или ще ти завъртя един.

Мъжът отстъпи назад и се понаежи. Усмихна се пренебрежително, все едно заплахата от устата ѝ му бе донесла достатъчно удовлетворение.

— Петстотин — предложи той. — Петстотин, ако преди това си изплакнеш устата. Не искам микробите от лигите ти да се полепят по оная ми работа, чаткаш ли?

Той извади банкнотите от джоба си и ги размахва. Гласовете в главата на Кими взеха превес. „Давай“ — шепнеше един. „Сам си го изпроси“ — заповтаряха в хор няколко гласа. Кими грабна бутилката изпод пейката и лапна гърлото ѝ, докато непознатият се опитваше да задържи погледа ѝ.

Тя отметна глава назад и избълва фонтан от бира право в лицето му. Мъжът отскочи назад, втрещен от постъпката ѝ, огледа възмутено пораженията по палтото си и я стрелна с очи. Кими знаеше, че типове

като него понякога стават опасни. Побойте по улица „Скелбек“ не бяха рядкост. Тамилът^[2], който раздаваше безплатни вестници нагоре до кръстовището, едва ли щеше да се намеси, ако мъжът посегнеше на Кими и Тине.

Затова Кими се надигна от пейката и строши бутилката в главата му, а парченцата стъкла се разлетяха чак до накривената пощенска кутия на отсрещния тротоар. От ухото му шурна кръв и потече по яката на палтото му. Мъжът се взираше в строшената бутилка, насочена срещу него, и трескаво обмисляше какво ще обясни на съпругата, децата и колегите си. Хукна към гарата, защото явно осъзнаваше, че ще му трябва лекар и ново палто, за да закърпи положението.

— Виждала съм го и преди този идиот — изфъфли Тине, докато гледаше как локвата бира се разраства върху плочките. — Да му се не види! Сега ще трябва да ходя до „Алди“ за още една бира. Пфу, че ме е яд! За какво му беше на този кретен да ни досажда? Толкова хубаво си лафехме, преди да цъфне!

Кими пусна нацърбеното гърло на бутилката и отвърна поглед от отдалечаващия се мъж. Свали от кръста си паласка от велур и я отвори. Беше изхвърлила старите вестникарски изрезки и си бе набавила актуални. Стараеше се да бъде в течение на промените във външния им вид. Разгъна изрезките и ги тикна под носа на Тине.

— Един от онези двама да не е бил този? — попита Кими и забучи пръст в снимката.

Отдолу пишеше: „Улрик Дюбъл-Йенсен, началник на Института за борсови анализи, отказва да си сътрудничи с експерти, представители на консервативно мислещите.“

През последните години Улрик явно не само бе натрупал повече килца, ами се бе издигнал и професионално.

Тине погледна снимката през бяло-синия облак цигарен дим и поклати отрицателно глава:

— Нито един от двамата не беше толкова дебел.

— А този?

Откри снимката в женско списание, изхвърлено в контейнер за смет по улица „Йостер Фаримак“. С дългата си коса и блестяща кожа Торстен Флорин приличаше на гей. Кими обаче знаеше със сигурност, че Флорин не е обратен.

— Него съм го виждала... май по телевизията. Дизайнер, нали?

— Той ли разпитва за мен, Тине?

Тине се изкикоти, все едно всичко това беше игра. И Торстен отпадна от списъка със заподозрените.

След като Тине поклати отрицателно глава и срещу снимката на Дитлеу Прам, Кими прибра изрезките в паласката.

— Какво точно ти казаха за мен?

— Че те търсят, съкровище.

— Ще ги познаеш ли, ако отидем да ги търсим на гарата?

Тине сви рамене.

— Те не идват всеки ден, Кими.

Кими прехапа долната си устна. Отсега нататък се налагаше да внимава повече. Вече ѝ дишаха във врата.

— Ако пак ги видиш, ще ми съобщиш веднага, нали? Огледай ги и запомни как изглеждат. После си запиши някъде, за да не забравиш.

— Сложи ръка върху коляното на Тине, ръбесто и остро като нож под протритите дънки. — Листчетата с информацията пъхай под жълтата табела.

Кими посочи табелата с надпис „Коли под наем — отстъпка“.

Тине се задави и кимна.

— За всяко сведение ще ти давам хиляда крони. Как ти се струва? Ще купиш нова клетка за твой плъх. Още го гледаш в квартирата, нали?

Кими постоя пет минути до табелата за паркинг, докато се увери, че Тине се е отдалечила на безопасно разстояние.

Никой не я знаеше къде живее и тя нямаше намерение да издава леговището си.

Прекося улицата. Главата я заболя, започна да усеща бodeжи под кожата си. Гняв и безсилие. Демоните ѝ ненавиждаха това съчетание.

Върна се в убежището си, седна на кушетката с бутилката уиски в ръка и отново си възвърна спокойствието. Тук, в тази стаичка с мъждива светлина, се намираше истинският ѝ свят. Тук се чувстваше в безопасност и разполагаше с всичко необходимо: сандъчето с най-скъпоценното ѝ съкровище, плаката с играещи деца, снимката на малкото момиченце, налепените с вестници стени, за да осигури

някаква изолация. Купчината дрехи, гърнето на пода, камарата вестници, две миниатюрни луминесцентни лампи на батерии и резервен чифт обувки на рафта. Беше свободна да прави с тези вещи каквото си поиска, а потрѣбва ли ѝ още нещо, имаше пари да си го купи.

Кими се засмя, усещайки въздействието на уискито, и провери празнините зад три от тухлите в стената. При всяко връщане в тази барачка първо проверяваше тайника с кредитните карти, после тайника с последните разписки от банкомата и накрая — тайника с парите в брой.

Всеки ден изчисляваше колко ѝ остават. От единайсет години живееше на улицата. Спестяванията ѝ възлизаха на 1 344 000 крони. Продължава ли в същия дух, скоро няма да опре до тях. Парите от кражбите ѝ стигаха да покрива ежедневните си нужди. Дрехи също си набавяше чрез кражба. Ядеше малко, но пиеше, без да се ограничава, защото правителството, уж много загрижено за здравословното състояние на населението, намали цената на алкохола наполовина и сега всеки можеше да се натряска до безпаметност за двойно по-малко пари. Каква прекрасна страна! Кими пак се засмя, извади ръчната граната от чантата си и я прибра при останалите в тайника. Върна грижливо тухлите на местата им. Фугите изобщо не личаха.

Този път страхът я връхлетя без предупреждение. Обикновено го предшестваха видения: ръце, замахващи да я ударят; кръв, осакатени тела; друг път — мимолетни спомени за отдавнашен смях; прошепнати обещания, впоследствие нарушени. Сега обаче гласовете не успяха да я предупредят.

Тя започна да се тресе и усети как спазмите в корема ѝ притиснаха органите ѝ един към друг. Не можеше да преглътне нито гаденето, нито сълзите. И преди се бе опитвала да удави емоционалния пожар в пиячка, но обикновено алкохолът само влошаваше положението.

В такива моменти Кими чакаше мрака, докато часовете се нижеха.

След като съзнанието ѝ се избистри, щеше да стане и да слезе до станция „Дюбьол“. Да се качи на асансьора до трети перон и да изчака в другия край следващия профучаващ влак; да протегне напред ръце, да застане до ръба на перона и да извика:

— Няма да ви се размине, негодници такива!

А после — да се вслуша изцяло в желанията на гласовете.

[1] Smoking Causes Heart Disease (англ.) — Пушенето причинява сърдечни болести. — Бел.прев. ↑

[2] Тамили — народност, населяваща Южна Индия. — Бел.прев.

↑

8.

Едва прекрачил прага на кабинета си, Карл забеляза прозрачния джоб с документи върху бюрото. „Какво, по дяволите...“ — помисли си той и извика Асад.

— Някаква представа как е попаднал тук? — Карл посочи джоба. Асад поклати глава.

— Няма да го пипаме. Може да има отпечатьци — предупреди Карл.

И двамата се вторачиха в най-горния лист. „Нападенията на бандата от пансиона“ — пишеше с мастило от лазерен принтер.

Листът представляваше списък с насилствени актове, придружени с данни за времето и мястото на извършването им, както и с имената на жертвите. Престъпленията явно се простираха в голям времеви диапазон. Млад мъж на плажа в Нюбор, братя близнаци посред бял ден на футболно игрище. Семейна двойка в Лангелен. Списъкът съдържаеше двайсетина нападения.

— Трябва непременно да разберем кой оставя тези неща тук, Асад. Повикай криминалистите. Ако е служител в сградата, системата веднага ще разпознае отпечатьците.

— Моите например никой не ги е вземал — почти разочаровано подхвърли Асад.

Карл поклати глава. Защо бяха пропуснали да спазят процедурата? Около назначението на Асад непрекъснато изникваха неуредици.

— Намери адреса на майката на убитите в Ръорви младежи. През последните години се е местила няколко пъти. Явно вече не живее на адреса в Тисвиле, с който е вписана в официалните регистри. Ще се наложи да впрегнеш въображението си, Асад. Обади се на нейни съседни. Ей тук са телефонните им номера. Може пък да знаят нещо.

Карл посочи снопче листчета, които изрови от джоба си. После се зае да нахвърли основните задачи по случая. Все повече се засилваше усещането му, че подхваща ново разследване.

— Карл, най-сериозно настоявам да престанеш да си губиш времето със случай, по който вече има осъден — поклати глава Маркус Якобсен, докато прехвърляше книгата по бюрото си.

Четири нови, и то тежки случая само за осем денонощия. Чакаха го и три заявления за отпуск и два болнични листа, единият от които — дългосрочен. Карл знаеше отлично за какво мисли в момента началникът: как да разпреди случаите сред наличните детективи.

Този отговорност обаче, за щастие, не тежеше на неговите плещи.

— Съветвам те да насочиш усилията си към посещението на норвежците, Карл. Случаят с Мереде Люнгор се разчу и колегите проявяват интерес как организираш работата си. Те също имат множество дела „на трупчета“, които им се ще да затворят. Постарай се да подготвиш кабинета си и да им изнесеш лекция как се води полицейско разследване, та по-късно, по време на посещението в министерството, да имат тема за разговор.

Главата на Карл кљумна. Значи гостите му са поканени на раздумка при министърката и ще разнасят информация за отдела му? Това никак не му хареса.

— Трябва да разбере кой продължава да трупа документи по бюрото ми, Маркус. После ще измисля нещо.

— Ти решаващ, Карл. Но заемеш ли се със случая за двойното убийство, изобщо не разчитай на съдействие от наша страна. Затънали сме до гуша в работа.

— Не се безпокой — Карл се изправи.

Маркус се наведе към интеркома.

— Лис, ще дойдеш ли за момент? Не си намирам органайзера.

Погледът на Карл се плъзна по пода и спря върху падналия органайзер. Бутна го с крак под бюрото. Може пък, с изчезването на бележника, да се замълчи и за срещата с норвежците.

Лис доприпка елегантно в кабинета. На излизане Карл ѝ се усмихна приятелски. Да, харесваше я повече преди метаморфозата, но какво пък? И с къса коса Лис си оставаше Лис.

— Нямам търпение да се включа във вашия екип — даде знак Росе Кнюсен иззад бюрото си, а в бузите ѝ се вдълбаха трапчинки с

дълбочината на Марианската падина.

Карл не отвърна със същото. Дори и да се бе усмихнал обаче, нямаше да му се образуват трапчинки. Просто природата не го беше дарила с такива.

В подземиято завари Асад в пълна готовност за действие. Беше си прочел следобедната молитва. Облечен в дебело яке, се бе въоръжил с малката кожена папка под мишница.

— Майката на убитите младежи живее при своя стара приятелка в Роскилде — обясни той и добави, че ако побързат, ще стигнат за половин час. — Обадиха се от Хорнбек, Карл. Новините не са добри.

Пред вътрешното око на Карл изникна Харди: 207-сантиметрово парализирано тяло, обърнато към Йоресунд и към множеството любители на яхти, които се сбогуваха със сезона.

— Случило ли се е нещо? — попита той. Съвестта мигом го загложди. Повече от месец не бе посещавал своя бивш колега.

— Лекарите казаха, че плаче много. Тъпчат го с успокоителни, но и хапчетата не помагат.

В дъното на улица „Фазанова“ в Роскилде се намираше съвсем обикновена еднофамилна къща. Йенс-Арнолд и Ивет Ларсен, пишеше на месинговата табела, а отдолу, с големи печатни букви: МАРТА ЙОРЕНСЕН.

На вратата го посрещна крехка старица, отдавна прехвърлила пенсионна възраст. Очарован от осанката ѝ, Карл несъзнателно разтегли устни в усмивка.

— Да, Марта живее при мен. Пренесе се след смъртта на съпруга ми. Само да ви предупредя, напоследък не се чувства добре — прошепна в коридора тя. — Лекарите казаха, че предстои най-тежкото.

Преди да пристъпят в зимната градина, чуха кашлицата на приятелката ѝ. Завариха я, заобиколена от шишенца с лекарства. Тя прикова хлътналите си очи в новодошлите.

— Кой сте вие? — попита и изтръска пепелта от черута^[1] си с трепереща ръка.

Асад се настани на един стол, покрит с избеляло вълнено одеяло. По него бяха нападали повехнали листа от растенията в саксиите на прозореца. Взе ръката на Марта Йоренсен в своята.

— Нека ти споделя нещо, Марта. Някога и майка ми страдаше като теб. Знам колко е мъчително.

На мястото на Марта, майката на Карл би отдръпнала ръката си. Марта Йоренсен обаче не го направи. „Как Асад съумява да прецени кой ще приеме жеста му и кой не?“ — питаше се Карл, докато се опитваше да си намери подходяща роля в сценария.

— Да приготвя по чаша чай, докато дойде медицинската сестра? — предложи Ивет с настойчива, но в никакъв случай ултимативна усмивка.

Асад съобщи на Марта защо са дошли и тя си поплака.

Ивет им поднесе кафе и курабийки, та Марта да има време да се поокопоти.

— Съпругът ми беше полицаи — отрони тя.

— Знаем, госпожо Йоренсен — увери я Карл; това бяха първите му думи към нея.

— Дадох ми копия от материалите по делото.

— Кой ви ги даде? Клес Томесен?

— Не — тя се задави и за да укроти пристъпа, дръпна от черута. — Друг. Казваше се Арне, но и той вече не е сред живите. Беше събрал всякакви сведения по случая в една папка.

— Ще разрешите ли да я погледнем, госпожо Йоренсен?

Тя прихвана главата си с почти прозрачната си ръка, а устните ѝ се разтрепериха.

— Няма как да стане. Папката отдавна не е у мен.

Стисна очи. Явно изпитваше адско главоболие.

— Не си спомням на кого я дадох последно. Поискаха ми я няколко души.

— Да не става въпрос за тази папка? — Карл ѝ подаде светлозелената папка.

— Не — поклати глава тя. — Беше по-дебела. Сива и много по-дебела. Беше невъзможно да я държиш с една ръка.

— А имате ли някакви други материали, с които да ни услужите? Марта потърси погледа на приятелката си.

— Да им кажем ли, Ивет?

— Не знам, Марта. Според теб правилно ли е?

Болната насочи дълбоко хлътналите си сини очи към двойния портрет на перваза, поставен между ръждясала кана за вода и статуетка на Свети Франциск Асизски.

— Погледни ги, Ивет. Какви ли щяха да станат? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Мъничките ми рожби. Ще го направим ли заради тях?

Ивет сложи на масата кутия „After Eight“.

— Да го направим — въздъхна тя и се насочи към ъгъла на стаята.

Натрупаните там стари рула подаръчна хартия с коледни мотиви и други опаковъчни материали пазеха жив спомена за дните, когато недоимъкът властваше в домовете на мнозина.

— Ето — тя извади старателно скрит, препълнен догоре кашон с логото на фирмата „Петер Хан“. — През последните десет години с Марта попълвахме наличните следствени материали с изрезки от вестници. След смъртта на съпруга ми Марта ми остана единственият близък човек. Тя също изгуби всичките си роднини.

Асад пое кашона и го отвори.

— Има няколко статии за нападения с неразкрит извършител — продължи Ивет, — както и няколко материала за убийците на фазани.

— Убийци на фазани?

— Хрумва ли ви по-подходящо прозвище? — Ивет поразрови книжата и извади нагледен пример за думите си.

Да, убийци на фазани определено им подхождаше. От една голяма снимка в списание гордо гледаха две височайши особи от кралското обкръжение, неколцина представители на разпуснатата буржоазна прослойка, а освен тях — Улрик Дюбьол-Йенсен, Дитлеу Прам и Торстен Флорин. Всички стискаха под мишница ловна пушка с победоносно забит крак в земята пред купчина отстреляни фазани и яребици.

— Олеле — промърмори Асад.

Всъщност нямаше какво друго да се каже по въпроса.

И двамата с Карл усетиха как у Марта се надига възмущение, но не подозираха размерите му.

— Няма да се примиря! — изкрещя неочаквано тя. — До един ще умрат! Убиха децата и мъжа ми! Нека гният в ада!

Марта се помъчи да се изправи, ала политна напред и си удари челото в ръба на масата, но изобщо не усети болка.

— Ще си платят! — просъска с лице, проснато върху масата, и като размаха напред ръце, изпосъбори чашите.

— Успокой се, Марта! — Ивет внимателно изправи приятелката си и я положи обратно в креслото сред купчина възглавници.

Ивет изчака дишането на Марта да се нормализира. Старицата се укроти, пак започна да пуши и да гледа безстрастно. Тогава Ивет отведе гостите в трапезарията и се извини за бурната реакция на приятелката си. Туморът в мозъка ѝ нараснал неимоверно и поведението ѝ станало напълно непредвидимо. Преди да се разболе, Марта била съвсем друг човек.

Всъщност нито Карл, нито Асад смятаха за необходимо Ивет да им поднася подобно извинение.

— Някакъв мъж дошъл при Марта. Познавал Лисбет. — Ивет повдигна едва видимите си вежди. — Лисбет беше дъщерята на Марта, а синът ѝ се казваше Съорен. Но вие сигурно вече го знаете? — Асад и Карл кимнаха в отговор. — Възможно е този приятел на Лисбет да е отнесъл папката, знам ли? — Ивет погледна към зимната градина. — Дал дума на Марта непременно да ѝ върне документите.

По лицето на Ивет се изписа печал, която би подтикнала всеки да я прегърне.

— Боя се, че ще ги върне, когато вече е твърде късно.

— Спомняте ли си името на този мъж, Ивет? — попита Асад.

— За жалост не. Не си бях вкъщи, когато се е отбил, а Марта вече е зле с паметта. — Тя потупа с пръст по слепоочието си. — Заради тумора.

— Възможно ли е да е бил полицай? — намеси се Карл.

— Не мисля, но не съм сигурна.

— Защо Марта не му е дала и това? — Асад посочи кашона под мишницата си.

— Изрезките ги събрахме по нейна идея. Убиецът е вече в затвора, нали? Помагах ѝ да събира статии по случая, защото това я успокояваше. Мъжът, който отнесе документите от разследването, навярно е сметнал изрезките за маловажни. Каквито са и всъщност.

Карл и Асад поискаха ключовете от вилата на Марта и се поинтересуваха какво си спомня Ивет от дните непосредствено преди

и след убийството. Тя отвърна, че от една страна, оттогава са изминали двайсет години, а от друга, постарала се е да погребее дълбоко спомените за трагедията.

После пристигна медицинската сестра и двамата се сбогуваха с Ивет.

* * *

Единствено снимката на сина на Харди върху нощното му шкафче напомняше, че в това отпуснато тяло с катетър за отвеждане на урината и мазна сплъстена коса някога е имало живот, различен от онзи, който апаратът за изкуствено дишане, постоянно работещият телевизор и забързаните санитарни му осигуряваха понастоящем.

— Колко още трябваше да чакам да си домъкнеш задника при мен? — попита язвително Харди с поглед, прикован във въображаема точка на стотина метра над Клиниката за лечение на гръбначни заболявания в Хорнбек.

От стаята му се откриваше широка панорама. Падне ли от такава височина, човек никога не се събужда.

Карл разрови паметта си в търсене на основателно извинение, но не му хрумна нищо подходящо. Затова посегна към рамкираната снимка.

— Чух, че Мадс е постъпил в университет.

— Откъде си го чул? Да не клатиш жена ми? — Харди дори не мигна.

— За бога, Харди, какви ги говориш? Знам за Мадс от... впрочем вече не си спомням кой от колегите ми го каза.

— Къде е твоят сириец? Да не са го изпратили обратно в пустинята?

Карл познаваше Харди повече от добре и подобни опити за невинно бърбрене не му минаваха.

— Изплюй камъчето, Харди. Вече съм тук. — Карл си пое дълбоко дъх. — Занапред ще си поправам грешката и ще идвам по-често, стари приятелю. Кажи-речи вчера се върнах от отпуск.

— Виждаш ли онази ножица на масата?

— Виждам я.

— Винаги стои там. Използват я, за да режат марлите и лейкопласта, който придържа сондите и иглите по мен. Ножицата изглежда остричка, а?

— Да — потвърди Карл.

— Ако пробиеш с нея сънната ми артерия, ще ти бъде адски благодарен, Карл — засмя се Харди, но смехът му секна отведнъж. — Усещам някакво потрепване точно под мускула на рамото.

Карл се намръщи. Потрепване... Клетият Харди! Де да имаше надежда за подобрене.

— Да те почеша ли, Харди?

Карл отдръпна одеялото, докато се чудеше дали да оголи рамото, или да го почеше през ризата.

— По дяволите, не чуваш ли какво ти казах, идиот такъв? Нещо потрепва. Виждаш ли?

Карл дръпна настрани ризата. Харди винаги бе поддържал старателно атрактивния си външен вид. Сега кожата му, някога покрита с приятен слънчев загар, бе побеляла като платно, пресечено от тънки светлосини вени.

Карл докосна мишницата му. Мускулите му се бяха стопили. Все едно пипна парче трупно говеждо. Не долови никакво потрепване.

— Усещам го съвсем леко на едно определено местенце, Карл. Вземи ножицата и започни да потупваш ръката ми. Не бързай. Ще ти дам знак, като усетя, че си стигнал до точното място.

Горкичкият Харди. Парализиран от врата надолу. Лека чувствителност в едното рамо и толкова. Всичко останало ставаше само във въображението на този съкрушен клетник.

Карл обаче започна да потупва ръката му с ножицата, както бе настоял Харди — методично и последователно, от лакътя към рамото, описвайки окръжност около ръката. Когато стигна до подмишницата, Харди се сепна.

— Точно там, Карл. Отбележи мястото с химикалка.

Карл се подчини. Какво ли не прави човек за приятелите си!

— Сега се опитвай да ме заблудиш. Потупвай с ножицата ту чувствителното място, ту около него. Да видим дали и този път ще усетя нещо. За всеки случай ще си затворя очите.

Той се засмя — или простена — когато Карл потупа с ножицата чувствителното място.

— Тук! — извика Харди.

Невероятно. Да те полазят тръпки.

— Не казвай на сестрата — предупреди го Харди.

— Защо? — намръщи се Карл. — Това е страхотна новина. Навярно все още има някаква надежда. Тъкмо ще знаят откъде да започнат.

— Ще се постарая да разширя периметъра на чувствителното място. Искам да си възвърна контрола поне над едната ръка. — За пръв път, откакто Карл бе влязъл в стаята, Харди го погледна. — А за какво ще използвам ръката си, не засяга никого, ясно?

Карл кимна. Бе готов да подклажда всяка дори съвсем крехка надежда, стига тя да крепи приятеля му. Явно единствено желанието да се докопа до ножицата на масата и да я забие във врата си го поддържаше жив.

Карл, разбира се, подозираше, че това чувствително място си е съществувало още преди Харди да го открие, но реши да не дълбае повече. Рано или късно въпросът щеше да се изясни, а Харди определено нямаше закъде да бърза.

Той оправя ризата му и я закопча до брадичката.

— Продължаваш ли да се срещаш с онази психоложка, Харди?
— Пред Карл мигом се появи изкусителното тяло на Мона Ибсен. Истински балсам за очите.

— Да.

— И? За какво си говорите? — поинтересува се Карл е надеждата приятелят му да вмъкне и неговото име в отговора си.

— Тя упорито продължава да нищи престрелката на Амар. Не знам какво очаква да постигне, но при всяко посещение настоява да обсъждаме проклетия случай с монтажния пистолет.

— Аха.

— Да ти призная, Карл...

— Какво?

— Колкото и да не искам да си спомням за този случай, тя все пак ме подтикна да се замисля. Какъв е смисълът, все си казвам аз, но въпреки това един въпрос ме гложди...

— Кой въпрос, Харди?

Погледна Карл в очите с погледа на разпитващ — нито мнително, нито доверчиво, а е желанието да всее тревога в заподозрения.

— Тримата с теб и Анкер отидохме в казармата на Амар осемдесет дни след като мъжът беше убит, нали?

— Да.

— Убийците са разполагали с достатъчно време да заличат всички следи. Предостатъчно време. Защо не са го направили? Защо са изчакали? Можели са преспокойно да отнесат трупа и да запалят казармата.

— Уместен въпрос. Имаш право.

— Защо са се върнали на местопрестъплението точно по времето, когато ние отидохме там?

— Въпросът ти определено съдържа резон.

— Резон? Знаеш ли, Карл, вече дори не си задавам този въпрос. Защото си отговорих. — Харди се опита да се изкашля, но не успя. — Ако Анкер сега беше сред нас, вероятно щеше да ни осветли повече по темата — добави той.

— В смисъл?

Карл от доста време не се беше сецал за Анкер. Само четири месеца, след като застреляха неговия колега и страхотен полицаи пред очите му в онази съборетина, Карл съвсем бе забравил за него. Кой знае за колко по-кратко време самият той щеше да потъне в забвение, ако смъртта бе покосила него.

— Някой ни е причаквал, Карл. Иначе случилото се изглежда абсурдно. Все пак операцията се пазеше в пълна тайна. Един от нас е бил замесен. Аз не съм. Остава да е бил Анкер. Освен ако не си бил ти, Карл?

[1] Черут — вид пура с два отрязани края, традиционно произвеждана в Мианмар и Индия. — Бел.прев. ↑

9.

На паважа пред жълтата варосана фасада на кръчмата в Транекер стояха шест джипа. Дитлеу подаде глава от страничния прозорец и даде знак да го следват.

Подкараха през гората. Слънцето треперливо се показваше на хоризонта. Гоначите се изгубиха в участъка за дивеч. Хората в автомобилите познаваха процедурата. След броени минути се строиха пред Дитлеу със закопчани якета и пречупени пушки. Неколцина водеха и кучета.

Най-накрая, както винаги, цъфна Торстен Флорин. Днес се беше издокарал в карирани бричове и прилепнало камуфлажно яке. Все едно беше тръгнал не на лов, а на бал.

Дитлеу стрелна неодобрително пойнтера, изваден в последния момент от един багажник, и чак тогава огледа лицата на присъстващите. Забеляза човек, непредвиден да бъде тук.

Дръпна Бент Крум настрана.

— Кой я е поканил, Крум? — прошепна Дитлеу.

Ловът обикновено ръководеше Бент Крум, дългогодишен адвокат на Дитлеу Прам, Торстен Флорин и Улрик Дюбьол. Беше мъж с разностранни дарби и неведнъж бе измъквал клиентите си сухи от какви ли не ситуации. В момента изцяло зависеше от тлъстите хонорари, превеждани от тях всеки месец по сметката му.

— Съпругата ти я покани, Дитлеу — полугласно отвърна адвокатът. — Телма предложи на Лисан Йорт да заповяда на лова, ако пожелае. Лисан е по-добър стрелец от мъжа си.

По-добър стрелец? Че какво общо имаше това? В хайките на Дитлеу не участваха жени и неговото решение бе подплатено със сериозни основания. Сякаш Крум не знае! Проклетата Телма.

Дитлеу се приближи до Йорт и сложи ръка на рамото му:

— Много съжалявам, приятелю, но днес съпругата ти няма да дойде с нас.

После го помоли да ѝ даде ключовете за джипа, макар да се досещаше какви проблеми вещае подобна постъпка.

— Нека се върне в кръчмата. Ще се обадя да ѝ отворят. Жена ти да вземе и буйния ви помияр. Това е специална гонка, Йорт. Очаквах да се досетиш и сам.

Неколцина се опитаха да парламентърстват. Издънки на стари богаташки родове, които сега обаче не притежаваха сериозно състояние. Защо изобщо се обаждат? Вероятно не познаваха проклетия пойнтер.

Дитлеу потупа с върха на ботуша си по земята и повтори:

— Никакви жени. Върви си, Лисан.

Дитлеу раздаде оранжеви кърпи, отбягвайки погледа на Лисан Йорт, докато я пропусна.

— И да не забравиш да си вземеш и псето — напомни той.

Никой няма право да се меси в правилата на неговата дружинка. Това не е обикновен лов.

— Щом жена ми не може да участва, и аз се оттеглям, Дитлеу — опита се да му извие ръцете Йорт.

Жалка мижитурка в жалко протритото яке. Нима не бе изпитал на собствен гръб какво сполетява дръзналите да се опълчат срещу Дитлеу Прам? Не схвана ли, че това не е правилната тактика? Нали същият този Йорт едва не фалира, когато Дитлеу започна да купува гранит от Китай? Наистина ли пак иска да изпита гнева му? Щом толкова настоява, дадено.

— Твоя работа — Дитлеу загърби семейната двойка и се обърна към останалите: — Знаете правилата. Днешното преживяване си остава тук, разбрано?

Ловците кимнаха. Дитлеу не бе и очаквал друго.

— Пуснахме двеста фазана и яребици — и мъжки, и женски. Има достатъчно за всички. — Той се засмя. — Сезонът за женските май още не е настъпил, но на кого му пука?

Дитлеу погледна представителите на местното ловно дружество. Няма да посмеят да гъкнат. Кой — повече, кой — по-малко, но до един бяха зависими от него.

— Но какво да ви разправам за дивеча. Така или иначе, ще ударите. По-интересна е другата плячка, която съм ви подготвил. Няма да ви издам каква е. Ще се наложи сами да разберете.

Развълнуваните от очакване лица следяха всяко негово движение. Дитлеу се обърна към Улрик. Онзи му подаде снопче пръчици.

— Повечето от вас познават процедурата. Двамина от вас ще изтеглят по-къса клечка. Късметлиите ще оставят пушките и ще грабнат по една карабина. Те няма да ударят дивеч, но пък ще им се отвори възможност да се приберат със специалната плячка за деня. Готови ли сте?

Неколцина от ловците хвърлиха пурите си на земята и ги стъпкаха с крак. Всеки си имаше собствен начин да се настрои психически за предстоящата гонка.

Дитлеу се усмихна. Хайка от силните на деня в пълния им блясък. Безпощадни и вторачени единствено в собствения си успех — като по учебник.

— По традиция двамата избрани ловци с карабина си поделят плячката, но само ако онзи, който повали дивеча, е съгласен. Всички се досещахме какво ще стане, ако Улрик отнесе трофея.

Компанията около Улрик избухна в смях. Независимо дали ставаше въпрос за портфолио от акции, за жени или за глигани — Улрик не делеше с никого. Познавах го добре.

Дитлеу се наведе и отвори калъфите с карабините.

— Погледнете — той извади оръжията на сутрешната светлина. — Върнах старите ни „Sauer Classic“ в „Hunters House“ и взех да изпробват тези две нови чудеса. — Дитлеу вдигна над главата си едната карабина „Sauer Elegance“. — Простреляни са и е адски готино да държиш такова оръжие. Използвайте ги с кеф!

Подминавайки с безразличие разправията на висок тон между съпрузите Йорт, Дитлеу поднесе клечките на ловците, а след като установиха кои са двамата късметлии, им връчи карабините.

Едната къса клечка се падна на Торстен. Той изглеждаше напрегнат, ала не заради лова. Дитлеу реши по-късно непременно да го привика да си поговорят.

— Торстен и преди е стрелял с такава карабина, но на Саксенхолт ще му е за пръв път. Наслука и на двамата!

Дитлеу кимна на младия мъж и вдигна в негова чест манерката си. Поздрави със същия жест и останалите от дружинката. Фишу и гелосана коса. Истински колежанин — и такъв щеше да си остане до сетния си ден.

— Само вие двамата ще стреляте по специалната ни мишена. Затова гледайте да не се провалите. Стреляйте, докато плячката спре да се движи. И не забравяйте: за победителя съм подготвил специална награда.

Дитлеу отстъпи крачка назад и извади плик от вътрешния си джоб.

— Акт за собственост на великолепен тристаен апартамент в Берлин с изглед към пистите за кацане на летище „Тегел“. Но нека това не ви смущава: скоро ще затворят летището и под прозорците ви ще се появи яхтено пристанище.

Усмихна се, а ловците започнаха да ръкопляскат. Телма му извади душата, докато се съгласи да купи проклетия апартамент, а после какво? Кракът ѝ изобщо не стъпи там. Не отседна в него дори с шибания си любовник. Затова Дитлеу щеше да се отърве от глупавото жилище.

— Жена ми ще се оттегли, Дитлеу, но кучето го вземам — чу се зад гърба му.

Дитлеу се обърна към непреклонното лице на Йорт. Жалкият тип явно се опитваше да предоговори условията, та да не изгуби съвсем достойнството си.

За частица от секундата Дитлеу улови през рамо погледа на Торстен. Никой не може да оспорва решенията на Дитлеу Прам. Той заяви, че не иска кучета, и всеки, който не се подчини, ще си носи последствията.

— Щом толкова настояваш да го вземеш, добре — отвърна Дитлеу, като все така избягваше да поглежда към съпругата на Йорт.

Не изпитваше никакво желание да се кара с проклетницата. Този въпрос ще го обсъди на четири очи с Телма.

Долу, в ниското, миришеше на гнила земя, но по-нагоре, като се изкачиха до поляната, миризмата изчезна. Петдесетина метра под тях се гушеше горичка, обвита в мъгла. Шубраците зад нея преминаваха в гъст лес, ширнал се като море под краката им. Величествена гледка.

— Поразпръснете се — нареди Дитлеу и кимна доволно, когато ловците застанаха на седем-осем метра един от друг.

Викове на гоначите зад горичката още не се чуваха достатъчно силно. Само няколко фазана се вдигнаха за миг във въздуха и пак се скриха в храстите. Ловците около Дитлеу пристъпваха тихо, в напрегнато очакване. Част от тях бяха развили зависимост към опиянението от лова. Натискането на спусъка им носеше няколкодневно удовлетворение. Печелеха милиони, но именно убийството на дивеч ги караше да се чувстват живи.

От едната страна на Дитлеу пристъпваше младият Саксенхолт, пребледнял от напрежение. Навремето, когато участваше в гонките, и баща му пребледняваше така. Младежът вървеше предпазливо, без да изпуска от очи горичката, гъсталака зад нея и високите дървета на няколкостотин метра отвъд. Съзнаваше, че един точен изстрел ще го възнагради с любовно гнездо, далеч от родителския надзор.

Дитлеу вдигна ръка и всички замръзнаха по местата си. Само кучето на Йорт скимтеше и се въртеше обезумяло, докато малоумният му стопанин напразно се опитваше да го успокои. Точно според очакванията на Дитлеу.

От горичката се издигнаха първите птици, пляскайки с крила. Проехтяха бързи изстрели, последвани от тупването на мъртви тела по земята. Йорт вече напълно изгуби контрола над кучето си. Съседът му извика „донеси“, а пойнтерът хукна с изплезен език, без да е получил команда от стопанина си. В същия миг стотици птици се вдигнаха във въздуха едновременно и ловната дружинка откри бясна стрелба. Пукотът отекна оглушително, а ехото поде гърма.

Дитлеу умираше за това изживяване. За безконечна стрелба. За убийства безспир. За цвetoва оргия от пърхащи във въздуха крила. Телата на птиците бавно се спускаха към земята. Мъжете припряно презареждаха пушките си. На Дитлеу не му убягна разочарованието по лицето на Саксенхолт, за момента лишен от правото да стреля. Погледът му сновеше между горичката и дърветата отвъд обраслия с храсти терен. Откъде ли щеше да се появи специалната мишена, питаше се явно младият ловец. Колкото по-силна кръвожадна страст се изписваше по лицата на другите от дружинката, толкова по-силно стискаше той карабината.

Пойнтерът на Йорт захапа за гърлото едно от другите кучета, то проскимтя, пусна плячката от устата си и се оттегли. Всички ловци забелязаха инцидента, с изключение на стопанина му. Йорт зареждаше

пушката си и стреляше, зареждаше и стреляше и въпреки това още не бе успял да улучи нищо.

Пойнтерът на Йорт за трети път донесе плячка и посегна да хапе другите кучета. Дитлеу кимна на Торстен, който и бездруго следеше внимателно кучето с очи. Комбинацията от мускули, силен инстинкт и лоша дресировка винаги е пагубна за качествата на ловните кучета.

Стана, както бе предположил Дитлеу. Останалите кучета подмавиха пойнера и му отрязаха пътя до птиците, падащи на поляната. Тогава кучето на Йорт хукна в гората.

— А сега внимавайте — обърна се Дитлеу към двамата ловци с карабини. — Не забравяйте, че залогът е тристаен, напълно обзаведен апартамент в Берлин. — Разсмя се и гръмна с двете цеви към ятото, вдигнало се от храстите. — По-добрият ще отнесе цялата плячка.

В това време кучето на Йорт вече носеше следващата птица от шубраците. Единичен изстрел от пушката на Торстен повали животното, преди то да излезе на открито. Явно само Дитлеу и Торстен разбраха какво точно се случи, защото дружинката избухна в смях, начело с Йорт. Помислиха, че едничък Торстен се е прицелил във фазана и не е улучил. Само Саксенхолт притаи дъх.

Съвсем скоро, когато Йорт открие кучето си с пробит череп, смехът щеше да секне. Дитлеу се надяваше глупакът да си научи урока за следващия път. В гонките на Дитлеу Прам няма място за зле дресирани кучета.

От храстите зад горичката се разнесоха нови викове. Дитлеу зърна с крайцеца на окоото си как Крум поклаща глава. Явно и адвокатът бе видял, че Торстен застреля кучето.

— Не стреляйте, ако не сте сто процента сигурни по какво се целите — предупреди Дитлеу ловците в близост. — Гоначите ще прогонят целия терен зад горичката и предполагам, че животното ще изскочи от храстите. — Той посочи няколко избуяли хвойни. — Целете се на метър над земята в центъра на пляката. Така и да не улучите, куршумът ще се забие в земята.

— Какво е това? — прошепна Саксенхолт и посочи няколко скупчени нагъсто дървета, зад които се стрелна животното.

После се разнесе пукане на стъпкани съчки и постепенно се усили. Виковете на гоначите зад животното станаха пронизителни.

Саксенхолт и Торстен стреляха едновременно, тъмният силует се килна на една страна, но продължи да подскача тромаво напред.

Чак когато излезе иззад дърветата, ловците разбраха какво е. Саксенхолт и Торстен се прицелиха повторно, а дружинката избухна във възторжени възклицания.

— Чакайте! — провикна се Дитлеу, когато щраусът спря на стотина метра от стрелците и се огледа объркан. — Целете се в главата. По един изстрел. Първо ти, Саксенхолт.

Всички притихнаха. Младият мъж вдигна карабината и дръпна спусъка със затаен дъх. Изстрелът прелетя малко ниско, куршумът разпори врата на птицата и главата ѝ отхвъркна настрани. Дружинката изрева от радост. И Торстен не се стърпя. За какво му беше тристаен апартамент в Берлин?

Дитлеу се усмихна. Беше очаквал животното мигом да се строполи, ала обезглавеният щраус продължи да се щура няколко секунди. После тялото рухна, разтресе се от агонизиращи тръпки и краката се отпуснаха безжизнени. Безпрецедентно зрелище!

— Лудница! — извика младият мъж, докато дружинката изстреля няколко залпа по последните фазани. — Свалих щраус! Направо ще се побъркам от кеф! Довечера ще се разбия и всички мацки ще са мои! Даже знам коя ще си избира.

Тримата се срещнаха в кръчмата да се почерпят, както бе обещал Дитлеу. Торстен определено имаше нужда от алкохол.

— Какво ти става, Торстен? Приличаше на издрискано ябълково пюре — отбеляза Улрик и изгълта бирата на един дъх. — Да не се сдуха заради щрауса? Свалял си толкова щрауси!

Торстен повъртя чашата си в ръка.

— Тревожи ме Кими. Работата става все по-дебела.

Торстен отпи.

Улрик си наля втора халба и я вдигна за наздравица към двамата си приятели.

— Олбек пое ангажимента да се погрижи. Съвсем скоро ще я пипнем. Успокой се, Торстен.

Торстен Флорин извади от джоба си кибритена кутийка и запали стеариновата свещ на масата. „Няма по-тъжно нещо от свещ без

пламък“, често повтаряше той.

— Надявам се, не си представяш Кими в ролята на безпомощна женица, която обикаля улиците в опърпани дрипи и е лесна жертва за малоумния ви детектив? Той няма да я намери, Улрик. Все пак говорим за Кими, не забравяй! Знаете на какво е способна. Вашият Олбек ще се провали и ще си платим скъпо, чаткате ли?

Дитлеу остави халбата и погледна към тавана.

— Какво имаш предвид?

Торстен му лазеше здравата по нервите, когато изпаднаше в подобно настроение.

— Вчера е нападнала наша манекенка пред модната къща. Киснала е отпред в продължение на часове. На плочките открили осемнайсет смачкани фаса. Кого е чакала според вас?

— Нападнала? — разтревожи се Улрик.

— Не се паникьосвай, Улрик — поклати глава Торстен. — Зашлевила ѝ е шамар, сравнително безобидна работа. Не сме викали полиция. За компенсация ѝ дадох едноседмична почивка и два билета за Краков.

— Сигурен ли си, че е била Кими?

— Да. Показах на момичето стара нейна снимка и тя потвърди.

— И е сто процента сигурна?

— Абсолютно — раздразнено отговори Торстен.

— Не можем да допуснем да арестуват Кими — продължи Улрик.

— В никакъв случай. Както не можем да допуснем и тя да се приближи до нас. Убеден съм, че е способна на всичко.

— Дали са ѝ останали пари? — попита Улрик.

Към тях се приближи сервитьор и се поинтересува желаят ли нещо.

— Имаме всичко необходимо — кимна Дитлеу на сънливия мъж.

Изчакаха сервитьорът да се отдалечи и чак тогава подновиха разговора си.

— Стига си задавал идиотски въпроси, Улрик. Спомни си с колко кинти се уреди Кими на наш гръб. Близко два милиона. Според теб колко харчи на улицата? — сопна се Торстен. — Почти нищо, а това означава, че със сигурност има пари да си купи каквото пожелае. Включително оръжие. Тук това не е проблем.

Улрик размърда огромното си туловище.
— Дали да не осигурим подкрепление на Олбек?

10.

— Кого търсите? Криминален асистент Асад? — Карл изгледа слисан телефонната слушалка. Криминален асистент?! Откога Асад бе станал криминален асистент?

Прехвърли разговора към стаята на сириеца и след секунда чу как телефонът там звънна.

— Да, моля — вдигна Асад.

Карл повдигна вежди и поклати глава. Криминален асистент Асад. Как смее!

— От Хорнбек се обадиха да съобщят, че цяла сутрин търсят папката с материалите по случая „Ръорви“. — Асад почеса наболите си бузи. Вече два дни с Карл непрекъснато преглеждаха папки и сириецът изглеждаше изморен. — Познай. Няма я. Изчезнала е.

— Някой я е откънал — въздъхна Карл. — Да не е онзи Арне, дето е дал на Марта Йоренсен сивата папка с докладите за убийствата? Попита ли колегите дали случайно папката не е била сива на цвят?

Асад поклати глава.

— Не е толкова важно. Марта каза, че човекът, който ѝ е дал папката, вече не е сред живите. Няма как да го разпитаме. — Карл стисна очи. — Искam да изясним нещо, Асад. Ще ме осветлиш ли по въпроса кога те произведоха асистент в криминалната полиция? Съветвам те занапред да внимаваш и да не се представяш за полицейски служител. Законът най-строго го забранява. В 131-ви параграф, ако те интересува по-конкретно. Грози те шестмесечен затвор.

Асад леко се отдръпна назад.

— Асистент в криминалната полиция? — той притаи дъх за секунда и се хвана за гърдите, сякаш за да защити невинността, която заплашваха да му оспорят.

Негодуванието, изписано по лицето на Асад, можеше да съперничи на възмущението, с което премиерът посрещна

обвиненията в медиите, че датски войници са участвали косвено в изтезания в Афганистан.

— Подобно нещо не би ми хрумнало никога — заяви Асад. — Представих се като асистент на асистент в криминалната полиция. Какво съм виновен, че хората не слушат внимателно? — разпери той безпомощно ръце.

Асистент на асистент в криминалната полиция! Боже господи! Ето такива недоразумения докарват стомашни язви.

— По-коректно е да се представяш за асистент на заместник-криминален комисар Мьорк или — още по-добре — асистент на заместник-полицейски комисар Мьорк. Щом толкова държиш да споменаваш длъжността си, нямам нищо против, но при условие да я съобщаваш ясно, нали? А сега предлагам да слезеш в гаража и да подготвиш таратайката. Потегляме към Рьорви.

Вилата, сгушена между боровете, с годините бавно бе потънала в пясъка. Съдейки по покритите с мръсотия прозорци и прогнилите им рамки, след двойното убийство тук не бе стъпвал човешки крак. Плачевна гледка.

Карл и Асад плъзнаха поглед по издълбаните в земята коловози, лъкатушещи между вилите. По това време на годината, септември, наоколо съвсем естествено нямаше никого.

Асад засенчи с длан очите си и безуспешно се помъчи да види нещо през най-големия прозорец на вилата.

— Ела, Асад. Да вземем ключа.

Карл заобиколи къщата и погледна под стряхата. Там, над кухненския прозорец, на ръждив гвоздей, ключът висеше от двайсет години, и то така, че всеки да го види — според указанията на Ивет, приятелката на Марта. Кой би го свалил оттам? Кой изобщо би влязъл в запустялата къща? Навярно дори крадците, тършуващи из вилите след края на сезона, я бяха отписали от плановете си. Отдалече личеше колко безсмислено е да влизат вътре.

Карл се протегна, свали ключа и отключи. Езикът на старата брава се прибра с меко щракване и вратата се завъртя изненадващо плавно на пантите.

Карл провря глава във вилата и усети миризмата на застояло. Полъх на влага, запуснатост и немара. Подобна миризма обявява спалните на възрастните хора.

Потърси ключа за осветлението в малкия коридор, натисна го и установи, че подаването на електричество е преустановено.

— Виж! — възкликна Асад и заслепи Карл с халогенна светлина.

— Разкарай този фенер, Асад! Не ни трябва.

Сириецът обаче вече бе пристъпил в миналото. Конусовидният лъч зашари по боядисаната в убити цветове кушетка и сините емайлени тенджери.

Всъщност вътре не беше съвсем тъмно. През напращените прозорци все пак се процеждаше слаба светлина и пресъздаваше атмосферата в стар черно-бял филм. Камина, иззидана от едри камъни. Широки дъски на пода. Шведски ръчно тъкани килимчета. И настолната игра „Trivial Pursuit“ на пода.

— Точно както е описано в доклада — отбеляза Асад и побутна кутията с картите.

Някога морскосиня, сега бе почерняла. Игралното табло и двата пула, които още стояха върху него, изглеждаха малко по-запазени. Явно убийците се бяха появили в разгара на играта. В розовия пул имаше четири резена, а в кафявия — нито един. Карл предположи, че розовият пул — с четири верни отговора — е бил на момичето. Поредното доказателство, че е била с по-бистър ум от брат си в зловещия ден. Съдебните лекари неслучайно бяха установили, че е попрекалил с коняка.

— И играта стои тук от 1987-а? „Trivial Pursuit“ действително ли е толкова стара, Карл?

— Вероятно разпространението ѝ в Сирия се е позабавило, Асад. Всъщност знаеш ли дали играта може да се купи в родината ти?

Асад се умълча. Карл огледа двете кутии, съдържащи карти с въпроси. Пред всяка кутия стоеше изтеглена карта — последните въпроси, на които братът и сестрата са отговорили през живота си. Потискаща мисъл.

Погледът на Карл се плъзна по пода. Още личаха ясни следи от зверското деяние. Игралното табло бе напръскано с кръв. На места се виждаше и прекъсната линия, с която техническият екип обозначаваше находките на пръстови отпечатыци, но номерата бяха изличени. От

праха, посипан от криминалистите, също не бе останало кой знае какво, ала това си беше съвсем обяснимо.

— Нищо не са открили — промърмори под носа си Карл.

— Какво?

— Открили са само отпечатъци на двамата младежи и на родителите им. — Карл пак погледна играта. — Изненадан съм, че играта е още тук. Би трябвало да са я отнесли за анализ като ключова улика.

— Да — кимна Асад и се потупа с пръст по слепоочието. — Правилно, Карл. Сега се сетих: играта е била сред иззетите улики, представени пред съда по време на процеса срещу Бярне Тьоерсен. Криминалистите несъмнено са я взели.

Двамата приковаха поглед в таблото на пода.

Какво правеше то тук?

Карл се намръщи, извади мобилния си телефон и позвъни в Управлението.

Лис определено не преливаше от въодушевление.

— Изрично ни предупредиха, че вече не сме на твоё разположение, Карл. Изобщо имаш ли представа колко ни е натоварено в момента? Чувал ли си за полицейската реформа, или да опресня паметта ти? А сега ще ни откраднеш и Росе.

„Нея си я задръжте“ — великодушно контрира наум Карл.

— Вече си имаш секретарка. Обърни се към нея. Секунда!

Карл изгледа смаян телефона си и пак го долепи до ухото, когато чу неподражаемия глас на Росе:

— Ало, шефе. С какво да помогна?

— Росе Кнюсен ли е на телефона?

Дрезгавият ѝ смях не вещаеше нищо добро.

Карл я помоли да провери дали сред иззетите от местопрестъплението в Ръорви вещи е и настолната игра „Trivial Pursuit“. И, не, нямал представа къде точно трябва да търси. Да, имало няколко възможности. Към кого да се обърнела първо? Щяло да се наложи сама да се ориентира. И било препоръчително да действа по-експедитивно.

— С кого говори, Карл? — поинтересува се Асад.

— С твоята конкурентка. Внимавай да не те натика обратно при гумените ръкавици и кофата.

Асад обаче изобщо не го чу. Приклекнал до игралното табло, разглеждаше засъхналите отдавна пръски кръв.

— Не се ли очаква по таблото да има повече кръв, Карл? Все пак са я били до смърт — отбеляза Асад и посочи петното на килимчето.

Карл се опита да съживи в паметта си снимките на местопрестъплението и мъртвите тела.

— Да, прав си, Асад.

Карл също установи, че не е логично по таблото да има толкова оскъдно количество кръв. Момичето е отнесло десетки удари и е изгубило много кръв. По дяволите, защо не се сетиха да вземат папката с материалите! Сега щяха да сравнят със снимките на местопрестъплението.

— Спомням си, че тук таблото беше подгизнало от кръв — Асад посочи центъра.

Карл приклекна до него, внимателно пъхна пръст под таблото и го повдигна. На пода, няколко сантиметра по-навътре от ръба на таблото, личаха следи от пръснала кръв. Нямаше логика.

— Това е друго табло, Асад.

— Трябва да е друго.

Карл го пусна внимателно на пода и огледа беглите следи от прах за отпечатыци по кутията от играта. Гладка кутия и два-сет години. Прахът можеше да е картофено брашно, оловна бяла боя, какво ли не, наподобяващо праха, използван от дактилоскопистите.

— А кой е оставил тази игра тук? — чудеше се Асад. — Всъщност ти знаеш ли правилата, Карл?

Карл мълчеше. Огледа рафтовете, опасващи цялата стая. Сувенирите, с които бяха отрупани, му напомниха за времената, когато халба с тенекиен капак от „Байерн“ и никелирана фигурка на Айфеловата кула се смятаха за задължителни трофеи на запаления пътешественик. Предметите тук наброяваха поне сто. Явно семейството бе обикаляло с кемпер из Европа и познаваше добре и прохода „Бренер“^[1], и гъстите гори в планината Харц. Пред мисления взор на Карл изплува образът на баща му и го разчувства почти до сълзи.

— Какво гледаш, Карл?

— И аз не знам — поклати глава Карл. — Но нещо ми подсказва, че трябва да си отваряме очите на четири. Ще отвориш ли прозорците,

Асад? Така ще влезе малко повече светлина.

Карл се изправи и започна да обследва пода сантиметър по сантиметър. Извади цигарите от джоба си. Асад пък започна да се бори с прозорците.

С изключение на липсващите трупове и подхвърлената незначайно от кого игра, всичко явно беше запазено.

Карл запали цигара. Мобилният му звънна. Росе съобщи, че играта, иззета от местопрестъплението, се намира в архивите в Холбек. Папката с документите липсвала, но играта си стояла там.

Явно все пак новата му сътрудничка не беше съвсем безполезна.

— Обади се пак на колегите и ги попитай за пуловете и резените.

— Карл дръпна силно от цигарата.

— Резените?

— Да, така се наричат онези малки парченца, дето се пхат в пуловете след верен отговор. Попитан колко и какви на цвят тортички е имало във всеки пул и си запиши.

— Тортички?

— Резени, тортички... Едно и също е! Онези триъгълни парченца. За пръв път ли чуваш за „Trivial Pursuit“?

Росе се засмя със зловещия си смях.

— „Trivial“? Днес се нарича „Всезнайко“, старче!

И затвори. Е, определено помежду им няма да пламне любов.

Карл дръпна още веднъж, за да нормализира пулса си. Дали да не пробва да замени Росе с Лис? Нали Лис все се оплаква, че е затрупана с работа? Тъкмо ще намали темпото, пък и ще краси офисите в подземията доста по-успешно от лелите на Асад. С пънк прическа или не.

Точно в този миг в мислите му се врязва неприятно звънтене на счупено стъкло и хрущене на пропукало се дърво. А Асад избълва порой от арабски думи, които определено не се припокриваха със словата по време на следобедните му молитви. За сметка на това строгият прозорец произведе невъобразимо положителен ефект, защото светлината нахлу във всяко кътче и отстрани всякакво съмнение дали през изминалите години паяците са се чувствали господари на къщата. От тавана като гирлянди се спускаха паяжини, а прахът, наслоен върху дългите рафтове със сувенири, бе обезличил цветовете им.

Карл и Асад се заеха да преповторят събитията в хронологичен ред — така, както бяха записани в докладите.

През ранните следобедни часове в зловещия ден някой нахлува през отворената врата на кухнята и убива младежа с един удар с чук. Оръжието е намерено на стотина метра от къщата. Момчето не е усетило нищо. Починало е на място, потвърждаваха и огледът на тялото, и аутопсията. В подкрепа на експертното заключение говореше и фактът, че полицаите са заварили мъртвия, стиснал бутилката коняк в ръка.

Момичето вероятно се е опитало да избяга, но нападателите веднага са я повалили и са ѝ нанесли десетки удари — на мястото, където в момента имаше черно петно на килимчето. Там групата за оглед бе открила следи от мозъчна тъкан, слюнка, урина и кръв на убитата.

В доклада се обясняваше, че убийците са събули банските на младежа, за да го унижат. Всъщност полицейските екипи така и не успели да открият банските, но разследващите категорично отхвърляха предположението, че братът и сестрата са играли на „Trivial Pursuit“, тя по бански, а той гол. Подобна кръвосмесителна връзка помежду им била повече от абсурдна. И двамата имали интимни половинки и водели съвсем нормален живот.

Впрочем гаджетата им нощували във вилата в нощта преди зверското убийство. На сутринта заминали за Холбек, където учили. Младежът и девойката отпаднали от списъка със заподозрени още в началото. Представили убедително алиби, а и изглеждали напълно съкрушени от загубата.

Мобилният на Карл звънна отново. Той погледна екранчето и се запаси със силна дръпка от цигарата.

— Слушам те, Росе.

— Колегите от Холбек останаха силно изненадани от въпроса ти.

— Охо?

— Наложил се да слязат да проверят.

— И?

— Розовият пул съдържа четири резена: жълт, розов, зелен и син.

Карл сравни с розовия пул пред себе си. Същите четири резена.

— Синият, жълтият, зеленият и оранжевият пул не са използвани в играта. Намират се в кутията заедно с останалите резени.

— А кафявият пул?

— В кафявия пул имало кафяв и розов резен. Карл?

Карл мълчеше и гледаше празния кафяв пул върху игралното табло. Много, много странна работа.

— Благодаря, Росе. Справи се отлично.

— Какво каза тя, Карл? — поинтересува се веднага Асад.

— В кафявия пул трябва да има кафяв и розов резен. Но този тук е празен.

И двамата приковаха поглед в пула.

— Дали резените не са някъде тук? — усъмни се Асад, наведе се над пода и надникна под дъбовия бюфет, разположен до стената.

Карл отново дръпна жадно от цигарата. Защо някой бе донесъл нова игра и я бе разположил по подобие на оригиналната? Тук имаше нещо гнило — беше повече от ясно. Защо бравата на кухнята се отключи толкова лесно? И как този случай се бе озовал върху бюрото му? Кой бе вдъхновителят на повторното разследване?

— Явно са идвали да празнуват Коледа тук — Асад изрови плетено коледно сърце зад бюфета. — Сигурно е било кучи студ.

Карл кимна, но се съмняваше, че къщата някога е била постудена, отколкото сега. От всеки предмет вътре лъхаше на безвъзвратно отминали дни и на нещастие. Впрочем кой бе останал жив от онова време? Една възрастна жена, която съвсем скоро щеше да си отиде вследствие на мозъчен тумор.

Карл огледа трите врати към спалните: на родителите, на момчето и на момичето; наредени според възрастта на обитателя в низходящ ред. Надникна последователно и в трите стаи. Както и бе очаквал — нощни шкафчета и чамови легла, постлани с избелял кариран плат. В спалнята на момичето — плакати на „Дюран Дюран“ и „Уам“; в спалнята на момчето — на Сузи Куатро в прилепнал кожен панталон. В тези стаи бъдещето им е изглеждало светло и безметежно. А тук, в дневната, някой най-брутално им го бе отнел. Мястото, където Карл стоеше в момента, представляваше своеобразната ос, около която се бе завъртял животът им. На прага между надеждите и реалността.

— В кухненските шкафове има алкохол — провикна се Асад.

Доказателство, че в къщата не са влизали крадци.

Излязоха навън. Оглеждайки фасадата, Карл изпита силно безпокойство. Опитът да стигнат до дъното на този случай напомняше опита да хванеш живак: хем отровен, хем неуловим, но ясно видим. Изминалите години от убийството; самопризнанията; младежите от пансиона, днес цветът на датския елит...

Нима разполагаха с нови обстоятелства, за които да се хванат? Защо изобщо продължаваха да се занимават с този случай? Това се питаше Карл.

— Май по-добре да зарежем тази история, Асад — обърна се той към помощника си. — Хайде, да се прибираме.

Карл разрови с крак тревата и извади от джоба си ключовете за колата — ясен знак, че тук работата им е приключила. Асад обаче не помръдна. Продължаваше да разглежда счупения прозорец, сякаш му се е открило светилище.

— Не знам, Карл. Единствено ние можем да направим нещо за убитите, осъзнаваш ли?

„Да направим нещо за убитите“ — така се изрази Асад. Все едно се изживяваше като медиум, способен да осъществи връзка с миналото!

— Не вярвам да открием нещо повече, докато продължаваме да стоим тук. Хайде да се поразходим нагоре по улицата — предложи Карл и запали цигара.

Какво по-хубаво от свеж въздух, примесен с цигарен дим.

Повървяха няколко минути срещу слабия вятър, който довяваше уханье на късно лято, и стигнаха до вила, откъдето се чуваха звуци. Явно тук все още пребиваваха пенсионери, преди да поемат към зимните си леговища.

— Сега наистина е доста пусто, но не забравяйте, че е петък — отбеляза червендалестият стопанин с кожен колан, вдигнат чак до гърдите. — Върнете се пак утре и ще видите какъв народ се стича по тези места през почивните дни. Така ще е още поне месец.

Щом старецът видя полицейската значка на Карл, езикът му съвсем се развърза. Без да прекъсва започнатото изречение, мъжът им разказа за всички събития в селцето: кражби, удавени немци, шофьори, каращи с превишена скорост.

„Като корабокрушенец, който от години не е срещал човешко същество“ — помисли си Карл.

По едно време Асад най-ненадейно хвана мъжа за лакътя:

— Вие ли пребихте двете деца по улица „До оградата“?

Старецът се сепна, докато си поемаше въздух, и престана да мига. Очите му изгубиха блясъка си и се оцъклиха мъртвешки. Устните му се разтвориха и посиняха. Ръцете му посегнаха към гърдите, когато той политна назад. Карл мигом се втурна да го поеме.

— За бога, Асад! Какви ги вършиш? — кресна той, разхлаби колана на стареца и разкопча ризата му.

Съпругата му дотича от мокрото помещение, но не обели и дума. Клетият човек успя да се окопоти чак след десет крайно тягостни минути.

— Моля да извините партньора ми — обърна се Карл към потресения старец. — Той е тук по иракско-датска програма за обмен на полицейски кадри и все още не е усвоил тънкостите на нашия език. Понякога имаме сериозни разногласия по отношение на подхода му.

Асад не отрони нито дума. Вероятно думата „разногласия“ го затрудни и стъписа.

— Спомням си много ясно случая — подхвана старецът, след като диша дълбоко в продължение на три минути в прегръдките на съпругата си. — Ужасна трагедия. Ако искате повече подробности, обърнете се към Валдемар Флорин. Живее на улица „Крайезерна“. Петдесет метра по улицата и после надясно. Няма как да пропуснете табелата.

— Защо каза, че съм иракски полицаи, Карл? — попита Асад и запрати камък във водата.

Карл подмина въпроса му с равнодушие. Вниманието му се насочи към резиденцията на Валдемар Флорин, която се извисяваше величествено на хълма. През осемдесетте това имение често се появяваше по страниците на списанията. Потомците на богаташките семейства щурееха тук на диви купони — грандиозни празненства, устройвани с показно разточителство. Според слуховете всеки, дръзнал да надмине по разкош купоните на Флорин, си спечелвал смъртен враг до живот.

Валдемар Флорин имаше славата на безкомпромисен тип и неведнъж бе действал на ръба на закона, но по неведоми причини никога не го бяха залавяли да престъпва границите на позволеното. Срещу него бяха подавани жалби за родителска издръжка и сексуален тормоз на млади служителки, но нищо повече, Флорин беше истински факир в търговията. Недвижимо имущество, оръжейни системи, крупни сделки за производство на продоволствия за гладуващи, бързи пробиви на нефтения пазар в Ротердам.

Днес обаче обиграният бизнесмен бе останал в историята. След като съпругата му Беате се самоуби, той се оттегли от лъскавия светски живот. Къщите му в Ръорви и Ведбек се превърнаха в крепости, които никой не проявяваше желание да престъпва. Смяташе се за обществена тайна, че именно връзките на Флорин с млади момичета са тласнали съпругата му към фаталното решение. Дори в бохемските кръгове такова нещо не се прощава.

— Защо, Карл? — настояваше да получи обяснение Асад. — Защо ме представи като иракчанин?

Карл погледна дребничкия си помощник. Мургавите му бузи пламтяха. Дали от негодувание, или заради студения бриз от Скансехаге — щеше да остане загадка завинаги.

— Асад, недопустимо е да притискаш някого с подобен въпрос. Как можа да обвиниш клетия старец в нещо, което той очевидно не е извършил? Какво очакваше да постигнеш?

— Самият ти постъпи по същия начин.

— Хайде да не задълбаваме повече.

— А иракската полиция?

— Забрави за нея, Асад. Казах го ей така, без да влагам нещо специално — отвърна Карл.

Погледът на Асад обаче продължи да изгаря гърба му, докато влизаше в дневната на Валдемар Флорин. Карл се постара да запомни реакцията на помощника си.

Валдемар Флорин седеше пред панорамен прозорец, откъдето се откриваше почти необятен изглед към улица „Крайезерна“ и залива Хесельо. Зад него четири двойни стъклени врати отвеждаха до тераса и разположен наскредин градината басейн като своеобразно пресъхнало

водохранилище в пустиня. Тук някога бе кипял живот. Сред гостите в резиденцията на Флорин бяха засичани дори членове на кралското семейство.

Флорин, с крака върху ниско столче, четеше книга. Камината бумтеше, а на мраморната маса пред него стоеше чаша с питие. Всичко внушаваше хармония, с изключение на десетките страници, разпръснати върху вълненото одеяло.

Карл се прокашля няколко пъти, за да привлече вниманието му, но възрастният финансист продължи да чете най-невъзмутимо. Довърши започнатата страница, откъсна я и я захвърли върху пода. Чак тогава вдигна глава към посетителите.

— Така няма опасност да забравя докъде съм стигнал — поясни той. — Кому дължа тази чест?

Асад погледна Карл с потрепващи вежди. Сириецът все още се сблъскваше с фрази, които го затрудняваха.

Карл показва полицейската си значка и усмивката на Флорин се изпари. А щом разбра, че полицаите идват от Копенхаген във връзка с двойното убийство в Ръорви, домакинът веднага ги помоли да напуснат дома му.

И на седемдесет и пет години Флорин си оставаше същата високомерна и хаплива невестулка. В светлите му очи обаче дебнеше задрямала, но лесно възпламенима ярост, която изгаряше от нетърпение да лумне отведнъж. И най-слабата искра бе достатъчна да я подпали.

— Вярно е, че дойдохме без предупреждение, господин Флорин. Ако настоявате да си тръгнем, ще се съобразим с желанието ви. Храня към вас дълбоко уважение и възхищение и не бих ви безпокоил. Ако е по-удобно, ще дойдем утре сутринта.

Зад бронираната му обвивка проблесна оживление. Карл му бе засвидетелствал най-необходимото му. Защо заливаме хората с милувки, ласкателства и подаръци, щом те искат единствено уважение? Показа на ближните си уважение — и те ще затанцуват в твоя ритъм, беше го научил преподавателят му в Полицейската академия. Оказа се дяволски прав.

— Хубави думи, но на мен тези не ми минават — тросна се Флорин, ала всъщност остана впечатлен.

— Може ли да поседнем, господин Флорин? Само пет минути.

— Какво ви интересува?

— Вярвате ли, че Бярне Тьоерсен сам е убил брата и сестрата през 1987-а? Получихме сведения за съучастници. Синът ви не е сред заподозрените, за разлика от неколцина от бившите му съученици.

Едната ноздра на Флорин потръпна, все едно се канеше да процеди някоя ругатня, но вместо това той захвърли раздраната книга на масата.

— Хелен! — извика през рамо. — Донеси ми още едно!

После запали египетска пура, без да почерпи посетителите си.

— Кой твърди, че Тьоерсен не е бил сам, и какво по-точно е казал? — попита той с изненадваща готовност да разговаря.

— За жалост не мога да ви разкрия подробности, но новопостъпилите данни показват недвусмислено, че Бярне Тьоерсен не е действал сам.

— Това нищожество... — презрително изсумтя Флорин, без да уточнява какво има предвид.

Двайсетинагодишно момиче с бяла престилка и черен костюм влезе в стаята и наля уиски и вода с отработени движения. Не удостои гостите с поглед. Минавайки покрай Флорин, го погали по рядката коса. Види се, отлично възпитана прислужница.

— Много бих искал да ви окажа съдействие, но оттогава мина много време и предпочитам да не се връщаме към този случай — обясни Флорин и отпи от питието си.

Карл обаче не мислеше така.

— Познавахте ли приятелите на сина си, господин Флорин?

— Като гледам, сте доста млад и едва ли знаете — отвърна със снизходителна усмивка Флорин. — Нека ви кажа: навремето бях страшно зает. Отговорът е не, не ги познавах. Група младежи, с които Торстен се сдуши в пансиона.

— Изненадахте ли се, че младежите от неговата компания попаднаха под прицела на полицията? Все пак са били умни деца, от добри семейства.

— Не се сещам дали ме е изненадало.

Флорин го стрелна с кос поглед над чашата. Тези очи бяха видели какво ли не. Много по-тежки изпитания от Карл Мьорк. Старецът остави чашата.

— Но по време на следствените действия през 1987-а неколцина привлякоха вниманието ми.

— В смисъл?

— Заедно с адвоката ми издействахме разрешение той да присъства на разпитите на шестимата младежи.

— Бент Крум, нали? — вмъкна Асад, ала погледът на Валдемар Флорин мина през него, все едно бе прозрачен.

Карл кимна на помощника си. Включването на Асад беше попаднало право в целта.

— Споменахте, че неколцина са привлекли вниманието ви. По какъв начин? — продължи Карл.

— Щом знаете кой е Бент Крум, по-добре се обърнете към него. Доколкото ме осведомиха, паметта му все още е изключително услужлива.

— Кой ви осведоми?

— Крум е все още адвокат на сина ми. Също и на Дитлеу Прам, и на Улрик.

— Не казахте ли, че не познавате приятелите на сина си от младежките му години, господин Флорин? От свойския начин, по който споменавате имената на Дитлеу Прам и Улрик Дюбьол-Йенсен, съм склонен да се усъмня в думите ви.

Старецът поклати леко глава.

— Познавам само бащите им.

— А бащите на Кристиан Волф и Кирстен-Мари Лесен?

— Съвсем бегло.

— А бащата на Бярне Тьоерсен?

— Незначителен тип. Не го познавам.

— Имал е склад за дървесина в Северна Зеландия — вмъкна Асад.

Карл кимна. Самият той си спомняше същото.

— Вижте какво — подхвана Валдемар Флорин и погледна през капандурата към кристално ясното небе. — Кристиан Волф е мъртъв. Кими се води в неизвестност от години. По думите на сина ми тя се скита с куфар по улиците на Копенхаген. Бярне Тьоерсен е в затвора. Защо изобщо обсъждаме случая?

— Кими? Кирстен-Мари Лесен? За нея ли говорите? Така ли я наричат?

Флорин не отговори. Отпи от чашата си, пресегна се за книгата и възобнови четенето — знак, че аудиенцията е приключила.

Карл и Асад излязоха от къщата. През прозорците на верандата видяха как Флорин захвърля изтормозената си книга на масата и посяга към телефона. Изглеждаше ядосан. Вероятно искаше да предупреди адвоката си да очаква посещение от полицията или пък звънеше на охранителната фирма да се поинтересува предлагат ли системи с видеонаблюдение, които изобщо да не допускат в градината неприятни посетители от рода на тези.

— Този човек не е вчерашен, Карл.

— Прав си. От такива като него може да се очаква всичко. Животът го е научил да внимава какво говори. Ти знаеше ли, че Кими е бездомна?

— Не. Никъде не пишеше нещо подобно.

— Трябва да я открием.

— Да, но преди това може да поговорим с останалите.

— Прав си — кимна Карл и плъзна поглед над водата. Непременно щяха да разпитат всички. — Но когато жена като Кими Лесен обръща гръб на богатите си приятели и се озовава на улицата, определено има причина. Не е зле да разчовъркаме раните ѝ, Асад. Затова искам да я намерим възможно по-скоро.

Върнаха се при колата до вилата. Асад спря със замислен вид.

— Карл, още не разбирам тази история с настолната игра.

„Сякаш ми взе думите от устата“ — изненада се Карл.

— Тъкмо смятах да ти предложа да огледаме още веднъж, Асад. При всички случаи ще вземем играта и ще я проверим за отпечатъци.

Този път не оставиха непроверено кътче. Обходиха селскостопанските постройки, моравата зад вилата, където бе избуяла еднометрова трева, контейнера с газовите бутилки.

Върнаха се в дневната, без да са открили нищо съществено.

Асад отново коленичи на пода и започна да издирва двата резена за кафявия пул. Погледът на Карл бавно се плъзна по рафтовете,

отрупани със сувенири, и по мебелите. После спря върху пуловете и игралното табло.

Двата пула в жълтото поле в средата сами привлякоха вниманието му. Един пул с попълнени четири резена и един празен, макар оригиналният да имаше два резена: розов и кафяв.

Осени го идея.

— Ето още едно коледно сърце — избоботи Асад и го вдигна от килима.

Карл обаче не реагира. Наведе се бавно и взе картите, изтеглени и поставени пред кутиите с останалите карти. Две карти, съдържащи по шест въпроса, всеки от които отбелязан с цвят, съответстващ на цветовете на резените.

В момента Карл се интересуваеше единствено от кафявите и розовите въпроси.

Обърна картите и погледна отговорите.

От гърдите му се откърти дълбока въздишка. Имаше чувството, че е направил огромна крачка в правилната посока.

— Ела да видиш какво открих, Асад — изрече той, като се стараеше да не издава вълнението си.

Помощникът му стана с коледното сърце в ръка и надзърна над рамото му.

— Какво откри?

— В единия пул липсваха един розов и един кафяв резен, нали?

— Карл подаде на Асад първо едната карта, после и другата. — Прочети какво гласи отговорът на розовата карта и какво — отговорът на кафявата. Е?

— „Арне Якобсен“ и „Йохан Якобсен“.

Двамата се спогледаха.

— Арне? Не се ли казваше така полицаят, който занесъл папката от Холбек на Марта Йоренсен? Как му беше фамилията? Спомняш ли си?

Асад повдигна вежди. Извади бележника от джоба си и започна да прелиства страниците, докато стигна до разпита на Марта Йоренсен.

Промърмори няколко неразбрани думи и вдигна глава.

— Прав си, Карл. Казва се Арне. Но Марта Йоренсен не е споменала фамилно име.

Асад смотолеви още няколко арабски думи и погледна играта.

— Да предположим, че знаем кой е Арне Якобсен. А кой е другият — Йохан Якобсен?

Карл извади мобилния си телефон и позвъни в холбекския участък.

— Арне Якобсен? — повтори дежурният.

Не бил чувал за такъв човек в участъка, но щял да попита по-възрастните колеги. Помоли Карл да изчака. След три минути въпросът се реши и Карл затвори.

[1] Проходът „Бренер“ е разположен в Алпите между Италия и Австрия. — Бел.прев. ↑

11.

Рано или късно — дали в деня на четирийсетата си годишнина, или в деня, когато заработиш първия си милион, или, в краен случай, когато баща ти се пенсионира и единствените му предстоящи емоции се изчерпват с решаването на кръстословици, — повечето мъже усещат, че най-после са се освободили от оковите на патриархалната зависимост, от наставническите забележки и критичните погледи.

Торстен Флорин обаче не успя да преживее това освобождение.

Надмина състоянието на баща си и се отличи от другите деца в семейството, останали твърде посредствени. Появяваше се в медиите много, много по-често от него. В Дания нямаше човек, който да не го познава. Спечели си всеобщо възхищение. Жените го боготворяха, между другото — извечен стремеж на баща му.

И въпреки това продължаваше да му прилошава, чуеше ли гласа на родителя си по телефона. Той го караше да се чувства досадно дете — незначителен и подценяван. Топката в стомаха му изчезваше само ако затръшнеше слушалката.

Но Торстен никога не би си позволил да затръшне слушалката на баща си.

След подобен разговор, независимо колко кратък, Торстен не можеше да надмогне безсилието и гнева си.

„Участта на най-големите деца в семейството“ — беше го формулирал единственият му свестен учител в пансиона. Торстен го ненавиждаше заради тези му думи. Защото ако е вярно, как би се сложил край на този омагьосан кръг? Въпросът не му даваше мира от години. Улрик и Кристиан се чувстваха по същия начин.

Обединяваше ги именно тази болезнена омраза към бащите им. Докато нанасяше удари на невинните си жертви или чупеше вратовете на пощенските гълъби на съвестния си учител, докато — години по-късно — се вглеждаше в завистливите очи на съперниците си, показвайки им поредната си ненадмината колекция, Торстен си представяше баща си.

— Изрод! — процеди разтреперан той, след като баща му затвори. — Изрод! — просъска той срещу дипломите и множеството ловни трофеи по стените.

Ако в съседния кабинет не се намираха дизайнерите, старши търговците, четири пети от най-платежоспособните клиенти на фирмата и техните конкуренти, Торстен щеше да даде пълна воля на презрението си. Вместо това грабна един дървен метър, подарък за петгодишнината от основаването на фирмата, и цапардоса препарираната глава на една дива коза, окачена на стената.

— Изрод, изрод, изрод! — процеди той, докато с нарастващо ожесточение нанасяше удар след удар.

Усети, че по тила му рухна пот, спря и се помъчи да си прочисти главата. Гласът на баща му и още повече неговото съобщение разклатиха сериозно душевното му равновесие.

Торстен вдигна глава. Пред сградата, между гората и градината, пляскаха с крила няколко изгладнели свраки. Цвърчаха весело, докато опоскваха останките от техни посестрими, изпитали гнева на Торстен на гърба си.

„Гнусни твари“ — помисли си той. Знаеше какво ще успокои изопнатите му нерви. Свали арбалета от куката, извади няколко стрели от колчана зад бюрото си, отвори вратата към терасата и се прицели в свраките.

След като дразнещите им крясъци утихнаха, Торстен усети как яростта, бушуваща като огън в главата му, мигом се уталожи. Това му помагаше винаги.

Слезе долу, издърпа стрелите от телата на мъртвите птици и ги ритна към гората. Върна се в кабинета си. През стената се чуваха високите гласове на гостите. Окачи арбалета на мястото му и прибра стрелите в колчана. После набра номера на Дитлеу.

— Криминалната полиция е ходила в Ръорви да говори с баща ми — съобщи той без всякакви предисловия, когато Дитлеу вдигна.

— Добре — отвърна Дитлеу след няколкосекундно мълчание. — Какво искат?

Торстен си пое дълбоко дъх.

— Разпитвали са го най-общо за брата и сестрата в Ръорви. Ако старият глупак е разбрал правилно, някой се е обадил в полицията и е посял съмнения относно вината на Бярне.

— Кими?
— Не знам, Дитлеу. Не са споменали имена.
— Още днес ще предупредиш Бярне, ясно ли е? Друго?
— Баща ми посъветвал ченгетата да се свържат с Крум.
Дитлеу се разсмя с типичния си безчувствен смях.
— Нищо няма да изкопчат от Крум.
— Но са дали ход на някакво разследване и това е достатъчно тревожно.
— От Холбек ли са? — попита Дитлеу.
— Не, от Отдел „Убийства“ в Копенхаген — поне дъртият така разправя.
— По дяволите. Разбрал ли е имената им?
— Не. Арогантният негодник изобщо не ги слушал внимателно.
Но Крум ще ни обясни всичко.
— Зарежи го Крум. Ще се обадя на Олбек. Той има връзки в Управлението.

Торстен затвори и постоя няколко минути, вторачен в нищото. Дишането му се ускори, докато в ума му нахлуваха образи на изплашени хора, които молят за пощада и крещят за помощ; спомени за кръв; за смеха на другите от компанията. Разговорите за случилото се. Фотографската колекция на Кристиан, която се събираха да разглеждат вечер след вечер. Напушваха се до припадък и се натъпкваха с амфетамини. В такива моменти всичко това изплуваше в съзнанието му и му носеше и удоволствие, и самоненавист, задето изпитва подобно удоволствие.

Разтвори широко очи, за да се върне към реалността. Обикновено за две-три минути успяваше да се отърси от умопомрачението, но на негово място винаги идваше сексуалната възбуда.

Посегна към ципа си. Беше получил ерекция.

По дяволите! Защо така и не се научи да контролира емоциите си? Защо не можеше да се измъкне от този омагьосан кръг?

Заклучи вратата към съседните зали, откъдето долитаха гласовете на половината от модните законодатели в Дания.

Пое си дълбоко въздух и бавно се свлече на колене.

Сключи молитвено пръсти и склони глава. Понякога изпитваше необходимост да го направи.

— Боже, Ти, Който си на небесата — прошепна няколко пъти той. — Прости ми. Защото не съм способен да се преборя.

12.

Дитлеу Прам въведе Олбек в ситуацията за броени секунди и не се трогна ни най-малко от жалванията на глупака, че не му достигали хора и работел без почивка. Докато му пълнеше джоба, от Олбек се искаше да си мълчи.

Дитлеу се завъртя на стола си и кимна дружелюбно на доверените си сътрудници, наредени около конферентната маса.

— Извинете ме — произнесе той на английски. — Възрастната ми леля непрекъснато бяга от къщи, а по това време на годината се налага да я прибираме, преди да се стъмни.

Сътрудниците се усмихнаха с разбиране. Семейството е най-важно. И в техните страни се споделяше същото мнение.

— Благодаря ви за предоставените сведения — усмихна се широко Дитлеу. — Приемете най-искрените ми благодарности, задето с дружни усилия успяхме да сформираме такъв екип. Най-добрите лекари от Северна Европа, събрани на едно място: какво повече би могъл да иска човек? — Дитлеу потупа с длани по масата. — Е, да започваме. Станислав, имаш думата.

Завеждащият хирургичния блок кимна и включи шрайбпроектора. Там се появи човешко лице, разсечено на сектори от няколко линии.

— Тук се правят разрезите — обясни лекарят. — Изпробвал съм тази техника пет пъти в Румъния и два пъти в Украйна. С изключение на един пациент всичките шест си възвърнаха чувствителността на лицевите нерви почти веднага след интервенцията.

От устата на Станислав звучеше, все едно операциите са минали напълно безпроблемно. Иновативната хирургическа техника — кълнеше се лекарят — позволява лицевият лифтинг да се извърши с двойно по-малко разрези от използваните при обичайните операции от този тип.

— Погледнете тук. Премахва се триъгълен участък в горната част на бакенбарда, кожата се изпъва и се зашива с няколко шева.

Лесна амбулаторна процедура.

Тук се намеси и директорът на болницата на Дитлеу:

— Разпратихме подробно описание на операцията до няколко списания — мъжът показва четири европейски и едно американско издание. Не най-авторитетните, но достатъчно солидни.

— Ще публикуват материала в навечерието на Коледа. Процедурата се нарича „The Stanislav’s Facial Correction“^[1].

Дитлеу кимна. Новият метод сигурно щеше да донесе големи печалби, а и специалистите в неговата болница бяха истински факири със скалпела. Всеки от хирурзите получаваше заплата, десетократно по-висока от възнаграждението, което би получавал в родината си. Те, разбира се, не страдаха от излишни скрупули. Положението уреждаше всички. Дитлеу печелеше от тяхната работа, а те — от пациентите. Йерархия, изгодна за всички, особено за човека на върха. И въпреки това Дитлеу съвсем обективно прецени, че една неуспешна операция от общо седем е недопустим провал. Годишите в пансиона го бяха научили да не поема излишни рискове. Видиш ли пред себе си лайно, заобиколи го. Именно по тази причина реши след минута-две да пресече проекта и да уволни директора на болницата, задето е изпратил материали до пресата през главата му. В момента обаче го занимаваше най-вече телефонното обаждане на Торстен.

Интеркомът зад гърба му пропищя. Дитлеу протегна ръка и натисна кончето.

— Кажи, Биргите.

— Съпругата ви настоява незабавно да разговаря с вас. Дитлеу погледна присъстващите. Мъмренето щеше да почака, а секретарката — да се свърже със списанията и да изтегли информационните брошури.

— Помоли Телма да ме изчака вкъщи. Тук приключихме.

Покрит, остъклен стометров тунел свързваше клиниката с къщата им. Така човек хем изминаваше разстоянието, без да се намокри, хем се любуваше на градината и на буковете. Бе заимствал идеята от музея за модерно изкуство „Луизиана“. Само дето по стените на неговия стъклен тунел нямаше картини.

Телма беше подготвила целия декор за спектакъла си. Знаейки това, Дитлеу не желаше драмата да се разиграе в кабинета му.

От очите на жена му хвърчаха гневни искри.

— Чух се с Лисан Йорт — злобно подхвана тя.

— Очаквах да научиш новината по-рано. Не трябваше ли в момента да си при сестра си в Олборг?

— Бях в Гьотеборг, а не в Олборг. И не със сестра ми. Лисан е разстроена. Гръмнали сте кучето й!

— Ние? Улучи го заблуден куршум. Откаченото псе се смеси с дивеча. Предупредих Йорт да не го взема. Защо, казваш, си ходила до Гьотеборг?

— Торстен е застрелял кучето.

— Така е. Той страшно съжалява. Ако искаш, ще купим нов любимец на скъпата ти приятелка. Това ли е проблемът? Ще ми отговориш ли най-после какво си правила в Гьотеборг?

Над челото й надвиснаха буреносни облаци. Само необикновено избухлив темперамент би могъл да предизвика бръчки по изпъната до сцепване кожа, претърпяла три лифтинга. Темперамент като на Телма Прам.

— Подарил си моя апартамент в Берлин на онова нищожество Саксенхолт. Моят апартамент, Дитлеу! — тя размаха пръст срещу него. — Това ще е последният ви ловен излет, ясно ли ти е?

Той тръгна към нея — единственият начин да я накара да отстъпи.

— Кракът ти не е стъпвал в този апартамент, нали? Не успя да навиеш любовника си да дойде с теб в Берлин — отбеляза иронично Дитлеу. — Май годинките започват да си казват думата, а, Телма?

Тя вирна брадичка. Умееше да понася пораженията със завидна твърдост.

— Говориш абсолютно напосоки! Този път си забравил да насъскаш Олбек по петите ми, а? И сега се побъркваш, защото не знаеш с кого си лягам.

Телма се разсмя. Дитлеу се сепна. Не очакваше подобен въпрос.

— Разводът ще ти излезе солено, Дитлеу. Знам за лудориите ти с Улрик и компания. А намесят ли се адвокати, всичко се плаща. Да не очакваш, че ще си мълча за перверзните ви до края на живота си? Няма безплатен обяд.

Той се усмихна. „Пак блъфира“, помисли си.

— Да не мислиш, че не знам какво ти се върти в главата, Дитлеу? „Няма да посмее; защо ще си разваля уредения живот?“ Но истината е, че вече не ми пука за теб, Дитлеу. Не ми дреме, ако ще да изгниеш в затвора. Тъкмо ще се откъснеш от робините си в пералнята. Как ли ще оцелееш без тях?

Очите му се спряха на шията ѝ. Дитлеу познаваше силата на ръката си. Знаеше и къде да се прицели.

Телма предугади намеренията му и се отдръпна с бързината на цибетова котка.

Значи ще трябва да я удари отзад. Никой не е неуязвим.

— Напълно си превъртял, Дитлеу. Винаги съм била наясно. Преди обаче беше чаровно луд. Вече не си.

— Ами намери си добър адвокат, Телма.

Тя се усмихна. Сигурно така се е усмихвала Саломе, когато е поискала от Ирод главата на Йоан Кръстител на тепсия.

— И да седна срещу Бент Крум? Как ли пък не! Имам съвсем други планове. Просто чакам удобна възможност.

— Заплашваш ли ме?

Няколко кичура от косата ѝ, пристегнатата с ластик, се изплъзнаха. Телма отметна глава назад и оголи врата си. Показваше му, че не се страхува от него. Демонстрираше му презрението си.

— Смяташ това само за празни заплахи? — очите ѝ хвърляха мълнии. — Но не са. Ще си събера багажа, когато аз реша. Мъжът, с когото имам връзка, ще ме чака колкото е нужно. Зрял мъж. Изненадвам ли те, Дитлеу? По-възрастен е от теб. Познавам потребностите си. Сополанковците не могат да ги задоволят.

— И кой е той?

— Франк Хелмонд — отвърна тя с ехидна усмивка. — Какво? Май си учуден?

В главата на Дитлеу се развихри въртележка от мисли.

Кими, полицаите, Телма, а сега и Франк Хелмонд.

„Бъди крайно внимателен какво предприемаш“ — напомни си той. Поколеба се дали да не слезе в пералнята да провери коя филипинка е поела вечерната смяна.

Ала над мислите му надвисна поредният мрачен облак: Франк Хелмонд. Колко унижително! Жалък политик на местно ниво, пето колело на колата, пълно нищожество.

Намери адреса на Хелмонд в справочния сайт. Впрочем и преди това знаеше къде живее този нещастник. Хелмонд ни най-малко не се стесняваше да парадира с адреса си. Живееше в къща, която не можеше да си позволи, в квартал, чиито жители за нищо на света не биха гласували за жалката му партия.

Дитлеу се приближи до библиотеката, издърпа един дебел том и го разтвори. Книгата всъщност представляваше футляр с достатъчно място за найлонови пликчета с кокаин.

Първата линейка излича спомена за презрително присвитите очи на Телма. Втората му повиши самочувствието, вмъкна думата „риск“ в речника му и насочи вниманието му към телефона. Прииска му се веднъж завинаги да прекрати всичко това. Защо да не го направи образцово — с Улрик? В тъмното?

— Искаш ли тази вечер да гледаме филми? — попита Дитлеу веднага щом чу гласа на Улрик в слушалката.

В отговор получи доволна въздишка.

— Сериозно ли го предлагаш? — попита Улрик.

— Сам ли си вкъщи?

— Да. За бога, Дитлеу, сериозно ли говориш?

В гласа на Улрик вече се усещаше възбуда.

Очертаваше се великолепна вечер.

Бяха гледали филма безброй пъти. Без него нищо нямаше да бъде същото.

За пръв път откриха „Портокал с часовников механизъм“ като второкурсници в пансиона.

Новопостъпил учител, разтълкувал неправилно залегналия в моралния кодекс на училището принцип на толерантност, пусна на класа „Портокала“ и още един филм със заглавие „Ако...“. В него се разказваше за бунт в английски колеж. Учителят беше подбрал филмите заради темата в урока — „английски филм от шейсетте“, — пък и бе преценил лентата като актуална за ученици в датски пансион, създаден по британски образец. Училищното ръководство обаче

сметна, че колкото и интересно да звучи този подбор на филми, те са крайно неподходящи за прожекция пред малолетни зрители. Затова учителят с разкрепостени разбирания не се задържа дълго в пансиона.

Но филмите вече бяха постигнали пагубния си ефект. Кими и новият ученик в класа, Кристиан Волф, възприеха съвсем буквално посланията от филмите, които им отвориха очите за нови пътища към постигане на освобождение и отмъщение.

Инициативата пое Кристиан. По-голям с две години от съучениците си, той си позволяваше да се държи неуважително към всички учители. Целият клас го бе издигнал на пиедестал. Винаги носеше в джоба си много пари, макар правилникът на училището да го забраняваше най-строго. Хулиган с буден ум. След внимателен подбор се спря на Дитлеу, Бярне и Улрик. Петимата изповядваха еднакви възгледи. Не можеха да се приобщят към останалите, изпитваха силна омраза към пансиона и към всички авторитети. Ненавистта и филмът „Портокал с часовников механизъм“ ги сплотиха.

Намериха лентата на видеокасата и я изгледаха дузина пъти в стаята на Кристиан и Улрик. В отгласите от въодушевлението си сключиха пакт. Ще се превърнат в бандата от филма. Няма да им пука за никого от обкръжението им. Непрекъснато ще търсят тръпката от прекрачените граници. Ще се превърнат в безпощадни бунтари.

Когато нападнаха момчето, което ги спипа да пушат хашиш, самоопределението им премина в следващата фаза. Чак впоследствие Торстен, с присъщия си афинитет към сценичните ефекти, предложи да си слагат маски и ръкавици.

Дитлеу и Улрик потеглиха от Фреденсборг с няколко линейки кокаин в кръвта и газ до дупка. Тъмни очила, дълги евтини палта, шапки, ръкавици, бистри, безчувствени умове — принадлежности за еднократна употреба, които щяха да ми осигурят приятна вечер под наметалото на анонимността.

— Кого си набелязал? — поинтересува се Улрик, когато спряха пред шафрановожълтата фасада на кафене „Джон Ф. Кенеди“ на площада в Хилерьо.

— Почакай и ще разбереш — отвърна Дитлеу и отвори вратата на заведението.

Вътре цареше петъчно оживление. От всички ъгли се носеха високи гласове. Идеално място, ако си падаш по джаз и

непретенциозна компания. Дитлеу ненавиждаше и двете.

Забелязаха Хелмонд в сепарето в дъното. Затлъстял, с лъснало под полилея теме, той размахваше бурно ръце, увлечен в разговор с жалките си колеги — местни политици. Техният своеобразен кръстоносен поход към обществото.

Дитлеу посочи към Хелмонд.

— Може да отнеме време, докато се нагани да си ходи. Хайде да пийнем по една бира — и Дитлеу се насочи към барплота.

Улрик обаче се взираше през очилата си с леко затъмнени стъкла като омагьосан в плячката. Зениците му се разшириха. Гледката явно му допаднаше. Челюстите му се раздвижиха агресивно.

Дитлеу го познаваше.

Вечерта беше мъглива и топла. Франк Хелмонд се застоя дълго пред вратата на кафенето, увлечен в разговор със свой познат. Найсетне всеки тръгна по пътя си. Франк се затътри нагоре по улица „Хелсингбор“. Дитлеу и Улрик го следваха на петнайсетина метра. Даваха си ясна сметка, че само на двеста метра от тях се намира полицейско управление — поредното обстоятелство, разпалило до задъхване страстта на Улрик.

— Ще го издебнем, след като навлезе в уличката — прошепна той. — Отляво има магазин за дрехи втора употреба. Толкова късно оттук не минава жива душа.

По мъгливата улица мярнаха възрастна двойка. Старците се бяха запътили към края на пешеходната зона. По това време на денонощието рядко се виждаха хора на тяхната възраст.

На Дитлеу обаче изобщо не му пукаше за тяхното присъствие. Кокаинът притъпяваше тревожността. Освен старците улицата беше безлюдна, а условията — идеални. Сух паваж. Влажен бриз обгръщаше фасадите и облъхваше тримата мъже, които само след секунди щяха да изпълнят ролите си в старателно режисиран и многократно проигран сценарий.

Улрик изчака да доближат жертвата и подаде маска на Дитлеу. Двамата нахлузиха маските мимоходом. Ако бяха отишли така дегизирани на карнавал, щяха да оберат овациите. Улрик разполагаше с цял кашон такива. Държеше на разнообразието. Този път се спря на

модел 20027 и 20048. Предлагаха се и в интернет, но вече не смееше да си купува оттам. Предпочиташе да попълва колекцията си по време на пътувания в чужбина. Такива маски се продаваха навсякъде. Полицията не можеше да стигне до купувача. Дватама с Дитлеу се преобразиха в двама старци, по чиито лица житейските несгоди бяха сложили своя отпечатък. Изглеждаха напълно достоверно и нямаха никакво сходство с лицата, скрити под тях.

Както обикновено, Дитлеу посегна пръв. По традиция именно той изненадваше жертвата, а Улрик я сграбчваше и я завличаше на някое забутано място. Улрик нанесе на мъжа четири удара: три в челото и един по врата. Преценяваше силата си в зависимост от намеренията си към жертвата. Дитлеу го инструктира този път да остави мъжа в съзнание.

Дватама завлякоха отпуснатото тяло по-навътре, към Слотсъен, и след десетина метра повториха сеанса. Ударите заваляха един след друг: първоначално по-леко, после по-силно. Парализираният осъзна, че ще го пребият до смърт, и от устата му се откъснаха нечленоразделни звуци. Изобщо нямаше нужда да говори. Очите му говореха достатъчно красноречиво.

В такива моменти тялото на Дитлеу се изпълваше с пулсираща топлина. Тя му осигуряваше спокойствие. Опияняваща топла вълна. Усещането го връщаше в детските му години, когато под слънчевите лъчи в градината на родителите му светът му изглеждаше хармония от доброжелателни стихии. Постигнеше ли това удовлетворително усещане, Дитлеу пощадяваше жертвите си.

Улрик преживяваше нещата по-различно. Смъртта не го вълнуваше. Опияняваше се от вакуума между сила и безсилие, който в момента бе засмукал жертвата.

Улрик обкрачи неподвижното тяло. През прорезите на маската очите му се впиха в очите на жертвата. Извади нож от джоба си и го хвана така, че да не се вижда какво държи. За миг се поколеба дали да следва изричните инструкции на Дитлеу, или да подходи по-фриволно. Погледите им се срещнаха.

„Дали и моите очи изглеждат толкова обезумели?“ — запита се Дитлеу.

Улрик посегна с ножа към гърлото на мъжа. Прокара тъпата част на острието напред-назад по артериите. Продължи по носа и по

потрепващите клепачи, докато мъжът се задъхваше от паника.

Това не беше игра на котка и мишка, защото мишката бе изгубила надежда да се измъкне.

Вече се бе предала на неизбежната си участ.

Дитлеу кимна спокойно на Улрик и погледна към краката на мъжа. След малко Улрик щеше да пререже кожата, а жертвата — да отдръпне ужасено краката си.

Ето! Заветното потръпване на краката на Хелмонд. Този невероятен екстаз в мига, когато безсилието на жертвата лъсва в цялата си немощ. Ненадминато, върховно удоволствие.

Кръвта рукна по паважа, но Франк Хелмонд не отрони нито звук. Осъзнаваше каква роля са му отредили и им засвидетелстваше пълно уважение.

Оставяйки го до брега на езерото, двамата знаеха, че са си свършили работата отлично, физически Хелмонд ще оцелее, но душевно вече бе умрял. Ще минат години, преди отново да се осмели да излезе на улицата.

Двамата господин Хайдовци можеха да си вървят. Оттук поемаха докторите Джекил.

Когато се прибра в къщата си в Рунгсте, половината нощ вече бе изминала. Дитлеу си бе възвърнал трезвия разсъдък. Двамата с Улрик се измиха, изгориха шапките, ръкавиците, палтата и слънчевите очила и скриха ножа под един камък в градината. После се обади на Торстен и уговори с него как да протече остатъкът на нощта. Той, разбира се, побесня. Разкрещя им се, че моментът не бил никак подходящ за подобни дивотии. Знаеха, че е прав. Но Дитлеу не се чувстваше длъжен нито да се извинява, нито да проси снизхождение от Торстен. Защото и тримата се возеха в една и съща лодка. Потъне ли един, потъват всички. Затова се налагаше да подготвят убедително алиби.

Това беше единствената причина Торстен да се съгласи да поддържа версията, скалъпена от другите двама: вечерта Дитлеу и Улрик се срещнали в „Джон Ф. Кенеди“ в Хилерьо, изпили по една бира и отишли в дома на Торстен в Айлstrup. И главното: пристигнали са там в 23,00, тоест половин час преди нападението над Хелмонд. Кой

би могъл да опровергае версията им? Възможно беше, разбира се, някой да ги е забелязал в заведението, но кой ще запомни с точност не само физиономията, а и колко време са стояли? До Грибскоу тримата приятели са пийнали по чашка коняк на размисъл за старите времена. Нищо особено. Една обикновена вечер в приятелска компания. Ако полицията ги привика на разпит, ще се придържат към уточнената помежду им версия.

Дитлеу пристъпи в коридора и не без задоволство установи, че в къщата не свети. Телма явно се бе оттеглила в покоите си. Пред камината пресуши една след друга три чаши кипърско бренди, за да укроти възбудата си. Екстатичната еуфория от успешно извършеното отмъщение постепенно отшумя.

Влезе в кухнята с намерението да си отвори кутия хайвер и да го изяде, припомняйки си шокираното изражение на Франк Хелмонд. Плочките на пода в кухнята бяха ахилесовата пета на прислужницата. Телма редовно я навикваше, че не ги е почистила, както трябва. Колкото и да се стараяше, прислужницата така и не успяваше да задоволи претенциите на жена му. Нима някой изобщо можеше?

Именно по тази причина още от пръв поглед личеше, че има нещо гнило. По шахматните шарки личаха отпечатъци от обувки — неголеми, но не и детски. Кални подметки.

Дитлеу издаде напред устни. Известно време стоя неподвижно, напрегвайки всичките си сетива. Не долови нито подозрителна миризма, нито звук. На пръсти се прокрадна до поставката за ножове и грабна най-големия, идеален за суши. Горко на онзи, който се изпречи пред подобно оръжие.

Предпазливо излезе през двукрилата врата към зимната градина. Веднага усети въздушно течение, макар всички прозорци да бяха затворени. Видя дупката в малкото прозорче. Съвсем мъничка, но все пак дупка.

Погледът му се плъзна по плочките в зимната градина. Още стъпки и мръсотия. Парчетата стъкло, посипани по пода, показваха, че нахлуият в къщата е по-скоро дребен крадец. Понеже алармата не се бе задействала, явно се бе случило, преди Телма да си легне.

Дитлеу усети как паниката го надмогва.

На връщане към коридора извади още един нож от поставката. Усещането, че държи две оръжия, го успокояваше. Боеше се не толкова

от силата на противника си, колкото от вероятността онзи да го изненада в гръб. Затова тръгна с разперени настрани ръце, като надничаше през рамо на всяка крачка.

Качи се на втория етаж и застана пред спалнята на Телма.

Изпод вратата се процеждаше тесен сноп светлина.

Дали влезият не го чака вътре?

Дитлеу стисна дръжките на ножовете и бутна вратата. Заля го ослепително електрическо сияние. Телма лежеше в леглото по пеньоар, заела предизвикателна поза. От очите ѝ хвърчаха гневни искри.

— Сега и мен ли ще пребиеш? — попита тя с унищожително отвращение. — За това ли дойде?

Извади пистолет изпод възглавницата си и го насочи срещу Дитлеу.

Не оръжието, а хладината в гласа ѝ го накараха да пусне ножовете на пода.

Познаваше Телма. Ако беше друг човек, Дитлеу би помислил, че онзи се шегува. Телма обаче никога не се шегуваше. Беше оперирана от чувство за хумор. Затова той се закова на място.

— Какво се е случило? — попита Дитлеу.

Огледа пистолета: голям, като истински. Би могъл да затвори устата на всекиго.

— Видях, че в къщата е нахлул крадец. Вече си е тръгнал. Можеш да свалиш оръжието.

Дитлеу усети нов прилив на сили от приема на кокаин. В комбинация с адреналин наркотиците стават експлозивна смес с безподобен взривен заряд.

— Изобщо откъде се сдоби с този пистолет? Хайде, остави го и ми кажи какво се е случило.

Телма не помръдна.

Като я гледаше така излетната, му се струваше адски възбуждаща. Отдавна не бе разпалвала така страстите му.

Понечи да се приближи, но тя стисна пистолета още по-силно:

— Нападнал си Франк. Не можа да се сдържиш, нали, чудовище такова?

Откъде, по дяволите, беше разбрала? И то за толкова кратко време?

— Какво имаш предвид? — Дитлеу се опита да задържи погледа й.

— Хубаво си направи сметката, защото Франк ще оцелее, а това не е в твоя полза, Дитлеу.

Потърси ножовете с поглед. Не биваше да ги изпуска.

— Нямам представа за какво говориш. Прекарах вечерта при Торстен. Обади се и го питай, ако не ми вярваш.

— Засекли са те с Улрик в „Джон Ф. Кенеди“ в Хилерьо. Повече не ми трябва да знам.

Преди няколко години при подобна ситуация защитните му механизми щяха да се задействат и да изфабрикуват поредната лъжа, но в момента Дитлеу изобщо не реагира. Телма успя да го хване натясно.

— Така е — призна той, без да мигне. — Ходихме в заведението, а после се пренесохме у Торстен. Е, и?

— Повече не желая да те слушам, Дитлеу. Ела насам и се подпиши. Ако ли не, ще те застрелям.

Тя посочи няколко документа, оставени в краката й, и натисна спусъка. Куршумът се заби в стената зад Дитлеу с мощен пукот. Той се обърна да огледа пораженията: дупка с големината на мъжка длан.

Хвърли бърз поглед към най-горния документ. Подписът му щеше да му излезе доста солено. С него щеше да потвърди, че за всяка от дванайсетте години брак, през които се дебнеха като хищници, Телма ще лапне по 35 милиона.

— Ако подпишеш, няма да те предадем в полицията. Действай.

— Ако ме предадеш, за теб няма да остане нищо, Телма. Докато лежа в затвора, компанията ще фалира.

— Да не мислиш, че не съм преценила? Подписвай! — Смехът й отекна, пропит с презрение. — Не по-зле от мен знаеш, че положението не е толкова страшно. Преди да фалираш, все ще успея да си взема моя пай от плячката. Дори да не е голям, ще бъде достатъчен. Познавам те, Дитлеу. Разсъдлив си. Защо да зарязваш бизнеса и да гниеш зад решетките, щом има начин да се отървеш от съпругата си? Подписвай! Още утре ще приемеш Франк в клиниката, ясно? До месец го искам като нов. А може и с подобрения.

Дитлеу поклати глава. Телма открай време си беше истински дявол. Но, както казваше навремето майка му, търкулнало се гърнето,

намерило си похлупака.

— Откъде взе пистолета, Телма? — попита спокойно той, посегна към документите и надраска небрежно инициалите си на двата най-горни листа. — Какво се е случило?

Телма погледна документите и изчака да ги вземе в ръце. Чак тогава отговори:

— Толкова ме е яд, че тази вечер се прибра късно, Дитлеу. Ако си беше останал у дома, твоят подпис изобщо нямаше да ми трябва.

— И защо?

— Някаква дрипла разби прозореца и ме заплаши със същия този пистолет — Телма размаха оръжието. — Търсеше теб.

Разсмя се и пенъарът се изхлузи от едното и рамо.

— Поканих я следващия път да позвъни като нормален човек на вратата. Обещах да я пусна. Кому е нужно да се чупят прозорци?

Дитлеу усети как го пролазват ледени тръпки.

Кими! След толкова много години.

— Даде ми пистолета и ме потупа по бузата, сякаш милва дете. Промърмори нещо и си тръгна. — Телма отново избухна в злорад смях. — Но не губи надежда, Дитлеу. Приятелката ти ме помоли да ти предам, че ще дойде друг път!

[1] The Stanislav's Facial Correction (англ.) — лицевата корекция на Станислав. — Бел.прев. ↑

13.

Началникът на Отдел „Убийства“ Маркус Якобсен разтърка угрижено челото си. Какво кошмарно начало на новата седмица. Четвърто заявление за четиридневен отпуск! Двама от най-опитните разследващи полицаи бяха излезли в болнични точно сега — след ужасния побой в центъра. В контейнер открили жена, пребита до неузнаваемост. Насилствените актове в града зачестиха и всички съвсем естествено искаха злосторниците бързо да бъдат разкрити. Притискаха го вестниците, обществеността, директорката. Ако пострадалата не оцелееше, щеше да настъпи истински ад. През тази година бяха извършени рекорден брой убийства за последните десет години. По тази причина, а и заради масовия отлив на кадри от полицията, ръководството непрекъснато свикваше съвещания.

Натискът се засилваше неимоверно, а и Бак поиска отпуск. Точно сега ли намери да почива?

Някога, допреди няколко години, двамата с Бак щяха да запалят по цигара, да се поразходят из вътрешния двор и — Маркус Якобсен беше твърдо убеден в това — да разрешат проблемите бързо-бързо. Но старите времена отминаха безвъзвратно. Маркус вече се чувстваше безсилен. Просто нямаше как да мотивира подчинените си. Вземаха нищожни заплати и често се налагаше да работят извънредно. Съкращенията доведоха до свиване на екипите, а работата ставаше все по-непосилна. Вече не можеха дори да тушират разочарованието си с цигара. Отвратителна ситуация.

— Трябва да притиснеш политиците, Маркус — посъветва го заместникът му Ларс Бьорн, докато носачите трополяха демонстративно по коридора, за да покажат колко усърдно осъществяват заложените в реформата промени.

Маркус повдигна вежди и изгледа заместника си със същата обезсърчена усмивка, която от няколко месеца бе залепнала на лицето на Ларс Бьорн.

— Кога и ти ще ме помолиш за отпуск, Ларс? Все още си млад. Не си ли мислил за по-добра работа? Съпругата ти не иска ли да се задържаш повече вкъщи?

— Не ставай смешен, Маркус. Единствената работа, която ме изкушава повече от моята, е твоята — призна Бьорн с потресаващо суха откровеност.

— Добре — кимна Маркус. — В такъв случай се надявам да си се заредил с търпение, защото нямам намерение да се оттеглям преждевременно. Не е в мой стил.

— Гледай по-скоро да поговориш с директорката, та тя да притисне политиците и да издейства по-поносими условия на работа.

На вратата се почука. Преди Маркус да реагира, Карл Мьорк нахълта в кабинета. Този човек няма ли поне веднъж да постъпи според общоприетите правила, ядоса се Маркус Якобсен.

— Моментът не е подходящ, Карл — обърна му внимание той, макар да знаеше, че слухът на Мьорк често ставаше смайващо избирателен.

— Ще ти отнема не повече от секунда — Карл кимна съвсем леко на Ларс Бьорн. — Става въпрос за случая, по който работя.

— Двойното убийство в Рьорви? Ако имаш информация кой е пребил възрастната жена на улица „Стуре Каникестрее“, ще те изслушам. Иначе се оправяй сам. Знаеш мнението ми по случая. Има осъден. Заеми се с друго престъплението, чийто извършител се разхожда на свобода.

— В случая е замесен човек от полицията.

Маркус отпусна отчаяно глава.

— Кой?

— Криминален инспектор Арне Якобсен е изнесъл папката с делото от участъка в Холбек преди десет-петнайсет години. Да ти звучи познато?

— Давай по-направо, Карл.

— Бил е лично засегнат от убийството. Неговият син е излизал с убитата девойка.

— И?

— Понастоящем синът работи в Управлението. Ще го привикам на разпит. Само за твое сведение.

— Кой е синът му?

— Йохан.

— Йохан? Йохан Якобсен, нашето момче за всичко? Не може да бъде!

— Само да те предупредя нещо, Карл — намеси се Ларс Бьорн. — Щом ще викаш на разговор цивилен полицейски сътрудник, поне се постарай да не използваш думата „разпит“. Ако нещо се обърка и синдикатите ни погнат, аз ще съм на пангара.

Маркус веднага долови първите признаци на надигаща се буря.

— Престанете и двамата! Къде всъщност е проблемът? — попита Маркус Якобсен.

— Преди двацет години полицаи изнася следствени материали от участъка в Холбек. Това не ти ли се струва достойно да се нарече проблем? — Карл изправи рамене и гърбът му покри още четвърт метър от стената. — Синът на този полицаи е донесъл папката на моето бюро. Освен това е проникнал на местопрестъплението и умишлено е оставил следи, по които да стигнем до него. Подозирам, че Йохан разполага с още подсказки по случая. Маркус, това момче е изяло делото с кориците.

— Защо не мирясах най-сетне, Карл? От убийството са изминали двацет години. Не можеш ли просто да си работиш тихо и спокойно в мазето? Сигурно има десетки подобни престъпления, много по-подходящи за твоето внимание.

— Прав си. Случаят е стар. Но именно с него ще забавлявам скучната група от нашата западна съседка. И то по твоя инициатива, нали не си забравил? Затова бъди така добър да повикаш Йохан при теб до десетина минути, Маркус.

— Няма начин.

— Как да го разбирам?

— Йохан е в болнични — Маркус погледна Карл над бифокалните си очила, за да му покаже колко сериозно е положението. — Не си и помисляй да му звъниш по телефона. Вчера е получил нервна криза. Недопустимо е да го безпокоим.

— Впрочем откъде си толкова сигурен, че именно той е подхвърлил папката на бюрото ти? — попита Ларс Бьорн. — Открихте ли някакви отпечатъци по документите?

— Не. Днес ми съобщиха резултатите от експертизата. Отпечатъци няма. Просто знам, че е бил Йохан. Ако не се върне на

работа в понеделник, ще го посетя в дома му — със или без одобрението ви.

14.

Йохан Якобсен живееше в кооперация на улица „Вестербру“ над театър „При черния кон“ и бившия Музей на механичната музика. Точно на това място през 1990 година се бе състоял решаващият сблъсък между окупаторите от младежкото движение и полицията. Карл си спомняше размириците много добре. Неведнъж се бе случвало да стои в полицейски кордон и да разпръсква с палка девойки и младежи, почти негови връстници.

Спомените за тези дни определено не го топлеха.

Позвъниха два-три пъти на чисто новия домофон. Йохан Якобсен най-после им отключи.

— Не ви очаквах толкова скоро — призна тихо той и ги покани в дневната.

През прозорците се виждаха старите керемидени покриви на „При черния кон“ и на Гостилницата. Дотук гледката съвпаднаше напълно с очакванията на Карл.

В просторната дневна цареше безпорядък. Очевидно тук отдавна не се бяха намесвали вещата ръка и критичният поглед на добра къщовница. На плота се издигаше камара от мръсни чинии със засъхнали остатъци от кафяв сос, по пода се валяха празни бутилки от кока-кола. Всичко тънеше в прах, мръсотия и бъркотия.

— Извинете ме за неразборията — Йохан смота на топка купчина мръсни дрехи от дивана и ниската масичка. — Преди месец жена ми ме напусна — обясни той и лицето му потръпна в нервен тик, който Карл неведнъж бе наблюдавал в Управлението: все едно някой му бе духнал пясък в лицето и Йохан се пазеше песъчинките да не попаднат в очите му.

Карл поклати съчувствено глава. Знаеше от опит как се чувства един изоставен мъж.

— Ясно ли ти е защо дойдохме?

Йохан пак кимна.

— Значи признаваш, че ти си оставил папката с делото „Ръорви“ на моето бюро?

Йохан кимна повторно.

— Защо просто не ни я връчи лично? — поинтересува се Асад и издаде напред горната си устна.

С каскета, станал емблематичен за Фидел Кастро, сириецът би се превърнал в двойник на Ясер Арафат.

— Ако го бях направил, щяхте ли да ми обърнете внимание?

Карл поклати глава. Едва ли. Убийство отпреди дваисет години; открит и осъден извършител. Навярно Йохан съвсем основателно подозираше, че Карл щеше да подмине случая.

— Щяхте ли да ме попитате откъде съм се сдобил с тази информация и защо държа да отворите случая? Щяхте ли да отделите време, за да ви изложи всички съмнителни обстоятелства? А? Виждал съм какви планини от дела се издигат на бюрото ти, Карл.

— А после си оставил във вилата друг комплект с „Trivial Pursuit“. Бил си там съвсем наскоро, защото езичето на бравата се отдели подозрително лесно от касата.

Йохан пак кимна.

Дотук предположенията на Карл срещаша само потвърждение.

— Добре. Искал си да се увериш, че сме се заели със случая. Това го разбирам. Но не ти ли хрумна, че е възможно подмяната на игралния комплект да ни убегне? Представи си, че изобщо не бяхме забелязали имената върху картите.

— Сега сте тук — сви рамене Йохан.

— Не ми стана съвсем ясно — намеси се Асад. Застанал пред прозореца, лицето му изглеждаше тъмно заради струящата отзад светлина. — Не си особено доволен, че Бярне Тьоерсен е признал убийството, така ли?

— Ако бяхте присъствали на процеса, и вие нямаше да сте доволни. Всичко беше с предизвестен край.

— Какво по-естествено от това, да осъдят човек, признал убийство? — учуди се Асад.

— Кое в съдебния процес събуди подозренията ти, Йохан? — намеси се Карл.

Избягвайки погледа на Карл, Йохан се загледа през прозореца, сякаш очакваше сивото небе да потуши бушуващата в него буря.

— През цялото време се хилеха — отвърна той. — И Бярне Тьоерсен, и адвокатът му, и тримата арогантни изроди, седнали на скамейките за публика.

— Торстен Флорин, Дитлеу Прам и Улрик Дюбьол-Йенсен. Тях ли имаш предвид?

Йохан кимна, опитвайки се да овладее тремора на устните си.

— Значи, усмихвали са се. Но няколко усмивки не ни дават основание да ги подозираме в заговор.

— Сега знам повече, отколкото по време на процеса.

— Баща ти, Арне Якобсен, е поел случая.

— Да.

— По това време ти къде беше?

— Учех в Техническия в Холбек.

— В Холбек? Познаваше ли и двете жертви?

— Да — едва доловимо произнесе Йохан.

— И Съорен?

— Него го познавах по-бегло, не толкова добре колкото Лисбет.

— Хубаво ме чуй — намеси се Асад. — По лицето ти разбирам, че Лисбет е искала да скъса с теб. Така ли стана, Йохан? Отрязала те е. — Веждите на Асад увиснаха. — И понеже още си я обичал, си я убил. Сега искаш сами да разкрием вината ти и да те задържим, за да не се налага да се самоубиваш. Прав ли съм?

Йохан премига бързо няколко пъти и впери поглед някъде в далечината.

— Необходимо ли е този човек да присъства, Карл? — попита овладяно той.

Карл поклати глава. За жалост емоционалните изблици на Асад започваха да се превръщат в ежедневно явление.

— Асад, ще те помоля да изчакаш пет минути в съседната стая — Карл посочи двукрилата врата зад Йохан.

Йохан скочи като попарен. Карл умееше да разпознава симптомите на страха.

Погледна затворената врата.

— Не, не влизай там, Асад, много е разхвърляно — спря го Йохан и му препречи пътя. — По-добре седни в трапезарията. Ще ти донеса и чаша кафе, току-що сварих.

Асад обаче също бе уловил тревожните сигнали.

— Предпочитам чай — отклони предложението той, промуши се през блокадата на Йохан и отвори широко вратата.

Пред тримата мъже се откри стая с висок таван. По протежение на едната стена стояха наредени бюро до бюро, затрупани с папки и книжа. Интересът на Карл и Асад обаче привлече не бумажината, а тъжното лице, което се взираше в тях от стената, фототапет на млада жена. На убитата в Ръорви Лисбет Йоренсен. На безоблачния фон се ветрееше буйната ѝ коса. Лятна снимка, направена съвсем импровизирано. Над лицето на девойката се простираха сенки. Размерът на тапета, поставен на видно място в стаята, веднага приковаваше вниманието на влезлия.

Карл и Асад пристъпиха в своеобразния храм, посветен на Лисбет. Под вестникарските изрезки за убийството стоеше ваза със свежи цветя. Една от стените беше украсена с квадратни снимки на момичето в пастелни цветове. Блуза, няколко писма, пощенска картичка. Колаж, в който щастливите и трагичните дни се преплитаха.

Йохан млъчеше. Застана пред фототапета и потъна в очите ѝ.

— Защо не искаше да ни покажеш тази стая, Йохан? — попита Карл.

Той сви рамене. Карл го разбра: мястото пази прекалено съкровени спомени. По тези стени бе налепил душата си, живота си, прекършените си мечти.

— През онази нощ е скъсала с теб, нали, Йохан? Най-добре за самия теб е да ни кажеш истината — настоя обвинително Асад.

Йохан се обърна и го изгледа сурово.

— Ще кажа само, че жената, която съм обичал най-много на света, беше зверски убита и в момента нейните убийци ни се присмиват и се радват на парите си. Бярне Тьоерсен се е съгласил да лежи единствено и само за пари. Пари, напоени с кръвта на Лисбет...

— И искаш да ги разобличиш? Защо реши да търсиш възмездие точно сега?

— Защото сега съм сам и не мога да мисля за нищо друго. Не разбирате ли?

Йохан Якобсен бил едва дваайсетгодишен, когато Лисбет се съгласила да се омъжи за него. Дългогодишно приятелство свързвало

двамата им бащи. Семействата често си гостували, а Йохан бил влюбен в Лисбет, откакто се помнел.

Нощта, когато се разделили, прекарал при нея, докато в съседната стая брат ѝ се любел с приятелката си.

След сериозен разговор се разбрали повече да не поддържат интимни отношения, но правили прощален секс. На сутринта Йохан си тръгнал от вилата, облян в сълзи, а по-късно на същия ден разбрал, че са убили Лисбет. Само в рамките на десет часа от върха на любовното щастие. Йохан се бе сгромолясал в бездната на изгарящата любовна мъка, а после и на душевната агония. След трагичната участ на Лисбет той не могъл да се съвземе. Намерил си нова приятелка, родили им се две деца, но Йохан продължавал да скърби за Лисбет.

На смъртния си одър баща му признал, че е откраднал папката с делото и го е занесъл на майката на момичето, и Йохан още на следващия ден отишъл да го поиска.

Оттогава пазел книгата по-ревностно от зеницата на окото си, а образът на Лисбет го обсебвал все повече и повече.

Накрая Лисбет преизпълнила сърцето му и съпругата му го напуснала.

— Какво имаш предвид с „преизпълнила“? — попита Асад.

— Непрекъснато говорех само за нея. Мислех за нея ден и нощ. Четях материалите по случая до полуда.

— А сега? Искаш да приключиш с тази история, нали? Затова ли потърси помощта ни?

— Да.

— И си събрал толкова много сведения? — Карл направи полукръг с ръка, посочвайки внушителните книжни грамади.

— Да. След като прегледате цялата документация, ще се уверите, че групата от пансиона е извършила убийството.

— Вече прегледахме списъка с подобни нападения. За него ли говориш в момента?

— Там е описана само част от всичките им престъпления. — Йохан се наведе над масата, повдигна купчина вестници и издърпа един. — Всичко започва от тук. Живее е в пансиона — Йохан посочи страница в „Политикен“ от 15 юни 1987 година. Там се съобщаваше за трагичен инцидент в Белахой: „Деветнайсетгодишен младеж е загинал след падане от десетметров трамплин.“

Йохан изброи случаите. За някои от тях Карл вече знаеше от списъка, подхвърлен в отдела му. Промеждутъци от три-четири месеца деляха злополуките, част от които с летален изход.

— Възможно е всички тези хора да са претърпели инциденти — отбеляза Асад. — Какво общо имат те е учениците от пансиона? Не е задължително между тези злополуки да има връзка. Освен ако нямаш доказателства?

— Нямам. Вие сте по тази част.

Асад поклати глава и се обърна настрана.

— Честно казано, твоята версия много-много не ми вдъхва доверие. Жал ми е за теб, защото убийството в Ръорви те е побъркало. Трябва да потърсиш психологическа помощ. Защо не отидеш при Мона Ибсен, вместо да ни пробутваш теориите си?

Докато се връщаха към Управлението, Карл и Асад мълчаха. Всеки бе потънал в размислите си. Случаят „Ръорви“ беше подпалил мозъците им.

— Направи по един чай, Асад — помоли Карл, когато влезе в кабинета си, и тикна в ъгъла найлоновите торбички с материалите, събрани от Йохан Якобсен. — Само да не го наблъскаш със захар, чу ли?

Карл изпружи крака върху бюрото си, пусна новините и изби всички мисли от главата си с надеждата, че за този ден важните събития са приключили.

Следващите пет минути го опровергаха.

Вдигна телефона веднага и погледна към тавана, когато чу сериозния глас на началника на Отдел „Убийства“.

— Говорих с директорката, Карл. Тя не вижда основания да продължаваш да се ровиш по случая „Ръорви“.

Отначало Карл посрещна информацията с чувство за хумор, но понеже Маркус Якобсен не му представи аргументите на директорката, усети как целият пламва.

— Пак те питам: защо?

— Заповедта гласи да се насочиш към случаи, по които няма осъдени, а останалите да прехвърлиш в архива.

— Нали уж аз щях да решавам кой случай да поема?

— Не и когато директорката нареди друго.

Разговорът им приключи.

— Ароматен ментов чай, подсладен съвсем леко — Асад му подаде чаша гъст захарен сироп, в който лъжицата стоеше кажи-речи права.

Карл пое парещата димяща чаша и я пресуши на един дъх. Беше започнал да свиква с този шербет.

— Не се ядосвай, Карл. Да оставим случая да отлежи две-три седмици, докато Йохан се върне на работа. После ще го притиснем към стената и рано или късно ще си признае всичко.

Карл огледа веселата му физиономия. Който не познаваше Асад, не би повярвал, че само преди половин час същият този човек се е държал агресивно и настъпателно, обзет от мрачна решителност да стигне до дъното на същия случай.

— Какво да признае, Асад? Какво имаш предвид?

— През онази нощ Лисбет Йоренсен му е казала, че не иска повече да бъде с него, а вероятно и че си е намерила друго гадже. Затова Йохан се е върнал и е пречукал и Лисбет, и брат й. Ако поразровим още по-надълбоко, сигурно ще открием, че Съорен и Йохан са имали стари разпавии. Вероятно това е подпалило фитила на Йохан.

— Зарежи тези фантасмагории, Асад. Забраниха ни да се занимаваме повече със случая. Освен това версията ти ми се струва абсурдна. Прекалено е усукана.

— Усукана?

— Да, Асад. Усукана. И не говоря за гевреци. Ако Йохан беше извършил убийството, отдавна щеше да е рухнал.

— Не и ако му хлопа дъската — Асад се почука с пръст по голото петно на темето си.

— Човек, на когото му хлопа дъската, не би подхвърлил следи като картите и играта. Профилът на Йохан изобщо не се вписва в представата ми за убиеца. Впрочем не ме ли чу какво ти казах? Отнеха ни случая.

Асад се загледа равнодушно в репортажа за нападението на улица „Стуре Каникестрее“.

— Не, не те чух. Нямам желание да чувам подобни новини. Кой ни е отнел случая?

Отдалече подушиха, че Росе се е запътила към тях. И тя действително се появи — натоварена с купчина канцеларски пособия и хартиен плик с щампи на дядо Коледа. И за идването ѝ, и за Коледа беше прекалено рано.

— Чук-чук! — тя удари леко с глава по рамката на вратата. — Кавалерията пристига! Та-тааа! Топли кифлички за всички!

Асад и Карл се спогледаха. Единият с изтерзан вид, другият с коледни светлинки в очите.

— Здравей, Росе, и добре дошла в нашия отдел. Приготвил съм всичко — увери я подлият изменник.

Росе стрелна Карл с красноречив поглед, докато Асад я дърпаше към съседната стая. „Няма да се отървете толкова лесно от мен“ — предупреждаваха очите ѝ. Карл поклати глава. Това обаче зависеше не единствено от нея. Само дано не си въобразява, че ще го подкупи с парче тесто!

Погледът му спря върху пликовете в ъгъла. После той извади лист хартия от чекмеджето и написа:

Заподозрени:

Бярне Тьоерсен?

Един или повече от компанията в пансиона?

Йохан Якобсен?

Убиец, който не е познавал жертвите?

Някой, свързан с компанията в пансиона?

Карл смръщи вежди, разочарован от незадоволителния резултат. Ако Маркус не се беше намесил в работата му, той сам щеше да накъса списъка на парченца и да зареже случая. Но му бяха спуснали нареждане да не припарва повече до делото. Точно това го мотивира да продължи.

Навремето баща му използваше много умело тази негова опърничавост. Категорично му забраняваше да оре нивата и Карл тичаше за плуга. Предупреждаваше го в никакъв случай да не постъпва в армията. Карл направи точно обратното. Записа се там. С присъщата си хитрост баща му го насочваше и към момичета по свой вкус. Кажеше ли, че някое момиче не става, Карл мигом започваше да

го сваля. Непокорството му не познаваше граници от най-ранна възраст. Не би допуснал никой да му внушава как да действа, затова ставаше лесен за манипулиране. Карл осъзнаваше тази своя особеност, но не му се вярваше началникът на Отдел „Убийства“ с действията си да е целил да разпали хъса му при разплитането на случая „Рьорви“.

Как изобщо директорката на полицията бе узнала, че той е поел случая? С такава информация разполагаха едва шепа хора.

Карл ги изреди наум: Маркус Якобсен, Ларс Бьорн, Асад, колегите от Холбек, Валдемар Флорин, мъжът от вилата, майката на двете жертви...

Замисли се, вторачен в нищото. За новото отваряне на делото със сигурност бяха разбрали още хора.

Колкото и да си блъскаше главата, Карл не успя да предположи кой се е погрижил да преустановят разследването. Когато във връзка с убийство се спрягат имена като Флорин, Дюбьол-Йенсен и Прам, следователят неминуемо нагазва в опасни води.

Карл тръсна глава. Пет пари не даваше кой какво знае и къде го стиска челикът началника Якобсен. Вече бе нагазил в дълбокото и никой не можеше да го спре.

Вдигна глава. От кабинета на Росе кънтеше гръмък смях. Бурните изблици на женски кикот се редуваха с оглушителния хохот на Асад. Явно двамата се забавляваха повече от добре.

Карл извади цигара, запали я и се загледа в димната мъгла, обвила листа. После продължи да пише:

Задачи:

Подобни убийства в чужбина по същото време?
Швеция? Германия?

Кой от старата разследваща група е на работа и до ден-дневен?

Бярне Тьоерсен / „Врисльоселиле“^[1].

Трагично загиналият ученик от пансиона в плувния комплекс в Белахой. Случайна злополука?

С кои от едновременношната компания от пансиона можем да поговорим?

Адвокат Бент Крум!

Торстен Флорин, Дитлеу Прам и Улрик Дюбьол-Йенсен: жалби срещу тях към настоящия момент?

Оплаквания от колеги? Психологически профили?

Да издирим Кирстен-Мари Лесен, известна като Кими. С кои нейни близки можем да говорим?

Обстоятелствата около смъртта на Кристиан Волф!

Карл потупа няколко пъти с върха на молива по хартията и допълни с по-дребни букви:

Харди.

Да се отърва от Росе.

Да оправя Мона Ибсен, та свят да ѝ се завие.

Гледайки последния ред от писанията си, Карл се почувства жалък пубер, който дълбае имена на момичета по чина. Само да знаеше Мона как натежават топките му, като види сексапилното ѝ дупе и напращелите ѝ гърди. Карл си пое дълбоко дъх и извади гумичка от чекмеджето, за да изтрие свидетелството за скверните си помисли.

— Може ли за момент, Карл Мьорк? — попита някой от вратата.

От този глас кръвта му едновременно кипваше и се вледеняваше. Гръбначният мозък изпрати пет команди по инфраструктурата на Карл: пуснѝ гумичката, покрий с ръка последния ред, оставѝ цигарата, изтрий идиотското изражение от лицето си, затвори си устата.

— Да не те притеснявам? — попита тя.

Карл я погледна, борейки се с желанието да изпие с очи изкусителното ѝ тяло.

Същите неизменни кафяви очи. Мона Ибсен се бе върнала. Шок и ужас.

— Защо дойде Мона? — полюбопитства Росе с ехидна усмивка.

Какво изобщо ѝ влизаше в работата? Застанала на вратата, новата секретарка дъвчеше спокойно кифличка с крем, докато Карл се мъчеше да се върне към действителността.

— Какво искаше от теб, Карл? — поинтересува се и Асад с пълна уста.

Карл беше готов да се обзаложи, че историята не познава случай на толкова малко количество крем, размазано върху толкова голяма повърхност от човешко лице.

— После ще ти кажа.

Карл се обърна към Росе с надеждата тя да не забележи пламналите му бузи, безпощадно бомбардирани с кръв от разтуптяното му сърце.

— Е, установи ли се на новото работно място?

— Я виж ти! Проявяваш интерес? Да, всичко е наред. Ако мразех слънчева светлина, свежи цветове и дружелюбни колеги, това би бил идеалният кабинет за мен.

Росе смушка Асад в ребрата.

— Шегувам се, Асад. Ти си свястно момче.

Очертаваше се двамата да сформират чудничък тандем.

Карл стана и преписа на бялата дъска имената на заподозрените и задачите за разпределение.

После се обърна към новата особа в отдела. Ако Росе си въобразяваше, че е разбрала в какво ще се състоят задълженията ѝ, Карл възнамеряваше да промени коренно представата ѝ за работно натоварване. Така ще я затрупа със задачи, че дейността на опаковчик в маргаринена фабрика ще ѝ се види като райски отдих.

— В момента разследваме доста заплетен случай с мнозина замесени — подхвана той, докато гледаше как Росе гризе кифлата с предните си зъби като катерица. — След малко Асад ще те въведе в делото. После ще те помоля да подредиш материалите от прозрачните джобове в хронологичен ред, да провериш кои от тях съдържат информация, сходна с информацията в онези на бюрото ми, и да ги комплектуваш. След това ще направиш копия на всички документи за теб и за Асад, като пропуснеш листовите от тази папка. Нея я остави за по-късно — Карл отдели настрана сивата папка, която Йохан Якобсен бе взел от Марта Йоренсен. — Щом приключиш с копията, ще събереш всички налични данни за този случай — Карл посочи злополуката с момчето на трамплина в Белахой. — Налага се да действаш експедитивно, защото задачата не търпи отлагане. Върху най-горния лист в червената прозрачна папка ще намериш на коя дата

младежът е претърпял злополуката. За ориентир: станало е през юни 1987 година, преди двойното убийство в Ръорви.

Карл беше очаквал да срещне признаци на недоволство. Например лаконична хаплива забележка, та да му даде повод да ѝ натресе още няколко задачи, но Росе запази пълно самообладание. Погледна невъзмутимо половината кифличка в ръката си и я напъха наведнъж в устата си — бездънна паст, на която едва ли нещо би се опряло.

Карл се обърна към Асад:

— Имаш ли нещо против да прекараш следващите няколко дни на дневна светлина?

— Да не се е случило нещо с Харди?

— Не. От теб искам да откриеш Кими. Нужно е час по-скоро да избистрим профилите на компанията от пансиона. Аз ще се заема с останалите.

По лицето на Асад се изписа съсредоточен израз, сякаш си представяше как, докато той е по петите на бездомница из копенхагенските улици, Карл си пийва кафе и коняк сред богатите. Всъщност това си го помисли Карл.

— Нищо не разбирам — призна Асад. — Нали каза, че приключваме с този случай, защото те предупредили да стоим далеч от него?

Карл се намръщи. Асад определено не знаеше да си държи езика зад зъбите. Откъде можеха да са сигурни в лоялността на Росе? Как изобщо се бе озовала тя при тях? Карл не бе молил да му назначават секретарка.

— Асад така и така повдигна въпроса, да знаеш, че директорката ни забрани да се занимаваме със случая. Това притеснява ли те?

— Ни най-малко — повдигна рамене тя. — Но следващия път ти ще черпиш с кифлички — и хвана дръжките на няколко найлонови торбички.

След подробните инструкции Асад се отправи, накъдето му видят очите. Карл го задължи два пъти дневно да му се обажда на мобилния и да се отчита докъде е стигнал с издирването на Кими. Връчи му списък със задачи. Те включваха: разговор с гражданския

регистър, с полицейския екип, отговорен за опазването на обществения ред в централната част на Копенхаген, със социалната служба в кметството, с пансионерите от приюта „Църковен кръст“ в Хилерьо и с кого ли още не. Доста трудно начинание за човек, едва прохождащ в оперативната работа, още повече че до момента цялата информация за Кими се изчерпваше с показанията на Валдемар Флорин. По неговите думи тя от години се скитала из Копенхаген, мъкнейки куфар. Описание, лишено от всякаква конкретика, и то от човек, чиито изказвания определено не вдъхват доверие. Предвид лошата репутация, с която се славеше компанията от пансиона, си струваше човек да се запита дали Кими изобщо все още е сред живите.

Карл отвори светлозелената папка и преписа гражданския номер на Кирстен-Мари Лесен. Стана и излезе в коридора. Застанала до копирната машина, Росе отмяташе купчините книжа с необикновено изнервяща енергичност.

— Необходима ни е маса, за да ги подредим — отбеляза тя, без да сема очи от ксерокса.

— Нима? Претенции за марката? — усмихна се заядливо Карл и ѝ подаде листчето с гражданския номер. — Трябват ми всички данни за жената с този номер: последно местожителство, дали е постъпвала в болница, изплащали ли са ѝ социални помощи, образование, адрес на родителите, ако са още живи. За малко прекрати копирането, защото тази информация ми е по-спешна. Не пропускай нищо.

Росе се изправи в цял ръст и прониза с поглед гърлото му — доста неприятно усещане.

— След десет минути поръчката за масите ще е на бюрото ти — сухо обеща тя. — Склонна съм да се доверя на фирмата „Малинг Бек“. В каталога им има доста прилични маси с регулируема височина за 5–6000 крони бройката.

* * *

Карл мятеше продуктите към пазарската си количка почти в несвяст, докато образът на Мона Ибсен върлуваше из всяка фибра на тялото му. Веднага забеляза липсващата халка на пръста ѝ. Гърлото му

пресъхна само от един неин поглед — поредният симптом колко отдавна не е бил с жена.

Кофти работа.

Вдигна очи, опитвайки се да се ориентира в наскоро преустроения магазин. Наоколо клиентите се лутаха, объркани не по-малко от него. На мястото на тоалетната хартия например сега имаше козметика. Адски влудяващо.

В края на пешеходната зона работниците почти бяха приключили със събарянето на старата манифактурна търговска верига „Конкурентен“. Алерьо определено променяше облика си, но Карл не даваше пет пари. Не успее ли да свали Мона Ибсен, всичко щеше да му бъде все едно, пък ако ще да съборят църквата и на нейно място да построят супермаркет.

— Какви дивотии си закупил, Карл? — попита Мортен Холен, неговият наемател, докато вадеше покупките от торбите.

Мортен също бе преживял изморителен ден: два часа в университета и три във видеотеката. Явно и за двамата бяха настъпили трудни времена.

— Предлагам да приготвиш *чили кон карне* — отвърна Карл и подмина с мълчание коментара на Мортен, че в такъв случай е трябвало да купи поне месо и фасул.

Карл го остави да се чеше замислено по главата и се качи на втория етаж, където ревовете на „Лед Цепелин“ заплашваха всеки момент да издънят вратата.

Зад нея Йеспер трепеше войници на „Нинтендо“, докато приятелката му, с вид на зомби, седеше на леглото и утоляваше жаждата си за общуване, като разпращаше есемеси до де когото свари.

Карл въздъхна. Ех, на техните години му хрумваха далеч по-изобретателни неща в компанията на момичета! Въпреки това пожелаваше дълъг живот на съвременните технологии. Стига всички да го оставят на мира!

Влезе в спалнята и се вторачи в леглото си е невиждащи очи. Ако Мортен не го извика за вечеря до двайсетина минути, постелята ще спечели безапелационно двубоя.

Карл подложи преплетените си пръсти под тила си и се загледа в тавана, докато си представяше как Мона Ибсен се изтяга гола под завивката му. Не предприеме ли в скоро време нещо по-радикално,

топките му съвсем ще увиснат. Или Мона Ибсен, или няколко обиколки из кръчмите. В противен случай ще се запише в корпуса за Афганистан. По-добре твърдо топче в главата, отколкото две отпуснати в гащите.

Ужасно противен шум, нещо средно между гангстерски рап и дрънчене на тенекия, нахлу през стената откъм Йесперовата стая. Какво да стори? Да влети вътре и да му вдигне скандал, или да си затъкне ушите и да си трае?

Карл продължи да лежи, затиснал глава с възглавница. Вероятно това му напомни за Харди.

Харди не можеше нито да се движи, нито да се почеше по челото. Можеше единствено да мисли. На негово място Карл отдавна щеше да е откачил.

Погледна снимката, на която тримата с Анкер стояха прегърнати. „Трима нечовешки добри полицаи“ — помисли си той. Кое бе посяло зрънцето на съмнението у Харди? Защо при последното посещение на Карл в болницата той подхвърли, че на остров Амар им е бил устроен капан?

Погледна Анкер на снимката. Най-дребният от тримата, но с най-пронизващия поглед. От смъртта му бяха изминали девет месеца, ала въпреки това Карл съвсем ясно си спомняше проницателните очи на колегата си. Харди съвсем сериозно ли допускаше, че Анкер е влязъл в престъпни връзки с онези, които ги нападناха на Амар?

Карл поклати глава. Пълен абсурд. Погледът му се плъзна по другите рамкирани фотографии: спомени от безвъзвратно отминали времена, когато с Вига бяха влюбени, от къщата в Брьондерслеу и от деня, когато се върна с първата си истинска парадна униформа.

Присви очи. В ъгъла с окачените снимки беше тъмно, но той забеляза нещо странно.

Пусна възглавницата и стана. От съседната стая изригна поредната звукова канонада. Карл се приближи до снимката. Тъмните петна отдалече приличаха на сенки. Карл обаче не се заблуди. Прясната кръв не може да се сбърка с нищо. Стичаше се по стената на тънки струйки. Как, по дяволите, не ги бе забелязал още е влизането? И откъде се бяха взели?

Извика Мортен, нахълта в стаята на Йеспер, откъсна го от дрямката пред екрана и го довлече в спалнята си. Показа им кървавите

вади. По лицата и на двамата се изписа едновременно отвращение и възмущение, задето ги подозира.

Мортен категорично отрече да има нещо общо е подобна свинщина.

Йеспер се закле, че няма представа кой е нацапотил стените с тази гадост. Гарантира и за невинността на приятелката си.

— Как изобщо допусна, че това е наше дело, Карл?

Карл погледна кървавите следи и се съгласи с доведения си син.

За не повече от три минути човек, въоръжен с необходимите инструменти, не би се затруднил да влезе в къщата, да набележи предмет, който със сигурност ще попадне в полезрението на Карл, да размаже малко животинска кръв по него и да се омете оттам. Ловък престъпник би се вместил съвсем лесно в тези три минути, защото в Магнолиеванген, а и в целия Ръонехолт парк от осем до четири следобед не се мяркаше жива душа.

Който бе сметнал, че ще успее да го сплаши с подобен глупав номер, та Карл да забави темпото на разследването, явно беше не само изключително глупав, но и виновен.

[1] Врисльоселиле — затвор в едноименното южно предградие на Копенхаген. — Бел.прев. ↑

15.

Сънуваше хубави неща само ако е пила. Всъщност една от основните причини да пие беше именно тази.

Защото не надигнеше ли няколко пъти бутилката с уиски, резултатът беше предизвестен. След няколко часа в полудрямка нашепващите гласове заглъхваха, очите ѝ се премрежваха, веселите деца на плаката изчезваха и я връхлиташе низ от мъчителни картини. Спомени за меката коса на майка ѝ, за суровото ѝ каменно лице; за малко момиче, което се опитва да привлече вниманието на околните в разкошната къща. Потресаващи моменти. Проблясъци от изличени спомени за майка, която я изоставя, и за хладните обятия на заместилите я жени. Събуждаше се все по едно и също време с чело, плувнало в пот, и тяло, разтърсвано от ледени тръпки — сънищата ѝ вече бяха стигнали до онзи етап в живота ѝ, когато настъпи разривът с добрите порядки на обществото и фалшивото му благоприличие. Тя искаше да забрави всичко това. Както и продължението.

Понеже предната вечер пи доста, на сутринта се събуди в щогоде прилично състояние. Беше свикнала да се справя със студа, кашлицата и стрелкащите болки в главата, стига мислите и гласовете да я оставят на мира.

Протегна се и издърпа кашона изпод нара. Вътре съхраняваше хранителните си провизии. Следваше съвсем проста система: първо се изяжда храната в дясната част. Чак след като продуктите там свършат, посягаше към провизиите вляво. Ходеше да пазарува от „Алди“ само когато е изчерпила всичките си запаси. Придържаше се неотклонно към тази схема и никога не държеше храна повече от два-три дни. Иначе продуктите се разваляха, особено когато слънцето напече.

Кими гребна без никакъв апетит няколко лъжици от йогурта. От години храната не ѝ доставяше удоволствие.

Бутна кашона обратно под нара, напипа сандъчето, погали го и прошепна:

— Миличко, мама отива до града. Няма да се бавя.

Подуши подмишниците си и установи, че е наложително да се изкъпе. Преди ходеше да се мие на Централната гара, но след като Тине я предупреди, че някакви хора я издирват, Кими реши да избягва района, а ако се наложи да отиде там, да вземе предохранителни мерки.

Облиза лъжицата и хвърли пластмасовата кофичка в чувала за смет. Чудеше се каква да бъде следващата ѝ стъпка.

Миналата вечер влезе в къщата на Дитлеу. В продължение на цял час се взира в мозайката от светещи прозорци, докато гласовете ѝ дадат зелена светлина. Къщата изглеждаше добре поддържана, но стерилна и безчувствена. Отразяваше самата същност на Дитлеу. Какво друго би могла да очаква Кими? Счупи един прозорец, влезе и успя добре да се поогледа. Неочаквано пред нея изникна жена в пенъоар. Кими извади пистолета и жената се изплаши, но след като разбра, че мишената е мъжът ѝ, страхът тутакси изчезна.

Кими ѝ подаде пистолета: нека го ползва, както намери за добре. Жената огледа оръжието, претегли го в ръка и се усмихна. Определено веднага ѝ хрумна какво приложение да му намери. Точно както бяха предсказали гласовете.

Кими полетя към центъра, лека като перце и доволна, задето им е изпратила недвусмислено послание. Вдигнала им е мерника. Никой от тях не може да се чувства в безопасност. Непрекъснато ги държи под око.

Доколкото ги познаваше, щяха да изпратят още преследвачи по петите ѝ. Това я забавляваше. Колкото повече хора я погнат, толкова по-силен, значи, е страхът им от нея.

Така ще ги изправи на нокти, че няма да могат да мислят за нищо друго.

Най-мъчителното преживяване за Кими, докато се къпеше под душа в обществената баня, не беше нито вниманието, което предизвикваше у околните, нито момиченцата, зяпнали любопитно белезите по гърба и корема ѝ. Беше свикнала и с едва прикритата

радост на майките и децата, задето са предприели нещо заедно. Безгрижните им викове и смехове от басейна не я смущаваха.

Най-тежко ѝ ставаше, докато гледаше женски тела, преливащи от живот: златни пръстени върху пръсти, които имат кого да милват; гърди, които кърмят; закръглени коремчета и утробы, готови да износят плод. Ето тези гледки подтикваха гласовете да се обаждат отново.

Кими си съблече трескаво дрехите, натъпка ги в шкафчето, без да оглежда другите жени, и остави торбите с новите дрехи на пода. Бързаше да приключи възможно по-скоро, та да изчезне, преди погледът ѝ самоволно да започне да снове напред-назад.

Преди контролът да ѝ се изплъзне.

Само след двацет минути вече вървеше по моста „Титген“ в ушито по мярка палто и вдигната на кок коса. От нея се носеше ухание на скъп парфюм. Кими се взираше в коловозите под моста. От много време не се бе обличала така и определено не се чувстваше комфортно в претенциозните дрехи, които я причисляваха към най-омразната ѝ прослойка на обществото, но се издокара така по принуда. Възнамеряваше да се разходи бавно по перона, да се качи на ескалатора и да обиколи гаровия салон като поредната наконтена кокетка. Ако не забележи нищо необичайно по време на първата обиколка, ще седне на ъгъла до заведението за бързо хранене, ще си поръча чаша кафе и от време на време ще поглежда часовника. Ще прилича на коя да е пътничка, чакаща да се качи на кой да е влак. Модерна жена с високомерно извити вежди и очи, скрити зад тъмни слънчеви очила.

Жена, която знае какво иска от живота.

След като постоя там около час, Тине Плъха мина покрай нея с наведена глава, ритмично поклащащо се тяло и поглед, устремен към една точка на половин метър пред нея. Усмиваше се отвеяно с вид на призрак. Яко се беше нацелила с хероин. Кими за пръв път виждаше Тине толкова уязвима и прозрачна, но не ѝ се обади. Проследи я с очи, докато се изгуби зад „Макдоналдс“.

Наблюдавайки отдалечаващата се Тине, Кими забеляза слаб мъж до стената, облечен в светло палто. Разговаряше с други двама в

същите светли палта. Тримата възрастни мъже привлякоха вниманието ѝ не защото стояха близо един до друг, а защото не се гледаха в очите, докато разговаряха. През цялото време се озъртаха настрана. Поведението им и еднаквото им облекло мигом задействаха предупредителната лампичка в съзнанието на Кими.

Тя стана бавно, сложи си очилата и решително се отправи към тях, стъпвайки уверено на високите си ботуши. Когато ги приближи, установи, че са на видима възраст около четирийсет години. Дълбоките бръчки от двете страни на устата им свидетелстваха за живот в сурови условия. Не бръчки, каквито бизнесмените си навличат под вредно изкуствено осветление, докато преглеждат документи до късно след полунощ. Не, бръчките на тези мъже се бяха появили вследствие от часове на открито, прекарани в скука, докато наблюдават поредния си обект.

Между Кими и мъжете останаха едва няколко метра. Те я погледнаха в един и същи миг. Тя им се усмихна, без да оголва зъби, подмина ги и усети как и тримата изведнъж се смълчаха. Изчакаха я да се поотдалечи и подновиха разговора си. Кими спря, отвори чантата си и започна уж да търси нещо вътре. Чу, че се обръщат към единия с името Ким. Пак тази съдбоносна буква К!

Тримата обсъждаха часове и места, без изобщо да се смущават от присъствието ѝ. Кими се увери, че в този ѝ вид никой не би я разпознал. Словесният портрет, който бяха получили за нея, се разминаваше напълно с новото ѝ превъплъщение.

Тя обиколи гаровия салон, съпроводжана от шепнещите гласове, купи си цигари от една лавка и се върна към отправната си точка. Там бе останал само единият от мъжете. Облегнат на стената, явно се беше примирил, че задачата ще отнеме много време. Движенията на ръцете и краката му внушаваха мудност. Само очите му се стрелкаха като бесни. Точно с такива мъже се обграждаха Торстен, Улрик и Дитлеу. Черноработници. Хладнокръвни подлеци. Мъже, готови за пари да изпълняват поръчки, каквито няма да прочетеш в длъжностната характеристика към която и да е обява за работа.

Колкото повече го гледаше, толкова по-непоколебима ставаше вярата ѝ, че съвсем скоро ще се добере до хората, на които иска да отмъсти. Възбудата ѝ нарастваше с всяка минута, а гласовете в главата ѝ започнаха да спорят и да се надвикват.

— Престанете веднага! — прошепна тя и наведе глава, защото мъжът от съседната маса учудено се опитваше да определи към кого е насочен нейният гняв.

Нека си блъска главата!

„Спрете“ — повтори тя наум и очите ѝ спряха върху заглавие от някакво списание. „Колко усилия изисква успешният брак“ — пишеше с големи букви. В нейните очи обаче се наби единствено буквата К. Голямо К със завъртулки. Пак неизменното К.

В трети гимназиален курс го наричаха просто Ко, а той всъщност се казваше Коре. Обра почти всички гласове от по-долния курс, когато гласуваха за най-достоеен ученик от най-горния випуск в пансиона. Коре приличаше на бог. В спалното всички момичета шепнеха името му с трепет, но единствена Кими успя да го забие. След първите три танца на Комедийния бал дойде нейният ред и Коре пусна пръстите ѝ там, където никоя досега не бе пипала. Защото Кими познаваше не само своето тяло, а и момчешкото. Кристиан я бе понаучил на това-онова.

Кими го хвана в примката си и не го пусна.

И успехът на прилежния Коре изведнъж започна да се срина. И ученици, и учители се чудеха как е възможно толкова старателен и целеустремен младеж като него така внезапно да занемари учението. А Кими се любуваше на творението си. Именно нейното тяло бе разтърсило из основи този своеобразен нравствен коректив. Заслугата за неговото падение беше само и единствено нейна.

Дотогава Коре бе живял по отдавна предначертан план. Родителите му се бяха погрижили да обезпечат бъдещето му, без изобщо да се интересуват що за човек е синът им. Искаха само Коре да се придържа към пътя, който са му отредили, и да поддържа имиджа им на богати интелектуалци пред обкръжението им. Смисълът на живота им се изчерпваше с едничката цел синът им да оправдае амбициите им и да жъне успехи, а те не жалеха средства да я постигнат.

Точно това предизвика Кими да набележи Коре за първата си жертва. Защото всичко, което той въплъщаваше, я отвращаваше до дън душа. Приз за най-усърден ученик. Първо място в стрелба по дървени

птици. Златен медал за най-бърз спринтьор. Великолепен оратор на тържествени церемонии. Старателно подстригана коса, изрядно изгладени панталони. Кими искаше да свали обвивката и да разбере какво се крие под нея.

А след като приключи, се прицели към по-едра плячка. Кандидати — колкото щеш. Не се боеше от нищо и от никого.

Кими надникна над ръба на списанието само веднъж. Ако мъжът до стената се размърда, тя задължително щеше да забележи. Над десетгодишния ѝ стаж на улицата бе изострил инстинктите ѝ.

След около час се обади именно бдителността ѝ. Забеляза още един мъж да обикаля из гарата с уж нехайна походка. Краката му се движеха бавно и безцелно, но очите изучаваха подробно обстановката. Този мъж не приличаше на джебчия; не се канеше да отмъкне нито чанта, нито портмоне, не беше и съучастник на банда крадци, който разсейва жертвите, докато други вършат мръсната работа. Кими умееше да разпознава дребните престъпници. Този определено не беше такъв.

Дребен, набит, с износени дрехи. Дебелото палто с големи джобове го обгръщаше като змийска кожа и му придаваше вид на бездомник, ала външният вид не можеше да заблуди Кими. Хората, отритнати от обществото, безпризорните, изобщо не оглеждат другите. Цялото им внимание е насочено към кофите за смет, към улицата, към кръчмите, където може да се свърта някоя недоизпита бутилка. Случваше се да гледат към някоя магазинна витрина или промоционален надпис във верига за бързо хранене. Но не и към минувачите. А въпросният тип оглеждаше минувачите изпод рунтавите си вежди. Мургав. Турчин, иранец? Къде се е чуло и видяло турчин или иранец да падне толкова ниско, че да се скита бездомен из копенхагенските улици?

Кими го проследи с очи. Той мина покрай мъжа до стената. Изненада се, че двамата не си дадоха знак.

Продължи да се преструва на задълбочена в списанието. Молеше гласовете поне сега да мълчат. Дребният арабин се върна обратно. Пак подмина онзи до стената, но и този път двамата изобщо не се погледнаха.

Кими стана, бутна внимателно стола под ръба на масата и тръгна подир дребния мургавелко, като го следваше от разстояние.

Той вървеше бавно. За малко излезе от салона и плъзна поглед по улица „Исте“, но не се отдалечи много и Кими спокойно успя да го понаблюдава от стълбите над строящия се тунел.

Този мъж без съмнение търсеше някого и този някой би могла да бъде тя. Затова Кими се спотайваше зад ъгли и табели.

Когато той за десети път обходи гаровия салон с поглед, неочаквано очите му се спряха на нея. Свари я напълно неподготвена. Кими се завъртя на токчета и се отправи към стоянката на такситата. Ще се качи на едно и ще духне оттук. Преследвачът няма как да я спре.

Появи се обаче непредвидена подробност.

— Здравсти, Кими — извика гръмко Тине Плъха и присви премрежените си от наркотика очи. — Знаех си, че си ти, съкровище! Ама как си се барнала днес! Какъв е поводът?

Протегна напред ръце към Кими, сякаш за да се увери, че не е привидение, но Кими се изплъзна ловко и ръцете на Тине увиснаха празни във въздуха.

Зад гърба ѝ затрополиха забързаните стъпки на хукналия мъж.

16.

През нощта телефонът звънна три пъти. Карл вдигна, но никой не се обади.

На закуска той попита Йеспер и Мортен Холен дали не са забелязали нещо необичайно в къщата. В отговор получи кисели сънливи погледи.

— Да не сте забравили някой прозорец или врата отворени? — опита Карл с надеждата да активизира мисловна дейност в парализираните им от съня мозъци.

Йеспер сви рамене. Шансовете да изкопчиш нещо от него по това време на денонощието граничеха с вероятността да изтеглиш печеливш билет от лотарията. Мортен поне изсумтя отрицателно.

Карл обиколи къщата и не откри нищо съмнително. По ключалката на входната врата и прозорците не се виждаха следи от взлом. Който беше нахлул в дома му, определено си разбираше от работата.

Десет минути по-късно се качи в служебния си автомобил и още с влизането го лъхна силна миризма на бензин.

— По дяволите! — извика той, блъсна веднага вратата на пежото и се хвърли странично на паркинга.

Претърколи се няколко пъти и се прикри зад един микробус. Очакваше всеки момент кварталът да се разтресе от грохот и взривната вълна да строши прозорците на околните сгради.

— Какво става, Карл? — чу спокоен глас зад гърба си.

Оказа се съседът Кен, с когото често си правеха барбекю. Въпреки сутрешния хлад Кен бе излязъл само по тениска и видимо се чувстваше много комфортно в тънката дреха.

— Стой на място, Кен! — нареди Карл, докато държеше улицата под око.

Нищо не помръдваше, освен удивително подвижните вежди на Кен. Имаше няколко възможности за задействане на взривно

устройство в автомобил: с дистанционно или с врътването на ключа в контакта.

— Някой е бърникал колата ми — обясни Карл и отместил поглед от покривите и прозорците.

За миг се поколеба дали да не извика екип от криминалисти, но се отказа. Който целеше да го сплаши, едва ли бе оставил отпечатьци или други следи. Трябваше да се примири с положението и да се придвижи с влак.

Ловец или плячка? В този случай се явяваше и двете.

Преди да си съблече палтото, Росе цъфна в кабинета му с вдигнати вежди и мигли, по-черни от въглен.

— Механиците от Транспортния отдел се обадиха от Алерьо да съобщят, че не са установили сериозна повреда по колата ти. Отнякъде изпускала бензин, нищо повече.

Тя премига театрално с очи. Карл не се впечатли. Човек трябва да се бори за авторитета си още при първите наченки на присмехулно отношение.

— Ти ме затрупа със задачи, Карл. Сега ли да поговорим, или да изчакам, докато се поразсеят бензиновите пари?

Карл запали цигара и седна на стола.

— Давай — кимна той с надеждата механиците да се досетят да докарат колата му до Управлението.

— Първо ще докладвам за злополуката в плувния комплекс в Белахой, независимо че информацията е доста оскъдна. Младежът бил на деветнайсет и се казвал Коре Бруно — Росе прикова поглед в Карл и се усмихна широко, а в бузите ѝ се врязаха още по-дълбоки трапчинки. — Бруно, как ти се струва? — Тя потисна смеха си. — Бил е отличен плувец и изобщо му се удавали всякакви спортове. Родителите живеели в Истанбул, а дядото и бабата — в Емдруп, близо до басейна. Обикновено отсядал при тях през почивните дни. — Росе продължи да прелиства материалите. — Според доклада Коре е загинал вследствие от злополука, случила се по негова вина. Нека отбележа, че непредпазливостта при скок от трамплин понякога е фатална. — Тя затъкна химикалката в косата си. Карл не очакваше химикалката да се задържи там дълго. — По данни на разследващите преди обяд на

същия ден валил дъжд и момчето най-вероятно се е подхлъзнало върху мократа дъска, докато се е перчело пред някого. Понеже се качило на трамплина само, никой не видял точно какво се е случило, преди да се плъосне върху плочките долу и да си строши врата.

Карл тъкмо се канеше да ѝ зададе следващ въпрос, но Росе отгатна мисълта му:

— Коре е учил в същия пансион като Кирстен-Мари Лесен и останалите от прословутата компания. Тогава е бил третокурсник в гимназията, една година по-голям от тях. Още не съм разговаряла със служители от пансиона, но може да се заема след няколко часа.

Росе изстреля всичко това със скоростта на куршум, забил се в бетонен къс, и млъкна също толкова скорострелно. Щеше да му се наложи да свикне с маниера ѝ на работа.

— Добре. След малко ще обобщим наличните данни. Какво откри за Кими?

— Отдаваш ѝ прекалено голямо значение. Защо?

„Да броя ли до десет?“ — запита се наум Карл.

— Колко момичета общо са били част от тази компания? И колко от тях се водят в неизвестност? Само едно-единствено, нали? И то момиче, което почти сигурно иска да промени настоящия си статус. Това е причината да се интересувам от нея. Ако Кими е все още жива, може да се окаже ключът към множество ценни сведения. Не си ли съгласна?

— Кой казва, че тя е недоволна от настоящето си? Голяма част от бездомните не биха заменили улицата за приют.

Тази жена здраво му лазеше по нервите с неуморната си уста.

— Пак ще те питам, Росе. Какво разбра за Кими?

— Преди да стигнем до Кими, искам да поръчаме стол за посетители, на който с Асад да сядаме, докато ти докладваме. Гърбът ме заболя да стърча до вратата, докато нищим и най-дребните подробности.

„Ами обеси се някъде тогава“ — отвърна ѝ наум Карл и дръпна жадно от цигарата си.

— Обзалагам се, че вече си набелязала най-подходящия модел в някой мебелен каталог.

Тя не отговори. Карл очакваше столът да цъфне в кабинета му още утре.

— Информацията за Кирстен-Мари Лесен в обществените регистри е повече от оскъдна. Никога не е получавала социални помощи. В трети гимназиален курс са я изгонили от училище и е продължила образованието си в Швейцария. Оттам следите ѝ се губят. Последният адрес, на който се е регистрирала, е в дома на Бярне Тьоерсен в Арневанген, Брьонсхой. Не знам кога се е изнесла оттам, най-вероятно непосредствено след като Тьоерсен се е предал в полицията, тоест в периода май-юни 1996-а. Преди това, от 1992-ра до 1995-а, е живяла при мащехата си на улица „Киркевай“ в Ордруп.

— Би ли ми продиктувала цялото име и пълния адрес на въпросната дама?

Преди да довърши изречението си, Росе му подаде жълто листче.

Касандра — така се казваше мащехата на Кими. Карл за пръв път чуваше за датчанка с такова име.

— А бащата на Кими? Жив ли е?

— Да, жив е. Вили К. Лесен, новатор в софтуерната индустрия. В момента живее в Монте Карло с новата си съпруга. Имат две малки деца, подробностите са на бюрото ми. Роден е около 1930 година. Явно плувците му още вършат работа или пък благоверната кръшка.

По лицето ѝ плъзна изкуствена усмивка, покриваща четири пети от площта му, и Росе я придружи с гърлен смях, заплашващ много скоро да изкара Карл от релси.

— Не открих името на Кирстен-Мари Лесен в списъците с гости на редовните хотели, които проверяваме в такива случаи, но не е изключено да е живяла под наем, а хазайката ѝ да не е декларирала дохода от наема в данъчната служба. Какво толкова? Сестра ми успява да свърже двата края именно като се скатава. Има четирима наематели. Как иначе да нахрани седем гладни гърла, когато нейничкият се оказва пълен развейпрах и я зарязва с три деца и четири котки?

— Росе, съветвам те да не ми споделяш повече подробности за личния живот на близките си. Нека ти напомня: все пак аз съм служител на закона.

Тя протегна отбранително длани към Карл. „Спирам! Само не ме издавай!“ — заклеваше го погледът ѝ.

— Открих информация, че Кирстен-Мари Лесен е лежала в болница „Биспебер“ през лятото на 1996-а. Не разполагаме с медицинския ѝ картон, защото служителите от тамошното деловодство

проверяват картотеката само ако става въпрос за информация за нещо, случило се онзи ден. Разбрах единствено кога е постъпила в болницата и кога е изчезнала.

— Изчезнала е от болницата? По време на терапевтичния курс?

— За последното не твърдя със сигурност дали е така, но пише, че е напуснала заведението въпреки изричните предупреждения на лекарите.

— Колко време е лежала?

— Девет-десет дни. — Росе разрови жълтите си листчета. — Ето. От 24 юли 1996 до 2 август 1996.

— 2 август?

— Да. Какво се е случило на тази дата?

— Тогава са убити двете жертви в Ръорви. Кими е постъпила в болница точно девет години по-късно.

Росе издаде напред долната си устна. Явно се пукаше от яд, че сама не се е сетила за същото.

— В какво отделение е лежала? В психиатричното?

— В гинекологичното.

Карл започна да барабани с пръсти по ръба на бюрото.

— Добре. Искam непременно да се сдобием с картонa й. Ако трябва, иди в болницата и предложи помощта си в търсенето.

Тя кимна сухо.

— Нещо във вестникарските архиви?

— Нищо. През 1987-а всички съдебни заседания са били провеждани при закрити врата, а при арестуването на Бярне Тьоерсен името на Кими не се споменава.

Карл си пое дълбоко въздух. Чак сега навърза нещата. Всъщност младежите от компанията в пансиона не присъстваха поименно в общественото пространство. Най-спокойно, с досиета, чисти като сълза, се бяха намърдали в датския елит, без някой да постави успехите им под каквото и да било съмнение. Повече от ясно беше защо отчаяно се борят да опазят репутацията си ненакърнена.

Но защо, по дяволите, си бяха въобразили, че ще го сплашат по толкова аматьорски и напълно неприемлив начин? Защо просто не се обърнаха към него най-човешки, защо не обясниха положението си, щом вече бяха разбрали, че той води разследването? Подобни постъпки пораждат неминуемо подозрение и желание за отпор.

— Води се в неизвестност от 1996-а. Не са ли разпратили нейна снимка по медиите? — поинтересува се Карл.

— Изобщо не са я издирвали. Нито близките ѝ, нито полицията. Изчезнала е и толкова. Роднините ѝ не предприели абсолютно нищо.

Карл кимна. Какво грижовно семейство!

— Значи във вестниците не пише нищо за Кими — обобщи той.
— А в регистрите на хотелите? Хора като нея рано или късно попадат на такива места.

— Нямам представа.

— Ами провери го, ако обичаш. Разпитай журналистите от списанията. Обади се в редакцията на „Госип“. В техния архив има информация за какви ли не особи. Все трябва да изровиш поне някоя снимка с кратък текст или нещо от сорта.

Росе явно се съдържаше да не махне с ръка, за да му покаже, че е безнадежден случай.

— Търсенето на медицинския ѝ картон ще се проточи доста. С кое да започна?

— С болница „Биспелер“. Не отлагай дълго разговора с „Госип“. Хайлайфът е истинска златна мина за жадните за клюки журналисти. Имаш ли личните ѝ данни?

Тя му подаде документите. Нищо съществено. Родена в Уганда. Нито братя, нито сестри. Семейството сменяло местожителството си на две години: Англия, САЩ, после Дания. След като навършила седем, родителите ѝ се развели. Бащата получил родителските права. Впрочем Кими била родена на Бъдни вечер.

— Забрави да ме питаш за две важни неща, Карл. Никак не е красиво от твоя страна.

Карл вдигна глава. Погледната отдолу, Росе приличаше на трътлеста версия на Злобара де Мон, докато се кани да похити беззащитните сто и един далматинци. Карл откри някакъв резон в идеята за посетителския стол: поне ще вижда подчинените си от различен ъгъл.

— И кое ти се струва некрасиво от моя страна? — попита неохотно той.

— Изобщо не се поинтересува от масите в коридора. Вече пристигнаха, но са в кашони и трябва да се сглобят. Ще ми е нужна помощта на Асад.

— Нямам нищо против, стига и той е съгласен, но както виждаш, в момента Асад не е тук. Изпратих го на лов.

— Тогава защо ти не ми помогнеш?

Той поклати бавно глава. Да сглобява маси с нея? На Росе определено нещо ѝ хлопаше.

— А кое е второто, което съм пропуснал, ако смея да попитам?

Росе се нацупи.

— Не ми ли помогнеш да сглобим масите, няма да правя повече копия на проклетата бумащина. Танто за тунто!

Карл преглътна с мъка. Още седмица — и Росе ще изгори. Ще я остави да бави норвежците, които очакваха в петък, а после ще я изрита като мръсно псе.

— От данъчната служба ми съобщиха, че през периода 1993–1996 Кирстен-Мари Лесен е работела и е получавала заплата.

Карл едва не се задави.

— Какво? Работила е? Къде?

— Две от местата вече не съществуват, но последното, където се е задържала най-дълго, още функционира. Зоомагазин.

— Зоомагазин? Кими е продавала в зоомагазин?

— Не знам точно каква длъжност е заемала. Ще трябва да попиташ собственика. Магазинът не е променял адреса си: улица „Йорбек“ 62 на остров Амар. Води се на името на фирма „Наутилус Трейдинг“.

Карл си записа. Тази задача обаче ще почака, прецени той.

Тя кимна с вдигнати вежди.

— Това е всичко, Карл. И аз ти благодаря за съвместната работа, ако искаш да знаеш.

17.

— Кажи ми кой ми подлива вода, Маркус.

Началникът погледна над очилата си. Карл определено го бе сварил неподготвен.

— Нека само да допълня, че в дома ми са се вмъкнали неканени гости. Погледни.

Карл извади старата снимка, на която Вига го бе заснела в парадна униформа, и посочи засъхналите кървави петна.

— Закачена е в спалнята ми. Снощи кръвта беше съвсем прясна.

Маркус Якобсен се поотдръпна, за да фокусира снимката. Видяното определено не му хареса.

— Как тълкуваш това, Карл? — попита той след кратък размисъл.

— Как да го тълкувам, освен че някой иска да ме сплаши?

— Всички полицаи рано или късно си спечелват врагове. Защо смяташ, че случилото се е непременно свързано с текущия ти случай? Помисли ли дали сред роднините и приятелите ти няма някой подозрителен?

Карл изглежда насмешливо Маркус Якобсен. Добър опит.

— През нощта телефонът ми звънна три пъти. Да не мислиш, че чух глас в слушалката?

— И какво искаш да направя?

— Да ми кажеш кой саботира разследването ми. Или предпочиташ да се свържаш с директорката на полицията?

— Тя ще се отбие следобед. Дотогава ще решим как да действаме.

— И мога да разчитам на думата ти?

— Нищо не съм ти обещавал.

Карл затръшна вратата на кабинета малко по-силно, отколкото е прието за нормално, и едва не се сблъска с подпухналото бледо лице на Бак. Черното кожено яке, обикновено плътно опънато по плещите

му, днес висеше небрежно праметнато през рамото му. „И това доживяхме“, помисли си Карл.

— Говори се, че ни напускаш, Бак. Да не си получил наследство?

Бак не отговори веднага. Изглежда пресмяташе дали резултатът от дългите години съвместна работа с Карл е с положителен или с отрицателен знак.

— Знаеш как е — извърна леко глава той. — Или си добър полицай, или добър баща и съпруг. Но никога и двете едновременно.

Карл се поколеба дали да не го потупа по рамото, но се ограничи с ръкостискане:

— Последен работен ден! Желая ти късмет и семейно щастие, Бак. Макар да те смятам за ужасна напаст, знай, че ако решиш да се върнеш в полицията, ще се радвам.

Измореният Бак остана силно изненадан от това признание. Успя да го трогне. Обикновено крайно пестелив във външната проява на емоциите си, той рядко даваше израз на сантиментални чувства.

— И ти не си цвете за мирисане, Карл — поклати глава Бак, — ама не си и съвсем за изхвърляне.

Размяна на покъртително разточителни комплименти между двама мъже, неведнъж кръстосвали шпаги.

Карл се обърна и кимна на Лис. На бюрото ѝ се издигаше внушителна купчина книжа, сравнима с грамадата в подземиято, която Росе искаше да подреди върху поръчаните маси.

— Карл — подхвана Бак с ръка върху дръжката на вратата, — сечено ти нрави не Маркус, а Ларс Бьорн. Това не си го чул от мен — вдигна предупредително показалец той.

Карл хвърли поглед към кабинета на заместник-криминалния инспектор. Както обикновено щорите бяха спуснати, но вратата се поклащаше отворена.

— Ще се върне след три. Доколкото разбрах, отиде на среща с директорката — уточни Бак и хлътна в кабинета на Маркус Якобсен.

Карл завари Росе, коленичила на пода в коридора, подпряла лакти на част от отворен кашон. Приличаше на бяла мечка, подхлъзнала се по леда. Около нея се валяха крака на маса, метални

крепежни елементи, различни болтове и други инструменти, а на десет сантиметра от носа ѝ лежаха пръснати инструкциите за монтаж.

Росе беше поръчала четири маси с регулируема височина. Карл се надяваше резултатът от усилията ѝ действително да роди четири маси с регулируема височина.

— Нямаше ли да ходиш до болница „Биспебер“, Росе? — попита Карл.

Без дори да мръдне от мястото си, тя само махна с ръка към вратата на кабинета му:

— Копието е на бюрото ти.

И пак се задълбочи в изследването на схемите.

Карл откри на бюрото си три страници, изпратени по факс от болницата — с печат и дата, точно както гласяха указанията му. Кирстен-Мари Лесен. Постъпила за лечение на 24.07.1996 и напуснала болницата на 02.08.1996. Епикризата изобилстваше от латински термини, но Карл схвана в общи линии защо Кирстен се е нуждаела от медицинска помощ.

— Ако обичаш, ела за малко, Росе — извика я той.

След порой от ругатни и пустосвания тя все пак успя да се надигне от пода.

— Ето ме — изпъхтя тя.

Черният туш от миглите се бе размазал по лъсналото ѝ от пот лице.

— Намерили са картона ѝ!

Росе кимна.

— Прегледа ли го?

Тя кимна повторно.

— Кими е била бременна. Приели са я е кървене, след като паднала по стълбище. Лечението дало резултат и тя започнала да се подобрява, но най-неочаквано изгубила детето. Лекарите открили нови наранявания, прочете ли?

— Да.

— Не пише нищо нито за бащата на детето, нито за никакви близки на Кими.

— От „Биспебер“ уточниха, че нямат друга информация.

— Аха — Карл пак погледна картона. — Постъпила е в болницата, бременна в четвъртия месец. Няколко дни по-късно

лекарите са сметнали, че опасността от спонтанен аборт е преминала, но на деветия ден от престоя си там Кими е пометнала. При последвалия преглед са установени контузии вследствие от силни удари в слабините ѝ. Кими обяснила, че е паднала от болничното легло. — Карл посегна да си извади цигара. — А това звучи малко вероятно.

Росе се отдръпна на няколко крачки, присви очи и размаха ръка, за да разпръсне дима. Очевидно не понасяше цигари. Супер. Ето ти идеален начин да я държи на разстояние.

— Полицията не е намесвана — уточни тя. — Но това ние вече го знаем.

— Тук пише какви манипулации са ѝ правили... — Карл проследи с пръст няколко реда по-надолу в картоната. — *Не е провеждан кюртаж...* Какво означава това?

— Обадих се да попитам точно за това. Означава, че най-вероятно не са успели да извадят цялата плацента след аборта.

— Колко голяма е плацентата в четвъртия месец от бременността?

Росе сви рамене. Явно този въпрос не влизаше в учебната програма на стопанския факултет.

— Значи, в тялото ѝ е останала част от плацентата.

— Точно така.

— Доколкото ми е известно, това може да се окаже животозастрашаващо. Крие опасности от вътрематочна инфекция. Освен това е имала травми от нанесен побой. Жесток побой.

— Точно затова не са искали да я изписват. — Росе посочи бюрото. — Не видя ли бележката?

Миниатюрното жълто листче? Как, по дяволите, да забележи нещо толкова дребно? В сравнение с тази „люспа“, прословутата игла в купа сено би изглеждала огромна.

„Обадѝ се на Асад“ — гласеше бележката.

— Той звънна преди половин час. Видял е Кими.

— Къде? — сепна се Карл.

— На Централната гара. Обади му се.

Карл дръпна палтото си от закачалката.

— Дотам има някакви си 400 метра. Направо отивам!

По улицата хората сияеха, разсъблечени по къс ръкав. Краят на септември наближаваше, а термометрите показваха двайсет и няколко градуса. Кое даваше повод за такава радост? Вместо да се хият, повече подхождаше да се постреснат и да се сетят за изгъняващия озонов слой. Карл си съблече палтото и го преметна през рамо. Както беше тръгнало, очакваше през януари хората да обуят сандали. Да живее парниковият ефект.

Извади мобилния си телефон, набра Асад и установи, че батерията му пада. Напоследък издържаше много малко.

Влезе в гарата. Вътре гъмжеше от народ. Изглеждаше невъзможно да открие Асад в това множество. Карл тръгна из морето от куфари. „Да му се не види!“ — ядосваше се той, докато си проправяше път към полицейския пост в гарата откъм улица „Ревентлов“.

Дразнеше се, защото щеше да се наложи да се обади на Росе и да я помоли за номера на Асад. Отсега чуваше ехидния ѝ гърлен смях.

Понеже полицаите в караулката не го познаваха, Карл извади служебната си значка.

— Добър ден. Инспектор Мьорк. Батерията на телефона ми падна. Ще ми услугите ли с вашия?

Единият полицаи посочи някакъв очукан апарат зад преградата. Беше зает да утешава момиченце, изгубило каква си. На Карл му се струваше, че е изминала цяла вечност от времето, когато патрулираше из копенхагенските улици и бършеше сълзите на изгубени деца. Налегна го носталгия.

Докато набираше номера, Карл неочаквано съзря опърпаното палто на Асад през пластмасовите щори. Помощникът му стоеше до стълбите към тоалетните, полускрит зад тълпа въодушевени гимназисти с раници на гърба, и се озърташе на всички страни.

— Благодаря за услугата! — Карл остави слушалката на вилката и се спусна към Асад.

Деляха ги не повече от пет-шест метра. Тъкмо да махне на Асад, Карл видя как някакъв мъж изскочи зад гърба на сириец и го хвана за рамото. Трийсетинагодишен, мургав, свъсен. Принуди Асад да се обърне към него и започна да му крещи някакви обиди. Без да ги чува, Карл съдеше за съдържанието им по изражението на Асад. Двата определено не бяха приятели.

Една от гимназистките ги изгледа възмутено.

„Паплач! Кретени!“ — говореше презрителната ѝ физиономия.

Непознатият посегна към Асад, а сириецът замахна и отби атаката с безпогрешна точност. Непознатият се олюля. Учителите на гимназистите явно се двоумяха дали да не се намесят.

Асад изобщо не се трогна от обстановката. Стисна противника си в желязна хватка. Онзи се развика.

Учениците се отдалечиха. Асад забеляза Карл и реагира светкавично. Блъсна непознатия и му махна с ръка — ще рече, по-добре изчезвай. Карл успя да зърне лицето му за миг. После онзи хукна към пероните. Рязко очертани бакенбарди, лъскава коса. Човек, обзет от силна ненавист, с когото никой не би искал да си има работа.

— Какво стана? — попита Карл.

— Извинявай — сви рамене Асад. — Един идиот.

— Какво си му направил?

— Зарежи го, Карл. Не си заслужава.

Очите на арабина блуждаеха неспокойно из цялото помещение. Карл видя един Асад, съвсем различен от кроткия сириец, който му приготвя ментов чай в подземие; човек, който крие тъмно минало.

— Когато се почувствах готов, ще ми споделиш в какво си се забъркал, става ли?

— В нищо не съм се забърквал. Този тип ми е съсед.

Асад се усмихна — неособено убедително, но все пак се постара да разведри атмосферата.

— Сигурен ли си, че жената, която си видял, е била Кими?

— Една дрогирана проститутка я извика по име.

— Къде е сега Кими?

— Не знам. Избяга с едно такси.

— За бога, Асад, защо не я проследи?

— Проследих я. Метнах се на следващото такси и се залепихме за нея. Шофьорът я спря по улица „Гасверк“. Докато слеза от таксито, беше офейкала.

Успех и фиаско в едно.

— Шофьорът на нейното такси ми каза, че влетяла вътре и му изкрещяла да я закара до „Гасверк“. Тикнала му петстотин крони в ръката.

500 крони за 500 метра. И това ако не е паника!

— Тръгнах да я търся, разбира се. Разпитах продавачите в околните магазини. Позвъних в жилищните сгради.

— Взе ли телефонния номер на таксиджията?

— Да.

— Извикай го на разпит. Надушвам нещо гнило.

— Знам и коя е дрогираната. Имам адреса ѝ.

Асад му подаде листче.

— Преди десет минути ми го дадоха от полицейския пост. Казва се Тине Карлсен. Живее в стая под наем на „Гамел Конгевай“.

— Браво на теб, Асад. Но как успя да изкопчиш такава информация от колегите? За кого се представи?

— Показах им идентификационната си карта от Управлението.

— Тя не ти дава право да изискваш подобни сведения, защото си цивилен сътрудник.

— Въпреки това ми дадоха данните ѝ. Вече ще ми трябва полицейска значка, Карл. Нали ме изпращаш да разследвам.

— Съжалявам, Асад, но на този етап е немислимо — поклати глава Карл. — Значи колегите на гарата я познават. Да не са я задържали?

— И то неведнъж. Вдигнали са ръце от нея. Обикаляла и просела на главния вход.

Карл вдигна очи към жълтата сграда, опряна о пасажа към театъра. На първите четири етажа се помещаваха десетки стаи, на горните — мансарди. Не беше никак трудно да се отгатне къде се е настанила Тине Карлсен.

Вратата на шестия етаж отвори грубиян в износен син халат.

— Тине Карлсен? Влизай и я търси сам.

Поведе го по стълбището, а после по коридор с четири-пет врати. Посочи едната, докато ровеше из прошарената си брада.

— Хич не обичаме тук да се навъртят ченгета. Какви ги е надробила Тине?

Карл присви очи и изглежда недружелюбно събеседника си. Негодникът одираше кожата на клетите си наематели. Дължеше им поне що-годе прилично отношение!

— Тине е важен свидетел по едно от най-шумните дела в момента. Ще те помоля да ѝ окажеш подкрепата, от която се нуждае. Ясно?

Грубиянинът престана да чеше брадата си. Явно изобщо нямаше представа за какво говори Карл. Все тая, стига да го е постреснал.

Блъскаха по вратата няколко минути, докато им отвори. Показа се лице, съсипано до краен предел.

В стаята го лъхна остра миризма, каквато отделят домашните любимци при лоша хигиена. Карл си спомняше повече от добре онази фаза от живота на доведения си син, когато хамстерите му се сношаваха върху бюрото в стаята му. За нула време броят им бе нараснал четирикратно и кой знае каква многобройна челяд щяха да навъдят, ако Йеспер не беше изгубил интерес към тях и те не бяха започнали да се изяждат помежду си. Докато Карл успее да пробута зверчетата в забавачницата на Йеспер, вонята се бе превърнала в неизменна част от домашната атмосфера.

— Виждам, че гледаш плъх — Карл се наведе да огледа противната твар.

— Казва се Ласо и е опитомен. Да го извадя ли, та да го подържиш?

Карл се опита да се усмихне. Да го подържи? Това миниатюрно прасе с хлъзгава опашка? По-скоро би опитал храната му, отколкото да се докосне до него.

Прецени, че моментът е подходящ да се легитимира.

Тя погледна значката му равнодушно, отстъпи към масата, залитайки, и с обиграно движение пхна спринцовка и парче фолио под някакво списание. „Хероин“, предположи Карл.

— Познаваш Кими, нали?

Тине беше от онези жени, на които окото им няма да мигне, дори да ги спипаш със спринцовка, стърчаща от вената, с крадена стока в магазина или да „обслужват“ клиент на улицата, но този въпрос видимо я разтърси.

Карл се приближи до прозореца и се загледа в оредяващите корони на дърветата покрай бреговете на езерото Санкт Йорен. Прекрасна гледка.

— Кими е една от най-добрите ти приятелки, нали, Тине? Чух, че много се имате.

Карл се наведе напред и огледа алеите около езерото: отлични условия за сутрешен или вечерен крос. Ако Тине водеше нормален начин на живот, щеше да тича за здраве два-три пъти седмично — като хората, които той наблюдаваше в момента през прозореца.

Забеляза, че някакъв мъж в светло палто стои близо до автобусната спирка и оглежда фасадата на сградата. Мъжът се оказва стар познайник, Фин Олбек, рахитичен призрак, който често досаждаше на Карл и колегите му с надеждата да изкопчи от тях ценна информация, та жалката му детективска кантора да не фалира. Карл не го беше виждал от пет години. Олбек му направи същото неприятно впечатление.

— Познаваш ли този мъж, със светлото плато? — попита той. — Виждала ли си го преди?

Тине се приближи до прозореца, въздъхна дълбоко и присви очи.

— Това палто съм го виждала на гарата, но мъжът е на голямо разстояние и не виждам лицето му.

Съдейки по разширените ѝ зеници, Карл не вярваше Тине да види каквото и да било, пък ако ще да стои току под носа ѝ.

— А как изглежда мъжът, когото си видяла на гарата?

Тине се отдръпна от прозореца, но залитна към ниската масичка. Той посегна да я подкрепи.

— Не знам дали ми се говори с теб — изфъфли тя. — Какво е сторила Кими?

Карл я заведе до кушетката. Тине се отпусна на тънкия матрак.

„Май ще трябва да сменя тактиката“ — съобрази той и се огледа. В стаята, голяма около десет квадрата, почти липсваха лични вещи. Изключение правеха клетката на плъха, дрехите, струпани на купчини в ъглите, няколко лепкави списания, найлонови торбички, вонящи на изветряла бира, грубо вълнено одеяло, умивалник и стар хладилник, върху който се мъдреха мръсна сапунерка, протрита хавлиена кърпа, преобърнатото шише с разтекъл се шампоан и няколко фиби. По стените и перваза нямаше никакви предмети.

— Искаш да си пуснеш дълга коса, нали? — обърна се към нея Карл. — Мисля, че би ти отивала.

Тя посегна инстинктивно към тила си. Предположението на Карл явно бе улучило право в десетката. Затова Тине си бе накупила фиби.

— На мен ми харесваш и така, но имаш много хубава коса и си заслужава да я пуснеш, Тине.

Тя не се усмихна. В очите ѝ обаче проблесна задоволство от комплимента.

— Много ми се ще да погалья плъха, но ми откриха алергия срещу гризачи и домашни любимци. Страшно ми е кофти, задето не мога да доближа котката вкъщи.

С това признание окончателно я спечели.

— Ужасно обичам плъха. Казва се Ласо — тя се усмихна и оголи останките от някога бели и правилно подредени зъби. — Понякога го наричам Кими, но на нея не съм ѝ го казвала. Заради този плъх ми прикачиха прякор. Не е ли очарователно, че са ме нарекли именно на това сладурче?

Карл се помъчи да се трогне поне привидно.

— Кими не е сторила нищо лошо, Тине — успокои я той. — Търсим я, защото един човек иска да я намери.

Тине захапа бузата си.

— Не знам къде живее. Но ако я видя, ще ѝ предам, че си я търсил. Как се казваш?

Дългогодишното надхитряне с органите на реда я бе научило да бъде крайно предпазлива. Колкото и дрогата да бе промила мозъка ѝ, Тине продължаваше да стои нащрек. Впечатляващо и същевременно дразнещо. Ако Тине снесеше на Кими кой и защо я търси, тя щеше да се покрие и да потъне вдън земя. Десетте години, прекарани инкогнито на улицата, и завършилото е неуспех преследване на Асад доказваха, че е напълно способна да го направи.

— Ще бъде честен с теб, Тине. Бащата на Кими е тежко болен. Ако тя разбере, че полицията я издирва, ще се изплаши и баща ѝ няма да я види, преди да си отиде от този свят, а това би било ужасно. Ще ѝ предадеш ли да се обади на този номер? Не споменавай нито полицията, нито болестта на баща ѝ. Само я помоли да позвъни на този номер.

Карл ѝ подаде листче с телефона си. Още една причина да се постарее час по-скоро да го зареди.

— А ако ме попита как се казваш?

— Ще ѝ отговориш, че не знаеш, но съм обещал да ѝ съобща радостни новини.

Клепачите на Тине се отпуснаха. Ръцете ѝ увиснаха немощно върху коленете.

— Чу ли какво ти заръчах, Тине?

— Да — кимна тя със затворени очи.

— Добре. Радвам се. Ще тръгвам. Спомняш ли си как изглеждаше мъжът, който те е разпитвал за Кими на гарата?

Тя го погледна, без да вдига глава.

— Просто искаше да разбере дали я познавам. Може и той да е носел новини за баща ѝ.

Карл изненада Олбек в гръб по улица „Гамел Конгевай“.

— Я гледай ти кого срещам в този слънчев ден! — Карл го тупна с длан по рамото. — Какво правиш тук, стари приятелю? Отдавна не сме се виждали.

В очите на Олбек проблеснаха емоции, доста различни от радостта, съпровождаща среща между двама приятели.

— Чакам автобуса — промърмори той и извърна глава.

Карл се чудеше на реакцията му. Защо лъже, вместо просто да признае, че са му възложили да следи някого? И двамата отлично знаеха в какво се състои професията на Олбек. Карл нито смяташе да го обвинява, нито да го разпитва за кого работи.

Олбек обаче се издаде. Без съмнение пътищата им се пресичаха.

„Чакам автобуса.“ Какъв глупак!

— Като частен детектив покриваш сериозен периметър, нали? Случайно вчера да си се отбивал в Алерьо, за да нацапотиш моя снимка? А, Олбек? Ти ли беше?

Адвокатът се обърна спокойно и изгледа Карл. Този човек би запазил невъзмутимостта си, дори да го млатят с юмруци и шутове. Карл познаваше един тип, роден с недоразвит фронтален лоб. Този дефект го бе лишил от способността да изпитва гняв. Ако определена част на мозъка отговаря за силните емоции и стреса, тя просто липсваше изначално у Олбек.

Карл не се отказа. Само упоритият постига успех.

— Ще ми кажеш ли какво търсиш тук, Олбек? Задачката ти не беше ли да рисува свастики над леглото ми в Алерьо? Защото двамата в момента работим по един и един и същ случай, нали?

По лицето на частния детектив се изписа неприязън.

— Все същият въздух под налягане си, а, Мьорк? Нямам представа за какво говориш.

— Защо зяпаш шестия етаж? Да не се надяваш Кими Лесен да се отбие при Тине Карлсен? Защото най-вероятно ти си мъжът, който се навърта около гарата и разпитва за Кими, а? — Карл пристъпи крачка напред към Олбек. — Днес си разбрал, че двете са приятелки, нали?

Челюстите на слабия мъж се раздвижиха застрашително.

— Бълнуваш, Мьорк. Тук съм, защото двама родители искат да знаят какво търси синковецът им при мунистите на втория етаж.

Карл кимна. Не беше забравил колко хлъзгав е Олбек. Колко му е да си изсмуче от пръстите някаква история за оправдание защо слухти наоколо!

— В такъв случай бих искал да погледна работните ти документи. Да не би клиентът ти да има интерес да открие Кими? Почти съм сигурен, само не знам защо. Доброволно ли ще ми кажеш, или да изискам документите по служебен път?

— Изисквай каквото си искаш. Обаче ще ти трябва съдебна заповед.

— Хубава работа! — Карл го тупна силно по гърба и лопатките му изпукаха. — Предай на шефовете си, че колкото повече се опитват да ме сплашат, толкова по-ожесточено ще ги преследвам. Разбра ли?

Олбек се мъчеше да запази спокойствие, ала Карл надушваше паниката му.

— Разбрах само, че главата ти се е задръстила с фантасмагории, Мьорк. Остави ме на мира.

Карл кимна. Постът началник на най-малкото самостоятелно разследващо звено в страната имаше един много сериозен недостатък: малоброен персонал. Ако разполагаше с още неколцина полицаи, Карл щеше да закачи „опашка“ на Фин Олбек. Нещо му подсказваше, че си струва да държат под око хилавия призрак, но кому да възложи да го следи? На Росе?

— Съвсем скоро ще се видим пак — обеща му той и тръгна надолу по улица „Водроф“.

Щом се поотдалечи, хукна презглава, заобиколи и излезе от другия край на „Гамел Конгевай“. Застанал до езерото, Олбек говореше по телефона.

Действително се бе научил да се владее, но в момента не изглеждаше никак спокоен.

18.

Откакто работеше като борсов аналитик, Улрик бе умножил състоянието на повече инвеститори, отколкото който и да е друг негов колега. Успехът му се криеше в ключовата дума „информация“ и пак „информация“. В този бранш пари не се правят случайно или с късмет.

Улрик имаше контакти с всички сфери и „свой човек“ във всеки медиен концерн. Действаше на сигурно и пипаше внимателно. Преди да оцени възвръщаемостта на акциите им, проучваше компаниите на борсата задълбочено и без да щадя средства. Понякога узнаваше подробности, каквито компаниите го молеха да забрави. А познанствата с хора, които се чувстват притиснати или познават човек, на свой ред познат на друг, нуждаеш се от помощ в трудна ситуация, се разрастваха като концентричните кръгове във вода след хвърлен камък и накрая покриваха площта, върху която плаваше най-голямата обществена платформа.

В по-бедните страни Улрик би се превърнал в крайно опасен спекулант, когото повечето от бизнес партньорите му биха предпочели да видят мъртъв, но в малка Дания всичко работеше на различен принцип: разполагаш ли е компромат срещу някого, то той почти сигурно също те държи с нещо подобно. Системата функционираше идеално. Прегрешението на един бързо лепваше клеймо и на друг, ако не се премълчи. И за да не си усложняват живота, хората пазеха кирливите ризи на другите, дори да ги спипат с ръка в кацата е мед.

Защото кой иска да лежи шест години в затвора за търговия с вътрешнофирмена информация? И кой ще отреже клона, на който седи?

Изкачвайки се по това финансово дърво, Улрик си бе изплел паяжина, известна в по-изисканите кръгове като мрежа. Своего рода парадоксална дума, защото въпросната мрежа функционираше според предназначението си само ако обслужваше интересите на съвсем малка част от хората, впримчени в нея.

Улрик успя да оплете дузина важни клечки: знаменитости, уважавани особи. Каймакът на обществото. Все хора, откъснали се от калта и устремени към висините, където няма нужда да делят слънцето с всякаква долна паплач.

С такива хора Улрик ходеше на лов. С такива хора посещаваше театрални и оперни премиери. Защото именно те умееха да играят играта и изцяло се вписваха в разбирането му за себеподобни.

В този смисъл Улрик представляваше ключово звено в компанията: общителен, с много контакти. Гърбът му пазеха приятелите му от детинство Дитлеу Прам и Торстен Флорин. Тримата сформираха силна, но и силно разнородна комбина — тройка, която присъствате на всички по-важни светски събития в града.

Днешният следобед започнаха купона с коктейл в центъра, в галерия, където се събираше и театралният елит, и близкото обкръжение на кралското семейство. В разгара на разкошното соаре височайшите гости в парадни мундири, богато обкичени с медали и рицарски кръстове, произнесоха речи (старателно подготвени от съвсем обикновени секретарки, които, разбира се, не присъстваха на светското събитие), докато струнен квартет се опитваше да потопи присъстващите в света на Брамс, а отвсякъде се лееха реки от шампанско и бурни самохвалебствия.

— Правилно ли съм разбрал, Улрик? — попита министърът, опитвайки се да прецени с помътнелите си от алкохол очи разстоянието от бутилката до чашата си. — Вярно ли е, че през лятото Торстен е застрелял два елена с арбалет? Просто така, наред полето?

Министърът отново направи опит да налее шампанско във високата си чаша.

Улрик посегна и задържа чашата, та неистовите усилия на държавника да се увенчаят с успех.

— Не вярвай на всичко, което чуеш. Защо някой път не дойдеш на един от нашите ловни излети? Тъкмо лично ще се убедиш колко е вълнуващо.

Министърът кимна, доволен от предложението. Улрик имаше усет кога какво да каже. Поредната важна клечка се омота в мрежата.

Обърна се към сътрапезницата си, която от доста време се мъчеше да привлече вниманието му.

— Тази вечер си много красива, Исабел — поласка я той и докосна ръката ѝ.

Съвсем скоро тя щеше да разбере къде се е натресла и то съвсем доброволно. Улрик бе действал по поръчение на Дитлеу. Не всеки път им се връзваха, но този път рибата със сигурност клъвна. Исабел щеше да направи каквото поискат. Приличаше на жена, способна на много. Е, няма да мине без глезотии, но дългогодишната скука и незадоволеното либидо навярно щяха да наклонят везните в тяхна полза. Най-сериозното изпитание сигурно щеше да се окаже Торстен и по-специално нетрадиционният му подход към женското тяло. Неведнъж обаче бяха ставали свидетели на точно обратното: жените развиваха зависимост именно към Торстен. Той познаваше женската чувственост по-добре от всеки друг. При всички случаи тази ще си трае. Изнасилена или не — няма да тръгне да разправя. Защо да рискува да се раздели с милионите на импотентния си съпруг?

Улрик погали ръката ѝ над копринения ръкав. Хладни материи носят предимно жени с гореща кръв. Улрик обожаваше допира до коприната.

Кимна на Дитлеу, седнал диагонално срещу него на съседна маса. Това беше уреченият сигнал, но някакъв човек, наклонил доверително глава към него, отвличаше вниманието му. Човекът му шепнеше възбудено, а Дитлеу го слушаше съсредоточено, докато държеше вилицата си с малко мус от съомга на върха. Гледаше в пространството, но по челото му се нароиха бръчки. Изражението му говореше достатъчно красноречиво само по себе си.

Улрик стана от масата с дискретно извинение и бутна Торстен по рамото, докато минаваше покрай неговата маса.

Забавленията с пренебрегнатата Исабел се отлагаха за друг път.

Зад гърба си чу как Торстен се извинява на сътрапезницата си и ѝ целува ръка. От хетеросексуален моден дизайнер като Торстен Флорин се очакваше не само да знае как да облича жените, а и как да ги съблича.

Тримата се срещнаха във фоайето.

— Кой беше онзи тип, с когото говори? — попита Улрик.

Дитлеу посегна нервно към папийонката си. Още не можеше да се съвземе след чутото.

— Един от хората ми от „Каракас“, Франк Хелмонд разправил на няколко медицински сестри, че двамата с теб сме го подредили така.

Улрик мразеше подобни неразбории. Нали уж Дитлеу ги бе уверил, че държи ситуацията под контрол? Че Телма му била обещала тя и Хелмонд да си мълчат, стига разводът и пластичната му операция да минат безпроблемно?

— Мамка му! — избухна Торстен.

Дитлеу изгледа двамата последователно.

— Хелмонд е бил още под упойка. Никой няма да обърне внимание на бръцолевенето му в това състояние. — Той заби очи в пода. — Затова не берете грижа. Има обаче друго. Олбек изпратил съобщения по моя човек. Явно нито един от нас не си държи телефона включен.

Подаде им листчето, а Торстен надникна иззад рамото на Улрик.

— Последното не го разбирам — призна Улрик. — Какво означава?

— Понякога схващаш адски бавно — изгледа го пренебрежително Торстен.

Улрик не понасяше такива забележки.

— Кими се разхожда из града — намеси се Дитлеу. — Вероятно още не си научил, Торстен, но днес са я засекли на гарата. Един от хората на Олбек чул някаква наркоманка да я вика по име. Видял я в гръб, но си спомнил, че по-рано през деня я е забелязал да се мотае наоколо. Била облечена в скъпи дрехи и изглеждала добре. В продължение на час — час и половина седяла в едно близко кафене. Човекът на Олбек я взел за пътничка, която си чака влака. Минала покрай него, докато той ги инструктирал.

— По дяволите! — изруга Торстен.

Последните сведения бяха нови и за Улрик. Не вещаеха нищо добро. Явно Кими беше усетила, че я следят. И как иначе? Тримата знаеха, че макар и бездомна, Кими не е вчерашна.

— Пак ще ни се изплъзне — предупреди Улрик.

Лисичата глава на Торстен се издължи още повече.

— Олбек проучил ли е къде живее наркоманката?

Дитлеу кимна.

— И ще се погрижи за нея, нали?

— Да. Въпросът е дали не е твърде късно. И полицията е била там.

Улрик вдигна ръка и започна да разтрива тила си. Дитлеу сигурно имаше право.

— Продължавам да се питам какво означава последният ред в това съобщение. Да разбирам ли, че разследващият случая знае къде живее Кими?

— Олбек се познава с полица от давна. Ако ченгето е било в квартирата на наркоманката, е щяло да я отведе в Управлението. Възможно е, разбира се, да го направи на по-късен етап от разследването. Затова не бива да изключваме и такъв сценарий. Но те съветвам да съсредоточиш вниманието си върху по-горния ред, Улрик. Как го тълкуваш?

— Карл Мьорк бил по петите ни. Добре, че ни каза!

— Прочети го дословно, Улрик. Олбек пише „Мьорк ме видя. Вдигнал ни е мерника.“

— И какъв е проблемът?

— Че полицаят е открил връзка между Олбек, нас, Кими и стария случай. Как е успял, Улрик? Как е разбрал за Олбек? Да не си предприел нещо зад гърба ни? Какво поръча вчера на Олбек?

— Обичайното, когато някой се опитва да ни пречи. Да предупреди полица.

— Идиот! — промърмори Торстен.

— И кога възнамеряваше да ни осведомиш за това предупреждение?

Улрик погледна Дитлеу. След нападението срещу Франк Хелмонд го обзе еуфория. На следващия ден отиде на работа с усещането, че е всемоушен. Споменът за изплашения до смърт, окървавен Хелмонд му подежда като живителен еликсир. През този ден всички продажби и индекси се стекоха в негова полза. Нямаше да позволи на никого да го спре. Най-малко на някакво шибано ченге, дето си пъха носа в чуждите работи.

— Накарах Олбек да го постресне. Да му подхвърли няколко знака на място, където да произведат нужното впечатление.

Торстен му обърна гръб и се загледа към мраморното стълбище в дъното на фоайето. Дори в гръб, позата му свидетелстваше за обезелите го чувства.

Улрик се прокашля и разказа подробностите. Нищо особено. Две-три обаждания по телефона и няколко капки пилешка кръв върху една снимка. Шега в стила на вуду магиите. Безобидна история.

Двамата му приятели го погледнаха.

— Веднага доведи Висбю, Улрик — процеди през зъби Дитлеу.

— Той тук ли е?

— Добро утро! Половината министерска администрация е тук.

Господин Висбю, завеждащ отдел в Министерството на правосъдието, дълго се бе мъчил да се вреди до апетитен пост. Въпреки високата си квалификация обаче той се беше простил с амбициите си да го повишат. Пътъом се бе отклонил от кариерната стълбица, задължителна за всеки претендент за висш магистрат, и сам си беше отрязал пътя към постове във висшите съдебни инстанции. Затова в момента господин Висбю усилено търсеше нови кокали за глозгане, преди възрастта и отгласът от непочтените му дела да го изхвърлят от системата.

С Дитлеу се запознаха на ловен излет. Разбраха се — срещу няколко услуги — Висбю да наследи адвоката им Бент Крум, който съвсем скоро щеше да излезе в пенсия и да се отдаде на спокоен живот и радостите от червеното вино. Работата не предлагаше кариерно израстване, но затова пък — кратко работно време и прилични хонорари.

На няколко пъти Висбю им спаси кожата. Бяха направили точния избор.

— Отново се нуждаем от помощта ти — подхвана Дитлеу, когато Улрик изведе Висбю в коридора.

Онзи се озърташе, сякаш се боеше полилеите да нямат очи, а тапетите — уши.

— Сега ли? Тук?

— Карл Мьорк продължава да нищи случая. Трябва да го спрем. Ясно?

Висбю посегна към тъмносинята си вратовръзка с щамповани миди — логото на пансиона — докато погледът му се щурасе неспокойно из коридора.

— Направих всичко по силите си. Няма начин да издавам повече директиви от чуждо име, без министърът да заподозре нещо. Както и да е, издадените досега могат да минат за грешка, но дотам.

— И занапред ще ти е нужно съгласието на директорката на полицията?

— Да, макар и косвено. По този случай съм с вързани ръце.

— Осъзнаваш ли какво ми казваш? — попита Дитлеу.

Висбю стисна устни. Улрик виждаше по лицето му, че човекът вече си е планирал бъдещето. Съпругата му сигурно очакваше нещо ново: свободно време, екскурзии. Всичко, за което повечето хора мечтаят.

— Ще пробвам да отстраним временно Мьорк от разследването — предложи Висбю. — След като успешно разреши случая „Мереде Люнгор“, няма да е лесно да му скроим шапката, но пък преди година той претърпя сериозна криза. Може да получи рецидив — поне на хартия. Ще видя какво ще измисля.

— Да накарам ли Олбек да го обвини в хулиганска проява? — попита Дитлеу. — Дали ще свърши работа?

— Нападение? — Висбю кимна. — Идеята си я бива! Но ще трябват и свидетели.

19.

— Почти сигурен съм, че Фин Олбек е нахлул в дома ми, Маркус — заяви Карл. — Ти ли ще изискаш съдебна заповед, или аз да го направя? Ще ни трябват работните му карти.

Началникът на Отдел „Убийства“ продължи да се взира в ужасяващите фотографии пред себе си. Жената, нападната по улица „Стуре Каникестрее“, изглеждаше, меко казано, потресаващо. Морави линии прорязваха лицето ѝ, а очите ѝ се губеха в огромни отоци.

— Поправи ме, ако греша, Карл, но защо ми се струва, че искането ти за Олбек е свързано със случая „Рьорви“?

— Просто държа да разбера кой е наел Олбек, нищо повече.

— Вече не работиш по този случай, Карл. Съобщихме ти го и сложихме точка по въпроса.

Първо лице множествено число? Да не би идиотът току-що да използва глагол в множествено число? С каква цел? И защо най-сетне не престанат да си пъхат носа в делата на Карл?

Пое си дълбоко въздух.

— Точно затова се обръщам към теб. Ами ако се окаже, че клиентите на Олбек са заподозрените за двойното убийство в Рьорви? И това ли няма да те накара да преосмислиш позицията си?

Маркус Якобсен остави очилата си на бюрото.

— Първо, ще се придържаш към заповедта на директорката. По случая има осъден и началството е преценило, че има по-спешни дела. Второ, хич не ми се прави на луд. Да не мислиш, че мъже като Прам, Флорин и борсовия анализатор са толкова глупави, та да действат така елементарно? Ако, подчертавам, ако изобщо са замесени. А сега ще те помоля да си вървиш. След два часа ми предстои среща с директорката.

— Нали се срещнахте вчера?

— Да, но ще се видим и днес. Довиждане, Карл.

— Няма да повярваш, Карл! — извика Асад от стаята си. — Ела веднага!

Карл се надигна от стола. Днес сириецът си бе възвърнал обичайната ведрост, но пред очите на Карл още стоеше озлобеното лице на мъжа, с когото се бе спречкал на гарата. Поглед, накипал от дълго стаявана омраза. Как изобщо Асад смееше да твърди, че случилото се не е нищо особено, и то пред полицаи като Карл, с изострен нюх за тлеещи конфликти?

Карл прескочи масите на Росе, които още приличаха на изхвърлени на сушата китове. Търпението му започваше да се изчерпва: ще я предупреди или да ги сглоби, или да ги разкара, защото нямаше никакво намерение да застава на амбразурата, ако някой от горните етажи се препъне и си счупи крака например.

В стаичката си Асад го посрещна със сияеща усмивка.

— Какво откри?

— Имаме снимка, Карл! Снимка, представяш ли си!

— Чия?

Асад натисна клавиша за поставяне на интервал и на екрана светна фотография: размазана, в профил, но все пак снимка на Кими Лесен. Карл я позна веднага, защото чертите ѝ се бяха запечатали в съзнанието му след разглеждането на стари нейни снимки. Тази обаче беше актуална: извърнала се четирийсетгодишна жена. Запомнящ се профил. Прав, леко вирнат нос. Пълна долна устна. Слаби бузи, фини бръчки, прозиращи под грима. Сега, след като знаеха как я е белязала възрастта, можеха да попроменят някои неща по снимките от младите ѝ години. Кими все още хващаше окото, но имаше изхабен вид. Ако компютърните специалисти в полицията си поиграеха с програми за фотообработка, Карл щеше да се сдобие със съвсем прилични снимки за разпращане до медиите.

Липсваше му само основание да я обяви за издирване.

Заявление от близък? Карл реши непременно да се опита да намери някой неин роднина.

— Понеже купих този телефон съвсем наскоро, не бях сигурен дали съм успял да я щракна — заобяснява Асад. — Докато тичаше от таксито, натиснах копчето по рефлекс. Снощи се мъчих да намеря къде съм запааметил снимката, но все нещо бърках.

Нима?

— Е, как ти се струва? Не е ли страхотно?

— Росе! — провикна се Карл, като отпусна назад глава към коридора.

— Няма я. Отиде до „Вигерслеу але“.

— Какво, по дяволите, ще прави там?

— Нали ѝ поръча да провери дали в списанията не знаят нещо за Кими?

Карл погледна рамкираната снимка, на която се мъдреха двете стари свъсени лели на Асад. Току-виж и Карл заприличал на тях.

— Щом се върне, дай ѝ тази снимка — да я занесе за обработка при компютърните специалисти. Браво на теб, Асад. Действал си много професионално — Карл тупна по рамото помощника си с надеждата Асад да му спести поредната гадост с шамфъстък, каквито непрекъснато дъвчеше. — След половин час имаме уговорка в затвора „Врисльоселиле“. Да тръгваме, а?

Още по улица „Егон Улсен“ — новото име на някогашната „Затворническа“ — Карл забеляза, че Асад не се чувства в свои води. Помощникът не даваше кой знае какви външни признаци на недоволство или притеснение, но изведнъж млъкна и се вторачи в кулите пред портала, все едно се бои да не би всеки момент да рухнат и да го смажат.

Карл, от своя страна, не споделяше неприязънта на помощника си към затвора. Той възприемаше сградата като удобно чекмедже, където да натъпчеш най-върлите негодници в страната, и после да го хлопнеш. Общият сбор от присъдите на приблизително 250-те затворници възлизаше на 2000 човешки години. Безсмислено пропилены животи и сили. Последното място, където човек би искал да попадне. Но повечето от затворниците заслужаваха съдбата си, твърдо бе убеден Карл.

— От тук надясно — посочи Карл, след като приключиха с проверката на портала.

Откакто прекрачиха прага, Асад не обели дума. Без да изчака служителят по сигурността да го подкани, веднага изпразни предметите от джобовете си. Следваше сляпо всички инструкции. Явно познаваше добре процедурата.

Карл посочи сива сграда с бяла табела с надпис „Посещения“.

Там ги чакаше Бярне Тьоерсен, най-вероятно надлежно зареден с готови отговори. След две-три години щяха да го пуснат и той със сигурност не искаше проблеми.

Той изглеждаше по-добре, отколкото бе очаквал Карл. Единайсет години затвор обикновено слагат дълбок отпечатък: горчиви гънки в ъглите на устните, мътен поглед, дълбоко вкорененото разбиране, че не си нужен никому. Всичко това неизбежно се отразява и на външния вид. Но ги посрещна мъж с бистри, закачливи очи. Доста слаб, наистина, и малко напрегнат, ала в изненадващо добра физическа форма.

Бярне стана и протегна ръка към Карл. Без въпроси, без обяснения. Явно някой го беше подготвил какво да очаква. На Карл това веднага му направи впечатление.

— Карл Мьорк, заместник-полицейски комисар — представи се той.

— Времето ми струва десет крони на час — отвърна мъжът и се усмихна накриво. — Дано да е важно.

Тьоерсен не се ръкува с Асад, но и сириецът не направи никакви опити в тази посока. Издърпа назад стол и седна на разстояние.

— В цеха ли работите? — Карл си погледна часовника: единайсет и четвърт. Действително с Асад бяха дошли в разгара на работното време.

— За какво конкретно става въпрос? — попита Тьоерсен и седна съвсем бавно на стола — сигнал за безпокойство.

Карл определено бе започнал да напипва болната тема.

— Рядко общувам с другите затворници — продължи Тьоерсен, без да го питат. — Не мога да ви съдействам с вътрешни сведения, ако затова сте дошли. Би било хубаво, ако можех. Щях да договоря намаление на наказанието и да си тръгна по-рано — позасмя се той, опитвайки се да разгадае какво се крие зад крайно премереното поведение на Карл.

— Преди двайсет и една години сте убили двама младежи, Бярне. Направили сте признание и това изобщо не го обсъждаме, но ме интересува какво знаете за едно изчезнало лице.

Тьоерсен кимна с повдигнати вежди — сполучлива смесица от готовност за съдействие и изненада.

— Говоря за Кими. Доколкото разбрах, с нея сте добри приятели.

— Факт. Заедно учихме в пансиона, а по едно време станахме и гаджета — усмихна се той. — Много яка мацка.

Би казал така за всяка след единайсет години без нормален полов живот. Надзирателят ги осведоми, че за толкова време никой не е идвал да посети Бярне Тьоерсен в затвора. Никой. Карл и Асад били първите, изявили желание да се срещнат с него.

— Да се върнем малко по-назад. Нещо против?

Той вдигна рамене и погледна надолу. Имаше против, разбира се.

— Спомняте ли си защо изхвърлиха Кими от пансиона?

Бярне Тьоерсен отметна назад глава и се вторачи в тавана.

— Говореше се, че е преспала с един от учителите. Правилникът забранява най-строго интимни отношения между ученици и учители.

— Какво стана с нея после?

— В продължение на година живееше под наем в апартамент в Нестве. Там се хвана да работи на бар-грил — засмя се той. — Нейните нямаха представа, че са я изключили от пансиона. Мислеха си, че всичко си е постарому. В крайна сметка разбраха.

— И са я записали в швейцарски пансион?

— Да. След пансиона Кими започна да следва в тамошен университет. Как се казваше градът? — той поклати глава. — Излезе ми от ума. Учеше ветеринарна медицина. А, сетих се! Берн. Следваше в университета в Берн.

— Значи е знаела отлично френски?

— Не. Знаеше немски. Лекциите се водели на немски или поне така съм чувал от нея.

— Завърши ли?

— Не. По някаква причина се наложи да прекъсне.

Карл даде знак на Асад да запише и това сведение.

— А после? Къде е живяла?

— Прибра се в Норвегия и поживя известно време в Ордруп при родителите си, по-точно при баща си и мащехата си. После се пренесе при мен.

— Разбрахме, че е работила в зоомагазин. Това не е ли било под нивото й?

— Защо? Тя така и не завърши ветеринарното си образование и нямаше право да практикува.

— А вие с какво се препитавахте?

— Работех в дърводобивния цех на баща ми. Всичко това го пише в доклада. Сигурно вече сте го прочели.

— Доколкото си спомням, беше упоменато, че сте наследили цеха през 1995-а и няколко месеца по-късно сте го подпалили. Следователно сте останали без работа.

Мъжът явно умееше да приема и обиден вид. „Нелюбимото дете има много изражения“ — обичаше да повтаря колегата му Курт Йенсен, който от няколко години депутатстваше във Фолкетинга и общо взето си живееше живота.

— Пълни глупости — възнегодува Тьоерсен. — Никога не са ме обвинявали в умишлен палеж. И какво ще спечеля от това? Цехът на баща ми не беше застрахован.

Карл кимна. Това трябваше да го провери предварително. Огледа мълчаливо обстановката. Безчет пъти бе седял в тази стая. Стените тук се бяха наслушали на лъжи, обяснения и уверения, които звучаха неправдоподобно.

— Кими разбираше ли се с родителите си? — продължи Карл.

Бярне Тьоерсен се отпусна и поразкърши. Навлязоха в зоната на неангажиращ разговор. Щом отклониха вниманието от неговия живот, той тутакси се успокои.

— Никак. Нито един от старците не беше стока. Бащата не се вясваше вкъщи, а мащехата на Кими беше истинска хиена.

— В смисъл?

— От онези жени, дето само пари са им в главата. Сещате се. Сребролюбка — произнесе той с видимо опиянение. Подобна литературна дума от години не бе намирала място в ежедневието му.

— И Кими не се е погаждала с тях?

— Непрекъснато се караха.

— Къде се е намирала Кими по времето, когато сте убили двамата младежи?

Неочакваният скок обратно към злощастното събитие сепна Тьоерсен и погледът му се вкопчи в яката на Карл. Ако към тялото му бяха включили електроди, измервателните апарати щяха да отчетат пикови стойности.

Помълча с видимо нежелание да отговаря.

— Кими беше във вилата на Торстеновия баща заедно с останалите от компанията. Защо ви интересува?

— Не забелязаха ли някаква промяна у вас, след като се върнахте от местопрестъплението? Най-малкото дрехите ви са били опръскани с кръв.

Карл съобрази, че не биваше да изрича последното изречение. Така даваше възможност на затворника да се залови за конкретен факт и Карл щеше да изгуби набраната по време на разпита инерция. Всъщност се сети какво е отговорил Тьоерсен на същия въпрос в съда. Пред приятелската компания обяснил, че завел в лечебницата прегазено от автомобил куче.

— На Кими хареса ли й, че сте целият в кръв? — обади се Асад от ъгъла, преди Тьоерсен да отговори на предходния въпрос.

Затворникът изгледа объркано дребния сириец. Подобен шокиращ въпрос обикновено предизвиква неодобрение у запитания, но в случая изражението на Бярне Тьоерсен изразяваше най-недвусмислено, че Асад е улучил десетката. Карл не се нуждаеше от друг отговор. Независимо дали Кими е повярвала на историята с пострадалото куче, или не, Бярне Тьоерсен косвено потвърди, че тя е изпитвала влечение към кръв: странно тежнение за човек, който смята да посвети живота си на лечението на животни.

Карл кимна на Асад — не само за да го похвали за доброто включване, а и за да покаже на Тьоерсен, че реакцията му се е оказала издайническа.

— Да й хареса? — повтори той, мъчейки се да заглади неприятното впечатление. — Не мисля.

— И така, Кими се е пренесла да живее при вас — продължи Карл. — През 1995-а, нали, Асад?

Сириецът кимна от мястото си.

— На 29 септември 1995 година — уточни Тьоерсен. — Преди да заживеем заедно, имахме връзка в продължение на няколко седмици. Много яка мацка — повтори той.

— Как така сте запомнили датата? От тогава са минали двацет години.

— Да, но какво се е случило в моя живот? — разпери ръце той. — Продължавам да си живея със спомените за времето отпреди да

вляза в затвора.

— Разбирам — Карл се опитваше да прояви дружелюбност. После обаче изражението му се промени. — От вас ли е забременяла?

Тьоерсен се изчерви и погледна неспокойно към часовника. Явно разпитът започна да му дотяга.

— Не знам.

Карл едва не кипна; овладя се в последния момент. Нито времето, нито мястото допускаха бурни реакции.

— Не знаете, казвате... Как да тълкувам отговора ви? Да не би Кими да се е виждала и с други мъже, докато сте живели заедно?

— Не, разбира се — поклати глава Тьоерсен.

— Значи вие сте й направили дете, Бярне?

— Тя се изнесе от дома ми. Откъде да знам с кого е спала после?

— По наши данни Кими е пометнала, когато плодът е бил на около 18 седмици. Следователно по времето, когато е заченала, все още е живеела при вас.

Тьоерсен скочи рязко от стола, завъртя го на 180 градуса и го обкрачи. Затворът настройваше питомците си към арогантност. Те бързо усвояваха типичната нехайна походка, размахването на крайници, демонстриращо безразличие, предизвикателното пушене на спортната площадка. Както и хода със завъртания на обратно стол. Възсядат го, подпират ръце на облегалката и разкрачват крака. „Питай каквото искаш, дреме ми на оная работа“ — говореше тази поза. — „От мен няма да изкопчиш нищичко, шибано ченге такова.“

— Не е ли все едно кой е бил бащата? Нали детето е умряло? — попита Тьоерсен.

Десет към едно, че бебето не е било негово.

— После Кими е изчезнала — продължи Карл.

— Избягала от болницата. Върхът на малоумщината!

— В неин стил ли е да постъпва толкова неразумно?

— Откъде да знам? — сви рамене Тьоерсен. — Доколкото ми е известно, не е имала други аборти.

— Вие потърсихте ли я? — обади се Асад.

Бярне Тьоерсен го изгледа пренебрежително и не отговори.

— Потърсихте ли я? — повтори Карл.

— Вече бяхме скъсали. Не, не я търсих.

— Защо се разделихте?

— Нещата не вървяха.

— Да не би да ви е изневерила?

Тьоерсен отново погледна часовника. За последен път провери колко е часът едва преди минута.

— Защо смятате, че тя ми е изневерявала, а не обратното? — попита той и разкърши тила си.

През следващите пет минути Карл продължи да разпитва за връзката им, но не научи нищо. Тьоерсен се изплъзваше като змиорка.

Междувременно Асад неусетно се бе приближил към затворника. При всеки зададен въпрос сириецът приплъзваше напред стола си. Накрая почти стигна до масата. Това сигурно лазеше по нервите на Тьоерсен.

— Установихме, че през последните години ви е провървяло на фондовата борса — подхвана Карл. — Ако се вярва на данъчната ви декларация, сериозно сте се замогнали.

По лицето на Тьоерсен се изписа задоволство. Напипаха една от любимите му теми.

— Не се оплаквам.

— Кой ви осигури началния капитал?

— Проверете в данъчната служба.

— По случайност не нося в джоба си декларациите ви от последните дванайсет години, така че ще ви помоля да ме осветлите по въпроса, Бярне.

— Взех пари назаем.

— Браво на вас. И кой се е навил да ви заеме пари, при условие че лежите в пандиза? Явно кредитори с вкус към риска. Някой наркобос от съседните килии?

— Торстен Флорин.

„Бинго!“ — зарадва се Карл. Искаше му се да види изражението на Асад, но помощникът се взираше в лицето на Тьоерсен.

— Значи фактът, че толкова дълго сте мълчали за двойното убийство, не е помрачил приятелството ви? Макар навремето Торстен да е попаднал сред заподозрените за това отвратително престъпление. Ето това се казва истински приятел! Да не би обаче да ви е дължал услуга?

Бярне Тьоерсен усети накъде ще избие разговорът и се умълча.

— Значи разбирате от акции? — Асад вече седеше до тях. Беше се примъкнал до масата пъргаво и незабележимо като влечуго.

— Имам известни познания — сви рамене Тьоерсен.

— Състоянието ви възлиза на петнайсет милиона крони — почти завистливо припомни Асад. — И продължава да расте. Трябва да станете борсов консултант. Съветвате ли клиенти?

— И как следите тенденциите на пазара, Бярне? — пое „топката“ Карл. — Тук възможностите за комуникация с външния свят са сведени до минимум.

— Чета вестници, водя кореспонденция.

— И сигурно сте наясно със стратегията „купи и запази“, а? Или със стратегията „ТА-7“ — май така се казваше? — спокойно се поинтересува Асад.

Карл бавно извъртя глава към помощника си. Какво?!

— Доверявам се на брокерския си нюх и на акциите с индекс KFX. Досега не съм имал сериозни загуби — усмихна се Тьоерсен. — Върви ми.

— Ех, да можех да ви запозная с братовчед ми! — възкликна Асад. — Преди три години започна с капитал от 50 000 крони и в момента пак има толкова. Той би ви харесвал.

— Предай на братовчед си да не се занимава с акции — презрително отвърна Тьоерсен и погледна Карл. — Инспекторе, не дойдохте ли да говорим за Кими? Какво общо имат личните ми дела с нея?

— Абсолютно сте прав. Само моля за съвет от името на братовчед ми. „Грундфос“ котират ли се добре на Копенхагенската борса?

— Стават, да.

— Благодаря ви. Не знаех, че акциите на „Грундфос“ изобщо се търгуват на Копенхагенската борса, но щом казвате...

„Едно на нула за нас!“ — зарадва се Карл, а Асад му намигна демонстративно. Бярне Тьоерсен сам влезе в капана. Явно Улрик Дюбьол-Йенсен инвестираше средствата от негово име. Бярне очевидно не разбираше нищичко от акции, но се очертаваше да излезе от затвора със съвсем нелоша сума в банковата сметка. Ти на мене, аз на тебе.

Карл и Асад не се нуждаеха от повече информация.

— Донесли сме снимка, която ще ви помолим да погледнете — Карл сложи върху масата снимката на Кими, направена от Асад, но с подсилен контраст.

Двамата следяха внимателно реакцията на Тьоерсен. Донякъде очакваха той да се изненада — винаги е интересно да видиш как се е променила след години твоя стара тръпка, — но не и да реагира толкова бурно. Тьоерсен, който съжителстваше с най-закоравелите бандити в Дания, който в продължение на десет години бе преживял закалката на какви ли не гадости — унижения от босовете в затворническата йерархия, хомосексуални посегателства, заплахи, изнудване — и при това бе съхранил младежкия си вид, изведнъж преbledня като платно. Погледът му се отдръпна панически от лицето на Кими и после пак се върна върху снимката. Приличаше на потресен зрител на екзекуция, чиито очи обаче ешафодът привлича по-силно от магнит. По лицето му се изписа ожесточена вътрешна борба. Карл би дал всичко да узнае кое я предизвика.

— Май не се радвате да я видите — отбеляза той. — Кими изглежда чудесно, не мислите ли?

Бярне кимна бавно, но адамовата му ябълка направи няколко издайнически скока.

— Просто се почувствах странно.

Опита се да се усмихне, за да обясни вълнението си с носталгия, ала снимката на Кими определено не бе предизвикала тъга по миналото.

— Как сте се сдобили с нейна снимка, щом не знаете къде е? — попита Тьоерсен.

Сам по себе си, въпросът беше напълно логичен, ръцете му обаче трепереваха, дишането му се накъса, а очите му блуждаеха трескаво.

Бярне Тьоерсен се страхуваше.

Казано съвсем просто, Кими го плашеше до смърт.

— Началникът те търси — съобщи на Карл дежурният в караулката до портала в Управлението. — И директорката е при него.

Докато се качваше нагоре заедно с Асад, Карл започна да събира аргументи в подкрепа на тезата си. Няма да се предаде без бой.

Директорката на полицията беше обикновена юристка, която си проправя път към съдийско място.

— Охо! — обади се весело госпожа Сьоренсен от мястото си.

„Ще ѝ дам аз едно «охо»“ — закани се Карл, но го отложи.

— Идваш тъкмо навреме, Карл. Обсъждаме случилото се — посрещна го началникът на Отдел „Убийства“ и му посочи свободен стол. — Нещата не изглеждат никак добре.

Карл смръщи вежди. Маркус Якобсен май попресоли манджата. Карл кимна на директорката. Издокарана в официални дрехи, тя пиеше чай заедно с Ларс Бьорн. Доста спокойно я карат, помисли си Карл.

— Е, вероятно се досещаш за какво става въпрос. Изненадва ме единствено фактът, че не спомена нищо, когато се видяхме сутринта.

— Какви ги говориш, Маркус? Делото „Рьорви“ ли имаш предвид? Нали уж поверихте на мен отговорността да решавам кой случай да поема? Защо тогава не ме оставите да си върша работата?

— За бога, Карл. Постъпи мъжки и недей да увърташ — Ларс Бьорн се поизпъчи на стола, та да не бледнее пред внушителното туловище на директорката. — Вчера по улица „Гамел Конгевай“ си влязъл в юмручна разправа с Фин Олбек, собственик на агенция „Детекто“. Тук адвокатът му е изложил фактологията и ще можеш лично да се запознаеш със съдържанието на жалбата.

Фактологията? За какво, по дяволите, говореха тези хора? Карл дръпна рязко листа от ръката на Бьорн и прегледа набързо написаното. Какво се опитваше да постигне Олбек, обвинявайки го в побой? В жалбата пишеше черно на бяло, че Карл е упражнил физическо насилие върху детектива. Колегите и началството действително ли вярваха на това нищожество?

Върху хартията се мъдреше печатът на адвокатска кантора „Шолунд и Вирксунд“. Как изобщо бандити от такъв калибър се бяха съгласили да се захванат с толкова дребна риба?

Времето и мястото, посочени в жалбата, отговаряха напълно на фактическата обстановка. Карл действително изненада Олбек до автобусната спирка. Диалогът също беше предаден що-годе правдоподобно, но тупването по гърба беше раздуто до многократни удари в лицето на Олбек и разкъсани дрехи. На снимките, придружаващи жалбата, Олбек изглеждаше сериозно подреден.

— Прам, Дюбьол-Йенсен и Флорин са платили на този нещастник, за да му насинят физиономията. Така се надяват да ми отнемете случая — защити се Карл.

— Възможно е да си прав, Карл, но въпреки това сме длъжни да вземем мерки. Запознат си с процедурата, когато срещу полицаи постъпи жалба за упражняване на насилие по време на служба — директорката го гледаше с очи, на които тя до голяма степен дължеше издигането си дотам, откъдето действително можеше да гледа от високо. Нейният поглед успя да неутрализира дори Карл. — Не искаме да те отстраняваме от служба, Карл — продължи тя. — Досега не се е случвало да посегнеш на човек, нали? Но миналата година ти преживя силно травматичен инцидент. Възможно е случката да ти е повлияла по-силно, отколкото предполагаш, и ние ще проявим необходимото разбиране.

Карл я стрелна с ехидна усмивка. Не е посягал? Нека продължава да си мисли така.

Маркус Якобсен го изгледа замислено.

— Според правилника трябва да назначим проверка. Докато тя тече, ще използваме времето да те изпратим на интензивна терапия с цел задълбочено изследване на психическото ти състояние от последната половин година. През това време имаш право да упражняваш само административни функции. Ще идваш на работа, но ще се наложи за известно време да ни оставиш значката и пистолета си.

Маркус Якобсен протегна ръка. Какво беше това, ако не отстраняване?

— Пистолетът ще намерите в оръжейния склад — поясни Карл и им предаде значката си.

Сякаш липсата на една значка щеше да му попречи да осъществи намеренията си. Много се лъжеха, ако разчитаха да го спрат по този начин. Или може би целяха точно това — да го хванат в крачка? Да го уличат в нарушение на служебна заповед и така да се отърват от него?

— С адвокат Тим Вирксунд се познаваме. Ще го уведомя, че вече не се занимаваш със случая, Мьорк. Това ще му затвори устата. Той познава отлично провокативното поведение на клиента си, а и никой няма да спечели, ако се стигне до съд — обясни директорката. — Тъкмо и ти веднъж завинаги ще свикнеш да се съобразяваш със

заповеди — тя размаха предупредително показалец. — Защото този път сгафиш ли, няма прошка. Отсега те предупреждавам, че повече няма да толерирам своеволия, Мьорк. Изразих се съвсем ясно, надявам се. По делото „Рьорви“ има осъден. Няколкократно те предупредихме да поемеш друг случай. Колко пъти трябва да го повторим?

Карл се загледа през прозореца. Мразеше да влиза в обяснителен режим. Не би възразил, ако и тримата скочат през прозореца.

— А може ли да попитам защо толкова държите да прекратя разследването по случая? Кой е спуснал това нареждане? Някой политик? На какво основание? Доколкото ми е известно, всички в тази страна са равни пред закона, включително нашите заподозрени по случая. Или аз съм се объркал?

Директорката, Ларс Бьорн и Маркус Якобсен го изпепелиха с поглед на инквизитори.

Карл очакваше да го хвърлят в морето, за да видят дали потъва, и ако не — да го обявят за еретик.

— Няма да познаеш какво съм ти подготвила, Карл — посрещна го Росе, преливаща от въодушевление.

Карл плъзна поглед по коридора в подземие. Уви, монтажът на масите не бе напреднал и на йота.

— Молба за напускане, надявам се — отвърна сухо той и се тръшна на стола зад бюрото си.

— Уредих два стола за кабинета ти — покритите ѝ с плътен черен туш мигли надвиснаха още по-тежко над клепачите ѝ.

Карл надникна отвъд бюрото, питайки се как, за бога, десетте квадратни метра свободно място ще поберат цели два стола.

— Ще поотложим внасянето им — отсече той. — Друго?

— Имам и няколко снимки от „Госип“ и „Нейния живот“ — докладва тя, без да променя тона, но шляпна копията върху бюрото му малко по-силно, отколкото би се очаквало от спокоен човек.

Карл ги огледа незаинтересовано. Какво го засягаха тези изрезки, след като му бяха отнели случая? По-добре да възложи на секретарката си да намери някой баламурник да сглоби проклетите маси срещу няколко мили думи и потупване по бузата.

Все пак вдигна копията да ги разгледа по-внимателно. В едната от статиите, публикувана на страниците на „Нейния живот“ и озаглавена „Без семейна хармония успехът е немислим“, възхваляваха красивата Касандра Лесен, съпруга на Вили К. Лесен. На публикуваната снимка се виждаше мъж в сив костюм с панталон „чарлстон“ и жена в ярки цветове и тежък грим, модерен в края на седемдесетте. Двамата на видима възраст трийсет — трийсет и пет, добре поддържани, имаха самоуверено, сурово излъчване. Малката Кирстен-Мари, приклепана помежду им, приличаше на случайна притурка. Момиченцето явно трудно понасяше живота с тях — виждаше се по големите ѝ изплашени очи.

На снимка, поместена в „Госип“ седемнайсет години по-късно, Кими правеше съвършено различно впечатление.

Януари 1996, пишеше под снимката. През същата година бе изчезнала. Бяха заснели Кими по време на обиколка из нощните заведения в Копенхаген: пред „Електрическият ъгъл“, „Лятната обувка“ и кафене „Виктор“. Новата Кими сияеше в превъзходно настроение. С впити дънки, боа на врата и пияна до козирката. Въпреки снега на тротоара носеше дълбоко деколте, фотографът бе запечатал лицето ѝ, докато вика въодушевено, заобиколена от светски особи, сред които Кристиан Волф и Дитлеу Прам, всички в дълги палта. Текстът под снимката гласеше щадящо: „Хайлайфът в действие. Нощта на пети януари излъчи своята кралица. Дали наистина Кристиан Волф, най-желаният ерген в Дания, най-сетне си е намерил спътница в живота?“

— В редакцията на „Госип“ се отнесоха много съвестно към молбата ми — додаде Росе. — Ако открият и друга информация, ще ми се обаждат.

Карл кимна. Ако лешоядите от „Госип“ са съвестни, значи Росе е наивна донемайкъде.

— Гледай през следващите дни да сглобиш масите, Росе. Каквото откриеш по случая, го нареждай в коридора, а когато ми дотрябва, ще си го взема. Ясно?

Съдейки по изражението ѝ, не съвсем.

— Какво стана в кабинета на Якобсен, шефе? — чу се от вратата.

— Какво стана ли? На практика ми отнеха правомощията, но все пак искат да идвам на работа. Ако имате да ми съобщавате нещо по случая, ми го пишете на бележка и я слагайте на масата пред вратата.

Само бележки, никакви устни съобщения, иначе ще ме изпратят вкъщи. Асад, помогни на Росе най-после да сглоби проклетите маси — Карл посочи коридора. — И си отваряйте ушите: ако искам нещо от вас или трябва да ви инструктирам, ще ви го пиша на ето такива бележки — той посочи кочан със служебни бланки. — За момента имам право да се занимавам само с административни задачи.

— Шибани заповеди — избълва Асад. Никой не би могъл да го изрази по-цветисто.

— Освен това ме задължиха да посещавам терапевтичен курс и е много вероятно да не съм в кабинета през цялото време. Да видим на кой идиот ще ме натресат този път.

— Да видим — обади се глас от коридора.

Карл хвърли поглед към вратата с лошо предчувствие.

Оказа се прав: Мона Ибсен. Винаги се появяваше в най-неподходящия момент. И сварваше Карл със свалени гащи.

— Този път ни предстои по-продължителна работа, Карл — предупреди тя и се провря покрай Асад.

Протегна му ръка. Той я стисна и едва се насили да пусне топлатата ѝ длан.

Гладка и без венчална халка.

20.

Точно според уговорката Кими намери бележката на Тине на улица „Скелбек“ — под най-долния винт на отчайващо скучната табела „Коли под наем — отстъпка“. Влагата вече бе размила мастилото.

Кими си даваше сметка колко трудно е било за полуграмотно момиче като Тине да смести толкова главни печатни букви върху толкова малко листче, но Кими беше свикнала да дешифрира оскъдни послания.

Здрасти. Вчера някой си Карл Мьорк от полицията и още един — онзи от гарата — ме разпитваха за теб. Не знам кой е — внимавай — ще се видим на пейката.

Т.К.

Докато препрочиташе бележката, Кими се спираше на всяко К, все едно е товарен влак пред спусната бариера. Буквата се врязваше в ретината ѝ, като едновременно я вледеняваше и изгаряше. Откъде се взе това К?

Полицаят се казваше Карл. Но Карл, изписано с латинско „С“. По-хубава буква. По-приятна от К, макар да се четяха по един и същи начин. Кими не се боеше от Карл.

Облегна се на виненочервения нисан, паркиран там от цяла вечност. Бележката на Тине я тласна в дълбоко униние. Все едно из душата ѝ завърлуваха демони и започнаха да изцеждат жизнените ѝ сили.

„Ще си стоя само у дома — зарече се тя. — Няма да ме намерят.“

Но как да е сигурна, че няма да я хванат? Очевидно я търсят под дърво и камък и разпитват Тине, осветлена по много въпроси за нея. От любителка на плъхове, опасна единствено за себе си, Тине се превърна в заплаха и за Кими.

„Не бива да говори с абсолютно никого — съобрази тя. — Ще ѝ дам обещаните хиляда крони и ще я предупредя изрично изобщо да не си отваря устата.“

Кими се озърна боязливо и забеляза мъж в светлосиня найлонова жилетка да раздава безплатни вестници.

„Дали не са го изпратили да ме следи?“ Бяха разбрали къде живее Тине и че двете поддържат контакт. Съвсем естествено е да са проследили Тине до табелата, където е оставила бележката. А най-вероятно бяха прочели и какво пише там.

Кими се мъчеше да не се поддава съвсем на обзелата я параноя. Ако бяха проследили Тине, щяха да вземат бележката. Или пък, напротив, нарочно са я оставили?

Погледът на Кими отново спря върху смуглия раздавач на вестници. Човек с такава неблагоприятна работа — да се опитва да пробута вестник в ръцете на забързани, свикнали да получават всичко на тепсия, минувачи — съвсем естествено не би отказал възможност да припечели допълнително. Вероятно са му възложили просто да проследи накъде тръгва Кими. На няколко крачки от сегашното му местоположение, до подхода към станция „Дюбьол“, пред него би се открила идеална наблюдателна позиция към улица „Ингерслеу“ и жп линиите. Оттам раздавачът ще види накъде се отправя Кими и къде влиза, защото само 500 метра по-нататък — а вероятно и по-близо — се намираше телената мрежа, а зад нея — убежището ѝ.

Кими прехапа долната си устна и се загърна по-грижливо във вълненото си палто.

Тръгна решително към раздавача и му подаде петнайсет хилядарки.

— Вземи ги и си върви у дома.

Само в старите неми филми могат да се видят тъмнокожи с толкова изразително облещени очи и блеснали белтъци. С крехката си ръка Кими сякаш му подаваше ключа към осъществяването на всичките му мечти: вноска за квартирата, малко магазинче, билет до родината, живот сред чернокожи братя под лъчите на палещото африканско слънце.

— Днес е сряда. Обади се на шефа си и му кажи, че се връщаш на работа чак в края на месеца. Разбра ли ме?

Гъста мъгла се спусна над града и обви в прегръдката си парка „Енгхауе“. Всичко наоколо се изгуби в бяла пелена. Първо колоните на Кралската пивоварна, после жилищните сгради отпред, куполът пред сцената в единия край на парка, фонтанът. Влажна мъгла с уханье на есен.

„Тези мъже трябва да умрат“ — заклинаха гласовете в главата ѝ.

Тази сутрин свали тухлите пред тайника в стената и извади ръчните гранати. Огледа адските приспособления и си представи много ясно как всичките ще умрат — един по един — та страхът и разкаянието да влудяват все още живите.

Кими се позасмя. Напъха ледените си ръце дълбоко в джобовете на палтото си. Те вече се бояха от нея. Знаеше го със сигурност. Тези подлеци щяха да продадат и душите си — само и само да я намерят. Затягаха обръча около нея, готови на всичко. Страхливци.

Кими престана да се смее. Последното я подтикна към размисъл.

Те наистина бяха страхливци. А страхливците не чакат. Бягат, докато не е станало късно.

— Трябва да ги изтребя вкупом — произнесе на глас тя. — Иначе ще офейкат. Нужно е да си начертая план.

Кими знаеше, че има начин да постигне целта си, но гласовете в главата ѝ я разсейваха. Влудяваха я с упоритите си крясъци.

В коя посока да поеме?

„Миле, Миле, малка Миле“ — повтаряха те мантрата си. Днешният ден мина кошмарно. От Кими се искаше да се справи с няколко проблема едновременно.

Погледна надолу. Мъглата бе оставила влажни следи по обувките ѝ. Кими пак си спомни за инициалите върху бележката от Тине: Т. К. Откъде се бе взело това К?

Случи се непосредствено преди изпитната ваканция във втори гимназиален курс и само няколко седмици, след като Кими отрязва Коре Бруно и най-брутално срина самочувствието му с признанието, че и талантите, и излъчването му са съвсем посредствени.

През следващите дни Кристиан започна да я дразни.

— Няма да посмееш, Кими — шепнеше ѝ предизвикателно той всеки ден по време на сутрешния псалм.

Буташе я и я пляскаше по рамото под погледите на сеирджиите.

— Не ти стиска, Кими!

Всички обаче знаеха, че смелост никога не ѝ бе липсвала, и не изпускаха от очи нито едно нейно движение в час. Наблюдаваха в захлас постъпките ѝ: изкусителните бедра под повдигащата се нагоре пола, трапчинките по бузите ѝ, докато се качва на подиума до катедрата; прозрачните блузки, сладникавия ѝ глас. За четиринайсет дни успя да запали страстта у единствения учител, когото учениците от пансиона харесваха. Така го омота, че го превърна в посмешище.

Според мълвата учителят, голоблад и въпреки това вече мъж, току-що бе завършил датска филология в Копенхагенския университет с пълно отличие. Никак не се вписваше в профила на традиционния учител в пансион. Говореше за света извън този микросвят и даваше на учениците текстове на разнообразни и нетрадиционни за училището теми.

Един ден Кими го попита съгласен ли е да ѝ дава консултации преди изпита. Преди края на първия урок беше оплела учителя в мрежите си. Щедро загатнатите под памучната ѝ рокля заоблености го плениха за секунди.

Казваше се Клаус, изписано с „v“. Обясняваше особения правопис на името си с несъобразителността и прекаленото увлечение на своя баща по анимациите на Дисни.

Никой от учениците не смееше да го нарича Клаус Крике^[1], но Кими успя да събуди жребеца в него. След третия индивидуален урок той престана да си води график за срещите си с нея. Покани я в апартамента си, посрещна я полуразсъблечен и надул радиаторите на максимална мощност. Задуши я с пламенни целувки, докато нетърпеливите му ръце шареха по голата ѝ кожа. Неутолимата му страст изпепеляваше всички разумни доводи, всички любопитни уши, всички завистливи погледи, всички правила и наказания.

Кими отиде да се оплаче на директора, че младият учител я е изнасилвил, за да види до какво ще доведе това. Да провери дали умее да владее ситуацията.

Този път не ѝ се удаде толкова лесно.

Директорът ги привика в кабинета си едновременно. Остави ги да го чакат в приемната, седнали един до друг. Секретарката следеше да не нарушат нормите на благоприличието.

След този ден Клаус и Кими не си проговориха.

Тя нехаеше какво се е случило с него.

В кабинета си директорът съобщи на Кими да си събере багажа и да се качи на автобуса за Копенхаген, който тръгва след половин час. Нямало нужда да си облича училищната униформа, подчерта той. От сега нататък можела да се смята за изключена от пансиона.

Кими дълго гледа пламналите бузи на директора и срещна погледа му.

— Дори да не ми вярваш... — тя млъкна за малко, за да му даде възможност да се възмути от непростимо невежливото обръщение на „ти“, — ... да не ми вярваш, че ме е изнасилил, откъде си сигурен какво ще напишат вестниците? Само си представи какъв скандал ще избухне. Учител изнасилва ученичка в... Представяш ли си го?

Кими поиска едно-единствено нещо срещу мълчанието си: директорът да не уведомява родителите ѝ, че е напуснала училището.

Той се възпротиви: не е редно училището да получава сума за услуга, която не извършва. Кими най-безцеремонно откъсна парче от най-близо разположената книга и надраска върху него няколко цифри.

— Това е банковата ми сметка. Ще ми превеждаш таксата за обучението ми.

Директорът въздъхна дълбоко. Това листче срина авторитет, граден в продължение на десетилетия.

Тя повдигна очи в мъглата и усети как я обзема спокойствие. От детската площадка се носеха викове на тънки гласчета. Гълчавата я подтикваше да се приближи.

На площадката имаше само две деца с бавачката си. Хлапетата си играеха по притихналите катерушки с типично детски непохватни движения. Кими пристъпи напред и ги огледа. Момиченцето държеше нещо, което момчето искаше да ѝ отнеме.

Някога и Кими имаше такова малко момиченце.

Бавачката се изправи и прикова поглед в нея. Кими излезе иззад храста — в мръсни дрехи и с мърлява коса. В очите на бавачката мигом

лумна тревожно недоверие.

— Вчера изглеждах много по-добре. Да можеше да ме видиш как се бях издокарала! — провикна се тя към момиченцето.

Ако се беше появила във вида, в който отиде на гарата, всичко щеше да протече другояче. Бавачката вероятно щеше да ѝ отговори.

И да я изслуша.

Но тя изобщо нямаше намерение да я слуша. Втурна се напред, пресече пътя на Кими към малките и се развика веднага да дойдат при нея. Хлапетата обаче не се подчиниха. Тази пикла не знае ли, че малчуганите често проявяват инат, забавляваше се Кими.

Източи врат и се изсмя право в лицето на бавачката.

— Елате! — кресна истерично девойката, докато гледаше Кими, както се гледа пълен боклук.

Кими пристъпи крачка напред и я удари. Как смее да се държи с нея като с чудовище!

Паднала на земята, бавачката ѝ се разкрещя да не ѝ посяга, защото познава мнозина, които ще пребият Кими.

Кими я ритна в ребрата. После още веднъж — за да млъкне най-накрая.

— Ела насам да ми покажеш какво държиш в ръчичката си, миличка — подмами тя момиченцето. — Някаква клонка?

Децата обаче не смееха да мръднат от мястото си. Разперили безпомощно ръце, плачеха и викаха „Камила!“.

Кими се приближи до тях. Какво очарователно момиченце, макар и със сълзи на очи. С красива дълга кестенява коса — точно като на малката Миле.

— Ела, приятелче, и ми покажи какво държиш — повторно опита Кими и внимателно пристъпи напред.

Зад гърба си чу свистене и успя да се извърне, но не и да отбие силния отчаян удар по врата си.

Падна по очи върху паважа и усети как коремът ѝ се удари в камъка, бележещ разклона на пътеката.

Бавачката, Камила, я заобиколи и веднага грабна децата. Типично момиче от бедняшкия квартал „Вестербру“ — с плътно прилепнали панталони и разчорлена коса.

Кими повдигна глава — тъкмо навреме да изпрати с очи двете деца, докато, притиснали лица към гърдите на бавачката, се изгубват

зад храстите, а после излизат на открито.

Някога и Кими имаше такова момиченце. Сега то лежеше в сандъчето у дома, под кушетката. И чакаше търпеливо.

Съвсем скоро двете отново щяха да бъдат заедно.

[1] Клаус Крике — датският вариант на името на един от второстепенните персонажи във филмите на Дисни (на англ. Horace Horsecollar). На датски „крике“ означава „кранта“ — Бел.прев. ↑

21.

— Този път ми се ще да разговаряме напълно откровено — подхвана Мона Ибсен. — Миналия път не постигнахме голям напредък, нали?

Карл огледа кабинета ѝ. Плакати на красиви природни гледки, палми, планини... Бистри, огрени от слънцето багри. Два стола от благородна дървесина, тънколисти растения. Нито един елемент от подредбата не изглеждаше избран случайно. Всичко предразполагаше пациента към спокойствие и вглъбеност. Ала докато лежеше на кушетката, опитвайки се да се потопи във вътрешния си свят, Карл не можеше да откъсне мислите си от психоложката. Идеше му да разкъса дрехите ѝ на мига.

— Ще се опитам — обеща той.

Беше готов да изпълни всичките ѝ желания. Друго не го интересуваше.

— Вчера си предизвикал физическа саморазправа. Ще ми обясниш ли защо?

Той отрече. Закле ѝ се в невинността си. Въпреки това тя го гледаше с недоверие.

— Единственият начин да вървим напред е да се върнем малко назад. Възможно е това да ти причини дискомфорт, но няма начин.

— Давай — отвърна той и примижа с очи, ала не ги затвори напълно, за да следи как се повдигат гърдите ѝ при вдишване.

— През януари си попаднал в престрелка на остров Амар. И преди сме говорили за това. Спомняш ли си точната дата?

— 26 януари.

Тя кимна, все едно става въпрос за щастливо събитие.

— Самият ти си се разминал сравнително леко, но единият ти колега, Анкер, е загинал, а другият и до ден-дневен лежи парализиран в болницата. Как се справяш с травмата от преживяното осем месеца по-късно, Карл?

Карл погледна нагоре. Как се справя? Затрудняваше се да отговори на този въпрос. Знаеше само, че му се иска да не се беше случило.

— Жал ми е, разбира се — Карл си представи Харди в клиниката. Тъжните му безизразни очи. 120 килограма мъртво тегло.

— Измъчваш ли се?

— Малко — той се опита да се усмихне, но тя устреми поглед към книгата си.

— Харди сподели с мен, че по негово подозрение на Амар са ви устроили засада. Споменава ли ти е за тези свои съмнения?

Карл потвърди.

— По негово мнение някой е предупредил нападателите: или ти, или Анкер.

— Знам.

— Какво мислиш по този въпрос?

Тя го оглеждаше изпитателно. Струваше му се, че очите ѝ бълват еротични послания. Дали тя го осъзнаваше? Карл не можеше да си представи по-разсейващо присъствие.

— Възможно е да е прав.

— Не си бил ти, нали?

И в двата случая — Карл — виновен и Карл — невинен — тя едва ли очакваше друго, освен отрицателен отговор. Нима допускаше, че хората са толкова глупави да си признаят подобна мерзост? Не надценяваше ли способностите си да чете по лицата им?

— Не, не бях аз.

— Но ако е бил Анкер, значи, той се е забъркал с криминалните среди, нали?

„Луд съм по теб, не отричам — помисли си Карл, — но ако искаш да не изгубиш вниманието ми, поне се старай да ми задаваш съдържателни въпроси.“

— Да — потвърди Карл и се усети, че шепне. — С Харди сме решили да стигнем до дъното на тази история. След като докажа колко несъстоятелни са лъжливите обвинения на онзи жалък детектив и прескоча краката, които ми подлагат разни висшестоящи, веднага се заемам.

— Заради оръжието на убийството случаят е известен в Управлението като „делото с монтажния пистолет“. Жертвата е

простреляна в главата, нали? Сцената напомняла екзекуция.

— Възможно е. Не съм се задълбочавал в следствените материали. Забраниха ми да се занимавам със случая. Сигурно знаеш, че имаше и продължение. Двамата млади мъже бяха убити в Сорьо по същия начин. Предполага се, че извършителите и нашите нападатели са едни и същи лица.

Мона Ибсен кимна. Информацията не беше нова за нея.

— Случаят те измъчва, нали, Карл?

— Не бих казал.

— А кое те измъчва?

Карл стисна ръба на кожената кушетка. Появи се идеалната възможност.

— Измъчва ме, че всеки път, когато те поканя на среща, ми отказваш. Ето *това* ме измъчва.

Карл излезе от кабинета на Мона Ибсен, окрилен от любовно вълнение. Тя действително здраво го нареди и го засипа с въпроси, изпълнени с обвинения и съмнения, и на няколко пъти му идеше да скочи от кушетката и да ѝ изкрещи „повярвай ми най-после!“. Ала Карл се овладя и продължи да ѝ отговаря съвсем възпитано. Накрая тя, напълно неутрално и със смутена усмивка, се съгласи да излязат на вечеря след края на терапевтичния му курс.

Навярно с това неопределено обещание се надяваше да се отърве от ухажорските му набези, защото би могла да се оправдава до безкрай, че лечението му още не е приключило. Карл обаче нямаше да ѝ позволи да се отметне така лесно от дадената дума.

Плъзна поглед по улица „Йегерсборг“ и надолу към осакатения център на Шарлотенлунд. След пет минути до спирката на наземната железница и половин час в обществения транспорт и щеше да се тръшне върху регулируемия си канцеларски стол в тесния си кабинет в подземие — доста неподходяща обстановка за мъж с окрилено сърце.

Предчувстваше раздвижване, пълна противоположност на застиналостта в подземие.

Стигна до началото на улица „Линдегор“ и я огледа. Знаеше, че в горния ѝ край започва предградието Ордруп. Защо да не се поразходи?

Набра Асад по мобилния и с раздражение установи, че батерията пак е паднала до половината, макар да я зареди преди час.

Асад звучеше изненадан. Мислел си, че ще избягват да разговарят.

— Не ставай глупав, Асад. Поисках само да не навираме в очите на околните какво правим. Сега ме чуй внимателно. В голямата папка ще намериш годишник и ще провериш с кого са учили нашите герои в един клас. Проучи и кои учители са работили там през периода 1985-87-а.

— Вече го направих — отвърна помощникът му. Карл нямаше основания да се съмнява. — Открих няколко подходящи имена, но продължавам, шефе.

— Добре. Ще ме свържеш ли с Росе?

След минута чу задъхания ѝ пресеклив глас:

— Да!

Явно в нейния служебен речник думата „шеф“ просто нямаше място.

— Сглобяваш маси, предполагам?

— Да!

С тази една-единствена едносрична дума Росе успя да изрази раздражение, упрек, отчуждение и безгранична досада, задето я прекъсват посред важни дела.

— Трябва ми адресът на мащехата на Кими Лесен. Вярно, написа ми го на листче, но съм го загубил. Просто ми продиктувай къде живее, става ли? Без да разпитваш!

Карл се намираше пред Датската банка, където удивително запазени дами и господа търпеливо изчакваха реда си на дълги опашки. В разплащателни дни като днешния в Брьонбю и Тоструп ситуацията не беше по-различна, но там Карл си го обясняваше. Защо обаче финансово обезпечени хора като обитателите на Шарлотенлунд се тълпят на опашки пред банката? Не са ли си наели хора да им вършат тази работа? Не използват ли интернет банкиране? Или просто Карл не познаваше достатъчно добре привичките на богатите? Вероятно купуват акции, ошушквайки и последното йоре от заплатата си, както отрепките във „Вестербру“ дават и последния си петак за цигари и бира?

„Всеки живее, както намира за добре“ — помисли си той и плъзна поглед към фасадата на аптеката. Пред един прозорец висеше табела с уточнението, че адвокат Бент Крум притежава „правото да се явява във Върховния съд“. С клиенти от рода на Прам, Дюбьол-Йенсен и Флорин това разрешително можеше да му потрябва всеки момент.

Карл въздъхна дълбоко. Да подмине вратата на кантората, беше все едно да игнорира всички изкушения, описани в Библията. В ушите си почти чуваше смеха на нечестивия. Позвъни ли на вратата и започне ли да разпитва Бент Крум, след не повече от десет минути полицейският директор ще му се обади. И после — край със Специалния отдел „Q“ и Карл Мьорк.

Принудителен отпуск или да отложи конфронтацията за по-подходящ момент?

„Най-умно е да не влизам“ — съобрази той, но копчето на домофона хлътна навътре под пръста му. Карл не би допуснал някой да подрива разследването му. Бент Крум дължеше обяснения на полицията. Колкото по-скоро го разпита, толкова по-добре.

Тръсна глава и пусна звънеца. За пореден път го връхлетя хлапашкото му непокорство: никой няма да решава вместо него!

Плътен женски глас го помоли да изчака. По стълбите се чу трополене и зад стъклената врата се появи жена, изискано облечена, с наметнат на раменете дизайнерски шал и семпло кожено палто като онова, по което Вига въздишаше пред витрините на „Бирер Кристенсен“ по улица „Стрьое“ през поне четири пети от съвместния им живот. Дори да ѝ беше по джоба, никога не би ѝ отивало, както на непознатата. Ако все пак си го беше купила, щеше сама да се увери колко ужасно ѝ стои и палтото отдавна щеше да бъде нарязано на парчета, та някой от откачените ѝ любовници художници да се сдобие с драперии за налудничавите си картини.

По лицето на жената блесна ослепителна усмивка, каквато се постига само с пари.

— Съжалявам, но тъкмо излизам. В четвъртък мъжа ми го няма. Уговорете се за друг ден.

— Аз... — по навик Карл бръкна за значката в джоба си, ала напипа единствено прахоляк.

Беше решил да обясни, че провежда разследване и иска да зададе на съпруга ѝ няколко рутинни въпроса, и да попита дали пък до час-

два Крум няма да се прибере. Каза обаче друго:

— Мъжът ви на голф игрището ли отиде?

— Доколкото знам, той не играе голф — отвърна с недоумение тя.

— Много ми е неприятно, че ще го чуете от мен — той си пое дълбоко дъх, — но и двамата ни мамат. Вашият съпруг и моята съпруга имат връзка. Дойдох, защото искам да разбера колко сериозно е положението.

Карл сб постара да си придаде дълбоко разтревожен вид, след като забеляза колко болка причини новината на нищо неподозиращата жена.

— Извинете ме. Много съжалявам — той докосна внимателно ръката ѝ. — Простете ми, постъпих грозно.

Обърна се към тротоара и с бързи крачки пое към Ордруп. Не на шега се изненада, задето на свой ред приложи нехуманните методи на Асад. „Грозно“? Твърде меко определение за подобна постъпка.

Тя живееше точно срещу църквата на улица „Киркевай“. Три гаражни врати, две стълбища, тухлена къща за градинаря, прясно измазана ограда, дълга няколкостотин метра, и къща с вид на дворец — 5–6000 квадрата, с повече месинг по вратите, отколкото има в кралския кораб „Данебру“. Названието „скромно и непретенциозно жилище“ влизаше в разрез с действителността.

За своя приятна изненада Карл забеляза как зад прозорците на партера се мяркат сенки. Значи имаше надежда.

Прислужницата изглеждаше изтощена, но се съгласи да доведе Касандра Лесен до вратата, ако изобщо е възможно.

Изразът „да я доведе“ се оказа по-сполучлив, отколкото Карл си представяше.

От вътрешността на къщата се разнесе гневна тирада, ала изведнъж секна с въодушевен възглас:

— Млад мъж ли каза?

Касандра Лесен олицетворяваше представата за застаряваща дама от хайлайфа, отдавна сбогувала се с някогашния си блясък и с вниманието на мъжкия пол. Тази старица по нищо не напомняше елегантната жена от снимката в „Нейния живот“. Карл се увери с очите

си колко неща могат да се променят за трийсет години. Под разгърденото японско кимоно на Касандра Лесен се подаваше сатенено бельо — явно неизменна част от тоалета. Започна да жестикулира бурно и да размахва дългите си нокти в лицето на събеседника си. Веднага бе разбрала, че пред нея стои стопроцентов мъж. Явно не се беше разделила със слабостта си към силния пол.

— Влезте де — подкани го тя.

От устата ѝ го лъхна едnodневна миризма на качествен алкохол. Малцово уиски, предположи на пръв прочит Карл. На негово място познавач вероятно би успял да установи и годината на производство: толкова силна беше миризмата.

Тя го хвана под ръка и го поведе из дома си или по-скоро му показваше пътя, докато се притискаше към него. Накрая се озоваха в онази част от етажa, която тя тържествено представи като *Mu Room* — „моята стая“.

Настани го в кресло срещу нейното. Карл се озова съвсем близо до тежките ѝ клепащи и още по-тежките ѝ гърди. Повече от знаменателно събитие.

Дружелюбният тон и интересът, с които го посрещна, се изпариха в мига, когато ѝ съобщи по какъв въпрос е дошъл.

— Питате за Кими? — тя се хвана за гърдите, за да му покаже, че или той ще си тръгне веднага, или тя ще припадне.

У Карл заговори вродената непреклонност на ютландеца.

— Дойдох, защото съм чувал, че в този дом държите на изисканите маниери и посрещате с уважение всеки гост, независимо по какъв повод ви посещава — опита той.

Старицата изобщо не се трогна. Карл взе гарафата и ѝ наля уиски с надеждата така да поразчупи леда.

— Това момиче още ли е живо? — поинтересува се без капка съчувствие тя.

— Кръстосва копенхагенските улици. Ето, нося нейна снимка.

Тя затвори очи и демонстративно извърна глава, все едно ѝ бе поднесъл кучешко изпражнение. Искаше час по-скоро Карл да разкара проклетата снимка.

— Ще споделите ли с мен как вие и тогавашният ви съпруг приехте подозренията срещу Кими и приятелската ѝ компания през 1987-а?

Тя пак посегна към гърдите си, но този път като жест на дълбок размисъл.

Изражението ѝ се промени. Здравият разум и алкохолът започнаха да работят в една посока.

— Едно ще ви кажа, млади приятелю. Навремето не обърнахме внимание на тази история. Непрекъснато пътувахме. — Тя рязко обърна глава към него, но ѝ трябваше малко време да се ориентира. — Пътешествията са еликсирът на живота, нали така казват. А и двамата с мъжа ми си намерихме страхотни приятели. Земята е чудесно място, не мислите ли, господин...?

— Мьорк. Карл Мьорк.

Карл се питаше дали сред злодеите в приказките на братя Грим ще се намери толкова безчувствена твар.

— Права сте — съгласи се той.

Защо да ѝ споделя, че освен една екскурзия до Коста Брава, където Вига общуваше с местни художници, докато той се печеше на плаж, гъчкан с пенсионери, никога не се е отдалечавал на повече от 900 километра от Велбю Баке?

— Значи смятате, че полицията е имала основания да подозира Кими? — попита Карл.

Тъглите на устните ѝ увиснаха. Вероятно се опитваше да си придаде сериозен вид.

— Да ви кажа честно, Кими беше лошо дете. Посягаше да удря от съвсем малка. Ръцете ѝ биеха със скоростта на барабанист, когато нещо не ѝ отърва. — Тя се опита да покаже нагледно какво има предвид и миризмата на уиски се разнесе из цялата стая.

„Кое нормално развиващо се дете не би го направило? — запита се Карл. — Особено пък ако съжителства с такива родители.“

— Не се ли укроти, като поотрасна?

— Ни най-малко! Стана нетърпима. Наричаше ме с ужасни думи. Едва ли можете да си представите...

В този аспект на Карл не му липсваше въображение.

— После съвсем му отпусна края.

— В смисъл?

Старицата потърка фините сини вени на опакото на дланта си. Чак сега Карл забеляза пораженията от подагратата. Погледна чашата ѝ.

Отново я бе пресушила. Всеки си намира с какво да притъпи болката си.

— След като се прибра от Швейцария, започна да води вкъщи всякакви типове и... ще го кажа направо... чукаше с тях до припадък на отворена врата, докато аз бях вкъщи. — Поклати глава. — Никак не ми беше лесно с нея, господин Мьорк. — Наведе глава и го изгледа тъжно. — По онова време Вили, бащата на Кими, вече се бе изнесъл оттук. — Отпи от чашата. — Сякаш някога съм го спирала да си вдигне чукалата! Този жалък...

Обърна глава към Карл. Зъбите ѝ бяха оцветени от изпитото през годините червено вино.

— Имате ли си приятелка, господин Мьорк? — поинтересува се тя с кокетно повдигане на рамото — очевидна подкана към флирт като от розов разказ в женско списание.

— Нямам — призна той и отвърна на предизвикателството.

Погледна я право в очите. Тя повдигна вежди и отпи още веднъж от чашата си. Късите ѝ мигли потрепваха над ръба на очилата. Отдавна не се бе случвало мъж да я гледа по този начин.

— Знаехте ли, че Кими е била бременна?

Тя си пое дълбоко дъх и за миг сякаш се отнесе надалече, а в челото ѝ се вряза бръчка. Думата „бременна“ изглежда ѝ причини много повече болка от спомена за провалената ѝ връзка с човешко същество. Карл знаеше, че Касандра Лесен няма собствени деца.

— Да — отговори тя с хладен поглед. — Какво друго да очакваш от момиче с такова поведение?

— И?

— Започна да ни врънка за пари.

— Дадохте ли и?

— Аз не! — Лесен прекрати флирта помежду им и игривата ѝ усмивка отстъпи пред дълбоко презрителна гримаса. — От баща си обаче измъкна 250 000 и той я предупреди повече да не го търси.

— А вие продължихте ли да поддържате връзка с нея?

Старицата поклати отрицателно глава. И по-добре казваха очите ѝ.

— Знаете ли кой е бил бащата на детето?

— Онзи непрокопсаник, дето опожари дърводобивния цех на баща си.

— Бярне Тьоерсен? Осъденият за двойното убийство в Ръорви?

— Да, май беше той. Вече не си спомням името му.

— Нима? — Карл усети лъжата. Пияна или не, Касандра Лесен не би забравила името на това момче. — Кими е живяла известно време при вас и не ви е било никак лесно.

— Да не мислите, че успях да изтърпя дълго онзи бардак? — изгледа го тя. — Предпочетох да отседна покрай морето.

— Къде по-точно?

— На Лазурния бряг. Фуенхирола. Прекрасна тераса над пешеходната алея. Невероятно място. Ходили ли сте там, господин Мьорк?

Той кимна. Тя сигурно бе избрала курорта заради подагратата, но иначе там почиваха предимно туристи от средната класа, на които не им е чиста работата. Карл очакваше Касандра да спомене нещо полуксозно: Марбея например. Все пак със сигурност разполагаше с достатъчно пари.

— Тук има ли вещи, останали от Кими?

В този миг нещо в нея сякаш прещрака. Мълчаливо допи уискито си на глътки и след като пресуши чашата, мозъкът ѝ все едно съвсем изключи.

— Време е Касандра да си отдъхне — обади се прислужницата, която през цялото време стоеше на пост до вратата, готова да се намеси всеки момент.

Карл вдигна ръка да я спре. У него се бе пробудило смътно подозрение.

— Ще ми позволите ли да разгледам стаята на Кими, госпожо Лесен? Доколкото разбирам, запазили сте я във вида ѝ от едно време.

Изстрел в тъмното. От триковете, които опитните полицаи вадят от кутия с етикет „струва си да се опита“. Подобни хитри реплики винаги започват с „доколкото разбирам“ и действат безотказно в критични ситуации.

Докато прислужницата придружаваше кралицата на къщата до покоите ѝ, Карл се огледа. Обстановката изглеждаше крайно неподходяща за отглеждане на деца. Нямаше нито едно място, предвидено за игра. Твърде много сувенири и дреболии, японски и

китайски вази. Разпериш ли ръце, ще изпосъбориш толкова ценни предмети, че за да покриеш щетите, ще трябва да се бръкнеш със седемцифрена сума. Изключително неуютна атмосфера, определено непроменяна през годините. Детски затвор — от гледната точка на Карл.

Докато се качваха към горния етаж, прислужницата обясни:

— Касандра само живее тук, къщата всъщност е на дъщеря ѝ. Всичко на този етаж е както го е оставила Кими.

С други думи, Касандра Лесен живееше тук по милост. Ако Кими внезапно решише да се върне към обичайния си живот, Касандра щеше да се прости с разкошните си покои. Такива са превратностите на съдбата: богатата принцеса избира да живее на улицата, а бедната мащеха се разпорежда в палата като в собствен дом. По тази причина, разбра сега Карл, Касандра Лесен е отсядала във Фуенхирола, а не в Марбея. Не по свое предпочитание, а принудена от обстоятелствата.

— Вътре е ужасна бъркотия — предупреди го прислужницата и отвори вратата. — Преценихме, че така е по-добре, за да не даваме повод на дъщеря ѝ един ден да я обвини, че си е пъхала носа в нейните работи. Според мен Касандра постъпи много съобразително.

Карл кимна, оглеждайки червената пътека. Как бе успяла Касандра Лесен в тези времена да си намери толкова лоялна и безрезервно предана прислужница? При това свободно владееща датски.

— Познавате ли Кими?

— Какво говорите! Приличам ли ви на жена, която работи тук от 1995-а? — засмя се от сърце тя.

Като я гледаше обаче, Карл изобщо не изключваше тази вероятност.

Влизайки в покоите на Кими, Карл очакваше да види няколко стаи, но не и това копие на парижка мансарда от Латинския квартал. Приликата се подсилваше не на последно място и от френския балкон. Малките еркерни прозорци с декоративни решетки по скосените стени бяха мръсни, но иначе обстановката изглеждаше повече от уютна. Щом прислужницата наричаше това безпорядък, значи щеше да припадне, види ли стаята на Йеспер. Тук-там се търкаляха мръсни дрехи, но

нищо фрапиращо. Нито върху бюрото, нито върху ниската масичка пред телевизора се забелязваха вещи, които поне да покажат, че тук някога е живяла млада жена.

— Преди да огледате, ще ви помоля да ми покажете служебен документ, господин Мьорк. Обикновено така се процедира, нали?

Карл кимна и започна да рови из джобовете си. Педантична заядливка, спор няма. Накрая Карл успя да намери само някаква опърпана визитка, останала в джоба му от години.

— Съжалявам, но съм забравил значката си в Управлението. Понеже оглавявам отдел, рядко ми се налага да излизам извън сградата. Това е визитката ми.

Тя огледа номера и адреса и започна да изучава картончето с вещицата на експерт по фалшификации.

— Един момент — тя вдигна слушалката на стационарния телефон върху бюрото.

Представи се като Шарлоте Нилсен и попита дали в Управлението работи криминален комисар на име Карл Мьорк. Докато чакаше да я свържат, пристъпваше нервно на място.

Отново зададе същия въпрос и поиска да ѝ опишат как изглежда Карл Мьорк.

Позасмя се, докато го оглеждаше, и затвори с усмивка на устните.

Карл едва се сдържа да не я попита какво толкова смешно е чула. Готов бе да се обзаложи, че е говорила с Росе.

Без да обясни внезапния си изблик, тя се оттегли и го остави насаме с множество въпроси, на които опустелите стаи едва ли щяха да му отговорят.

Карл огледа щателно навсякъде. Прислужницата току се появяваше на вратата. Нагърбила се със задачата да го държи под око, тя смяташе, че най-добре би се справила, ако го възприема като гладен комар, кацнал на дланта ѝ. Карл обаче не я ухапа. Не ровичкаше и не посягаше да пъха вещи в джобовете си.

Кими очевидно бе напуснала жилището си на бърза ръка, но се бе постарала да вземе или изхвърли предметите, които не би искала да попадат под чужди очи. От френския балкон се виждаха кофите за

смет на павираната автомобилна алея, където вероятно бяха попаднали повечето ѝ вещи.

Същото важеше и за дрехите ѝ. На стола до леглото ѝ бяха струпани купчинки с блузи, но не и с бельо. В ъглите се мъдреха обувки и разни дреболии, но не и мръсни чорапи. Кими много трезво бе преценила кое няма да събуди любопитство и кое би разголило интимния ѝ живот. А огледът на такова жилище цели именно да открие сведения за интимния живот на обитателя. Тук те липсваха напълно.

По стените нямаше дори декоративни елементи, които евентуално да подсказват нещо за интересите или вкуса на Кими. В малката мраморна баня Карл не откри нито четки за зъби, нито тампони в шкафчето, нито клечки за уши в кошчето за отпадъци. Тоалетната чиния блестеше без следа от нечистотии, в умивалника липсваха засъхнали петна от паста за зъби.

Кими бе оставила мястото в стерилна чистота, без нито един отпечатък от нейното присъствие. Съществото от женски пол, обитавало това жилище, със същия успех би могло да бъде южноютландска учителка по пеене от Армията на спасението или разглежена богаташка щерка.

Карл повдигна края на завивката, надявайки се да усети поне аромат на женски парфюм. После отиде до бюрото и провери дали под подложката за писане не е останало някое листче. Вдигна празното кошче за хартиени отпадъци, за да се увери, че на дъното му няма нищо, надникна в кухненските долапи, погледна в ъгъла под наклонената стена. Нищо.

— Скоро ще се стъмни — обади се прислужницата Шарлоте, за да му подсказе да си намери друго поле за изява на детективските си умения.

— Горе има ли таванско помещение? — попита е надежда Карл.
— Капак или стълба, която не се вижда оттук?

— Не, няма.

Карл вдигна глава. Е, значи този вариант отпаднаше.

— Искам да пообиколя още веднъж — промърмори той.

Повдигна килимите, търсейки разхлопани дъски. Надникна зад плакатите в кухнята да провери дали отдолу не се спотайва тайник. Потупваше с пръст по мебели, дъна на гардероби и кухненски долапи. Нищичко.

Поклати глава. И защо очаквам да открия нещо, запита се той.

Излезе, затвори вратата и за миг спря на стълбищната площадка: отчасти за да провери дали там няма да открие нещо интересно, отчасти за да се отърси от влудяващото усещане, че все пак е пропуснал нещо.

Мобилният му телефон го върна към действителността.

— Обажда се Маркус. Защо не си в кабинета си, Карл? И защо вътре цари такава бъркотия? В коридора се ваят крака от не знам колко маси, а в кабинета ти бърка от жълти листчета. Къде си в момента? Да не си забравил, че утре идват колегите от Норвегия?

— По дяволите! — процеди Карл малко по-високо, отколкото бе възнамерявал. За щастие посещението бе изхвърчало за малко от ума му.

— Така значи — обади се Маркус Якобсен.

Карл знаеше отлично какво означава тази реплика на началника. Не предвещавахе нищо добро.

— Идвам към Управлението — Карл си погледна часовника. Минаваше четири.

— Сега?! Остави тази работа! — съдейки по сърдития му глас, това изобщо не подлежеше на обсъждане. — Утре аз ще поема гостите. Изключено е да ги пуснем в онази неразбория долу.

— По кое време ще пристигнат?

— В десет. Смятай се за освободен от това задължение, Карл. Аз ще се заема с гостите, а ти ще отговаряш на въпроси, ако изобщо поискаме да чуем коментара ти.

Карл постоя за малко, загледан в телефона си, след като Маркус тръшна слушалката. Досега му беше все едно дали проклетите норвежци ще идват, но след като Маркус Якобсен изяви желание да го отмени, изведнъж се почувства ощетен.

Изруга няколко пъти и погледна през капандурата, увенчаваща внушителното стълбище. Слънцето продължаваше да напича. Макар че приближаваше надвечер, не му се прибираше у дома.

Как изведнъж да се настрои за манджите на Мортен?

Над рамката на прозореца се спускаше остра сянка. Карл сбърчи вежди.

В подобни стари сгради прозоречните рами обикновено са широки трийсет сантиметра. Тук обаче бяха много по-широки.

Минимум петдесет. По всичко личеше, че изолацията на къщата е била подсилена.

Отметна глава назад и забеляза цепнатина в прехода между тавана и скосената стена. Проследи цепнатината до изходната ѝ точка. Вече не се съмняваше, че първоначално къщата не е имала толкова добра изолация: поне петнайсетсантиметрова, покрита с гипсови плочи. Мазачите и бояджиите си бяха свършили добре работата, но колкото и прецизно да работиш в такива случаи, рано или късно зейват пукнатини.

Карл се обърна и отвори вратата. Приблужи се към външната стена и огледа обстойно всички скосени стени. И по тях се забелязваха пукнатини в прехода към тавана, но иначе нищо особено.

Там вероятно се бяха образували празни пространства, но едва ли биха побрали нещо по-голямо. Не и ако се опиташ да го набутаеш отвътре.

Карл си повтори последното: „отвътре“. Погледът му падна върху балконската врата. Хвана дръжката, натисна я и излезе на балкона, където наклонените керемиди образуваха живописен фон.

— Не забравяй, че е станало отдавна — прошепна си той и плъзна поглед по керемидите.

От тази страна се намираше северният склон на покрива и мъхът, поглъщащ животворния дъжд, покриваше по-голямата част от покрива като театрален декор. Карл се обърна на другата страна и забеляза същото.

Над керемидите се бе образувал същият плътен слой мъх с единствената разлика, че една от керемидите се бе отделила от другите на мястото, където парапетът се свързваше с покривната конструкция. Керемидата заплашваше да се изхлузи всеки момент, ако не я придържаше крепежният ѝ шип.

Повдигна я и тя се отмести съвсем послушно.

Карл вдиша дълбоко студения септемврийски въздух.

Изпълни го усещането, че стои пред нещо уникално. Навярно така се е чувствал Хауърд Картър, след като са пробили малък отвор във вратата на гробницата и той се е озовал в последната обител на Тутанкамон. Защото пред Карл, под отместилата се керемиди, се откри тайник в стъклената вата, а вътре — небоядисано метално сандъче с големината на кутия за обувки, увито в прозрачен найлон.

Сърцето му се разблъска и той повика прислужницата.

— Погледнете какво има тук.

Тя се наведе неохотно и надникна под керемидите.

— Виждам някакво сандъче... Какво има вътре?

— Нямам представа, но ще потвърдите ли, че сте го видели?

— Вие какво? За сляпа ли ме вземате? — изгледа го сърдито тя.

Карл насочи мобилния си телефон към тайника и направи няколко снимки. После ги показа на прислужницата.

— Току-що заснех тайник, нали?

Жената сложи заканително ръце на кръста си: предупреждение към Карл да престане с въпросите.

— Сега ще извадя сандъчето и ще го отнеса в Управлението.

Не я попита, а ѝ го съобщи като факт. Иначе рискуваше тя да изтича да събуди Касандра Лесен и да му създаде неприятности.

Карл ѝ даде знак, че повече не му е нужна. Прислужницата се оттегли, клатейки глава. Доверието ѝ в интелекта на държавните служители се разклати сериозно.

Карл се поколеба дали да не повика колегите от техническата лаборатория, но като си представи километричните ограничителни ленти, с които ще опашат дома на Касандра Лесен, и щъкащите навсякъде бели престилки, се отказа. Просто не можеше да си позволи да изгуби толкова време.

Нахлузи си ръкавиците, извади внимателно сандъчето, върна камъка на мястото му, постави сандъчето на масата, свали найлона и повдигна капака. Сандъчето се отвори без никакво съпротивление. Всичко това направи на един дъх, с едно-единствено плавно, непрекъснато движение.

Най-отгоре лежеше миниатюрно плюшено мече с размерите на кибритена кутийка; със светла, почти златиста плюшена козина, поопърпана на лицето и лапите. Вероятно това мече някога е било най-скъпоценната вещ и единственият приятел на Кими. Или на друг човек. Под плюшената играчка имаше брой на вестник „Берлингске Тиденде“ от 29 септември 1995 година — денят, когато Кими се е пренесла у Бярне Тьоерсен. Иначе във вестника Карл не откри нищо, освен дълъг списък с обяви за работа.

Карл продължи да рови из сандъчето е надеждата да открие записки или писма, които да хвърлят светлина върху намерения и дела,

но вместо това се натъкна на шест найлонови пликчета от онези, където обикновено се съхраняват ценни пощенски марки или картончета с подбрани готварски рецепти. Извади пликчетата от металното сандъче.

„Защо му е на някого да крие толкова старателно подобно нещо?“ — запита се той. Отговор му даде съдържанието на двете най-долни пликчета.

— Не може да бъде! — извика Карл.

Две карти от играта „Trivial Pursuit“, всяка в отделно пликче.

След петминутен дълбок размисъл Карл извади бележника си и най-старателно описа как са били подредени пликчета.

После ги огледа внимателно едно по едно. В пликчетата откри мъжки ръчен часовник, обеща, гумена гривна и носна кърпичка.

Две пликчета с карти за игра и четири с други предмети.

Прехапа долната си устна.

Общо шест.

22.

Дитлеу взе стълбите пред входа на „Каракас“ на четири скока.

— Къде е? — кресна той на секретарката и хукна в указаната посока.

Франк Хелмонд лежеше на болничното легло в предоперационната. Погледна влезлия Дитлеу без грам уважение.

„Удивително — помисли си Дитлеу и плъзна поглед по чаршафа към обинтованото лице на Хелмонд. — Голям наглец излезе този идиот. Нима след случилото се не му дойде умът в главата? Забрави ли кой го подреди така и кой после го закърпи?“

В крайна сметка двамата се бяха споразумели. Лечението на множеството дълбоки порезни рани по лицето на Хелмонд щеше да се комбинира с щадящ лифтинг на лицето и шията и липосукция на гърдите. Дитлеу му предложи пластично разкрасяване в ръцете на корифеи в естетичната хирургия. А съгласието на Дитлеу доброволно да се откаже от съпругата си и от голяма част от имуществото си в полза на Хелмонд даваше право на доктора да очаква от „пациента“, ако не да му е благодарен, то поне да спазва споразумението помежду им и да му засвидетелства известно покорство.

Хелмонд обаче наруши уговорката. И сега Дитлеу се чудеше какво ли са чули медицинските сестри и как да им затвори устата.

Защото колкото и замаян да е бил пациентът, той все пак бе произнесъл думите: „Бяха Дитлеу Прам и Улрик Дюбьол-Йенсен.“

И връщане назад нямаше.

Дитлеу прескочи увертюрата. Хелмонд изглеждаше задоволително адекватен да го разбере без предисловия.

— Даваш ли си сметка колко лесно се убива човек под пълна упойка, без никой да те хване? — попита Дитлеу. — Не? Вече те подготвят за следващата ти операция, Франк, и се надявам анестезиолозите да не се разтреперят. Нали все пак им плащам, за да си вършат съвестно работата? — Вдигна предупредително показалец. — И още една малка подробност. Разбрахме се да се придържаш към

договорката ни и да си траеш. Иначе рискуваш да станеш донор на органи на по-млади и по-достойни от теб хора. А това би било доста неприятно, не мислиш ли?

Дитлеу докосна абоката в сгъвката на лакътя му.

— Вече съм загърбил лошите чувства, Франк. Съветвам те и ти да го направиш. Ясно?

Бутна леглото и му обърна гръб. Ако недвусмисленото предупреждение не свърши работа, този нещастник щеше сам да си е виновен.

Дитлеу така затръшна вратата, че минаващият покрай него санитар изчака началникът да се отдалечи и отиде да провери дали всичко е наред.

Дитлеу се отправи направо към пералнята. Словесната агресия не му помогна да се отърси напълно от противното усещане, което Хелмонд предизвика у него само с присъствието си. Дитлеу се нуждаеше от по-сериозен отдушник. Например най-новото попълнение от остров Минданао, където ако преспиш с не когото трябва, рискуваш да ти резнат главата. Девојката го възбуждаше. Беше точно негов тип. Бягащ поглед, ясно съзнание за собствената нищожност. В съчетание с физическата ѝ достъпност това запали у него ножар. И Дитлеу почувства нужда час по-скоро да го угаси.

— Вече държа положението с Хелмонд под контрол — съобщи той по-късно през деня.

Зад волана Улрик кимна доволно и с видимо облекчение.

Дитлеу зарея поглед в далечината, в смътните очертания на гората.

Изпитваше спокойствие. Седмицата, изпълнена с доста неприятности, все пак приключи сравнително добре.

— А полицията? — попита Улрик.

— И това уредих. Карл Мьорк вече е снет от случая.

Намалиха на петдесет метра от имението на Торстен и погледнаха към камерата. След десет секунди вратата щеше да се отвори.

Дитлеу набра Торстен по мобилния, докато бавно минаваха по автомобилната алея.

— Къде си? — попита той.

— Карай покрай конюшната и паркирай там. В менажерията съм.

— В менажерията е — предаде Дитлеу на Улрик и усети почти мигновен прилив на въодушевление.

Това представляваше най-вълнуващата част от ритуала и определено частта, която предизвикваше най-силно нетърпение у Торстен.

Много пъти го бяха виждали сред почти разсъблечени модели, да се къпе в светлините на прожекторите и във възхищението на знатни личности. Но нищо не предизвикваше у него такъв възторг като посещенията в менажерията преди ловен излет.

А следващият беше насрочен за делничен ден. Още не бяха определили датата, но от лова ги делеше около седмица. Този път щяха да участват само хора, вече извоювали си правото да отстрелят специалната плячка; все хора, чиито материални блага им бяха подсигурили привилегията да изпитат емоционалните преживявания на ловните излети. На тях можеше да им се има доверие, защото приличаха досущ на Дитлеу, Улрик и Торстен.

Докато Улрик паркираше роувъра, Торстен излезе от сградата с окървавена престилка.

— Добре дошли — приветства ги той. Дори не се опитваше да скрие доволната си усмивка.

Явно току-що бе заклал животно.

Завариха менажерията ремонтирана: разширена и по-светла благодарение на повечето прозорци. Четирийсетима латвийски и български работници се бяха постарали добре и „Дюехолт“ вече изглеждаше точно както си го бе представял преди петнайсет години Торстен. Тогава, двайсет и четири годишен, спечели първите си няколко милиона и си постави за цел да си построи частно имение по собствен проект.

В менажерията имаше петстотин клетки с животни, всички осветени с халогенни лампи.

За дете, една разходка из менажерията на Торстен Флорин би била по-екзотично преживяване от посещение в зоопарка, но възрастен

с що-годе нормално отношение към животинския свят би се шокирал.

— Вижте — посочи Торстен. — Комодски варан.

Целият трепереше, разтърсван от възторг със силата на оргазъм. Дитлеу го разбираше. Комодският варан е рядка плячка. Опасен е и има статут на природозастрашен.

— Предлагам да го занесем в имението на Саксенхолтови, когато падне сняг. Там територията е по-обозрима, а такива дяволи умеят да се крият. Само си представете!

— Чувал съм, че ухапването от комодски варан причинява най-мигновената инфекция. Трябва бързо да дръпнеш спусъка, преди челюстите му да те докопат.

Флорин потръпна като от студ. Да, беше им намерил адски добра плячка. Интересно как...

— А следващия път? — полюбопитства Улрик.

Торстен разпери ръце — има идея, но ще трябва сами да се досетят каква е.

— Нещо от наличните тук — той посочи многобройните клетки с дребни зверове, ококорили очи.

Вътре цареше болнична чистота. Въпреки общата дължина на храносмилателните трактове, възлизаща на километри, и активната обмяна на вещества у толкова много животни, в помещението се усещаше съвсем слаба миризма на урина и изпражнения. Заслуга за това имаха тъмнокожите чистачи на Торстен. В имението му живееха три сомалийски семейства. Те метяха, готвеха, бършеха праха и чистеха на животните с извънредно усърдие. Когато обаче при Торстен идваха гости, работниците изчезваха. Не им се разрешаваше да общуват.

В шестте високи клетки на последния ред се виждаха боязливо приведени силуети.

Дитлеу се усмихна, докато проверяваше първите две клетки. Шимпанзе с добро телосложение гледаше кръвожадно звяра в съседната клетка — динго. Прибрало опашка между краката си, то трепереше, докато слюнката се стичаше от оголените му зъби.

Торстен притежаваше изключителна креативност и непрекъснато прекрачваше границата на общоприетите представи за допустимо. Ако някоя организация за защита на животните надникнеше в зоологическата му колекция, срещу него щяха да заваят искове за

гигантски глоби, а вероятно и да го заплаши затвор. Империята му би рухнала за нула време. Изискани дами с високо самочувствие без проблем могат да носят кожени палта, но ако шимпанзе е подложено на стрес или е принудено да тича, докато хайка ловци го гонят из гората, то тогава всички надигат възмутен глас.

Последните четири клетки приютяваха по-нормални животни: датски дог, грамаден козел, язовец и лисица. Всички животни, с изключение на лисицата лежаха в сеното и все едно прозрели неизбежната си участ, се взираха в мъжете. Лисицата трепереше неистово в ъгъла.

— Сигурно се питате какво става тук. Сега ще ви обясня.

Флорин пхна ръце във висящите, пришити допълнително джобове на престилката и кимна към датския дог.

— Този приятел е от много знатен род. За него се бръкнах със симпатичната сумичка от 200 000 крони, но като го гледам какви противни очи има, не смятам да му давам възможност да предаде грозните си гени.

Както се очакваше, Улрик се разсмя.

— А това, обърнете внимание, е много специално животно — Торстен кимна към втората клетка. — Сигурно си спомняте, че най-големият ми идол е адвокат Рудолф Санд. В продължение на близо шейсет и пет години той си водил подробен списък на ловните си трофеи. Забележителен стрелец — кимна Торстен и затрополи с пръсти по решетките, а животното се отдръпна назад и разклати застрашително рога. — Санд отстрелял точно 53 276 диви зверове. Козел като този се превърнал в най-важния му и най-голям трофей. Нарича се виторог козел, или пакистански мархур. В продължение на близо дваисет години Санд дебнал из планините на Афганистан и най-накрая щастieto му се усмихнало. След 125 дни лов успял да улучи огромен стар представител. Препоръчвам ви да прочетете за приключенията му в интернет. Такъв ловец се ражда веднъж на сто години.

— А това мархур ли е? — от усмивката на Улрик струеше жажда да убива.

— И още как! — доволно отвърна Торстен. — Само няколко килограма по-лек от онзи на Рудолф Санд. За да бъде съвсем точен — два килограма и половина. Великолепно животно. Ето с какви

разкошни екземпляри се сдобива човек благодарение на контактите си в Афганистан. Да живее войната.

Всички се разсмяха и насочиха вниманието си към язовеца.

— От години обитава местността на юг от имението, но преди няколко месеца неблагоприятно се приближил до един капан. Да знаете, този пакостник ми е голяма слабост.

„Значи няма да стреляме по него на лова — съобрази Дитлеу. — Някой ден Торстен сам ще му види сметката.“

— А ето я и Кума Лиса. Досещате ли се какво я прави толкова специална?

Гостите дълго наблюдаваха тресящата се от страх лисица. Въпреки уплахата си тя стоеше с глава, обърната към тях. Когато Улрик ритна решетката, животното се хвърли свирепо към пречките и челюстите му докопаха върха на Улриковата обувка. И Улрик, и Дитлеу отскочиха мигом назад. Чак тогава забелязаха пяната около устата на лисицата, безумието в очите и сянката на смъртта, спускаща се над тях.

— Майчице! Дяволска работа, Торстен. Тази е, нали? Следващия път ще гоним тази лисица? Ще пуснем животно, болно от бяс.

Улрик се разсмя доволно и Дитлеу се включи.

— Открил си животно, което отлично познава гората, при това болно от бяс. Нямам търпение да го съобщиш на ловната дружинка. По дяволите, Торстен, защо не се сетихме за това по-рано?

Всички избухнаха в дружен смях. В помещението се разнесе съскане и изплашено тътрене. Зверовете се отдръпнаха и се завряха в най-отдалечените ъгли на клетките си.

— Добре че дойде с толкова здрави ботуши — отбеляза Торстен през смях, посочвайки отпечатъка от зъбите на лисицата върху изработените по поръчка „Улвърийн“ на Улрик. — Иначе щеше да се наложи да се поразходим до болницата в Хилерьо и да се чудим как да обясним раната на лекарите, нали? Да не забравя — Торстен ги придърпа към онази част от помещението, където светлината беше най-силна. — Погледнете!

Посочи стрелбище, построено в разширението на сградата.

Тръба, окачена на два метра височина и дълга петдесет, оразмерена. Три мишени: една за лък и стрела, една за стрелба с пушка и една, подсилена със стомана, за оръжия от по-едър калибър.

Улрик и Дитлеу огледаха стените с възхищение. Минимум четирийсет сантиметра звукова изолация. Само прилеп би чул изстрелите отвън.

— Монтирани дюзи, за да симулират вятър с различна сила в стрелковата тръба. — Торстен натисна някакво копче. — Тази сила на вятъра предизвиква отклонение, което при изстрел с лък изисква корекция от два-три процента. Вижте онази таблица — той посочи миниатюрен компютърен екран на стената. — Могат да се зададат желаното оръжие и сила на вятъра. Но първо е добре да се провери как се усеща движението на въздуха върху кожата. Защото няма как да вземем това оборудване в Грибскоу, нали?

Улрик последва Торстен в кабината. Гъстата му коса не помръдна и с милиметър. В това отношение косата на Торстен даваше много по-точна индикация.

— Да си дойдем на думата — подхвана Торстен. — Ще пуснем в гората лисица, болна от бяс. Както видяхте, силно агресивна е и гоначите ще бъдат облечени в дебели кожи. — Показа с ръце. — Ние, ловците, обаче ще бъдем уязвими. Ще се погрижа да имаме подръка ваксини, но ухапването от лисицата може да бъде фатално въпреки това. Например ако разкъса феморална артерия. Знаете какво става в такива случаи.

— Кога ще го съобщиш на дружинката? — попита Улрик с радостно нетърпение в гласа.

— Малко преди да започнем. Сега искам да ви покажа още нещо.

Торстен се наведе и извади оръжието си иззад сламена бала. Дитлеу остана очарован от избора му. Арбалет с оптичен мерник. След промените в закона за оръжията през 1989 година арбалетът попадна сред забранените оръжия, но пък притежаваше огромна поразяваща сила и превъзходен прицел. Стига да знаеш как да боравиш с него — трябва да се отбележи. Подобно оръжие изисква да улучиш от първия изстрел, защото повторното зареждане отнема време. Очертаваше се лов с много неизвестни и големи опасности — както си му е редът.

— Моделът се нарича „Relayer Y25“. Компанията „Екскалибър“ го пусна на пазара по случай тазгодишния си юбилей. Произведени са едва хиляда бройки, а две от тях са мои. Какво повече да иска човек?

Торстен извади още един такъв арбалет от тайника и подаде на двамата си приятели по едно от оръжията.

— Внесохме ги разглобени. Всяка част пристигаше отделно. Помислих, че една от частите се е изгубила по пътя, но вчера се появи — разсмя се той. — Пътуваха цяла година. Как ви се струва?

Улрик запъна тетивата. Звучеше като арфа: звънко и ясно.

— Според производителя силата на опън възлиза на 200 либри, но според мен е по-голяма. С двајсет и два инчов болт дори едро животно няма да оцелее при изстрел от 80 метра. Нека ви покажа.

Торстен взе единия арбалет, стъпи с крак в стремето, натисна силно, дръпна рязко тетивата, запъна я и я задържа с куката. Извади стрела от колчана, прикрепен към ремъка на арбалета, и внимателно я постави на мястото ѝ. Извърши плавно, продължително движение, което по нищо не предвещаваше с каква експлозивна сила ще запрати след секунди стрелата към мишената.

И Дитлеу, и Улрик очакваха Торстен да улучи целта, но не и каква широка траектория ще опише стрелата във въздуха. За тяхна изненада стрелата не просто попадна в целта, а я проби и потъна в нея.

— Целете се в лисицата, но гледайте да се намирате по-високо от нея, за да не раните някой от гоначите, когато стрелата я прониже и излезе от тялото ѝ. А тя задължително ще излезе, освен ако не улучите лисицата между лопатките, което не е желателно, защото ще избяга.

Торстен им подаде листче.

— Тук е записан линк към интернет страница, където обясняват как се сглобява и борава с арбалет. Препоръчвам ви да изгледате внимателно всички видеоклипове.

Дитлеу погледна линка:

— Защо?

— Защото именно на вас ще се падне щастливият жребий да стреляте по лисицата.

23.

Връщайки се в подземие, Карл завари само една сглобена маса, при това доста нестабилна на вид. До нея Росе, на колене, ругаеше, оглеждайки звездовиден болт.

„Хубаво дупе“ — одобри мислено Карл и я прескочи, без да обели дума. Погледна боязливо към масата, изпълнен с лоши предчувствия. Там се мъдреха поне двацет листчета с неподражаемия почерк на Асад. Пет обаждания от Маркус Якобсен. Карл взе бележките и ги смачка. Останалите натъпка в задния си джоб.

Надникна в тясната стаичка на Асад. Килимчето си стоеше разстлано на пода, на стола нямаше никого.

— Къде е той? — обърна се Карл към Росе.

Тя само посочи зад гърба му.

Карл откряна вратата на кабинета си и завари Асад, изпружил крака сред книжата на бюрото. Четеше съсредоточено, изцяло забравил за реалността, а главата му отмерваше ритъма на музика, която гърмеше от слушалките в ушите му. Върху купчината със случаи от първа категория — ще рече, без разкрит извършител — се мъдреше чаша чай. Изобщо цареше много уютна работна атмосфера.

— Какво правиш тук, Асад? — възкликна рязко Карл.

Сепнат от появата му, помощникът свали панически краката си от бюрото, изпусна листовите от ръцете си, те се разлетяха във всички посоки, размаха ръце и прекатури чашата. Чаят плисна върху книжата.

Асад се спусна да попива течността с ръкавите си. Карл сложи ръка върху рамото му, за да го успокои. Чак тогава стреснатото изражение изчезна от лицето на Асад и на негово място се появи закачливата усмивка, която казваше „съжалявам, не мога да поправа станалото, но имам вълнуващи новини“. Асад свали слушалките.

— Извинявай, че се намърдах в кабинета ти, Карл, но от моя непрекъснато я чувам.

Той посочи към коридора, където от устата на Росе се сипеха ругатни и клетви в нескончаем поток — точно като звуците от

канализационните тръби, по които се спускаха какви ли не хубавини от колегите от горните етажи.

— Няма ли да ѝ помогнеш да сглоби най-последните проклетите маси, Асад?

Сириецът сложи показалец пред устните си:

— Предложих ѝ помощта си, но тя настоява да се справи сама.

— Ела при нас, Росе! — извика Карл и остави най-напоената с чай купчина листове на пода в ъгъла.

Секретарката се изправи пред тях с озлобен поглед. Пръстите ѝ стискаха отвертката до побеляване.

— Имаш десет минути да освободиш място за двата стола, които поръча, Росе — отсече Карл. — Асад, помогни ѝ да ги разопакова.

Асад и Росе седнаха пред бюрото му с вид на ученици в очакване да бъдат изпитани. Столовете не бяха лоши, като се изключеше зеленият им цвят. Но какво да се прави — и с това щеше да свикне.

Разказа им за откритието си в къщата в Ордруп и постави металното сандъче пред тях.

Росе изобщо не се впечатли. Очите на Асад обаче едва не изхвъркнаха от орбитите.

— Ако по двете карти за игра открием отпечатыци, съвпадащи с отпечатыците на двамата убити в Ръорви, нещо ми подсказва, че по останалите вещи ще се натъкнем на отпечатыци от хора, жертви на насилие — Карл изчака малко, за да се увери дали са го разбрали.

Строи пред помощниците си плюшеното мече и шестте найлонови пликчета с носната кърпа, часовника, обицата, гумената гривна и двете карти за „Trivial Pursuit“.

— Колко е сладко! — възкликна Росе, приковала очи в играчката. Какво друго да очакваш от нея?

— Това са две пликчета с карти за „Trivial“ — без капка колебание отсече Росе.

Колко дълбокомислено! Направо да се изумиш.

— Точно така, Росе. А това означава...?

— По пътя на логиката означава, че всяко пликче води към отделен човек, а не към събитие — включи се Асад. Иначе двете карти

щяха да са в едно пликче, нали? В Ръорви са били убити двама души. Две жертви — два пликчета.

Асад разпери ръце широко, а на устните му разцъфтя дваайсет и четири каратова усмивка.

— По едно пликче за всеки човек.

— Съвсем правилно — потвърди Карл.

Както винаги, умът на Асад работеше безпогрешно.

Росе вдигна длани към устата си. Или я бе споходило неочаквано прозрение, или умозаклукението на Асад я бе шокирало, или и двете — само тя си знаеше.

— Значи, мислите, че убийствата са шест? — попита тя.

— Шест, да. Така! — Карл удари по бюрото.

И тримата стигнаха до един и същи извод.

Росе пак се загледа в сладкото плюшено мече. Личеше, че ѝ е трудно да го съотнесе към другите вещи. Съвсем разбираемо.

— А този малък приятел явно има съвсем друго значение, защото не е опакован в плик — заключи Карл.

Тримата огледаха замислено мечето.

— Ние, разбира се, не знаем със сигурност дали всички предмети са свързани с убийство, но тази версия звучи доста вероятно — Карл протегна ръка над масата. — Асад, подай ми списъка на Йохан Якобсен. Закачен е на дъската зад теб.

Карл го постави върху бюрото, та и тримата да го виждат. На листа бяха описани дваайсет произшествия.

— Все още не разполагаме с данни тези случаи да имат нещо общо с убийството в Ръорви. Възможно е помежду им да липсва каквато и да било връзка. Прегледаме ли инцидентите един по един обаче, не е изключено да съотнесем един от тези предмети към някой от тях. Опитваме се да открием още някакво престъпление, към което компанията от пансиона да е била съпричастна. Успеем ли, значи сме на прав път. Е, Росе? Ще се заемеш ли със задачата?

Тя оттули лицето си. Беше се намръщила.

— Ново дваайсет! Предупреди ме да не обсъждаме случая, а ето че дори свикваш оперативка. Уж искаше да сглобя масите, после ми нареди да спра. Докога така? Какво да очаквам след десет минути?

— Укроти топката. Нещо не си разбрала, Росе. Така или иначе ти ще сглобиш масите. Все пак именно ти ги поръча.

— Хубава работа: двама мъже ме оставихте да се оправям сама с тях.

— Нали ти предложих помощта си? — намеси се Асад.

Росе се запъна:

— Карл, даваш ли си сметка колко боли да си прищипеш пръстите под тези железа?

— Ти настоя да ги поръчаме. Следователно ще се постарая да са готови за утре. Очакваме посещение от Норвегия. Да не си забравила?

Тя се отдръпна, все едно дъхът на Карл миришеше лошо.

— И таз добра! Посещение от Норвегия? Тук кабинетите приличат на битпазар. А влязат ли в стаята на Асад, ще изпаднат в шок!

— Ами погрижи се да не се стига дотам, Росе.

— И с това ли да се нагърбя? Май доста задачи ми се струпаха, а? Ти да не искаш да кисна тук цяла нощ?

Карл се позамисли. Идеята не му се струваше никак лоша.

— Не, разбира се — отговори все пак той. — Но утре ви искам в пет сутринта.

— В *пет*! — Росе замалко да се строполи на пода. — Човече, сериозно си се побъркал! — повиши глас тя, докато Карл се опитваше да се сети за някой колега от централата, когото да попита как са изтърпели това досадно същество повече от седмица.

— Ама, Росе, утре ще дойдем по-рано по изключение; защото разследването започна да набира скорост — опита се да заглади положението Асад.

— Не се меси в нашата разправия, Асад! — подскочи като ужилена тя. — И престани да повтаряш това „ама“! Ръсиш го за щяло и нещяло! По телефона се справяш много по-добре. — Росе се обърна към Карл: — Той ще сглоби масите — тя посочи Асад. — Аз ще се погрижа за останалото. А утре не ме чакайте преди пет и половина. По-рано няма автобус.

Росе взе плюшеното мече и го затъкна в предния джоб на Карловата риза.

— А ти ще откриеш чие е това мече. Разбрахме ли се?

Асад и Карл забиха поглед в бюрото, а тя излетя от стаята като хала. Тази жена по нищо не отстъпваше на бойната Ивон от култовия

датски сериал „Бандата на Улсен“.

— Ама ние... — Асад направи кратка пауза, за да прецени доколко Росе има основания да го упреква в прекалената употреба на паразитни думи, — ние официално започнахме ли работа по случая, Карл?

— Все още не. Нека изчакаме до утре — Карл размаха пачката жълти листчета. — Виждам, че доста си се постарал, Асад. Открил си човек от пансиона, с когото да поговорим. Кажи ми нещо по-конкретно за него.

— Когато ти дойде, тъкмо се занимавах с този въпрос — Асад се протегна над масата към няколко ксерокопия от досиетата на ученици от пансиона. — Обадох се в училището, но от там не ми се зарадваха особено, когато поисках информация за Кими и компания. Историята с убийствата разваляла имиджа на пансиона. След двойното убийство май са обмисляли да изключат Прам, Дюбьол-Йенсен, Флорин и Волф заради разследването срещу тях — поклати глава Асад. — Не можах обаче да изкопча нищо повече по темата. После ми хрумна да издира някой от съучениците на онзи, дето е загинал в Белахой. И открих учител, който навремето преподавал на Кими и останалите. Надявам се да се съгласи да поговори с нас, понеже от години работи на друго място.

Няколко минути преди осем вечерта Карл се взираше в празното легло на Харди в Клиниката за лечение на гръбначни заболявания в Хорнбек.

Карл спря първата бяла престилка, мярнала се пред очите му.

— Къде е той? — попита Карл, изтръпнал от лоши предчувствия.

— Роднина ли сте?

— Да — потвърди той, защото вече няколко пъти се беше парил от прекалената си прямота.

— Харди Хенингсен получи усложнения. В дробовете му се събира течност. Преместихме го в интензивното отделение.

Тя го отведе пред вратата.

— Не стойте дълго. Изтощен е.

Гледката, която посрещна Карл вътре, показваше повече от недвусмислено колко тежко е състоянието на Харди. Респираторът

бръмчеше с пълна сила. Той лежеше, повдигнат на висока възглавница, гол до кръста, с отпуснати върху завивката ръце. Кислородна маска закриваше почти цялото му лице, в носа му бяха втъкнали тръбичка, от сгъвката на лакътя му стърчеше абокат, а около самия Харди писукаше всевъзможна медицинска апаратура.

Болният посрещна Карл с отворени очи, но от изнемога не успя да се усмихне.

— Здравей, стари приятелю — Карл хвана предпазливо ръката му. Харди, разбира се, не усещаше допира. — Какво стана? Лекарят ми каза, че в дробовете ти се събрала течност.

Харди промърмори нещо под маската, но думите му заглъхнаха в непрекъснатото бръмчене на апаратурата. Карл се наведе към устата му.

— Ще повториш ли? — помоли той.

— Стомашна киселина — глухо уточни Харди.

„Мили боже!“ — притесни се Карл и стисна отпуснатата ръка.

— Само не се предавай, Харди, чуваш ли?

— Чувствителното място на ръката ми се разраства — прошепна болният. — Понякога усещам парене като от горещо, но си мълча.

Карл знаеше защо и това никак не го успокояваше. Харди се надяваше да си възвърне поне частично подвижността на ръката, колкото да пререже сънната си артерия с медицинската ножица в стаята си. Карл се чувстваше объркан дали да споделя ентусиазма му от тайния план.

— Случиха ми се разни неприятности, Харди. Ще ми трябва помощта ти — Карл придърпа стол и седна до леглото му. — Познаваш Ларс Бьорн много по-добре от мен. Работили сте заедно в Роскилде. Дано ти се сетиш за причината да ми прави сечено.

Карл скицира съвсем накратко настоящото положение: някой спъва разследването му, а Бак намеква, че саботьорът е Ларс Бьорн. Директорката на полицията също настоява да изоставят случая.

— А сега ми взеха и значката — приключи разказа си Карл.

Харди се взираше в тавана. Някогашният Харди би извадил цигара.

— Ларс Бьорн винаги носи тъмносиня вратовръзка, нали? — промълви след малко той с огромно усилие.

Карл затвори очи. Съвсем правилно. Вратовръзката представляваше задължителен аксесоар към облеклото на Ларс Бьорн. И факт: беше тъмносиня.

Харди се опита да се изкашля, но от гърлото му се изтръгна сухо хъхрене като от чайник, сложен на котлона без вода.

— И той е учил в същия пансион, Карл — отрони едва-едва болният. — На вратовръзката има четири мидени черупки.

Карл се замисли. Преди няколко години медиите гръмнаха с информация за изнасилвани ученици от същото училище. Скандалът лепна незаличимо клеймо върху реномето му. А двойното убийство в Рьорви би могло да съсипе съвсем авторитета на училището.

За лош късмет Ларс Бьорн се оказа възпитаник на същия пансион. Ако той действително оказваше активен натиск разследването да бъде спряно, явно се бе вживял в ролята на крепител и верен паж на училищното име. Пансионерът си остава пансионер за цял живот.

Карл кимна бавно. Обяснението се оказа съвсем просто.

— Харди, Харди — Карл затрополи с пръсти по чаршафа. — Ти си истински герой. Това си е факт.

Погали бившия си колега по влажната, безжизнена коса.

— Нали не си ми ядосан, Карл? — чу се глухо изпод маската.

— Откъде ти хрумна?

— Сещаш се. Заради престрелката на остров Амар и онова, дето казах на психоложката.

— За бога, Харди. Като се повъзстановиш, ще разнищим целия случай. Разбирам, че докато лежиш, ти хрумват всякакви дивотии. Не се тревожи, Харди.

— Не са дивотии, Карл. В тази история има нещо гнило. На Анкер не му е била чиста работата. Чувствам се все по-сигурен в това.

— Ще разберем истината, когато му дойде времето, Харди.

Болният полежа мълчаливо известно време, оставяйки се изцяло на дихателния апарат. За да не го притеснява с въпроси, Карл наблюдаваше безмълвно как гърдният му кош се повдига и отпуска.

— Ще ми направиш ли услуга? — пресече монотонното съскане Харди.

Карл се облегна на стола. При всяко посещение в болницата изтръпваше мри мисълта за момента, когато Харди отново ще го

помоли за помощ. Колкото и хуманно да звучи да прекратиш мъките на безнадеждно болен, от думата „евтаназия“ го побиваха ледени тръпки.

Карл не се боеше нито от евентуално наказание, нито от атаките на гузна съвест. Просто не беше способен да го извърши.

— Не, Харди. Повече не ме моли за това. Не си мисли, че не съм претеглял тази възможност. Ужасно съжалявам, стари приятелю, но просто не съм в състояние да го направя.

— Друго искам да те питам, Карл — Харди навлажни изпърхналите си устни, та да не попречат на молбата му да премине безпрепятствено. — Какво ще кажеш да дойда у вас, вместо да гния в тази болница?

Възцари се мълчание, което раздираше Карловото сърце. От стъписване си глътна граматиката.

— Даже ми хрумна нещо — продължи Харди. — Наемателят ти не може ли да ме наглежда?

Отчаянието в гласа на Харди прониза Карл като кинжал. Карл поклати едва забележимо глава. Мортен Холен в ролята на болногледач? В неговия дом? Истинска трагедия!

— Държавата отпуска големи суми за домашни помощници на инвалиди, Карл. Поинтересувах се. Пък и по няколко пъти дневно идва медицинска сестра. Тя се занимава с повечето неща. Не се бой, Карл.

— Харди, не разполагам с подходящи условия да те приема в дома си. Къщата не е голяма, а и Мортен живее в мазето, при това незаконно.

— Аз ще лежа в дневната, Карл — гласът на Харди одрезгавя, все едно е последни сили се мъчеше да не заплаче. А вероятно това бе обичайният му тембър. — Дневната е доста просторна, доколкото си спомням. Ще ме сместиш в единия ъгъл. Никой няма да разбере, че Мортен живее в мазето. Горест има три стаи, нали? Той ще си стои в мазето, а мен ще ме сложите в една от стаите, става ли?

Този внушителен на ръст мъж го умоляваше като дете.

— О, Харди...

Карл се чудеше как да му обясни, че е невъзможно. Само от представата за огромното болнично легло с всичките му апарати му прилягаше не на шега. Подобно преустройство в къщата щеше окончателно да съсипе домашния уют — или малкото, останало от него. Мортен ще си стегне багажа и ще ги напусне. А Йеспер ще стане

още по-непоносимо мрънкало. При цялото желание на Карл да се отзове (поне на теория), той не виждаше начин да приеме Харди в дома си.

— В момента състоянието ти е сериозно, Харди. — Карл направи продължителна пауза с надеждата Харди да го измъкне от неловкото положение. Болният обаче мълчеше. — Първо се постарай да повъзстановиш чувствителността на ръката си. Да почакаме как ще се развият нещата.

Погледна в очите на приятеля си. Харди отпусна клепачи. Внезапно лумналото пламъче надежда угасна.

„Да почакаме...“ — бе предложил Карл.

И да не му се чакаше, Харди нямаше друг избор.

От ранната си младост Карл не бе пристигал толкова рано на работа. Въпреки че беше петък, по шосето се натъкна на дълги участъци без никакви автомобили. Хората затръшваха лениво вратите на гаражите си. Навсякъде се носеше аромат на кафе. Никой не бързаше заникъде.

В Управлението го посрещна изненада. Спретнати маси, нагласени на удобна височина, бяха подготвени за гостите на Специалния отдел „Q“. Върху масите се издигаха купчинки, подредени по система, чието разгадаване вероятно щеше да докара немалко главоболия на Карл. По трите дъски на стената бяха окачени изрезки от справки по случая, а зад последната маса, върху шарено килимче, спеше Асад, свит в ембрионална поза.

От кабинета на Росе в дъното на коридора долиташе нещо, напомнящо „Въздушна сюита“ на Бах, но изпълнена с прекалено силна флейта. С две думи, класическо произведение за напреднали меломани.

Десет минути по-късно Асад и Росе седяха с димящи чаши в онзи кабинет, който Карл довчера наричаше свой, а днес се затрудняваше да познае.

Росе го огледа щателно, след като той си съблече сакото и го метна на облегалката.

— Хубава риза, Карл. Виждам, че си се сетил да прехвърлиш плюшеното мече. Браво! — тя посочи издутия джоб на ризата му.

Той кимна. Носеше мечето, та да му напомня при първия сгоден случай да пробута Росе в някой нов и напълно беззащитен отдел.

— Какво ще кажеш, шефе? — попита Асад и описа полукръг с ръка.

Обстановката представляваше истинско пиршество за всеки поклонник на фън шуй: чисти линии и лъснат до блясък под. И най-придирчивото око не би намерило за какво да се хване.

— Помолихме Йохан да ни удари едно рамо. Вчера се върна на работа — поясни Росе. — Нали все пак всичко това започна заради него.

Карл се опита да придаде малко повече плам на вялата си усмивка. Не че не се радваше. Просто изненадата от промяната му дойде в повече.

Четири часа по-късно тримата седяха по местата си в очакване на норвежката делегация. Бяха си разпределили ролите. Обсъдиха списъка с нападенията и получиха потвърждение от дактилоскопската лаборатория, че отпечатъците по двете карти за игра съответстват на двата поясни и лесно разпознаваеми отпечатъка на Съорен и частичния на Лисбет Йоренсен. Сега трябваше да разберат кой е отнесъл картите от местопрестъплението. Ако е бил Бярне Тьоерсен, защо картите се бяха озовали в дома на Кими в Ордруп? Окажеше ли се, че във вилата е имало и други хора, освен Тьоерсен, тогава възникваше сериозно разминаване със становището на съда, оповестено след обявяването на присъдата.

И Росе Кнюсен се зарази от еуфорията. Бе прекратила издевателствата над Бах и трескаво се мъчеше да изрови информация за смъртта на Кристиан Волф, докато Асад проучваше къде работи и живее в момента К. Йепесен, навремето учител по датски на Кими и компания.

Изобщо в отдела кипеше трескава дейност, докато чакаха норвежките гости.

В десет и двацет на Карл му просветна защо се бавят.

— Трябва да ги посрещна! — сети се той и грабна папката.

Хукна по каменните стълби на ротондата към третия етаж.

— Вътре ли са? — извика той на неколцина видимо изтощени колеги, заети да разплитат гордиеви възли.

Те кимнаха.

В трапезарията имаше поне петнайсет души. Освен Маркус Якобсен присъстваха заместникът му Ларс Бьорн, Лис с бележник в ръка, неколцина енергични младоци в скучни костюми — вероятно от Министерството на правосъдието, предположи Карл, — и петима мъже, облечени в ярки цветове, които за разлика от останалите го посрещнаха с широка усмивка. Тяхното настроение щеше да подейства добре на гостите от Осло.

— Ето го и Карл Мьорк! Каква приятна изненада! — възкликна началникът на Отдел „Убийства“, но лицето му изразяваше точно обратното.

Карл се ръкува с всички, включително и с Лис, и се представи на гостите, като се стараеше да изговаря отчетливо всяка дума. Колкото до норвежците, нищо не им разбираше.

— След малко ще ви разведа из по-долните етажи — обеща Карл, без да се смущава от мрачния поглед на Бьорн. — Но преди това искам да споделя с вас коя е основната ми задача като началник на Специалния отдел „Q“.

Застана пред някаква таблица, явно предмет на обсъждане до появата му.

— Момчета, всички ли разбирате какво говоря?

Норвежците закимаха разпалено. Карл спря поглед върху четирите мидени черупки по тъмносинята вратовръзка на Ларс Бьорн. В рамките на двайсестина минути Карл разкри пред колегите си как е процедирал със случая „Мереде Люнгор“. Съдейки по изражението им, бяха добре информирани с по-важните обстоятелства около него. Накрая запозна най-общо колегите си със случая, който разследваше в момента.

По лицата на представителите от Министерството се изписа известно объркване. Явно за пръв път чуваха за делото „Рьорви“.

Карл се обърна към началника на Отдел „Убийства“.

— Вчера се натъкнахме на убедително доказателство в полза на версията, че лице от компанията в пансиона, Кими Лесен, е пряко или непряко свързана с убийството.

Карл обясни как се е сдобил с металното сандъче и ги увери, че разполага с надежден свидетел, който ще потвърди къде се е намирало сандъчето. Междувременно погледът на Ларс Бьорн ставаше все по-мрачен.

— Възможно е Бярне Тьоерсен, с когото е живеела по онова време, да ѝ го е дал! — вмъкна Маркус Якобсен.

Карл вече бе претеглил тази вероятност е двамата си помощници.

— По-скоро не. Погледнете датата на вестника. През този ден Кими се е пренесла в дома на Бярне Тьоерсен — по неговите думи. Според мен Кими е увила сандъчето в найлон и го е скрила, защото не е искала той да го види. Но е възможно обяснението да е съвсем различно. Затова се надяваме да открием Кими Лесен час по-скоро, за да я разпитаме. Ще я обявим за издирване и ще поискаме подкрепление от няколко души, които да наблюдават района около Централната гара, наркоманката Тине и не на последно място господата Прам, Дюбьол-Йенсен и Флорин. — Тук Карл стрелна Ларс Бьорн с унищожителен поглед и се обърна към норвежците: — Навремето върху трима от учениците в пансиона е паднало подозрението, че стоят зад двойното убийство в Рьорви. Днес тези тримата са видни личности от датския елит и се ползват с висок обществен статус — обясни той.

По челото на Маркус Якобсен се появиха бръчки.

— Както виждате — подхвана Карл с лице към гостите, които лочеха кафе е настървение, все едно са летели в продължение на шейсет часа без вода и храна или идват от страна с ембарго върху ободрителните напитки, — а вероятно и както сте се убедили вследствие от своя забележителен професионален опит, подобни стечения на обстоятелствата често разбулват стари престъпления — някои неразкрити въпреки усилията на полицията, други изобщо неклассифицирани като престъпления.

Един от норвежците вдигна ръка и му зададе въпрос с напевна интонация. Карл го помоли да го повтори няколко пъти, но пак не го разбра. Тогава се намеси служител от Министерството:

— Комисар Трьонес се интересува дали сте съставили списък на престъпленията с евентуално отношение към двойното убийство в Рьорви.

Карл кимна учтиво. Как, по дяволите, да изкопчи някакъв смисъл от подобно чуруликаме?

Извади списъка на Йохан Якобсен от папката си и го закачи на бялата дъска.

— Този етап от следствената работа се осъществи с посредничеството на началника на Отдел „Убийства“.

Карл погледна признателно Маркус, а той се усмихна на присъстващите. По лицето му обаче се изписа пълно недоумение.

— Нашият началник ни предостави резултата от частното разследване на наш граждански служител. Без неговия принос, без помощта на колегите от другите отдели и без съвместната работа със специалисти от различни области, би било невъзможно да напреднем толкова бързо за толкова кратко време. Нека не забравяме, че този случай датира отпреди двайсет години, а е на нашето внимание едва от четиринайсет дни. Хиляди благодарности, Маркус.

Карл вдигна въображаема чаша към началника с пълното съзнание, че рано или късно ще го застигне ефектът на бумеранга.

Въпреки упоритите опити на Ларс Бьорн да осуети плана на Карл да разведе гостите из кулоарите на Специалния отдел „Q“, Карл успя да осъществи замисъла си.

Услужливият колега от Министерството на правосъдието старателно превеждаше на Карл коментарите на братята норвежци. Те останаха възхитени от датската скромност и непридирчивост — датчаните поставяли на първо място професионалната си успеваемост, а не материалните ресурси и личните придобивки. Разчуеше ли се това мнение, то щеше да предизвика известно недоволство у високопоставените служители.

— Не мога да се отърва от един, дето непрекъснато ме пита разни неща, а аз не го разбирам. Говориш ли норвежки? — прошепна Карл на Росе, докато Асад, с рутината на опитен детектив, сипеше суперлативи по адрес на датската полиция относно интеграционната политика и обясняваше докъде са стигнали с трудоемката оперативна работа.

— Ето тази папка ни служи за основен ориентир по делото — подхвана Росе и представи накратко съдържанието на документите, подредени от нея през нощта, и то на най-разбираемия и красив норвежки, който Карл бе чувал през живота си.

Колкото и да не му се щеше да го признае, новата му секретарка не беше толкова безнадежден случай.

В кабинета на Карл гостите имаха възможността да се насладят на видео обиколка из слънчев Холменколен. Десет минути по-рано Асад предвидливо зае от служебната книжарница едно дивиди за прелестите на Осло и гостите радушно оцениха опита на домакините да пресъздадат родната им обстановка. Министърът на правосъдието щеше да остане доволен, когато след час приветства норвежците на обяд.

Норвежецът, явно глава на делегацията, но чието име Карл така и не успя да чуе, го покани в Осло да си побъбрят приятелски. Ако не намери време за разговор, нека хапнат заедно. А ако бърза и един обяд ще го забави, тогава поне да се отбие за едно заслужено дружеско ръкостискане.

Най-после норвежците си тръгнаха. Карл погледна двамата си помощници с изражение, което наподобяваше топлота и признателност. Не защото запознаха гостите с датската система, а защото очакваше съвсем скоро да го повикат на третия етаж и да му върнат значката. А получи ли си я обратно, отстраняването му от случая щеше да остане в историята. Това пък, от своя страна, щеше да ознаменува и края на терапията му при Мона Ибсен. А щом вече не е сред пациентите ѝ, тя ще трябва да спази обещанието за вечеря. Излезе ли с него на ресторант, Карл се връща в играта.

Карл искаше да каже няколко окуражителни думи на двамата си помощници. Нямахше намерение да ги величае до небесата, а само да ги пусне един час по-рано от работа.

Последвалото обаждане обаче осуети намеренията му.

Някой си Клаус Йепесен, учител в гимназията в Рьовре, се свърза с Карл, защото Асад му оставил съобщение с молба да се обади.

Мъжът потвърди, че в средата на осемдесетте е преподавал в пансиона. От тогава му останали много ярки спомени.

За доста смутни времена.

24.

Откри Тине, свита на кълбо под стълбището на улица „Дюбьол“ близо до площад „Енгхауе“. Мръсна, пребита, зверски абстинясала. Един от наркоманите наблизко обясни, че от цяло денонощие седяла там и отказвала да се помръдне.

Беше се свряла възможно най-навътре под стълбището.

Кими провря глава. Тине подскочи, сякаш я ужилиха.

— Боже, това ти ли си, миличка? — въздъхна с облекчение Тине и се хвърли в обятията на Кими. — Здравей, съкровище. Тъкмо тебе търсех.

Тине трепереше като лист, зъбите й тракаха.

— Какво се е случило? — попита Кими. — Защо стоиш тук? Кой те подреди така, Тине? — тя посегна да погали отеكلите й бузи.

— Намери бележката ми, нали, Кими?

Тине се отдръпна и я изгледа с жълтите си очи, прорязани от червени жилки.

— Да, прочетох я. Благодаря ти, Тине.

— Ще ми дадеш ли обещаната хилядарка?

Кими кимна и избърса потта от челото й. Едното й око съвсем се беше затворило от отока, устата й се бе изкривила, натъртвания и синини покриваха цялото й лице и го обезобразяваха до неузнаваемост.

— Не стъпвай където се мотаеш обикновено, Кими — Тине скръсти ръце пред гърдите си, за да поуспокои тремора на тялото си. Не успя. — Онези мъже идваха при мен. Беше ужасно. Но сега няма да ходим никъде, нали, Кими?

Кими тъкмо щеше да я попита какво се е случило и входната врата проскърца. Появи се един от обитателите на къщата — със самоделни татуировки. Връщаше се с днешните трофеи от магазина за алкохол. Определено не беше от превзелите квартала през последните десетилетия.

— Я изчезвайте оттук! — сопна се кисело той. — Разкарайте се, миризливи курви!

Кими стана.

— Прибирай се и ни остави на мира! — отвърна тя и пристъпи към него.

— Или какво? — Той приклещи торбата между краката си.

— Ще те смажа.

Очевидно такива реплики му харесваха.

— Колко си серт, маце! Или се омитай с тая гнусна наркоманска курва, или се качи при мен. Е, какво решаваш? Ако се навиеш да дойдеш с мен, тая няма да я закачам. Нека изгние тук, ако иска.

Посегна към нея. Кими замахна и заби юмрук в дебелото му шкембе. При втория удар размаза изненаданата му физиономия. Той се строполи с трясък, който се разнесе из стълбището.

— Аааа! — изрева, когато челото му се удари в пода.

Кими се върна при Тине.

— Кой е идвал? Мъже ли каза? Откъде се появиха?

— Онези от Централната гара. Качиха се в апартамента ми и започнаха да ме налагат, защото отказах да им издам къде си, Кими.

Тине се опита да се усмихне, но подутините от лявата ѝ страна ѝ попречиха. Присви колене към гърдите си.

— Вече ще си стоя тук. Хич не ми пука.

— Кои? Полицайте?

— Полицаи ли? — поклати глава Тине. — Нищо подобно! Полицаят беше много мил. Тези бяха някакви задници, дето искаха да те пипнат, защото някой им е платил. Най-добре да внимаваши, Кими.

Хвана костеливата ръка на Тине.

— Били са те! Какво им каза? Спомняш ли си?

— Трябва ми дрога, Кими.

— Ще си получиши хилядарката, Тине. Каза ли им нещо за мен?

— Вече не смея да ходя на явки, затова ти ще ме снабдиш, Кими. Донеси ми и шоколадово мляко и цигари. А, и няколко бири, нали?

— Да, да, ей сега ще ти донеса всичко. Отговори ми, Тине. Какво каза на онези мъже?

— Не може ли първо да ми донесеш каквото те помолих?

Кими впери очи в Тине. Тя очевидно се опасяваше, че Кими няма да удържи обещанието си, след като ѝ разкаже какво се е случило.

— Изплюй камъчето, Тине!

— Няма да си забравиш обещанието, Кими!

Разбраха се с едно кимване.

— Удриях ме. И продължиха да ме разпитват. Казах, че с теб се срещаме на една пейка и съм те виждала да ходиш по улица „Ингерслеу“, защото май живееш там.

— Друго?

— Не съм им казвала нищо друго, честна дума! — гласът на Тине стана задавен, тялото ѝ се разтресе още по-неистово.

— И те си тръгнаха?

— Да. Сигурно ще дойдат пак, но повече няма да обеля дума, колкото и да ме мъчат. Пък и аз нищо не знам.

В полумрака очите им се срещнаха. Тине се насилваше да докаже на Кими, че заслужава доверието ѝ, но в старанието си се пообърка.

Защото действително знаеше доста повече неща за Кими.

— Какво още можеше да им кажеш, Тине?

Абстиненцията я разтресе и краката ѝ започнаха да подскачат, макар и присвити към тялото.

— Само онова за парка „Енгхауе“, дето ходиш да гледаш как играят малките деца. Само това.

Кими не бе подозирала, че Тине е толкова наблюдателна. Значи си намира клиенти не само от улица „Скелбек“ и „Исте“, а и в района от гарата до „Гасверк“. Сигурно там прави свирки. Нали има храсти.

— Какво друго, Тине?

— Не си спомням всичко, Кими. В момента в ума ми е само дрогата.

— А като си получиш дозата, ще си спомниш ли повече? — усмихна се тя на Тине.

— Сигурно.

— Къде се подвизавам, къде си ме виждала? Как изглеждам? Къде пазарувам? Кога скитам по улицата? Че не понасям бира? Че оглеждам витрините по „Стрьое“? Че винаги ходя из центъра? Такива неща ли?

По лицето на Тине се разля облекчение, задето Кими я улесни.

— Да, точно така, Кими. Ей тези неща не ги казвам.

Кими се движеше крайно предпазливо. По улица „Исте“ изобилстваше от проходи и безистени. Нямаше как да си сигурен дали

някой не те следва от десет метра.

Кими вече знаеше на какво са способни. Вероятно бяха пуснали още копои по петите ѝ.

Затова Кими започна от нулата. Всичките ѝ пътища се затвориха и се налагаше да си проправи нови.

Не за пръв път в живота си се сблъскваше с неизбежна промяна, с преломен момент.

„Няма да ви се дам“ — закани се тя и махна на едно такси.

— Остави ме на ъгъла на улица „Данебру“.

— Да бе! — мургавата ръка на таксиджията се пресегна към дръжката на задната врата. — Изчезвай! Да не мислиш, че ще те карам някакви си триста метра?

— Ето ти 200 крони. Не включвай апарата.

Парите оказаха ефект. Слезе на „Данебру“ и хукна към „Латвия“. Не забелязваше да са ѝ прикачили опашка. Заобиколи площад „Литва“ и се плъзна по протежение на стените. Върна се на „Мете“. Озова се точно срещу зарзаватчийницата.

„Две крачки — и съм там“ — каза си тя.

— Здравсти. Пак ли идваш? — попита зарзаватчията.

— Махмуд тук ли е? — поинтересува се тя.

Зад завесата Махмуд и брат му гледаха някакъв арабски канал. Същото студио, същата скучна картина.

— Взриви ли ръчните гранати? — попита Махмуд, по-дребният от двамата. — Пистолетът свърши ли ти работа?

— Не знам, дадох го на един човек. Ще ми трябва нов, но този път със заглушител. И няколко дози качествен хероин. Да не ми пробутах някой боклук?

— Сега ли? Откачи ли? Да не мислиш, че просто така ще ти дам пистолет, и то със заглушител! Изобщо имаш ли представа какви ги дрънкаш?

Кими извади пачка банкноти от джоба на панталона си. Бяха най-малко дваисет хиляди.

— Ще изчакам в магазина. Повече няма да ме видите, обещавам.

След минута изгасиха телевизора и изчезнаха.

Настаниха я на стол в магазина и ѝ предложиха студен чай и кока-кола, но тя отказа.

След половин час се появи някакъв тип, явно роднина на Махмуд. Очевидно не желаше да поема никакви рискове.

— Ела да поговорим! — изкомандва я той.

— Дадох на хората ти двацет бона. Носиш ли стоката?

— Секунда. Не те познавам. Вдигни ръце.

Тя се подчини. Гледаше го право в очите, докато той обарваше прасците ѝ. Ръцете му полазиха по вътрешната страна на бедрата и спряха, когато напипах слабините ѝ. Пръстите му се плъзнаха по срамната ѝ кост, по гърба, по корема. Опипаха гърдите ѝ чак до гънките под тях и продължиха към врата и косата ѝ. Той поотслаби натиска и провери още веднъж джобовете и дрехите ѝ. Накрая отново отпусна длани върху гърдите ѝ.

— Казвам се Халид. Всичко е наред. Нямах микрофони. А тялото ти е суперяко.

Кристиан Волф пръв провидя огромния потенциал на Кими и ѝ каза, че има страхотно тяло. Това се случи, преди да смажат от бой момчето, което ги видя да пушат хашиш; преди да съблазни отличника; преди да омотае главата на учителя и да я изключат. След като щателно я прислуша, Кристиан установи, че Кими изживява чувствата си като бурни сексуални експлозии.

Стига да я гали по шията и да ѝ се кълне, че е луд по нея, тя го даряваше с дълбоки целувки с език и всякакви други удоволствия, за които си мечтае всеки седемнайсетгодишен тийнейджър.

Така Кристиан разбра, че ако искаш да правиш секс с Кими, не питаш, а просто действаш.

Торстен, Бярне, Флорин и Дитлеу бързо се възползваха от знанията му. Единствен Улрик не проумя как да се държи с нея. С присъщата си галантност той наистина си мислеше, че за да я спечели, е нужно да я ухажда. Затова само него не го огря.

Кими осъзнаваше всичко това. Знаеше и колко побесня Кристиан, когато започна да сваля момче извън приятелския кръг.

Неколцина момичета ѝ подшушнаха, че дори я шпионирал.

Тя никак не се учуди.

Учителят и отличникът останаха в историята, Кими се настани в апартамента си в Нестве, а петимата се събираха в дома ѝ през

почивните дни. Прекарваха вечерите си по точно определен сценарий. Видео с насилие, хашиш, разговори за малтретирани хора. А дойдеше ли време да се прибират при семействата си, с които отдавна бяха изгубили емоционална връзка, се качваха в розовата ѝ мазда и подкарваха накъдето им видят очите, без цел и посока. Набелязваха си някой парк или горичка, слизаха, нахлузваха ръкавици, слагаха си маски и се нахвърляха върху първия, минал оттам — без оглед на възраст и пол.

Ако се случеше мъж, способен да се съпротивлява, Кими си сваляше маската, заставаше пред него с разкопчано палто и риза и слагаше облечените си в ръкавици ръце върху гърдите си. Кой не би спрял, стъписан от такава гледка?

След като приключе, винаги съумяваха да преценят кои от жертвите знаят да си мълчат и чиѝ уста ще трябва да затворят.

* * *

Тине я погледна, все едно Кими ѝ е спасила живота.

— Хубава ли е дрогата, Кими?

Запали цигара, долепи влажния си пръст до наркотика и го облиза.

— О, бива си я — установи тя, премлясвайки. — Три грама, нали? — огледа пликчето.

Кими кимна.

— Първо ми разкажи какво иска от мен полицията.

— Търсеха те заради семейството ти, не заради другото, Кими.

— Как така заради семейството ми?

— Баща ти се разболял. Опасявали се, че ако ти кажат просто така, няма да се свържеш с него. Съжалявам, задето ти го съобщавам направо, Кими.

Тине посегна към ръката ѝ, но не успя да я стигне.

— Баща ми? — Дори само произнасянето на думата ѝ причиняваше болка, сякаш по тялото ѝ плъзна отрова. — Че той изобщо жив ли е още? Много се съмнявам. А ако наистина е жив и е болен, нека мре.

Загорелият дебелак е бутилките алкохол извади късмет, като се омете бързичко. Иначе Кими щеше да го нарита яко в ребрата: веднъж за да си излее яда към баща си, втория път ей така.

— Полицаят ме предупреди да не ти казвам нищо, ама аз се изпуснах. Извинявай, Кими.

Тине прикова жаден поглед в пликчето в ръката на Кими.

— Как му било името на ченгето?

— Не си спомням, Кими. Има ли значение? Не ти ли написах името му на онази бележка?

— Откъде знаеш, че е бил ченге?

— Видях значката му, Кими. Поисках да ми я покаже.

В главата на Кими се разнесе плетеница от гласове, които я напътстваха на какво да вярва. Не издържаше на тази какофония. Полицай, изпратен да ѝ съобщи, че баща ѝ е болен? Да бе, да. Какво доказва една значка? Колко му е Флорин и компания да се сдобият с такава!

— Как си успяла да купиш цели три грама за хиляда крони, Кими? Дрогата сигурно не е чиста. Няма как да е чиста, ама ще свърши работа.

Трепереща от абстиненция, Тине се усмихна умолително на Кими изпод притворените си клепачи. Кожата на клетницата съвсем бе изтъняла.

Кими ѝ се усмихна на свой ред и ѝ подаде шоколадовото мляко, няколко пакетчета чипс, две бири, пликчето с хероин, бутилка вода и спринцовка.

От тук нататък Тине щеше да се справи и сама.

Тя изчака тъмнината да се сгъсти и измина тичешком разстоянието до оградата пред барачката. Предстоящото я изпълваше с неописуемо възмущение.

За няколко минути извади от тайниците всички пари в брой и кредитни карти. Двете ръчни гранати сложи на леглото, едната пъхна в чантата си.

Натъпка вещите си в куфара както ѝ падна, свали плакатите от вратата и стените, сложи и тях в куфара, накрая извади сандъчето изпод леглото и го отвори.

Малкото вързопче беше покафеняло и олекнало като перце. Надигна бутилката с уиски и я пресуши. Този път обаче алкохолът не удави гласовете.

— Добре де, добре, ще побързам — промърмори тя, постави внимателно вързопчето в куфара, покри го с чаршафите, приглади ги няколко пъти и хлопна капака.

Извлачи куфара чак до улица „Ингерслеу“, за да е готов.

Върна се на вратата и огледа щателно дома си, та това уникално по рода си интермецо в нейния живот да се запечата завинаги в паметта ѝ.

— Благодаря за подслона — и тя заотстъпва заднешком към вратата.

Освободи предпазителя на едната граната и я метна до другата на леглото.

Когато барачката ѝ избухна, Кими вече се намираше на безопасно разстояние извън оградата.

И слава богу. Иначе последно преди смъртта си щеше да види парчета хвърчаща зидария.

25.

Детонацията се усети като слаб удар в прозорците на кабинета, където се намираха двамата. Маркус Якобсен и Карл се спогледаха. Не им се вярваше някой да е подранил с новогодишните фойерверки.

— По дяволите — промърмори началникът на Отдел „Убийства“.
— Само дано не са гръмнали някого.

Маркус, иначе безкрайно дружелюбен и чувствителен, в случая прояви повече загриженост за кадрите си, отколкото за евентуалните жертви на предполагаема престрелка.

— Повече да не си посмял да ми сервираш такива номера, Карл. Разбирам защо го направи, но друг път гледай да съгласуваш изказванията си с мен, за да не изглеждам пълен идиот, ясно?

Карл кимна. Маркус съвсем основателно го упрекуваше в несъобразителност.

После Карл му сподели за подозренията си, че Ларс Бьорн има лични причини да спъва разследването на двойното убийство в Рьорви.

— Налагаме се да го извикаме в кабинета ти.

Маркус Якобсен въздъхна.

Бьорн навярно се беше досетил, че са го хванали в крачка, и се надяваше да мине между капките, защото се появи без обичайната вратовръзка.

Началникът премина направо в настъпление:

— Разбрах, че ти си влязъл в ролята на рупор на разпорежданията от високите етажи, Ларс. Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш какво става тук, или сам да си правя изводите?

Бьорн поседя мълчаливо, потърквайки брадичката си. Той бе завършил военно училище, имаше безупречно СУ и идеална възраст за полицаи, следваше задочно право в Копенхагенския университет, отличните му административни умения се съчетаваха с широки контакти и задоволителен опит в основните практики на оперативната

работа. Допусна обаче непростима грешка, позволявайки на лични пристрастия да диктуват експертната му работа. Опита се да подлее вода на свои колеги и да подложи крак на разследване, в което не му беше работа да се намесва. И защо? От солидарност с училище, завършено преди цяла вечност? Заради старо приятелство? И сега какво да им обяснява? Една необмислена дума — и с него е свършено. И тримата го знаеха.

— Исках да спестя на теб и колегите изразходването на излишни усилия — отвърна той и веднага съжали.

— Ако не ни представиш по-убедителна причина, смятай се за отстранен.

На Маркус Якобсен му беше крайно неприятно да се държи така със заместника си и Карл го виждаше ясно. Колкото и да не му харесваше да го признае обаче, Бьорн и Якобсен работеха отлично в тандем.

— Забелязахте, че съм си сменил вратовръзката, нали? — въздъхна Бьорн.

Двамата кимнаха.

— Навремето и аз учех в същия пансион.

По лицата им разбра, че двамата вече са се досетили приблизително как стоят нещата.

— Преди няколко години името на училището пострада сериозно заради случай на изнасилване и ако го свържат с още едно престъпление, репутацията му ще се срине окончателно.

Карл и Маркус си даваха сметка и за това.

— Пък и Дитлеу Прам е брат на мой съученик, член на управителния съвет на училищната фондация.

Тази важна подробност бе успяла някак да се изплъзне от вниманието на Карл.

— А съпругата му е сестра на завеждащ отдел в Министерството на правосъдието. Въпросният завеждащ, от своя страна, съдействаше активно на директорката на полицията по време на реформите.

„Каква е тази шуробаджанащина! Още малко и всички в тази история ще се окажат роднини!“ — възмути се Карл.

— Притиснаха ме от две страни. Възпитаниците на пансиона си остават завинаги солидарни помежду си, затова допуснах грешка. Помислих си, че действам правилно, защото завеждащият отдел

представява интересите на госпожа министъра на правосъдието. Не допусках тя да изпитва желание отново да отвори случая. От една страна, замесените лица не са кои да е и никога не са били обвинявани в престъпление, а от друга, съдът вече се е произнесъл относно виновника и той почти е излежал присъдата си. По моя преценка министърът и цялата гилдия едва ли биха искали да се шуми около евентуална съдебна грешка и прочее недомислици. Не знам защо не съгласувах действията си с госпожа министъра. Чак вчера на обяд разбрах, че тя всъщност изобщо не знае за този случай. Следователно не се е опитвала да повлияе на разследването.

Маркус Якобсен кимна. Вече беше събрал сили да действа побезкомпромисно:

— Изобщо не си ме информирал за всичко това, Ларс. Съобщи ми само, че директорката на полицията нарежда Специалния отдел „Q“ да прекрати разследването. От думите ти разбирам, че всъщност ти си тласнал директорката към това решение, подавайки ѝ подвеждаща информация. Всъщност какво ѝ каза? Че нямаме никакви основания да подновяваме делото? Че Карл Мьорк се рови из случая ей така, за кеф?

— Посетих я в кабинета ѝ заедно със завеждащия отдел в Министерството. Той я осведоми за подробностите.

— И той ли е учил в същия пансион?

Бьорн кимна с измъчено изражение.

— А не ти ли хрумна, че Прам и компания са автори на сценария? Не стига дето брат му е ходатайствал, а и завеждащият отдел в Министерството е разпънал чадър над него!

— Наясно съм с всичко това.

Маркус Якобсен тресна гневно химикалката в бюрото. Здравата се беше подпалил.

— От днес си отстранен. Ще те помоля да напишеш обяснение, за да го представя на госпожа министъра. Не забравяй да упоменеш името на въпросния министерски служител.

Карл не беше виждал Ларс Бьорн толкова жалък. Ако през годините не се бе убедил каква напаст е Бьорн, Карл би го съжалил.

— Имам предложение, Маркус — намеси се Карл.

В очите на Бьорн просветна искрица надежда. Между двамата с Карл отдавна се бе установило разбирателство, макар и изградено върху взаимна враждебност.

— Не го отстранявай. Трябват ни хора. Направиш ли го, ще разлаеш кучетата. Журналистите ще гракнат като обезумели, а и ще изострим бдителността на разследваните лица. Това само ще ме затрудни допълнително.

Докато Карл говореше, Бьорн кимаше на всяко негово предложение, все едно го командваше пружинен механизъм. Какъв нещастник!

— През следващите няколко дни Бьорн ще ми е нужен в координацията на работата: за издирване, наблюдение, най-обща оперативна дейност. Струпаха се много задачи и няма да се справим без чужда помощ. С общи усилия може да разкрием още няколко убийства. — Посочи списъка с пострадали лица, съставен от Йохан Якобсен. — Убеден съм, че сме на прав път, Маркус.

От експлозията близо до железопътните релси покрай улица „Ингерслеу“ нямаше ранени, но досадните хеликоптери на ТВ2 вече кръжаха във въздуха, все едно седемнайсет терористични групировки са устроили показна демонстрация на силовия си ресурс.

Водещият на новините кипеше от въодушевление, но се владееше отлично, защото най-печелившата формула за поднасяне на новини е комбинацията от сериозност и притеснение. Журналистите жадуваха за сензации и за пореден път им се удаде възможност да притиснат Полицейското управление до стената.

Карл следеше емисията от кабинета си в подземие. Добре че не работеше по този случай.

Росе влезе при него.

— Ларс Бьорн е задействал всички от отдела по издирване — съобщи тя. — Изпратих им снимка на Кими, а Асад я описа според собствените си наблюдения на Централната гара. Издирват и Тине Карлсен. Тя се озова в окото на бурята.

— В смисъл?

— Нали отделът по издирването се намира на улица „Скелбек“, а Тине Карлсен се подвизава предимно в този район?

Карл кимна и погледна записките и указанията си. Списъкът със задачи изглеждаше безкраен. В случая се налагаше да прецени кое е най-належащо и изисква незабавни действия.

— Това са задачите ти, Росе. Изпълнявай ги именно в тази последователност.

Тя взе листа и започна да чете на глас:

— „Първо: намери полицаи, участвали в разследването на двойното убийство през 1987 година. Свържи се с участъка в Холбек и Отряда за бързо реагиране. Второ, потърси съученици на предполагаемите замесени. Нужни са ни описания на очевидци как са се държали непосредствено след убийството. Трето, открий лекар или медицинска сестра, които са работили в гинекологичното отделение, когато Кими е лежала там. Четвърто, проучи обстоятелствата около смъртта на Кристиан Волф. Очаквам резултати още днес — ако е възможно.“

Карл се надяваше последното допълнение да поразчупи леда, но остана излъган.

— По дяволите, Карл! Значи все едно съм дошла на работа не в пет и половина, а в четири! Нали каза, че ни се полага да си тръгнем един час по-рано днес? Какво ти става, човече?

— Да, но това важеше допреди няколко часа.

Росе разпери гневно ръце:

— Е, и?

— Сега нещата се попромениха. Какво толкова ще правиш през уикенда, та си се разбързала?

— Моля?!

— Росе, открива ти се възможност да покажеш способностите си и да се научиш как се води разследване. Представи си колко почивни дни ще ти се натрупат после.

Росе изсумтя презрително и се фръцна. Никак не ѝ беше до духовитости.

Асад влезе в стаята и в този миг телефонът звънна. Обаждаше се Маркус Якобсен.

— Обеща ми да ми дадеш още четирима от летището! — кипна Карл, след като го изслуша. — А сега ми сервираш, че ще трябва да се оправям без тях! Нямам достатъчно хора, които да следят замесените в случая. Ако отнякъде изтече информация, че въпреки официалните изявления разследването не е прекратено, какво според теб ще предприемат господата Прам, Флорин и Дюбьол-Йенсен? Със

сигурност ще се ометат възможно най-далеч оттук. И току-виж духнали в Бразилия!

Карл си пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Знам, че не разполагаме с доказателства за съпричастността им към убийството, Маркус, но уликите са налице, а те не са за пренебрегване!

Приключиха разговора и Карл, приковал поглед в тавана, избълва порой от най-цветистите псувни, които бе усвоил по време на скаутски лагер през 1975-а. Бейдън Пауъл, основателят на скаутското движение, едва ли би одобрил подобен език.

— Какво каза Маркус, Карл? — поинтересува се Асад. — Ще ни изпратят ли подкрепление?

— Не питай... Първо трябвало да разкрият убийството на улица „Стуре Каникестрее“, та голяма част от колегите да се освободят. Освен това в момента разследвали причините за експлозията до железопътните релси.

Карл въздъхна дълбоко. Напоследък все се сблъскваше с пречки. Тъкмо едно потръгне, друго се закучи.

— Седни за малко, Асад. Нека поразсъждаваме заедно. Списъкът на Йохан Якобсен може да ни подсказва нещо.

Карл започна да преписва на бялата дъска:

14.06.1987 Коре Бруно, ученик в пансиона, намира смъртта си след скок от десетметров трамплин.

02.08.1987 Двойното убийство в Ръорви.

13.09.1987 Нападение на плажа в Нюбор. Наблизо са забелязани петима младежи и девойка. Пострадалата е в шок и отказва да говори.

08.11.1987 Близнаци. Футболно игрище. Тапернойе. Два отрязани пръста. Побой.

24.04.1988 Мъж и жена. Лангелен. В неизвестност. Техни вещи се появяват в Рукьобинг.

Карл изреди двайсетте описани случая до 1992 и погледна Асад.

— Какво според теб е общото между тези посегателства?

— Всичките са се случили в неделя.

— И на мен ми хрумна. Сигурен ли си?

— Сто процента!

Съвсем логично. Според правилника за вътрешния ред в пансиона на учениците се позволяваше да излизат само в неделя. Така свободата им бе максимално ограничена.

— До местата, където са извършени престъпленията, се стига за час-два с кола от Нестве.

— Друго?

— Между 1988 и 1992 година никой не е изчезвал.

— Какво имаш предвид?

— Каквото ти казах. През този период се съобщава за жертви на побои, но не и за изчезнали и мъртви.

Карл отново огледа списъка, дело на граждански служител в Управлението, лично засегнат от убийството в Ръорви. Дали Йохан не бе подходил прекалено тенденциозно при подбора на включените престъпления? В Дания съвсем не липсваха жертви на побои.

— Доведи Йохан — поръча Карл и отново започна да прехвърля книгата.

Реши да се свърже със зоомагазина, където бе работила Кими, и да понаучи това-онова за нея. Надяваше се с помощта на бившите ѝ колеги да поизбистри психологическия ѝ профил, да разбере за какво е мечтала, към какво се е стремяла. Щеше да се опита да си насрочи среща с тях за предобед, защото надвечер се бе уговорил с учителя от гимназията в Ръовре. Точно тогава организирали среща на стари випускници. По традиция я провеждали в последната събота от септември. Приятелска сбирка в непринудена обстановка.

— Йохан ще дойде всеки момент — съобщи Асад и отново прикова замислен поглед в бялата дъска.

— По това време Кими се е намирала в Швейцария — обади се глух глас от вратата.

— По кое време?

— През периода 1988–1992 година — Йохан кимна сякаш на себе си. — Докато тя е била в Швейцария, не са постъпвали данни за побои или изчезвания — или поне доколкото е надеждна моята информация.

Йохан не изглеждаше добре. Някога се носеше из Управлението с волността на жребче из тучни ливади, а сега приличаше на впрегатно животно.

— Посещаваш ли редовно психолог, Йохан? — поинтересува се Карл.

— Човекът си върши работата. Просто аз си имам проблеми.

Карл погледна снимката на загиналите брат и сестра. Навярно състоянието на Йохан беше съвсем обяснимо.

— На какъв принцип подбра кои престъпления да включиш в списъка си, Йохан? Как да съм сигурен, че няма пропуснати стотици други? — попита Карл.

— Включих само престъпленията, извършени между 1988 и 1992 година в неделен ден, и то на места, отдалечени на не повече от 150 километра от Нестве. Данните за тях са постъпили в полицията от външни лица, а не от потърпевшите.

Явно според Йохан компанията от пансиона беше съпричастна към всички престъпления, отговарящи на гореизброените критерии.

— Нямате представа колко информация съм изчел за тези пансиони. Желанията и потребностите на отделния възпитаник нямат никакво значение. Учениците живеят по строго определен режим. Първото място е отредено на уроците и задълженията. Ежедневието им е разчетено до секунда — и така цяла седмица. Целта е да се изгради дисциплина и дух на единна общност. Опирайки се на тези факти, заключих, че престъпления, извършени в учебни дни или в неделя преди закуска или след вечеря, нямат никакво отношение към интересувашото ме убийство. Накратко: през това време компанията е заета с друго. Затова извадих данни само за нападения, извършени в неделя през часовете между закуска и вечеря.

— Значи според теб са извършвали престъпленията посред бял ден в неделя.

— Точно така.

— И понеже са разполагали с ограничено време да набележат жертва, не са се отдалечавали много от пансиона.

— Това важи за периода на учебната година. Ваканциите са отделен въпрос.

Йохан заби поглед в пода.

Карл отвори бележника си.

— Да, но двойното убийство в Рьорви е извършено също в неделя. Според теб това случайност ли е, или бандата от пансиона е превърнала неделята в ден за насилие?

— Според мен е случайно — печално отвърна Йохан. — Предстояла е поредната учебна година и вероятно са се чувствали неудовлетворени от стореното по време на ваканцията. Знам ли какво им е било в главите? Говорим за психопати.

Впоследствие Йохан призна, че при съставянето на списъка до голяма степен се е ръководил от интуицията си. Карл нямаше основания да се съмнява в прецизността на Йохан, но предпочиташе да се осланя на собствената си интуиция. Затова за начало реши да се ограничи в следствената работа до годините, преди Кими да замине за Швейцария.

Йохан се върна към рутинните си задължения, а Карл поразсъждава над имената в списъка. Обади се в участъка в Нюбор. От дежурния — съдейки по гласа, към осемдесетгодишен старец, — научи важна информация за двамата братя близнаци, пострадали жестоко след побой през 1987 година. От много години живеели в Канада. Наследили известна сума пари и основали фирма за селскостопанска техника под наем. Поне така се говорело из участъка. Никой обаче от града не поддържал вече връзка с тях. От инцидента минало много време.

Карл огледа случая на изчезналото в Лангелен възрастно семейство. Свери датата с данните в списъка на Йохан. Прехвърли преписката по делото, която Асад поръча да им изпратят. Двамата съпрузи, по професия учители в Кил, плавали с яхта до Рукьобинг на остров Лангелен, после се отправили на екскурзия из района, нощувайки в различни къщи за гости; последно отседнали в Стоенсе.

Според полицейския доклад двойката била забелязана на пристанището в Рукьобинг в деня на изчезването им. Предполагало се, че са отплавали и яхтата им е потънала някъде между островите Зеландия и Лолен. През въпросния ден очевидци ги засекли в Линелсе Нор, а близо до мястото, където домувала яхтата им, били забелязани двама младежи. Авторът на доклада подчертаваше, че става въпрос за спретнати младежи — с изгладени ризи и подстригани коси, а не за местни бабаити, нахлупили кепета с щампи на петролни компании. Според жители на Рукьобинг именно двамата младежи отплавали с

яхтата на възрастните съпрузи, но споменатите предположения си останали в сферата на непотвърденото.

В доклада се изброяваха няколко вещи, открити на плажа в Линелсе Нор. Роднините на изчезналата двойка допусkali предметите да са техни, но не се ангажирали с категоричен отговор.

Карл прегледа описа на намерените вещи (съставен от младши полицаи и издържан в лаконичен стил): хладилна чанта без обозначена марка, шал, чифт чорапи и сребърна обица с аметисти — от моделите не със закопчалка, а с извита кукичка, която се нанизва в дупчицата на ухото.

Точно такава обица стоеше пред Карл в едно от найлоновите пликчета, открити в сандъчето на Кими.

В мига, когато това потресаващо прозрение осени Карл, Асад влезе в кабинета му като възплъщение на сполуката.

Посочи гумената гривна в пликчето до обичата.

— Току-що научих, че в Белахой използват такива гривни, за да разберат колко време са стояли плувците във водата.

Карл, потънал изцяло в дълбините на мислите си, се затрудняваше да изплува. Пък и се съмняваше дали има новина, надминаваща феноменалното му откритие за обичата.

— Такива гумени гривни се използват къде ли не, Асад. Не са нещо необичайно.

— Факт. Но когато открили Коре Бруно размазан на плочките, неговата липсвала.

26.

— Чака на пропуска — съобщи Асад. — Искаш ли да присъствам на разговора?

— Не — поклати глава Карл. Асад си имаше предостатъчно друга работа. — Но ще те помоля да направиш по едно кафе. Само да не е прекалено силно.

Докато Асад си подсвиркуваше в съботното затишие, нарушавано единствено от необичайно слабия шум от канализационните тръби, Карл направи справка що за човек очаква в кабинета си.

Манфре Слот, четирийсетгодишен, някога делял една стая с Коре Бруно, отличника в пансиона, загинал при скок от трамплин. През 1987 година Слот завършил училище, служил в националната гвардия, лейтенант от запаса, магистър по икономика и бизнес администрация; на трийсет и три вече станал директор на предприятие. Натрупал опит от шест управленчески длъжности, включително в обществена компания. Организатор и спонсор на редица изложби на модерно португалско изкуство. От 1994 година женен за Агустина Песоа. Бивш консул на Дания в Португалия и Мозамбик.

Карл никак не се учуди, че мъж с толкова впечатляваща биография е носител и на рицарски кръст, и на редица международни почетни отличия.

— Мога да ви отделя не повече от петнайсет минути — заяви Слот и стисна ръката на Карл.

Седна, кръстоса крака, разтвори палтото си и повдигна леко ръбовете на панталона си, та коленете му да не ги развалят. Не беше никак трудно да си го представиш като възпитаник на елитно училище, но не и в пясъчника с други деца.

— Коре Бруно беше най-добрият ми приятел и знам, че не обичаше да посещава обществени басейни. Не разбирам какво е правел в Белахой. Коре не харесваше толкова претъпкани места. Пък и никога не съм го виждал да скача от трамплин, още по-малко от десет метра.

— Значи според вас смъртта му не е следствие от злополука?

— Изключено е. Коре беше много съобразително момче. За нищо на света не би се разсеял, при положение че една погрешна стъпка на такава височина би могла да се окаже фатална.

— И не допускате да е било самоубийство?

— Какво самоубийство! Защо му е да посяга на живота си? По случай завършването си получи от баща си Buick Regal Limite — купе, ако се сещате за модела.

Карл кимна неопределено. И представа си нямаше как изглежда въпросният автомобил. Стигаше му да знае, че става въпрос за кола.

— Коре щеше да следва право в САЩ, в Харвард. Защо му е да прави подобна глупост? Няма никаква логика.

— Любовна мъка? — подхвърли предпазливо Карл.

— Как ли пък не! Коре можеше да има която си поиска.

— Помните ли Кими Лесен?

По лицето на Слот се изписа неудоволствие.

— Коре чувстваше ли се наранен, след като тя е скъсала с него?

— Наранен? Беше бесен. На кого му харесва да го зарежат? — усмихна се, оголи ослепително белите си зъби и приглади назад кичурите, паднали върху челото му. Боядисана коса, оформена сякаш току-що.

— И как постъпи Коре след раздялата?

Манфре Слот помълча, изтупвайки невидими прашинки от гънките на палтото си.

— Отзовах се на молбата ви да разговаряме, защото, доколкото усетих, и вие като мен подозирате, че Коре е починал от насилствена смърт. Някой го е бутнал от трамплина. Защо иначе ще си правите труда да ме търсите двайсет години след инцидента?

— Засега не можем да твърдим със сигурност, че е така, но имаме съмнения, които ни подтикнаха да възобновим разследването по случая. Според вас кой го е бутнал?

— Нямам представа. Кими имаше разни откачени съученици, дето непрекъснато се надпреварваха да й угаждат. Разиграваше ги, както си поиска. Готини цици, нали се сещате? Как да устои човек? — изсмя се сухо и някак неприятно.

— Коре опитвал ли се е да съживи тръпката?

— Тя веднага се хвърли на един от учителите. Абсолютен провинциалист. Не му стигаше умът да пази дистанция от учениците си.

— Спомняте ли си името му?

— Не — поклати глава Слот. — Той не се задържа много. Преподаваше по датски на два-три класа. Такива като него не се забелязват, освен ако не ти преподават. Май... — вдигна показалец със силно съсредоточен вид. — Сега си спомних: май се казваше Клаус. С „v“, представете си! — изсумтя той с неописуемо презрение.

— Клаус? Клаус Йепесен?

— Точно така — вдигна глава той. — Да, Йепесен.

„Сънувам ли? Някой да ме опщипе“ — помисли си Карл.

Довечера му предстоеше среща именно с Клаус Йепесен.

— Остави кафето там, Асад. Благодаря ти.

Изчакаха помощникът да се оттегли.

— Впечатлен съм — отбеляза ехидно гостът. — Работите в окаяни условия, но поне си имате прислуга.

Слот пак се засмя по познатия начин. Не беше нужно повече, та Карл да си представи как се е държал Слот с местните жители в Мозамбик.

Гостът само отпи от кафето и повече не го докосна.

— Коре беше хлътнал здраво по Кими. И не беше единственият. След като я изхвърлиха, пак се опита да се сдобри с нея, докато тя живееше в Нестве.

— Не разбирам как Коре е стигнал до Белахой.

— След матурата той се върна при баба си и дядо си в Емдруп. Живеел е при тях, преди да постъпи в пансиона. Ходил съм там много пъти на гости. Изключително мили и свестни хора.

— Родителите му не живееха ли в Дания?

Слот сви рамене. Карл не се съмняваше, че децата му също учат в пансиона. Така той си осигуряваше спокойствие да се посвети на делата си. Шибан кариерист.

— Във вашия випуск имаше ли ученици, чиито семейства да живеят близо до плувния комплекс?

Погледът на Слот се плъзна из кабинета. Чак сега забеляза каква трескава работа кипи по случая. Папките със стари преписки. Снимките на бялата дъска. Списъкът с жертвите на нападения,

оглавяван от неговия приятел Коре Бруно. „Мамка му!“ — ядоса се Карл, когато видя къде спряха очите на Слот.

— Какво е това? — попита сурово Манфре Слог и посочи с пръст към списъка.

— Случаите нямат връзка помежду си — отвърна Карл с престорена небрежност. — Просто в момента привеждаме наличната документация в хронологичен ред.

„Що за идиотско обяснение! — ядоса се на себе си Карл. — Защо ще пишем поредността на дъската, вместо просто да ги подредим по рафтовете?!“

Манфре Слот не зададе повече въпроси по темата. Преуспели мениджъри от неговия калибър не се занимават с подобна бумажина и от него не се очаква да познава принципите на толкова елементарни административни процедури.

— Не ви липсва работа — отбеляза само той.

— Точно затова е важно да отговаряте на въпросите ми с максимална прецизност.

— Вие какво ме попитахте?

— Дали някой от учениците в пансиона е живеел близо до Белахой.

Манфре Слот кимна без капка колебание.

— Кристиан Волф. Родителите му имаха много апетитен имот до морето. Кристиан се погрижи първо да изхвърли баща си от фирмата, а после да се пренесе там. Доколкото знам, вдовицата му и до ден-дневен обитава къщата с новия си съпруг.

Карл не успя да изкопчи повече от Слот. Но и това му стигаше.

— Росе! — извика той, след като силното трополене от обувките на Слот заглъхна. — Какво откри за смъртта на Кристиан Волф?

— За бога, Карл! — тя тупна главата си с бележника. Склерозата ли те пипна? Възложи ми четири задачи и ми заръча да спазвам поредността им. Кристиан Волф стои на последно място. Според теб стигнала ли съм до него?

Карл съвсем бе забравил за това.

— Кога ще му дойде редът? Остави другите задачи и се заеми с него.

Тя сложи ръце на кръста си като италианка, която се кани добре да нареди мързеливия си съпруг. После обаче се усмихна.

— Ех, от мен да мине! Никак не ме бива да се преструвам! — навлажни пръстите си и запрелиства бележника. — Да не мислиш, че непрекъснато ти играя по свирката? Първо се заех с последната задача, защото ми се стори най-лесна.

Кристиан Волф бе починал едва трийсетгодишен — и фрашкан с пари. Баща му бе основал корабно дружество, но Кристиан успял да го изработи, отнел му го и го оставил без пукната пара. Познатите им твърдели, че бащата си е получил заслуженото, защото възпитавал сина си да е безскрупулен. И когато играта загрубяла, собственото му творение се обърнало срещу него.

Баснословно богат и ерген, той смаял всички с решението си да се ожени за контеса Мария Саксенхолт — третата дъщеря на граф Саксенхолт. Семейното им щастие просъществувало едва четири месеца. На 15 септември 1996 година случаен изстрел отнел живота на Кристиан Волф.

Нелепата смърт на милионера предизвикала буря от коментари. Тиражираната информация за кончината на Кристиан Волф изместила от медийното пространство сензации като събарянето на автогарата на площада пред кметството и знаменитата победа на Бярне Рис в „Тур дьо Франс“.

Рано сутринта в злополучния ден Кристиан Волф заминал за вилата си на остров Лолен. Разбрал се с ловната дружинка да се присъедини към тях половин час по-късно. След два часа ловджиите го открили с огромна огнестрелна рана в бедрото. Бил изгубил много кръв. Според съдебния лекар смъртта настъпила малко преди да намерят тялото.

Карл вярваше изцяло на заключението на експерта. И друг път беше ставал свидетел на подобни инциденти.

Отначало всички били шокирани как толкова опитен ловец е постъпил толкова аматьорски, но неколцина от дружинката изкоментирали, че Волф нямал навик да държи пушката си на предпазител. Веднъж изпуснал полярна мечка на остров Гренландия, защото пръстите му се вкочанили и не успял да освободи предпазителя навреме. Тогава се зарекъл повече да не допусне подобен пропуск.

И въпреки това си останало загадка как куршумът се е забил именно в бедрото. Според балистичната експертиза най-вероятно кракът му е хлътнал в почвена бразда и пръстът му случайно е закачил спусъка. Проведените следствени експерименти потвърдили възможността да е станало точно така.

Обществена тайна било, че младата вдовица не настояла за допълнителни проверки, защото по онова време вече дълбоко съжалявала за решението си да се омъжи за по-възрастния от нея Кристиан Волф, с когото нямали почти нищо общо, а наследството бързо изцерило мъката по покойния ѝ съпруг.

Къщата, единствена по рода си в района, почти се бе надвесила над морето. Внушителната постройка повишаваше цената на околните имоти.

Четирийсет милиона крони, предположи Карл, с уговорката, че къщата е струвала толкова преди срива на имотния пазар. В момента тя беше практически непродаваема. Един Господ знаеше дали обитателите ѝ не продължаваха все пак да гласуват за правителството, създадо предпоставки за настоящото статукво. Но на кого от тези среди изобщо му пукаше за повишеното консуматорско благополучие, довело до прегряване на икономиката?

Самите те го бяха предизвикали.

Отвори му момче на не повече от осем-девет години: простинало, със силна хрема, зачервен нос, по халат и пантофи — доста неочаквана гледка в огромния коридор, където години наред са властвали поколения крупни търговци и финансисти.

— Забранено ми е да отключвам на чужди хора — подсмръкна то, а в ноздрите му избликнаха два огромни сопала. — Мама ще се върне след малко. Отиде до Люнбю.

— Може ли да ѝ се обадиш и да ѝ съобщиш, че полицията иска да говори с нея?

— Полицията ли? — момчето изгледа Карл с недоверие.

Ето в такива ситуации дълго черно кожено яке а ла Бак или Маркус Якобсен доста би подпомогнало изграждането на взаимно доверие.

— Това е полицейската ми значка. Попитай майка си дали може да изчакам вътре.

Момчето затвори вратата и отиде да изпълни заръката.

В продължение на половин час Карл стоя на стълбите и наблюдава как хората тичат по пътеките на отсрещния бряг. Зачервени, те размахваха ръце и крачеха енергично. Съботен предобед. Благосъстоятелна Дания бе излязла за поредната благородна инициатива. Пред къщата спря кола.

— Търсите ли някого? — попита жената, след като слезе.

Беше нащрек. Едно погрешно движение от страна на Карл и щеше да захвърли покупките си и да хукне към задния вход.

Понеже горчивият опит го беше научил на предпазливост, той веднага ѝ показва значката си.

— Карл Мьорк от Специалния отдел „Q“. Синът ви не ви ли предупреди по телефона?

— Синът ми е болен и лежи — отвърна тя с угрижен вид. — Или поне така сме се разбрали с него.

Значи малкият хитрец не ѝ се беше обадил.

Карл се представи отново и тя го пусна да влезе, макар и с неохота.

— Фредерик! — извика тя към втория етаж. — Донесох ти хотдог!

Правеше впечатление на чаровна и естествена — доста необичайно за аристократична особа.

Малчуганът затрополи по стълбите, но се стъписа, виждайки Карл. Децата често си представят, че не изпълнят ли точно указанията на полицията, ги очаква много тежко наказание. Лицето на Фредерик, покрито със сополи, се сгърчи в силен страх. Определено не беше готов да се сблъска с последиците от недостойната си постъпка.

Карл му смигна в знак, че не му се сърди.

— Нали си стоиш в леглото, Фредерик?

Момчето кимна много бавно, грабна хотдога и изчезна. „Който не ти е пред очите, се забравя бързо“ — помисли си Карл. Съобразително хлапе.

Карл реши да премине направо към същината на въпроса.

— Съмнявам се дали ще успея да ви помогна — поклати глава тя с учтива усмивка. — С Кристиан така и не се опознахме истински.

Затова нямам представа какво му се е въртяло из главата тогава.

— След смъртта му сте се омъжили повторно?

— Да — усмихна се тя. — С настоящия ми съпруг, Андрю, се запознах същата година, когато почина Кристиан. Имаме три деца: Фредерик, Сусане и Кирстен.

Съвсем обикновени имена. Карл се запита дали не е време да се сбогува с предразсъдъците си относно показните приумици на датския хайлайф.

— И Фредерик е най-големият?

— Не, най-малкият е. Близначките са на единайсет — изпревари го тя с информацията за възрастта им. — И — да, Кристиан е биологичният им баща, но настоящият ми съпруг винаги се е грижил за тях като за свои. Момичетата учат в престижен девически пансион близо до имението на неговите родители в Йистбърн — обясни тя с чаровна усмивка и без капка притеснение или срам.

Млада жена, обезпечена финансово. Как ѝ бе хрумнало да причини подобно нещо на децата си? Единайсетгодишни, заточени в дълбоката английска провинция и подложени на дресура.

Изказването ѝ за пореден път бетонира основите, върху които се градеше мнението му за датския хайлайф.

— Докато бяхте омъжена за Кристиан, той споменавал ли е името Кирстен-Мари Лесен? Направи ми впечатление, че едната ви дъщеря се казва така. Кристиан е бил доста близък с въпросната Кирстен, наричана още Кими. Били са съученици в пансиона. Името говори ли ви нещо?

Над лицето ѝ се спусна сянка.

Карл изчака малко, но тя не наруши мълчанието си.

— Какво...?

Тя протегна напред ръце с раздалечени пръсти:

— Не искам да говоря за това и толкова.

И без да го казва, се четеше ясно по лицето ѝ.

— Подозирали сте, че Кристиан е имал връзка с нея, нали? Докато сте били бременна?

— Нямам представа каква му е била и не ме интересува.

Тя стана със скръстени под гърдите ръце. Явно се канеше да го отпрати.

— В момента Кими се скита по улиците наравно с бездомниците.

Новината обаче изобщо не подейства утешително на вдовицата на Кристиан Волф.

— След срещите с нея Кристиан ме биеше. Сега доволен ли сте? Не знам защо сте тук, но ще ви помоля да си вървите.

Както се и очакваше.

— Тук съм, защото разследвам убийство — обясни Карл.

— Ако си мислите, че аз съм убила Кристиан, ревизируйте аргументите си — отвърна рязко тя. — Не че не ми се е искало. — Поклати глава и се загледа към езерото.

— Защо ви е посягал? Проявявал ли е признаци на садизъм? Прекалявал ли е с алкохола?

— Дали беше садист? — тя погледна към коридора, за да се увери, че Фредерик не надзърта зад вратата. — И още питате!

Преди да се качи в колата, Карл постоя малко навън да огледа района. Не можеше да се отърси от тягостната атмосфера по време на разговора. Малко по малко жената му разкри какво е способен да стори трийсетгодишен мъж на крехка двайсет и две годишна девойка; как меденият месец бързо се е превърнал в ежедневен кошмар. Кристиан започнал с обиди и заплахи, а после продължил и е юмруци. Внимавал къде ѝ оставя белези, защото всяка вечер имали гости и се налагало тя да играе ролята на блестящата домакиня. Та нали именно затова се оженил за нея. Единствено за да се перчи с нея пред приятелите си.

Кристиан Волф. Влюбила се в него от пръв поглед, но цял живот нямало да ѝ стигне да го забрави: него, сторените ѝ от него злини, хората, с които се обграждал. Още се мъчеше да ги изличи от паметта си.

Карл се качи в колата и подуши дали мирише на бензин. После се обади в Специалния отдел „Q“.

— Да — вдигна Асад.

Да? Само толкова?

— Когато вдигаш телефона, редно е да се представиш и да съобщиш в кой отдел работиш, Асад — отбеляза Карл, без самият той да се представи.

— Здравсти, Карл! Росе ми даде диктофон. Суперяк е! Тя иска да ти каже нещо.

— Росе? Вече е успяла да се върне?

Чу се вик и тропот от стъпки.

— Открих една медицинска сестра от „Биспебер“ — съобщи сухо тя.

— Браво на теб.

Росе продължи, сякаш изобщо не го е чула:

— В момента работи в частна клиника до Аресьо. — Продиктува му адреса. — След като узнах името ѝ, я открих съвсем лесно. Много е особено.

— Откъде разбра името ѝ?

— От болница „Биспебер“, как откъде? Натъкнах се на нея, докато преравах шкафове със стара документация в архива. Работела е в гинекологията, когато са приели Кими. Обадох ѝ се. Спомня си случая. По думите ѝ едва ли някой от тогавашните служители на болницата го е забравил.

„Най-красивата болница в Дания“ — беше цитирала Росе уеб страницата на здравното заведение.

Плъзгайки поглед по снежнобелите сгради, Карл лично се убеди в правотата на рекламния слоган. Всичко изглеждаше безупречно поддържано. Дори след настъпването на есента тревните площи не отстъпваха по нищо на кортовете от „Уимбълдън“. Разкош! Само преди няколко месеца датската кралска двойка лично бе имала възможност да се наслади на гледката.

Това великолепие можеше да се мери с резиденцията им във Фреденсборг.

Старшата сестра Ирмгард Дуфнер никак не подходдаше на окръжаващата я обстановка. Носеше се тромаво като боен кораб, а хората се отдръпваха встрани да ѝ сторят път. Усмивната, с прическа тип „паница“ и прасци с дебелината на диреци, тя стъпваше тежко-тежко и подът кънтеше под краката ѝ.

— Господин Мьорк, предполагам — засмя се тя и разтърси ръката му толкова мощно, че съдържанието на джобовете му едва не изпада.

Ирмгард се оказа внушителна не само на външен вид, а и по памет. С две думи, мечтата на всеки следовател.

При постъпването на Кими в болница „Биспебер“ тя била старша сестра в отделениято. Макар да не била на смяна, когато пациентката изчезнала, обстоятелствата по престоя на Кими, извънредно необичайни и трагични, се запечатали завинаги в паметта ѝ.

— Приехме я в много тежко състояние и очаквахме да изгуби плода, но опасенията ни не се потвърдиха. С цялото си същество искаше да роди това дете. След едноседмично лечение мислехме да я изпишем. — Тя издаде напред устни. — Но една сутрин — давах нощно дежурство — тя претърпя тежък аборт. Според лекаря го беше предизвикала сама. По долната част на корема ѝ открихме синини. Недоумявахме каква е причината. Та нали копнееше за това дете. Но в такива случаи е трудно да оцениш психическото състояние на пациентките. При бъдеща самотна майка, забременяла случайно, емоциите понякога вземат превес.

— С какво е могла да си причини подобни синини?

— Някои колеги предположиха, че е удряла корема си със стола. Когато влезли в стаята, го заварили прекатурен, а нея — в безсъзнание на пода, с локва кръв между краката.

Карл си представи ужасяващата гледка.

— А плодът? Колко голям беше?

— В осемнайсетата гестационна седмица ембрионът вече прилича на малък човек, дълъг около 14–15 сантиметра.

— С оформени ръце и крака?

— Да. Почти всичко е развито — с изключение на белите дробове и очите.

— И намерихте плода между краката на пациентката?

— Да. Беше родила нормално детето и плацентата.

— Споменавате плацентата... Забелязахте ли нещо тревожно?

— Да — кимна тя. — Такова нещо не се забравя. Първо, тя открадна плода. Колегите ми го бяха сложили под една кърпа, докато спрат кръвотечението. Оставили за малко пациентката и когато се върнали, нямало следа нито от нея, нито от плода. Само плацентата си стояла в стаята. Тогава един от колегите установил, че е разкъсана.

— При самия аборт?

— Възможно е, но се случва изключително рядко. По-вероятно ми се струва да е станало вследствие от ударите по корема ѝ. Така или

иначе, разкъсването на плацентата е много опасно, ако не се направи кюртаж.

— Заради риска от инфекции?

— Да. В миналото е било голям проблем.

— А ако пациентката не се подложи на кюртаж?

— Има опасност да умре.

— Знам със сигурност, че Кими е оцеляла — съобщи Карл. — Жива е и до ден-днешен. Е, не е в цветущо здраве, защото в момента живее на улицата, но все пак е жива.

Сестрата отпусна дебелите си ръце в скута си.

— Преживяла е нещо ужасно. Много жени никога не успяват да се възстановят след подобна трагедия.

— Значи според вас травмата, получена вследствие от аборта, до голяма степен е предизвикала решението ѝ доброволно да се оттегли от обществото.

— Честно да ви призная, в такива ситуации може да се очаква всичко. Жените не успяват да се отърсят от кошмарния спомен, често изпадат в състояние на пълно умопомрачение и се разкъсват от самообвинения.

— Ще се опитам в най-общи линии да обобща наличната ни информация — подхвана Карл. — Какво ще кажете, приятели?

Погледна Асад и Росе. Личеше, че и двамата изгарят от нетърпение да споделят какво са открили. Но се налагаше да почакаат.

— Разковничето към случая се корени в група младежи с много силно изразена индивидуалност — разбирайте, правят каквото са си наумили. Петима младежи, всеки особен посвоему, и една девойка, навярно централната фигура в компанията. Общителна и привлекателна, тя започва връзка с отличника Коре Бруно, който загива при зловещи обстоятелства, по мои подозрения подпомогнат от въпросната компания. Един от предметите в металната кутия на Кими Лесен говори в подкрепа на тази хипотеза. Възможно е в дъното на цялата история да се крие ревност или юмручен бой, но не е изключено и Бруно да е бил бутнат съвсем случайно. А изчезналата гумена гривна вероятно е своего рода трофей. Гривната не ни насочва към виновника, макар да поражда известни подозрения. След

поредната скандална връзка Кими е изгонена от гимназията, приятелите от компанията обаче продължават да се поддържат и сплотеността се проявява пряко или косвено в убийството на двамата младежи в Ръорви. Бярне Тьоерсен поема вината за престъплението — вероятно за да прикрие някой от останалите. По всичко личи, че са му обещали солидна награда след излежаването на присъдата. За разлика от приятелите си, Бярне произхожда от сравнително бедно семейство и Кими е прекратила отношенията си с него. За младежа това решение вероятно е било разумен изход от неблагоприятната ситуация. При всички случаи знам, че компанията е съпричастна към престъплението, защото открихме предмети с пръстови отпечатъци на убитите в тайника на Кими. Ние от Специалния отдел „Q“ бяхме въввлечени в случая, след като цивилно лице изрази съмнение в решението на съда да обяви Тьоерсен за виновен. Йохан Якобсен ни предостави списък с пострадали и изчезнали лица, евентуални жертви на компанията от пансиона. Благодарение на този списък установихме, че по време на престоя на Кими в Швейцария, компанията е малтретирала, но не е убивала и отвлечала. Не е изключено част от инцидентите, описани в списъка, да са просто нещастни случаи, но така или иначе Йохан Якобсен се е ръководил от съвсем правилна логика. Най-вероятно от Олбек предполагаемите замесени получават информация, че разследвам случая, и започват опити да възпрепятстват работата ми.

— Възпрепятстват ли каза? — вдигна ръка Асад. — Какво значи?

— „Възпрепятствам“ означава „спъвам“. Обяснявах си масирания натиск върху нас с факта, че залогът в конкретния случай е много по-голям от доброто име на неколцина важни клечки.

Росе и Асад кимнаха.

— Иначе нямаше да ме заплашват в дома ми, в колата ми, а по-късно — и на работното ми място. Зад тези заплахи най-вероятно стоят хора от някогашната компания. Те натовариха бивши възпитаници на пансиона да ходатайстват, за да ми отнемат случая, но вече ги разконспирирахме.

— И от сега нататък е важно единствено да не вдигаме много шум — изсумтя Росе.

— Точно така. Осигурихме си спокойствие и трябва да внимаваме само да не изтече информация. Ситуацията, в която се

намира Кими, предполага, че тя ще иска да ни съдейства. От нея ще разберем в какво се е забъркала някога компанията.

— Тя няма да ни каже нищо, Карл — намеси се Асад. — Ако я беше видял на гарата, щеше да ти стане ясно веднага.

— Нека не избързваме със заключенията — Карл издаде напред долната си устна. — Кими Лесен очевидно не е с всичкия си. Иначе нямаше да скита по улиците, при условие че притежава цял палат в Ордруп. Преживяла е аборт по неизяснени причини, със съмнения за упражнено над нея насилие. Вероятно именно това е разстроило нервите ѝ.

Карл посегна да извади цигара, но очите на Росе, обрамчени от мигли, подсилени с тежък туш, го разколебаха.

— Знаем също, че Кристиан Волф, един от младежите в пансиона, е починал няколко дни след изчезването на Кими Лесен. Засега не е ясно дали между двете събития има връзка. Днес вдовицата на Волф разкри пред мен склонността му към садистични прояви и намекна за любовна история между него и Кими.

Пръстите му докоснаха кутията. Дотук добре.

— Вече разполагаме с улики, че един или повече от компанията са извършили и други престъпления. Кими Лесен е запазила три предмета, указващи съпричастност към три нападения с летален изход, а други три пликчета с предмети пораждат подозрения за още престъпления. В момента се налага час по-скоро да открием Кими, да наблюдаваме какви ги вършат останалите замесени и да се справим с текущите задачи. Имате ли да добавите нещо към рекапитулацията?

И Карл запали цигарата.

— Още носиш плюшеното мече в джоба си — установи Росе, приковала поглед в цигарата.

— Друго?

Двамата му помощници поклатиха отрицателно глава.

— Добре тогава. Имаш думата, Росе. Какво откри?

Тя проследи виещия се към нея дим. Карл очакваше всеки момент познатото раздражено размахване на ръце.

— Не много, но все пак нещо.

— Много си загадъчна. Да чуем.

— Освен Клес Томесен издирих само един полицаи, участвал в разследването. Някой си Ханс Бергстрьом, бивша барета от Отряда за

бързо реагиране. Отдавна се занимава с друго и е невъзможно да се разговаря с него.

Росе размаха ръце да разсее дима.

— Човек може да намери път към всеки, стига да иска — вметна Асад. — Ти го ядоса, защото го нарече пълен глупак.

Росе възнегодува, но Асад се усмихна:

— Чух те, и то много добре.

— Но той не ме чу; бях закрила мембраната с длан. Какво съм виновна, че се надува, все едно е голяма работа? Забогатял е от патенти, а открих и още нещо.

Росе започна да мига и да размахва ръце.

— Какво по-конкретно?

— И той е учил в пансиона. Нищо няма да изкопчим от него.

Карл затвори очи и сбърчи нос. Приятелската сплотеност е хубаво нещо, ала превърне ли се в криворазбрана солидарност, се превръща в истинска напаст.

— Положението е същото и с бившите им съученици от пансиона. До един отказват да разговарят с нас.

— С колко от тях успяхте да се свържете? Сигурно са се пръснали по целия свят, а жените са сменили фамилните си имена.

Росе размаха ръце демонстративно и Асад се отдръпна, та да не пострада.

— С изключение на онези, които живеят в другата половина на земното кълбо и в момента спят блажено, успях да се свържа с повечето. Мисля да прекратя по-нататъшните опити, защото всички отказват да говорят с нас. Един-единствен мъж се съгласи да повдигне завесата.

— И какво ти каза? — Карл издуха дима настрани.

— Че въпросната компания се състояла от хулигани, които само гледали как да надхитрят възпитателите. Пушели хашиш в гората и близо до училището. Дори им симпатизирал. Карл, ще разкараш ли тази цигара поне по време на оперативката?

Десет дръпки му се сториха достатъчни.

— Друго щеше да е, ако можехме да разпитаме някой от компанията — намеси се Асад. — Но няма как да стане.

— Направим ли го, случаят ще ни се изплъзне — Карл загаси цигарата в чашата за кафе и вбеси допълнително Росе. — По-добре да

изчакаме още малко. Ти откри ли нещо в списъка на Йохан Якобсен, Асад?

Сириецът повдигна тъмните си вежди. От пръв поглед личеше, че се е натъкнал на интересни факти и му доставя неописуемо удоволствие да поставя на изпитание любопитството на Карл и Росе.

— Изплюй камъчето, шоколадче — Росе му смигна с почернените си мигли.

Асад погледна записките си със загадъчна усмивка.

— Открих жената, пострадала от нападението в Нюбор на 13 август 1987 година. Казва се Грете Соне, на петдесет и две години. Притежава магазин за дрехи „Гигант“ по улица „Вестергее“. Не съм я търсил по телефона, защото ми се стори по-добра идея направо да я посетим. Пред мен е полицейският доклад. Вътре няма почти нищо, което вече да не знаем.

Но явно съдържаеше достатъчно информация, съдейки по изражението на Асад.

— През 87-а, трийсет и две годишна, излязла да разходи кучето си по плажа в Нюбор. То се отскубнало от ръката ѝ и се спуснало към близкия санаториум за деца, болни от диабет. Нарича се „Скервен“. Хукнала колкото я държат краката, за да го хване. Доколкото разбирам, кучето било малко непредвидимо. Някакви младежи успели да го хванат и се приближили до нея. Петима или шестима. И дотук свършват всичките ѝ спомени за онзи ден.

— Ужас! — потръпна Росе. — Колко ли трябва да са я удряли, та да не си спомня нищо!

„Или пък амнезията ѝ се дължи на друга причина“ — помисли си Карл.

— В доклада действително пише, че е понесла много тежки травми. Удряли са я на голо, счупили са ѝ няколко пръста, а като се свестила, видяла кучето си да лежи мъртво до нея. Около местопрестъплението имало множество следи, но всички свършвали в нищото. Пред близка вила в Сомебюен, покрай брега, е забелязана средно голяма червена кола — Асад погледна записките си и продължи: — Номерът на къщата е 50. Колата престояла там няколко часа. Неколцина преминаващи шофьори забелязали бягащи по платното младежи около времето, когато е било извършено

нападението. Разследващите назначили проверки на пътниците по фериботните линии, но не открили нищо.

Асад сви виновно рамене, все едно навремето той е ръководил оперативната работа по случая.

— След четиримесечен престой в психиатрията на Университетската болница в Одензе Грете Соне била изписана, а разследването — прекратено поради липса на напредък. Толкова!

Асад се усмихна.

Карл зарови лице в шепите си.

— Добро попадение, но все пак не разбирам защо се радваш толкова, Асад.

— Ами защото я открих. Можем да отидем при нея за двайсет минути. Магазините още не са затворили.

„Гигант“ се намираше на шейсет метра от „Стрьое“ — главната търговска улица в Копенхаген — и представляваше бутик с особени амбиции. Тук и най-безформеното същество можеше да се сдобие с пищен тоалет от коприна, тафта или друг луксозен плат, съобразен с физическите особености на притежателката си.

В магазина единствено Грете Соне беше с нормално телосложение. Имаше естествено рижа коса, оформена с малко лак. Окръжаващата я обстановка подчертаваше допълнително елегантната ѝ фигура.

Веднага забеляза двамата новодошли. И травестити посещаваха бутика ѝ, ала нормалният наглед мъж и неговият пълничък, но не и дебел спътник не се вписваха в тази категория.

— Наближава краят на работното ни време, заради вас обаче ще направя изключение — тя погледна часовника си.

Карл застана между две редици разкошни рокли, провесени на закачалки.

— Ако не възразявате, ще изчакаме да затворите магазина. Искаме да ви зададем няколко въпроса.

Соне плъзна взор по значката му и доби сериозен вид. У нея явно се отключиха стари, временно потиснати спомени.

— Тогава ще затворя веднага.

Отправи няколко поръчения към двете си закръглени продавачки и мимоходом им пожела приятен уикенд.

— В понеделник ще ходя за стока във Фленсбург — обясни тя и се опита да се усмихне. Личеше колко е притеснена.

— Извинете, че не се обадохме предварително, но случаят е спешен, а ни интересуват отговорите само на няколко въпроса.

— Ако става дума за магазинните кражби в района, по-добре се обърнете към колегите надолу по улица „Ларс Бьорн“. Те са по в час — посъветва ги тя, макар да се досещаше, че са дошли да я питат друго.

— Нападението преди двайсет години положително ви е нанесло сериозни травми и едва ли имате какво да добавите към показанията си. Затова ви моля да отговаряте само с „да“ и „не“. Става ли?

Соне пребледня, но не се огледа къде да седне.

— Ако предпочитате, отговаряйте с кимване или поклащане на глава — продължи Карл и погледна Асад, вече извадил и бележника, и диктофона.

— След инцидента сте казали, че не помните нищо. Така ли е и до ден-дневен?

След кратка пауза, която се проточи часове в съзнанието на Карл, тя кимна. Асад прошепна отговора в диктофона.

— Подозираме кои стоят зад нападението над вас. Шестима младежи от пансион в Зеландия. Ще потвърдите ли, че са били шестима, Грете?

Жената не реагира.

— Петима младежи и една девойка, нали? На около осемнайсет-двайсет години. Предполагам, хубаво облечени. Сега ще ви покажа снимка на момичето, участвало в нападението.

Подаде ѝ копие от снимката в жълтото списание, където Кими Лесен стоеше пред заведение заедно с неколцина от компанията.

— Тук са няколко години по-големи, модата се е променила, но...

Грете Соне изобщо не го слушаше. Взираше се в снимката, а очите ѝ сновяха трескаво между купоняващите младежи, увлечени в нощния живот на Копенхаген.

— Нищо не си спомням и не искам да се връщам към тази история — заяви тя, стараяйки се да овладее гласа си. — Ще ви бъда много признателна, ако ме оставите на мира.

Асад пристъпи към нея.

— В данъчната ви декларация видях, че през есента на 1987 година най-неочаквано сте получили голяма сума. По това време сте работили в... — Асад погледна записките си — ... в мандра в Хеселагер. И отнякъде са ви превели 75 000 крони, нали не греша? С тях сте отворили магазин в Одензе, а после и в Копенхаген.

Карл усети как едната му вежда се повдига. Откъде се бе сдобил Асад с тази информация? И то в почивен ден? И защо не спомена нищо, докато пътуваха насам? Имаше достатъчно време да го стори.

— Ще ни кажете ли откъде сте получили тези пари, госпожо Соне? — попита Карл и я погледна въпросително.

— Аз... — подхвана тя, мъчейки се да им даде заученото обяснение, но снимките от списанието я парализираха.

— Откъде, за бога, разбра за онези пари, Асад? — попита Карл, докато двамата крачеха надолу по „Вестер Волдгее“. — Едва ли си имал възможност да провериш старите ѝ данъчни декларации точно днес!

— Не съм. Просто се сетих за стара поговорка, измислена от моя баща: ако искаш да разбереш какво е откраднала камилата от шатрата ти вчера, вместо да ѝ разпаряш корема, надникни в задника ѝ.

По лицето на Асад се изписа широка усмивка.

— И какво ще рече това? — Карл се опитваше да осмисли сентенцията.

— Защо да усложняваш излишно нещата? Проверих в Гугъл дали в Нюбор живее човек на име Соне.

— А после си се обадил да разпиташ за финансовите постъпления на Грете?

— Не, Карл. Пак не си разбрал поговорката. Идеята е да започнеш разследването отзад напред.

Карл продължаваше да тъне в недоумение.

— И така! Първо се обадох на съседите на Соне. Какво толкова ще стане, казах си — разпери ръце Асад. — Най-много да попадна на друга Соне. Или съседите да са се нанесли наскоро.

— И си улучил някой възрастен съсед точно на тази Соне, която ни трябва?

— Да! Е, отне ми известно време, но все пак попаднах на човек от същата сграда и можех да си избирам от пет номера.

— И?

— Свързах се с госпожа Балдер от третия етаж. Живеела там от четирийсет години и познава Грете от времето, когато ходела с пресиранни поли.

— Плисирани, Асад. С плисирани поли. И?

— Госпожа Балдер ми каза, че момичето извадило късмет, след като незнаен богаташ от Фюн я съжалил и ѝ изпратил 75 000 крони. Тъкмо стигнали да си отвори магазина, за който мечтаела. И госпожа Балдер се радвала за нея заедно с всички съседи, потресени от преживяванията ѝ.

— Добра работа, Асад.

Сведенията, събрани от сириеца, разкриваха нов и много важен аспект в разследването: нападенията на компанията от пансиона приключваха по два начина. Купували са мълчанието на по-покорните жертви, наплашени до смърт — Грете Соне например. А които са отказвали да си траят, не са получавали нищо.

Просто са изчезвали.

27.

Карл дъвчеше бутерка, която Росе донесе на бюрото му. Излъчваха репортаж за военния режим в Бирма. Пурпурните одежди на монасите привличаха вниманието както червената кърпа на тореадора и в момента премеждията на датските войници в Афганистан останаха на заден план — глътка въздух за министър-председателя.

След няколко часа на Карл му предстоеше среща с бивш преподавател в гимназията в Рьовре. По думите на Манфре Слот, възпитаник на пансиона, някога Кими подхванала любовна авантюра с въпросния учител.

Карл усети прилив на особено усещане, ни най-малко необусловено рационално — обичайно преживяване за повечето разследващи.

Макар да разговаря с мащехата на Кими, която я познаваше от най-ранна детска възраст, чак сега Карл почувства, че се е доближил до Кими.

Загледа се неопределено в пространството. Къде ли е тя сега?

Картината на екрана се промени; за двайсети път пуснаха репортажа за взривената барачка край жп линията до улица „Ингерслеу“. Цялото движение по релсовия път в района бе парализирано, вълната беше отнесла жиците. Виждаха се няколко жълти влака с емблемата на службата за ремонт на жп линии. Явно експлозията бе повредила и релсите.

Появи се полицейски служител и Карл увеличи звука.

— До момента знаем единствено, че барачката вероятно е служила за убежище на бездомна жена. През последните няколко месеца служители са я виждали редовно да се прокрадва там. Не открихме обаче никакви следи от обитателката.

— Възможно ли е да става въпрос за престъпление? — попита репортерката с преувеличена загриженост, та да придаде повече драматизъм на сравнително безобидния инцидент.

— Според получените сведения от агенцията за поддръжка на жп линиите в барачката не е имало предмети, които да предизвикат експлозия от такъв мащаб и с такава мощност.

Репортерката се обърна към камерата:

— Военни експерти по взривна техника работиха тук в продължение на няколко часа. — После пак погледна събеседника си: — Имате ли актуална информация какво са открили?

— Ами... Засега не разполагаме с основания да твърдим, че само това е причината за взрива, но специалистите са открили парчета от ръчни гранати, каквито използват нашите войници.

— И барачката е взривена с ръчни гранати?

Биваше я тази журналистка да разтегля локуми.

— Вероятно да.

— Какво се знае за жената?

— Подвизавала се е в района. Пазарувала от „Алди“ — той посочи към улица „Ингерслеу“. — Често се къпела в обществения басейн. Призоваваме всички от района, ако разполагат с някаква информация за тази жена, да се свържат с полицията. Още не сме доуточнили словесния ѝ портрет, но става въпрос за бяла жена на възраст между 35 и 45 години, висока около 170 см и с обичайно телосложение. Облекло според случая, обикновено раздърпано заради скитническия ѝ живот.

Карл стоеше неподвижно с бутерката, забучена в ъгъла на устата му.

* * *

— Той е с мен — обясни Карл до загражденията.

Полицайте и техническите сътрудници се отдръпнаха. На релсите се бяха струпали много хора, търсещи отговор на редица въпроси. Дали взривът не представлява опит за саботаж? Ако да, конкретен влак ли са искали да ударят? Защото в него се е возела мишената — известна личност? Из въздуха витаеха какви ли не хипотези и слухове и журналистите стояха с наострени уши, та да не пропуснат нито дума.

— Започни от тази страна, Асад — нареди Карл и посочи зад барачката.

Навсякъде се валяха отломки от зидария — кои по-едри, други по-дребни, — трески от врати и от носещите тавана греди, парчета от покривни плочи и водосточни тръби. Нападалите осколки бяха съборили на места телената мрежа и през образувалите се пролуки фотографии и журналисти дебнеха с хищническо настървение дали няма да зърнат останки от разлагаща се плът.

— Къде са работниците, които са я видели? — попита Карл свой колега от Управлението и той му посочи неколцина мъже със светлоотразителни дрехи като на спасители.

Показа им значката си и двама започнаха да се надвигват.

— Чакайте, чакайте! Един по един! — Карл посочи по-високия. — Започни ти.

Служителят, изглежда, даже се забавляваше. След час смяната му приключваше, пък и инцидентът внесе някакво разнообразие в живота му.

— Не съм виждал лицето и, но обикновено носеше дълга пола и ватирано яке. Случвало се е да я засичам и в съвсем различни дрехи.

Колегата му кимна.

— Когато излизаше, все мъкнеше един куфар — допълни той.

— Какъв куфар? Черен? Кафяв? На колелца?

— Да, на колелца. Голям. Цветът му се менеше.

— Точно така — потвърди другият. — Виждал съм я и с черен, и със зелен куфар.

— И през цялото време се озърташе дали някой не я преследва.

— И вероятно е имала основания да се притеснява — кимна Карл. — Щом сте открили, че живее в барачката, защо сте ѝ позволили да остане?

Първият плю върху баластрата.

— Така или иначе, на нас тази барачка не ни трябваше. Пък и както са тръгнали на зле нещата, няма как да не приемеш, че в тази страна има хора в нужда. Не исках да я издавам. Какво ще спечеля от това?

Колегата му се съгласи с него.

— От тук до Роскилде има минимум петдесет такива барачки. Само си помислете на колко души биха осигурили подслон.

На Карл тази идея никак не му харесваше. Двама-трима такива скитници — и на жп линиите ще настъпи пълен хаос.

— Как изобщо се е вмъкнала там?

Двамата се разсмяха.

— Отключила си е.

Единият посочи мястото, където преди взрива бе имало ограда.

— И как се е сдобила с ключ? Някой от вас да си е губил ключа?

Двамата вдигнаха рамене чак до жълтите си каски и прихнаха. Смахът им зарази и останалите. Откъде да знаят такива подробности? Кой изобщо се занимава с тези огради?

— Друго? — попита той и огледа присъстващите.

— Май я мярнах до станция „Дюбьол“ — обади се един мъж. — Беше късно. Връщах се с автокара — той посочи релсите. — Стоеше на перона с лице към линиите. Сякаш се беше вживяла в ролята на Мойсей, който чака морето да се разтвори. Изплаших се да не скочи пред влака, но тя не го направи.

— Видяхте ли лицето ѝ?

— Нали точно аз описах пред колегите ви как приблизително изглежда.

— Жена на 35–45 години — по ваши думи.

— Като се позамисля, по-скоро на трийсет и пет. Изглеждаше тъжна, а това състарява, нали?

Карл кимна и извади снимката на Кими от вътрешния си джоб. Заради многократното вадене хартията се беше износила, а следите от прегъването бяха станали по-дълбоки.

— Тази ли е? — Карл показва снимката на мъжа.

— Да, точно тя е! — смая се онзи. — Променила се е, но съм сто процента сигурен, че беше тя. Познах я по веждите. Рядко се срещат жени с толкова гъсти вежди. Колко по-добре изглежда на тази снимка!

Останалите се скупчиха да я разгледат и се впуснаха в коментари. Карл пак се вторачи в разрушената барака.

„Какво, по дяволите, се е случило, Кими?“ — попита я той наум. Ако бе успял да я открие само денонощие по-рано, разследването щеше да е дръпнало сериозно напред.

— Знам коя е — съобщи Карл десет минути по-късно пред колегите си.

Спретнати в черни кожени якета, стояха в очакване да им нареди с какво да се заемат.

— Ще се обадите на улица „Скелбек“ да съобщите на Отдела за издирване, че тук е живяла жена на име Кирстен Мари-Лесен, известна още като Кими. Те разполагат с гражданския ѝ номер и с другите ѝ данни. Откриете ли нещо ново, се обаждате първо на мен, разбрано? — Понечи да тръгне, но в последния момент спря. — Още нещо. Онези лешояди — посочи журналистите — не бива в никакъв случай да се докопат до името ѝ, ясно? Иначе ще компрометират текущото разследване. И предайте поръката ми на останалите!

Карл хвърли поглед към Асад. Приклекнал, той ровеше из отломките. Изненадващо техническите лица не го спряха. Явно след първоначалния оглед бяха установили, че няма основания да се подозира терористичен акт, и оставаше само да убедят екзалтираните журналисти в правотата на заключението си.

Карл се радваше, че тази задача не се падна на него.

Прескочи онова, което някога е било вратата — широка, зелена, тежка, изрисувана с бели графити, и се провря през процепа на оградата към улицата. Табелата на стълба бе оцеляла непокътната. Под надписа „Гунебу, оградни съоръжения «Льоструп»“ следваха купчина телефонни номера.

Карл извади мобилния си телефон и набра първите няколко. Нищо. Мразеше ги тези уикенди! Как да работиш нормално, когато всички са се изпокрили?

„Асад ще ги потърси в понеделник“ — реши Карл с надеждата все някой от титулярите на тези номера да обясни как Кими се е сдобила с ключа за временното си убежище.

Тъкмо се канеше да повика Асад — шансовете да открие нещо, пропуснато от техническите лица, граничеха с нула, — и изсвистяха спирачки. Автомобилът се качи на тротоара и оттам изскочи началникът на Отдел „Убийства“. И той носеше черно кожено яке, но по-дълго, по-лъскаво и вероятно по-скъпо от якетата на редовите служители.

„Какво, по дяволите, прави той тук?“ — питаше се Карл, докато го следеше с поглед.

— Тук няма жертви! — извика Карл, а Маркус Якобсен кимна на двамина колега зад съборената мрежа.

— Веднага идваш с мен, Карл — съобщи началникът, когато се озова очи в очи с него. — Открихме наркоманката, която търсеше. Мъртва е.

Позната гледка за повечето полицаи. Безжизнено тяло под стълбище. Бледо, жалко, сгърчено. Чорлава коса, разпиляна върху парчета от фолио и мръсотия. Погубено същество с подутото от побой лице. Едва ли имаше повече от двацет и пет години.

Върху бял найлонов плик се валяше бутилка от шоколадово мляко.

— Свръхдоза — обяви лекарят и извади диктофона.

Макар да предстоеше аутопсия за окончателното изясняване на причините за смъртта, съдебният лекар не за пръв път се сблъскваше с подобен случай. Спринцовката още стърчеше от вената на глезена.

— Най-вероятно си прав — съгласи се Маркус Якобсен, — но...

Двамата с Карл се спогледаха. Мислеха едно и също. Свръхдоза... Но как? Опитна наркоманка като нея?

— Ти нали ходи в дома ѝ, Карл? Кога беше това?

Карл се обърна към Асад. Недосегаем за потискащата атмосфера на стълбището, сириецът отговори с неизменната си усмивка:

— Във вторник, шефе.

Дори не погледна бележника си!

— Във вторник, двацет и пети, следобед — уточни той.

Карл очакваше Асад да посочи и кои точно часове е прекарал в дома на Тине. Ако не бе виждал Асад да кърви, щеше да се усъмни дали не е робот.

— Минало е много време. Кой знае колко неща са се случили — отбеляза началникът.

Приклекна, наклони глава и прикова поглед в синините по лицето и шията на мъртвата. Бяха нанесени след срещата ѝ с Карл.

— Уврежданията са причинени непосредствено преди настъпването на смъртта, нали?

— Около денонощие по-рано, на пръв прочит — отвърна съдебният лекар.

По стълбите се разнесе гръмко трополене и полицаи от стария екип на Бак се появи с особа, която едва ли някой би искал да има сред роднините си.

— Това е Виго Хансен. Неговият разказ със сигурност ще ви заинтригува.

Здравеният изгледа Асад с присвити очи. Сириецът не му остана дължен.

— И той ли ще присъства? — попита направо Хансен и оголи на показ татуировката на предмишниците си: две котви, пречупен кръст и абривиатурата ККК — Ку Клукс Клан.

Няма що, голям симпатяга.

Минавайки покрай Асад, го блъсна с шкембето си. Карл се притесни не на шега. Стана тя каквато стана! Само дано Асад не реши да се прави на мъж.

Сириецът преглътна мълчаливо обидата. Морякът извади късмет.

— Вчера видях тази курва с още една като нея.

Здравеният я описа и Карл извади принтираната снимка.

— С тази ли? — попита той и неволно сбърчи ноздри.

Удари го остра смрад на пот и пикоч, примесена с алкохолните изпарения и миризмата на гнилоч от устата на пияницата.

Хансен разтърка гуреливите очи и кимна, а двойната му брадичка се разтресе като желе:

— Налетя на наркоманката, дето сега е мъртва. Сами видяхте как я е подредила. Добре че се намесих и ги разтървах. Много нагла курва — изкоментира той, напразно опитвайки се да си придаде важност.

Какъв нещастник. Защо лъжеше?

Един от колегите се приближи и прошепна нещо в ухото на Маркус Якобсен.

— Добре — кимна началникът и зарови ръце в джобовете си.

Прикова в стоящия пред него идиот поглед, който предвещаваше съвсем скорошно щракване на белезници.

— Виго Хансен, ти се оказа стар познайник на полицията. Лежал си общо десет години за хулигански нападения и сексуално насилие. Твърдиш, че си видял как жената от снимката посяга на починалата. Престоят ти зад решетките не ти ли наля малко акъл в главата, та да не ни пробутваш подобни небивалици?

Виго Хансен си пое дълбоко въздух. Сякаш се опитваше да върне лентата към по-подходяща начална позиция и беше на път да се справи.

— Кажи истината: видял си двете жени да разговарят — и толкова. Така ли е?

Хансен заби поглед в краката си. Видимо изгаряше от срам. Присъствието на Асад вероятно утежняваше още повече положението му.

— Да.

— Кога ги видя?

Той сви рамене. Алкохолът отдавна бе размил представите му за време.

— От тогава пил ли си?

— Само за кеф — уточни той и се усмихна. Грозна гледка.

— Виго призна, че гепил няколко бири, оставени под стълбите — вметна полицаят, който го доведе. — И пакетче чипс.

Клетата Тине не бе успяла да се порадва на пивото и снакса.

Помолиха Виго Хансен да прекара остатъка от деня в дома си и да се въздържа от употреба на алкохол. Другите обитатели на етажа не успяха да допълнят нищо съществено към вече събраните факти.

В крайна сметка Тине Карлсен бе изгубила живота си. Едва ли някой щеше да страда по нея, с изключение на едър гладен плъх на име Ласо, когото тя от време на време наричала Кими. Тине ставаше поредната бройка в статистиката. Още утре светът щеше да забрави за съществуването ѝ, ако полицията не продължи да разследва смъртта ѝ.

Техническите лица обърнаха вкочанения труп и откриха под него само локвичка урина.

— Кой знае какво щеше да ни разкаже, ако я бяхме заварили жива? — промърмори Карл.

— При всички случаи имаме още една причина час по-скоро да открием Кими Лесен — съгласи се Маркус.

А дали това щеше да подпомогне разследването, оставаше под въпрос.

Карл възложи на Асад да остане на местопроизшествието и да се ослушва дали експертите няма да се натъкнат на нещо интересно; после да се върне в Управлението и да удари едно рамо на Росе.

— Първо ще се отбия в зоомагазина, а после ще отида в гимназията в Рьовре — извика Карл, докато Асад крачеше целеустремено към военните сапъори и криминалистите, суетящи се на железопътните релси.

Сред довоенните сгради „Наутилус Трейдинг“ се открояваше като светлозелен оазис по малката крива уличка, на която, подобно на редица нейни околни посестрими, ѝ предстоеше съвсем скоро да бъде завзета от непродаваеми луксозни кутийки. Пред зоомагазина се издигаха високи дървета с яркожълти листа в дъбови саксии, а по цялата фасада висяха налепени плакати с екзотични животни. „Наутилус Трейдинг“ се оказа много по-голям, отколкото Карл си бе представял. От времето, когато Кими бе работила там, търговията вероятно се бе разраснала.

И, разбира се, беше затворено. Какво друго да очакваш в събота?

Той обиколи постройките и се натъкна на отключена врата с надпис „прием на стока“.

Отвори я и влезе. Десетина метра по-навътре го лъхна тропическа жегата и подмишниците му плувнаха в пот.

— Има ли някой? — провикваше се Карл през двайсетина секунди, докато минаваше покрай аквариуми и терариуми с гущери.

По-нататък се потопи в райски птичи песнопения, долитащи от стотици клетки в помещение с размерите на средноголям супермаркет.

Откри човешко същество чак в четвъртото помещение, сред клетки с дребни и едри бозайници. Мъжът търкаше усърдно волиера, достатъчно голяма да побере лъв или дори два.

Карл се приближи. В задушния сладникав въздух долови остра миризма на хищник. А може би тук действително отглеждаха лъвовете.

— Добър ден — поздрави тихо Карл, за да не стресне непознатия с гумените ръкавици, но всъщност така му изкара ангелите, че онзи изпусна парцала и бутна кофата.

Водата блисна на пода. Мъжът, на вид в прединфарктно състояние, прикова поглед в Карл, все едно го е нападнал с намерението да го одере жив.

— Извинете за неудобството — Карл показва значката си. — Казвам се Карл Мьорк, от Специалния отдел „Q“ в Копенхаген. Съжалявам, че пристигам без предизвестие, но случайно минавах оттук и реших да се отбия.

На видима възраст шейсет — шейсет и пет години, мъжът имаше побеляла коса и мимически бръчки, вероятно образували се от

усмивки на умиление при вида на малки пухкави животинчета. В момента обаче лицето на мъжа бе изопнато от напрежение.

— Сигурно отнема доста време да почистиш толкова голяма клетка — подхвърли Карл, за да поразчупи леда, и опипа металните решетки.

— Да, пък и трябва да ги лъсна до блясък. Утре ще ги караме при собственика.

Мъжът покани Карл в съседно помещение, където присъствието на животните не се усещаше толкова осезаемо. Карл обясни по какъв въпрос е дошъл.

— Разбира се, че си спомням Кими — потвърди мъжът. — Тя участва активно в разработването на бизнеса. Работи при нас три години — точно по времето, когато започнахме да се занимаваме с внос и посредничество.

— Посредничество?

— Например фермер от Хамер отглежда четирийсет ламы или десет щрауса, но иска да прекрати дейността си. Тогава се обръща към нас за съдействие. Или стопанин развъжда американски норки и решава да се преориентира към чинчили. Помощ от нас търсят и малки зоологически градини. Имаме щатен зоолог и ветеринар — усмихна се и бръчките се вдълбаха в кожата му. — Освен това в момента сме най-големият доставчик на всякакви сертифицирани животни в Северна Европа: от камили до бобри. Инициативата дойде от Кими. Навремето единствена тя имаше нужното образование.

— Завършила е ветеринарна медицина, нали?

— Кажи-речи да. Освен това имаше опит в търговията, умееше да преценява произхода на животните, познаваше пазара и се справяше с документацията.

— Защо напусна?

Мъжът поклати глава.

— Оттогава мина доста време, но след като Торстен Флорин се включи в бизнеса, нещо се промени. Очевидно двамата се знаеха отпреди. Кими започна да излиза с друг мъж, негов приятел.

Карл прецени събеседника си като надежден, дисциплиниран и с услужлива памет.

— Торстен Флорин — модният дизайнер?

— Същият. Голям почитател на животните. Всъщност най-редовният ни клиент — мъжът поклати леко глава. — Днес държи контролния пакет акции от „Наутилус“, но навремето беше само клиент. Изключително симпатичен и предприемчив млад човек.

— Явно животните са му голяма страст — кимна Карл и се загледа в решетките. — С Кими са се познавали, казвате... По какво разбрахте?

— Не съм присъствал на първото му посещение в офиса. Вероятно е дошъл, за да си получи фактурата. Навремето Кими водеше счетоводството. В началото тя не ми се видя никак очарована от срещата им. От случилото се впоследствие нямам преки впечатления.

— А приятелят на Флорин, с когото Кими е започнала връзка, да не би да се казва Бярне Тьоерсен?

Мъжът сви рамене. Явно не си спомняше.

— Пренесла се е да живее при Бярне Тьоерсен още предната година — поясни Карл. — Не е ли споменавала нещо за него?

— Не. Кими не коментираше личния си живот.

— Никога?

— Никога. Дори не знаех къде живее. Сама завеждаше болничните и отпуските си в системата и не съм се интересувал.

Мъжът застана пред клетка, от която с доверие го гледаха две малки тъмни очи.

— Моят любимец — той извади маймунка с размерите на палец. — За него ръката ми е като клон.

Дребосъчето се вкопчи в два от пръстите му.

— Кими споделяла ли ви е защо е напуснала „Наутилус“?

— Според мен просто искаше да започне нов етап от живота си. Не е имала конкретна причина. Усещането не ви ли е познато?

Карл въздъхна дълбоко и маймунката, сепната от силната въздушна струя, потърси прикритие зад пръстите на покровителя си. Проклети въпроси. Проклети разпити.

Карл влезе в ролята на лошото ченге.

— Според мен знаете защо е напуснала. Ще проявите ли добрината да ми кажете?

Мъжът промуши ръка в клетката и пусна маймунката.

После се обърна към Карл. Дружелюбието отстъпи пред неприкрита неприязън, която нито прошарената коса, нито бялата

брада можеха да смекчат. В погледа на търговеца проблесна решителност.

— Ще ви помоля да си вървите. Опитях се да бъда възпитан. На какво основание ме обвинявате, че ви лъжа?

„Май ще трябва да обърна другия край“ — прецени Карл и се усмихна с унищожително пренебрежение.

— Сетих се нещо. Кога за последно ветеринарната служба е проверявала магазина ви? Позволено ли е клетките да се намират толкова близо една до друга? Вентилационната система функционира ли според законовите изисквания? Колко животни умират по време на пренасянето? А в самите помещения?

Карл започна да оглежда клетките. Оттам го гледаха изплашените очи на зверове, сврени в ъглите и задъхани от страх.

Търговецът се усмихна с хубавите си изкуствени зъби. Личеше, че пет пари не дава за заплахите на Карл. „Наутилус Трейдинг“ си бяха опекли работата.

— Ако ви интересува защо Кими е напуснала, ви съветвам да попитате господин Флорин. Все пак той е шефът тук!

28.

Цареше съботно затишие. Сред водещите новини във „Радиовестника“ бяха раждането на тапир в зоопарка в Ранерс и заканите на председателя на консервативната партия да закрие регионите, учредени по негово настояване.

Карл набра номера и се загледа в слънчевите лъчи, прорязващи огледалната водна повърхност. „Слава богу, че все още има неща, които политиците нямат власт да променят.“

— Къде си, шефе? — попита Асад.

— Минах по Зеландския мост и продължавам към Рьовре. Какво по-конкретно трябва да знам за Клаус Йепесен?

Карл почти чуваше как мисловната дейност кипи в главата на Асад.

— Съсипан е, Карл. Говори много бавно — вероятно защото емоциите блокират свободния му изказ.

Свободен изказ? Карл вече очакваше в следващото изречение на Асад да се появи „волният полет на фантазията“ например.

— Той знае ли изобщо за какво става въпрос?

— В общи линии да. С Росе цял следобед преглеждахме списъка, Карл, и тя иска да говори с теб.

Тъкмо да се възпротиви, гласът на Росе прониза тъпанчетата му и го изтръгна от хода на мислите му:

— Още сме в офиса. Цял ден висим над този списък и май открихме нещо полезно. Искаш ли да чуеш?

Що за идиотски въпрос?

— Слушам те. Говори — отвърна Карл и замалко да забрави да се престрои в лявата лента за отбивката към Фолехауен.

— Спомняш ли си за брачната двойка, изчезнала в Лангелен? Имаше в я списъка на Йохан Якобсен.

Тази жена за какъв го смята? За склеротик?

— Да — потвърди той.

— Живеели в Кил. След изчезването им разследващите открили вещи близо до Линелсе Нор, но не успели да установят със сигурност дали принадлежат на двамата съпрузи. Аз обаче се поразрових и разни неща излязоха наяве.

— В смисъл?

— Намерих дъщеря им. Днес живее в къщата на родителите си в Кил.

— И?

— Не ме пришпорвай толкова, Карл. Заслужавам да забавя кулминацията, след като цял ден бачкам като луда.

Карл се надяваше да не е чула дълбоката му въздишка.

— Казва се Гизела Нимюлер и остана потресена от развоя на събитията в Дания.

— И по-конкретно?

— Спомняш ли си онази обица?

— За бога, Росе, престани с тези въпроси! Та нали обсъждахме обицата само преди няколко часа!

— Преди поне 11–12 години Гизела се обадила в датската полиция да съобщи, че обицата, открита до Линелсе Нор, със сигурност е принадлежала на майка ѝ.

Карл замалко да се забие в пежото отпред, в което се возеха четирима гръмогласни младежи.

— Какво? — извика той и стъпи върху спирачката. — Чакай малко.

Отби към тротоара и спря.

— Как така изведнъж е разбрала, че обицата е на майка ѝ?

— Поканили я на празненство у роднини в Алберсдорф в Шлезвиг. Там, докато разглеждала албуми, попаднала на снимка на родителите си. Познай с какви обици била майка ѝ на въпросната снимка. — Росе се разсмя с доволен дълбок тембър.

Карл затвори очи и стисна юмруци. „Да!“ — ликуваше цялото му същество. Така сигурно се е чувствал пилотът Чък Йейгър, когато пръв е преодолял звуковата бариера.

— Супер! — възкликна той. Най-после очакваният пробив. — Страхотно! Браво, Росе. Изпратиха ли ти копие от снимката на майката?

— Не, но дъщерята твърди, че я е изпратила в участъка в Рукьобинг още през 1995 година. Обадих се там. Архивите им в момента се намирали в Свенборг. Поне така ме увериха.

— Нали не им е изпратила оригиналната снимка?

Карл се молеше опасенията му да не се потвърдят.

— Уви, изпратила е точно нея.

Проклятие!

— Кажй поне, че си е запазила копие от снимката или най-малкото негатив?

— Уви. Именно по тази причина е бясна. Откакто им е изпратила снимката, никой не ѝ се е обаждал.

— Веднага звъни в Свенборг!

Тя изсумтя подигравателно.

— Очевидно изобщо не ме познавате, господин заместник-полицейски комисар.

И затръшна слушалката.

След десет секунди Карл отново я набра.

— Здравсти, Карл — обади се Асад. — Какво си казахте с Росе? Нещо ми се вижда странна.

— Зарежи, Асад. Само ѝ предай, че се гордея с нея.

— Сега?

— Да, сега, Асад.

Ако колегите им от Свенборг успеят да изровят от архивите си снимката на изчезналата жена и нещо лице се произнесе в подкрепа на предположението, че обията, открита на брега на Линелсе Нор, и обията, която Карл намери в металното сандъче на Кими, са комплект и това всъщност са обияците от снимката, то тогава Специалният отдел „Q“ щеше да се сдобие с основание да възобнови официално разследването по случая и да поиска резултатът от предишното да се преразгледа. Най-сетне се натъкнаха на гореща следа! Двайсет години след престъплението, но все пак успяха, Флорин, Дюбьол-Йенсен и Прам щяха да усетят какво е да те засмуче съдебната фуния. Сега разследващите повече от всякога се нуждаеха от показанията на Кими: именно в нейния дом откриха металното сандъче. На думи звучеше лесно, но не и на дело. Смъртта на наркоманката пък изобщо не подобряваше шансовете им да се доберат до Кими, ала все щяха да измислят някакъв начин.

— Много се зарадва — разнесе се неочаквано гласът на Асад от слушалката. — Нарече ме „моя пясъчен червей“.

Разсмия се така гръмко, че мембраната изпращя. Кой друг, освен Асад би възприел откровена обида за комплимент?

— За разлика от Росе аз нямам добри новини — продължи той, след като спря да се смее. — Не очаквай Бярне Тьоерсен да се съгласи да говори с нас. Какво ще правим от тук нататък?

— Отказва да ни приеме, така ли?

— Повече от категорично.

— Няма значение. Предай на Росе, че трябва на всяка цена да се сдобием с тази снимка. Утре почиваме, после пак се захващаме за работа.

Завивайки по булевард „Хенриксхолм“, Карл си погледна часовника. Подрани доста, но доколкото си изгради представа за Йепесен, учителят държеше на точността.

Гимназията в Рьовре представляваше хаотична съвкупност от малки сгради, свързани една с друга. Множеството пристройки вероятно бяха изникнали през годините, когато работническата класа е започнала да изпраща децата си във висшите училища. Тук покрит коридор, там физкултурна зала или нов корпус, годен да осигури на младежите от западните райони привилегиите, отдавна достъпни на северняците.

Карл тръгна по указаната от стрелките посока към празненството на бившите ученици на гимназията. Откри Клаус Йепесен пред актовата зала. Носеше няколко пакета салфетки и си бърбеше с две симпатични бивши възпитанички на училището. Хубав мъж, но, в съответствие с изискванията на професията, със скучновато джинсово сако и брада. Типичен гимназиален учител.

Той се раздели с дамската си компания с обещанието да се видят по-късно, изречено с флиртаджийски тон на ерген, и поведе Карл към учителската стая. Минаха покрай други пораснали ученици на гимназията, отдали се на носталгични спомени за доброто старо време.

— Знаете ли защо поисках да се срещна с вас? — попита Карл.

Клаус Йепесен обясни, че колегата на Карл, мъж със силен акцент, му обяснил най-общо причините.

— Какво по-точно искате да знаете? — Йепесен покани Карл да се настани в един от остарелите столове, произведени по поръчка.

— Всичко, свързано с Кими и нейното обкръжение.

— Вашият колега намекна за възобновено разследване на случая „Рьорви“. Това ли е причината да се интересувате от Кими?

Карл кимна.

— Имаме сериозни основания да подозираме, че част от компанията ѝ е извършила и други престъпления.

Ноздрите на Йепесен се разшириха, все едно не му достигаше въздух.

— Престъпления?

Втренчи неவிждащ поглед пред себе си и изобщо не забеляза как една от колегите му надникна в стаята.

— Нали ще се погрижиш за музиката, Клаус? — попита тя.

Той кимна почти в транс.

— Бях луд по Кими — призна той, след като останаха сами. — Такава страст не съм изпитвал към друга жена. За мен тя е най-сполучливата комбинация от черти на ангел и демон. Нежна, млада и гальовна и същевременно изключително властна.

— Когато сте започнали да се срещате с нея, Кими е била на не повече от 17–18 години. И то ваша ученичка! Едва ли е било по правилата?

Йепесен погледна Карл, без да вдига глава.

— Не се гордея с постъпката си. Просто не устоях на изкушението. Още усещам кожата ѝ, разбирате ли? След цели двайсет години.

— Точно преди толкова тя и неколцина нейни приятели са били заподозрени в убийство. Според вас възможно ли е да са го извършили колективно?

— Може да го е извършил всеки — отвърна Клаус Йепесен и лицето му се сгърчи в гримаса на отвращение. — Нима вие не сте способен на убийство? Или вероятно вече сте убивали? — извърна глава и понижи глас. — И преди, и след връзката ми с Кими няколко случая ми направиха впечатление. Спомням си ясно как пострада едно момче от пансиона — надут кретен, общо взето си получи заслуженото. Но обстоятелствата ми се сториха подозрителни. Един ден просто заяви намерението си да се махне от училището. Паднал в

гората. Мен не успя да заблуди, наясно съм как изглеждат следите от побой.

— Защо подозирате компанията в съпричастност към тази случка?

— Не знам дали е така, но след като момчето напусна пансиона, не минаваше ден Кристиан Волф да не попита къде е, дали сме чули нещо за него и дали ще се върне.

— Не допускате ли, че просто е проявявал приятелски интерес?

Клаус Йепесен погледна Карл. В ръцете на този гимназиален учител почтени хора поверяваха бъдещето на потомците си. Дали Йепесен посрещаше със същото изражение и родителите, дошли да обсъдят с него постиженията на децата си? Едва ли. Иначе родителите отдавна да са ги отписали от училището. За щастие, рядко се виждаше лице, сгърчено от такава жажда за мъст, омраза и озлобление срещу цялото човечество, колкото лицето на този учител.

— Кристиан Волф се интересувахе единствено и само от себе си — процеди той с накупял от презрение глас. — Беше способен на всякакви зверства, повярвайте ми. Не му стискаше обаче да понесе последствията от низостите си. Затова държеше да е сигурен, че онова момче си е заминало завинаги.

— Обяснете малко по-конкретно — помоли Карл.

— От него започнаха всички беди. Хранеше се от злобата си и бързо съумяваше да предаде заразата на останалите. Именно той доносничи пред ръководството за мен и Кими. По негова вина се принудих да напусна работа, а Кими я изключиха. Кристиан непрекъснато пробутваше Кими на набелязаните си жертви и когато тя ги оплетеше в мрежите си, той си я прибираше обратно. Кими беше неговият паяк, а той дърпаше конците.

— Сигурно знаете, че Волф е загинал при ловен инцидент.

Йепесен кимна.

— И очаквате това да ме радва? Ни най-малко. Отървал се е леко.

От коридора проехтя смях и учителят се сепна за миг. После гневът отново завладя лицето му и го повлече към бездната.

— Нападнали са момчето в гората, затова то замина при баща си. Може да го попитате лично. Вероятно сте чували за него. Казва се Кайл Басет. Днес живее в Мадрид и е собственик на една от най-големите испански предприемачески фирми: „KB Construcciones S.A.“

Изчака Карл да си запише данните.

— Те са бутнали и Коре Бруно, убеден съм.

— Мисълта не ни е чужда, но кое ви наведе на това предположение?

— След като ме уволниха, Бруно дойде да ме види. Някога бяхме съперници, но омразата към Волф и компания ни сплоти. Довери ми, че се страхува от Волф. Онзи живеел близо до къщата на дядо му и баба му и непрекъснато го заплашвал. Без да разполагам с много информация, и наличната показва достатъчно ясно какво се е случило. Непосредствено преди смъртта на Коре Бруно Волф му е отправял закани.

— Звучите сто процента убеден във вината на Волф. Бруно и младежите в Ръорви обаче са загинали, когато вие вече не сте имали преки впечатления от отношенията между учениците в пансиона, защото сте напуснали работа.

— Факт. Но съм виждам с очите си как другите ученици се отдръпват, когато компанията се зададе по коридора. Ставал съм свидетел как се държаха с възпитаниците на пансиона. Не посягаха на съучениците си, защото в такива училища човек първо се учи да бъде солидарен, ала за другите нямаше пощада. Волф и компания принудиха онова момче да напусне училището, сигурен съм.

— Имате ли доказателства?

— През някои почивни дни Кими оставаше да нощува при мен. Спеше неспокойно, сякаш нещо отвътре не й даваше покой. Веднъж насън спомена името му.

— Чие име?

— На момчето! На Кайл!

— Да ви е изглеждала стресирана или потисната?

От гърдите му се откъсна смях — по-скоро защитна реакция, отколкото знак, че е склонен да съдейства.

— Потисната? В никакъв случай. Кими просто не е такава натура.

Карл се поколеба дали да не му покаже миниатюрното плюшено мече, но се отказа, виждайки съскащите кафемашины. Ако организаторите на събитието възнамеряваха да ги оставят включени до края на вечерята, та кафето да е топло, от него щеше да остане само утайка.

— Да си налеем по чаша? — предложи той и без да изчака отговор, пристъпи към една машина.

Надяваше се ободрителната напитка да повдигне тонуса му след стотите часа без сваятна храна.

— Аз не искам — размаха пръст Йепесен.

— Кими проявявала ли е признаци на агресия? — попита Карл, докато наливаше кафето и жадно вдишваше тонизиращия аромат.

Никакъв отговор.

Карл отпи, а в ноздрите му нахлу уханието на кафеени плантации, огрени от знойно колумбийско слънце. Обърна се и видя празния стол на Клаус Йепесен.

Аудиенцията беше приключила.

29.

Кими се мотаеше покрай брега на езерото Санкт Йорен — от Планетариума към булевард „Водроф“ и обратно. Измина разстоянието поне десет пъти, но всеки път избираше различна пътека или стълбище по „Гамел Конгевай“. Внимаваше да пази дистанция от автобусната спирка срещу Театралния пасаж, защото подозираше, че мъжете дебнат именно там.

По едно време седна на терасата на Планетариума с гръб към остъклените врати и се загледа как слънчевите лъчи проблясват игриво в пръските на езерния фонтан. Хората зад нея се прехласнаха по гледката, ала Кими по-скоро нехаеше. От години бе спряла да се впечатлява от подобни неща. Стоеше тук единствено и само за да държи района под око и да открие кой е посегнал на Тине и кой преследва нея, Кими, по поръчение на онези негодници.

Защото Кими не изпитваше и капка съмнение, че те ще се върнат. Именно от това се бе бояла Тине и се оказа права. Бяха вдигнали мерника на Кими и нямаше да се откажат толкова лесно.

Тине им послужи като връзка към Кими. Но Тине вече я нямаше.

Кими успя да се измъкне бързо, когато грохотът от експлозията отекна из района. Вероятно няколко деца я видяха, докато профуча покрай басейна, ала едва ли бяха запомнили лицето ѝ. Тя се спотаи зад сградите по улица „Квегторв“, свали си палтото и го натъпка в куфара. Облече си велурено яке и върза черна кърпа на главата си.

Десет минути по-късно застана пред ярко осветената рецепция на хотел „Ансгар“ на улица „Колбьорнсен“ и показа португалския паспорт, който намери преди няколко години в един от откраднатите куфари. Е, не приличаше твърде на жената от снимката, но все пак от издаването на документа бяха изминали шест години, а за толкова време кой не се променя?

— *Do you speak English, Mrs. Teixeira?* — попита любезно администраторът.

После уреди набързо формалностите.

Кими поседя около час в градината под газовите калорифери и изпи две-три питиета, та хората да я запомнят.

После си легна и спа в продължение на близо двайсет часа с пистолета под възглавницата. Пред мисления ѝ взор непрекъснато изплуваше образът на конвулсивно треперещата Тине.

След като стана, тръгна към Планетариума и осем часа по-късно най-сетне откри каквото търсеше.

Мъжът, слаб, почти мършав, гледаше ту към прозореца на Тине на шестия етаж, ту към входа откъм Театралния пасаж.

— Има да чакаш, мръсничко — промърмори Кими, седнала на пейка пред Планетариума.

Към единайсет преди полунощ дойде друг да го смени. По всичко личеше, че новият има по-нисък статус от мършавия: присламчваше се като гладно куче, което предпазливо проверява дали другите ще го допуснат до паницата.

Именно поради тази причина нему се бе паднала скучната задача да поеме нощната смяна. Кими реши да тръгне след първия. Следваше го от известно разстояние и се мушна в автобуса точно преди вратите да се затворят.

Едва след като се качи, забеляза следите от побой по лицето му: спукана долна устна, шев над едната вежда, натъртвания от ушите до врата. Синьо-черните петна приличаха на неизмити следи от къна, стекла се от косата му.

Мъжът оглеждаше напрегнато тротоара през прозореца с надеждата в последния момент да зърне мишената. Чак при улица „Петер Банг“ видимо се поотпусна.

„Работното му време свърши и не бърза заникъде“ — прецени Кими. По поведението му личеше, че няма семейство. Лицето му излъчваше пълно безразличие. Ако у дома го чакаше дъщеричка, кученце или топла стая, където да подържи ръцете на любимите си хора, да се пооплачат един другиму и да се посмеят заедно, мъжът щеше да диша по-дълбоко и по-свободно. Дори опитен преследвач

като него не съумяваше да скрие, че нещо стяга душата му. Самотата, нежеланието да се върнеш в празна къща.

Кими познаваше усещането от собствен опит.

Той слезе до кръчмата „Дамхус“ и влезе, без изобщо да се поинтересува от тазвечершната програма. Изглежда, знаеше, че е закъснял. Голяма част от посетителите вече си бяха намерили компания за през нощта и се разотиваха по двойки. Окачи палтото си в гардеробната и влезе в заведението без никакви очаквания. Пък и какво да очаква при такава външност? Поръча си наливна бира и седна до бара. Плътна поглед към масите и клиентите, за да провери дали някоя жена — каквато и да е — няма да срещне погледа му.

Кими си съблече велуреното яке, свали кърпата от главата си и повери дамската си чанта на гардеробиерката с молбата да я пази като очите си. После влезе в заведението със самоуверено изправени назад рамене, така че гърдите ѝ да изпращат недвусмислени сигнали към всеки, все още в състояние да я фокусира. Някаква долнопробна, но доста шумна банда акомпанираше на танцуващите, които предпазливо се притискаха един към друг. Ала под стъкленото небе на кристалните полилеи така или иначе никой не бе открил истинската любов.

Кими усети как в нея мигом се приковаха десетки погледи. Присъствието ѝ предизвика оживление по масите и до бара.

Установи, че се е гримирала по-слабо от другите жени. По-дискретен макияж и по-малко бричове по бедрата.

„Дали ме е познал?“ — чудеше се тя. Погледът ѝ се плътна бавно покрай умоляващите я лица и спря върху мършавия. Подобно на всички останали, и той стоеше в пълна готовност да реагира при първия даден знак. Облакът се уж нехайно на барплота и повдигна леко глава. Преценяваше с поглед на познавач дали Кими си има партньор, или е дошла сама.

Докато минаваше покрай масите, тя му се усмихна мимоходом. Той си пое дълбоко въздух. Не му се вярваше, че му е обърнала внимание, но, господи, как му се искаше!

След по-малко от десет минути Кими вече се поклащаше на дансинга с най-напористия кавалер в такта на останалите.

Мършавият обаче бе забелязал погледите, които му хвърляше, и разбра, че е избрала него. Изпъчи се, оправи вратовръзката си и се помъчи да придаде на слабото си насинено лице що-годе привлекателен вид в задименото помещение.

По време на следващото парче той се приближи до нея и хвана ръката ѝ. Прегърна я малко непохватно и я притисна към тялото си. По движенията му Кими разбра колко е неопитен. Усещаше силните удари на сърцето му в рамото си.

Мъж, който лесно щеше да падне в капана.

— Ето я и моята бърлога — стеснително подхвана той.

От стаята на шестия етаж се откриваше непретенциозен изглед към спирката в Ръовре, паркинги и улици.

На табелката пред асансьора той ѝ посочи името си: Фин Олбек. После обясни, че макар властите да планират събарянето на сградата, тя е изключително надеждно строена. Хвана я за ръка и я поведе по висящия преход като рицар, който съпровожда своята любима по въжен мост над придошла река. Притискаше я близо до себе си, та да не му избяга. Във въображението си, разпалвано от укрепналото му мъжко самочувствие, той вече се виждаше в леглото с нея, твърд като камък, докато ръцете му шарят по цялото ѝ тяло.

Предложи ѝ да излезе на балкона и да се порадва на гледката. Междувременно разчисти ниската масичка, включи лава лампите, пусна диск и развинти ловко капачката на бутилка джин.

Кими пресметна, че от десет години не е оставала насаме с мъж.

— Къде си се подредил така? — попита тя и посочи въпросително раните по лицето му.

— О, това ли? — той повдигна пооределите си вежди: навярно мимика, старателно отработена пред огледалото. Сигурно си въобразяваше, че така изглежда чаровен. Нищо подобно. — По време на дежурството се сборичках с двама бабаити. Да беше видяла те как си тръгнаха! — пошегува се той.

Предсказуема банална фраза. Излъга я.

— С какво се занимаваш всъщност, Фин? — попита тя.

— Аз ли? Частен детектив съм — отвърна той.

Олбек изрече „частен“, за да си придаде екзотичната аура на човек със загадъчна и рискована професия, но от неговите уста думата прозвуча пропита от нездрав интерес към личния живот на другите и грубо нахлуване в интимното им пространство.

Тя погледна бутилката в ръцете му и усети буца в гърлото си.

„Успокой се, Кими — прошепнаха гласовете. — Не губи контрол.“

— Джин с тоник? — предложи Олбек.

Тя поклати отрицателно глава.

— Имаш ли уиски?

Изненада се от предпочитанията ѝ, но остана доволен. Жените, които пият уиски, го дават по хард.

— Май доста си поожадняла — отбеляза той, след като Кими пресуши чашата на един дъх.

Наля по още едно и на нея, и на себе си, опитвайки се да не изостава.

След третата чаша езикът му започна да се преплита. Кими обаче изобщо не я хвана. Попита го по каква поръчка работи в момента. Алкохолът го освободи от задръжките му и пръстите му зашариха по бедрата ѝ.

— Издирвам една жена, която може да навреди на мнозина — отвърна той.

— Колко интересно! Каква е? Фирмен шпионин, момиче на повикване или друго? — Кими хвана ръката му и я насочи право към интимните си части.

— От всичко по малко — изфъфли той и се опита да разтвори по-широко краката ѝ.

Гледайки устата му, тя си мислеше, че ще повърне, ако той се опита да я целуне.

— Коя е тя?

— Служебна тайна, миличка. Няма да ти кажа.

„Миличка“! Отврат.

— Що за хора ти възлагат такива поръчки?

Ръката му лазеше нагоре по бедрото ѝ. Лъхна я възбужденият му дъх, смърдящ на алкохол.

— Високопоставени клечки — прошепна той, все едно откровението му щеше да вдигне акциите му на желан мъжкар.

— Няма ли да обърнем по още едно малко? — попита тя, когато пръстите му стигнаха до процепчето.

Той се поотдръпна и я погледна с крива усмивка на отеكلото си лице. Очевидно беше решил да ѝ налива, докато я напие до припадък. Сигурно предпочиташе да я клати в безсъзнание. Изобщо не му дремеше какво ще изпита тя. Кими осъзнаваше, че Олбек се стреми единствено да задоволи собствения си нагон.

— Тази вечер няма да стане — спря го тя, а краищата на веждите и устните му увиснаха. — Неразположена съм. Ще го направим друг път, става ли?

Излъга го, а така ѝ се искаше да беше истина. От единайсет години нямаше менструация. От време на време изпитваше болки в корема, ала те не се дължаха на физиологични причини. Преживяният аборт, освен дето едва не я погуби, я направи безплодна. Години наред тя изпитваше разяждаща ярост заради погубените си мечти.

При друго стечение на обстоятелствата животът ѝ вероятно щеше да протече по-различно.

Погали внимателно сцепената му вежда, но милувката ѝ не уталожи разочарованието, изписано по лицето му.

Кими прочете мислите му. Беше довел в дома си жена, която не става за секс, и не можеше да се примири. Защо хвърля белтъци из баровете, щом ѝ е дошло?

Лицето му се изопна. Кими си взе дамската чанта, стана, отиде до балконската врата и се загледа над мрачната пустош от къщи и високи сгради в далечината. Няколко улични лампи разпръскваха тъмнината с мъждивата си светлина.

— Ти си убил Тине — прошепна тя и бръкна в чантата си.

Чу как той се мъчи да стане от дивана. Още секунда и щеше да я повали. В размътеното му от алкохола съзнание дремеше инстинктът на преследвача, който бързо можеше да се събуди.

Кими се извърна бавно и извади пистолета със заглушител. Фин Олбек се стъписа и застина, шокиран от развръзката и от оскърблението, нанесено на професионалната му гордост. На Кими това ѝ се стори забавно. Обожаваше тази смесица от няма почуда и страх.

— Точно така: прецака се. Без да предполагаш, доведе в дома си онази, която ти възложиха да издириш.

Той сведе глава и заразглежда лицето ѝ. Явно другояче си бе представял изтерзаната скитница. Ровеше объркано из паметта си. Как стана така да изпадне дотам — да се подведе по облеклото и да се хвърли на клошарка?

„Хайде — подканяха я гласовете. — Довърши го. Той е просто изпълнител на мокри поръчки — нищо повече! Стреляй!“

— Ако не беше ти, приятелката ми щеше да е жива — процеди Кими и усети как изпитият алкохол я изгаря под лъжичката.

Погледна към кехлибарената течност в бутилката. Беше останала половината. Още глътка — и гласовете и пожарът щяха да изчезнат.

— Никого не съм убивал — отрече той, докато погледът му сновеше между пръста ѝ върху спусъка и предпазителя с надеждата да забележи нещо, което е пропуснала.

— Сега разбираш ли какво значи да те притиснат в ъгъла? — попита Кими.

Той не отговори. Мразеше да признава гласно пораженията си. Нима беше единствен?

Олбек беше убил Тине. Беше разклатил и бездруго крехкото ѝ душевно равновесие и я бе превърнал в потенциална опасност за Кими. Кими влезе в ролята на оръжие, но именно ръката на Олбек го насочи срещу клетата Тине. Затова следваше да си плати.

Той и възложителите на поръчките.

— Дитлеу, Улрик и Торстен стоят зад всичко това, знам — заяви тя, погълната изцяло от близостта на бутилката и лековитото ѝ съдържание.

„Недей“ — посъветва я един от гласовете, но въпреки това тя го направи. Протегна ръка към бутилката и долови движението му като потреперване на въздуха. После всичко се изгуби в кълбо от дрехи и ръце, които хищно се мъчеха да я докопат.

Той я тръшна на пода, освирепял от гняв. „Накърниш ли достойнството на мъж, ще си спечелиш враг за цял живот“, я бе научил опитът. Сега Олбек искаше да я накара да си плати за неутолените жадни погледи, които ѝ хвърля цяла вечер, за унизителните молби да го придружи до дома му, за нараненото му самолюбие, че го видя уязвим. Блъсна я в радиатора. Главата ѝ издрънча в чугунените ребра. Той докопа отнякъде дървена статуетка и цапардоса Кими по хълбока. Сграбчи раменете ѝ и я обърна по корем. Притисна тялото ѝ към пода,

изви ръката, в която тя стискаше пистолета, и я прикова към гърба ѝ. Но Кими не пусна оръжието.

Той вкопчи нокти в ръката ѝ. Кими обаче, обръгнала на силна болка, дори не издаде звук.

— Няма да ти позволя да ме разиграваш, разбра ли? — изрева той и заблъска бърбреците ѝ с юмруци.

Успя да изкопчи пистолета, запрати го в ъгъла и смъкна чорапогачника и бикините ѝ.

— Че ти не кървиш, курво! — изненада се той.

Обърна я по гръб и започна да я удря по лицето.

Докато я налагаше и я притискаше с колене, двамата се гледаха право в очите. Под крачолите на протрития му панталон се очертаваха жилести крака, по ръцете му пулсираха изпъкнали от усилието вени.

Той продължи да я удря, докато я омаломощи и тя престана да се брани.

— Предаваш ли се, курво? — изрева той и вдигна заплашително юмрук, готов веднага да поднови мъченията. — Или искаш да заприличаш на приятелката си?

Да се предава? Човек се предава окончателно само след като спре да диша.

Кими го знаеше по-добре от всеки друг.

Тогава се сети, че Кристиан я познаваше най-добре. Умееше да долавя кога я връхлита възбудата: усещането, че се въздига, докато слабините ти разпращат екстаза до всяка клетка на тялото ти.

Докато гледаха „Портокал с часовников механизъм“, той ѝ показва до какво може да доведе страстта.

Кристиан Волф имаше опит е момичета. Знаеше с какъв код се прониква в най-съкровениите им мисли и накъде да завърти ключа за девствения колан. Докато седеше сред момчетата, Кими усещаше как те похотливо поглъщат разголеното ѝ тяло под менящата се светлина от екрана, където се редуваха кой от кой по-ужасяващи кадри. Кристиан показва и на нея, и на останалите как да изпитат двойно удоволствие; как насилието и сексуалният нагон вървят ръка за ръка.

Без помощта на Кристиан тя нямаше така успешно да изкушава с тялото си — и то само заради удоволствието от лова. Ала Кристиан не

предвиди, че това ще ѝ дава възможност за пръв път в живота си да упражнява контрол. В началото — може би не, но с времето...

Прибра се от Швейцария, овладяла до съвършенство изкуството да съблазнява.

Лягаше си с всеки срещнат, малтретираше ги и късаше с тях. Така отлитаха нощите ѝ.

През деня всичко протичаше еднообразно. Смразяващата хладина на мащехата ѝ. Животните в зоомагазина. Общуването с клиентите. Уикендите с компанията. Инцидентните нападения.

Неочаквано се сближиха с Бярне и той предизвика у нея съвсем различни чувства. Повтаряше ѝ колко по-стойностна е, отколкото си мисли. Ценеше я като човек, способен да обогати и него, и останалите. Не я винеше за делата ѝ, а упрекваше баща ѝ. Предупреждаваше я да стои далеч от Кристиан и да погребе завинаги миналото.

В това време, окуражен от сломената ѝ съпротива, Олбек започна да си разкопчава панталона. Тя му се усмихна. Вероятно той си въобразяваше, че точно това е целяла; да го съблазни с по-напориста, дори агресивна любовна игра.

Кими обаче се усмихваше, защото вече бе успяла да го надхитри. Усмихваше се, докато той изваждаше члена си. Усмихна се и когато го усети върху бедрото си — недостатъчно твърд.

— Почакай малко и ще го направим — прошепна тя, докато го гледаше право в очите. — Пистолетът беше просто играчка. Искях само да те сплаша. Но ти и бездруго разбра, нали? — тя поразтвори устните си, за да изглеждат по-сочни. — Ще си изкараме страхотно — и се притисна към него.

— И аз така мисля — отвърна той, забил мътен поглед в улея между гърдите ѝ.

— Силен си. Хубавец.

Тя повдигна кокетно рамене и усети как той отслабва натиска върху ръцете ѝ. Тя отскубна едната си китка и придърпа ръката му между краката си. Тогава и той освободи и другата ѝ ръка, та Кими да хване члена му.

— Нито дума на Прам, нали? — прошепна тя и започна да плъзга ръката си нагоре-надолу.

Дъхът му се ускори.
Олбек за нищо на света не би докладвал за това на шефовете си.
С тях шега не бива.

Кристиан издържа едва половин година с мисълта, че Кими и Бярне делят един покрив. После чашата преля.

Един ден убеди компанията да извършат ново нападение. То обаче не се разви според предварителните очаквания, Кристиан излезе вън от кожата си и в опита да си възвърне самообладанието, настрои останалите срещу нея.

Дитлеу, Кристиан, Торстен, Улрик и Бярне. Един за всички, всички за един.

Кими си спомни случката с кристална яснота, докато търпението на Олбек, който пъхтеше от възбуда, се изчерпи и той се опит да я обладае със сила.

Кими изпитваше и погнуса, и удоволствие. Защото нищо не вдъхва по-голяма сила от омразата. Нищо не избистря съзнанието по-успешно от жаждата за мъст.

Тя се отдръпна заднешком към стената, приплъзвайки и дървената статуетка, с която той я удари, и пак хвана полутвърдия му член. Това се оказа достатъчно да го спре. Кими продължи да го масажира, докато не го докара до сълзи от удоволствие.

И когато той най-сетне свърши върху бедрата ѝ, дъхът му секна. За една вечер му се струпаха доста изненади. А Фин Олбек беше мъж с доста палаво минало, но от известно време бе забравил колко голяма е разликата между самозадоволяването и интимната близост с жена.

В този миг сетивата му изключиха за всичко друго. Кожата му плуваше в пот, ала очите му останаха сухи. Олбек се вторачи неவிждащо в точка от тавана, напразно надявайки се да получи от нея отговор как е възможно жената, която допреди малко го задоволяваше, да се отскубне за секунда и да насочи пистолет към все още пулсиращите му слабини.

— Запомни добре това чувство, защото ти е за последно, гадино — процеди тя и се изправи, докато спермата се стичаше по крака ѝ.

Чувстваше се накупяла от презрение и омерзение, каквото изпитваше, когато най-близките ѝ хора я бяха предавали: когато баща ѝ

я биеше, задето не се държи както трябва; когато мащехата ѝ я смърряше злобно, поискаше ли Кими да ѝ довери кое момче харесва; когато пияната ѝ майка я сграбчваше с хищните си пръсти и удряше където свари, но използваше понятия от рода на коректност, съдържаност, деликатност. Думи, чиято важност малката Кими се бе научила да разбира много преди да научи какво означават.

А после и онова, което ѝ сториха Кристиан и Торстен — хората, на които бе гласувала най-голямо доверие.

Кими бе познала омерзението отблизо и се бе пристрастила към него. То ѝ вдъхваше сили да продължи и да действа.

— Ставай — изкомандва тя и отвори балконската врата.

Спускаше се тиха влажна нощ. От отсрещните къщи долитаха викове на чужд език и отекваха из бетонния район.

— Ставай! — Кими размаха пистолета.

По отеклото му лице се разля усмивка.

— Това някаква игра ли е? — попита той, пристъпи бавно към нея и си вдигна ципа на панталона.

Кими се обърна към статуетката и натисна спусъка. Куршумът проби дървото изненадващо тихо.

Изненадан остана и Олбек.

Понечи да се отдръпне, ала Кими му направи знак да излезе на балкона.

— Какво искаш? — попита той със сериозен глас и стисна здраво перилата.

Кими надникна над ръба. Под краката им зееше бездна, готова да погълне каквото ѝ падне в алчната си паст. Олбек се разтрепери.

— Разкажи ми всичко — настоя тя и се отдръпна под сянката на стената.

Тон изпълни желанието ѝ. Говореше бавно, но спазваше хронологията на събитията и излагаше задълбочените наблюдения на професионален детектив. Защо да крие каквото и да било? В момента не го вълнуваше дали ще изгуби работата си, защото животът му висеше на косъм.

Докато речта на Олбек се лееше, Кими виждаше старите си приятели пред мисления си взор. Дитлеу, Торстен и Улрик. Хората казват, че силните простират властта си над немоощта на останалите. И

над собствената си немощ. Историята познава немалко подходящи примери.

Олбек изчерпи всичко, което имаше да каже по въпроса.

— Имаш два варианта — заяви му хладно тя. — Или скачаш, или ти тегля куршума. Намираме се на шестия етаж. Отварят ти се добри шансове за оцеляване, ако скочиш. Може да се приземиш върху храстите. Нали уж затова ги садят толкова нагъсто?

Олбек поклати глава. Чувстваше се повече от шокиран. Бе преживял какво ли не, но случващото се в момента му се струваше нереално.

Събра сили да разтегли устни в бледо подобие на усмивка.

— Долу няма храсти. Само бетон и трева.

— Да не очакваш да те пощадя? Ти да не би да се смили над Тине?

Той не отговори. Стоеше като закован с набръчкано чело и напрягаше цялото си същество да си внуши, че тя не говори сериозно. Та тя току-що се люби с него. Или по-точно нрави нещо, което би могло да мине за секс.

— Скачай или ще те гръмна в онази работа. Бъди сигурен, че при втория вариант няма да оцелееш.

Той пристъпи напред и с ужас видя как пистолетът се насочи към слабините му, а пръстът ѝ легна плътно върху спусъка.

Ако не беше пил алкохол, който в момента пулсираше тежко във вените му, вероятно всичко щеше да приключи с един изстрел.

Той увисна над пропастта, стискайки перилата, и вероятно щеше да успее да се метне на долния етаж, ако тя не беше строшила пръстите му с дръжката на пистолета.

Тялото му се приземи с глух удар. Не се чу никакъв вик.

Кими се обърна към вътрешността на апартамента и се загледа в „ранената“ статуетка, която ѝ се усмихваше от пода. Кими ѝ отвърна с усмивка, наведе се, вдигна празната гилза и я прибра в чантата си.

Затръшна вратата зад гърба си и изпита удовлетворение. В продължение на час ми старателно чаши, бутилки и други вещи, по които евентуално бе оставила отпечатъци. Накрая постави върху радиатора дървената статуетка, увита в кухненска кърпа. Същински готвач, готов да посрещне следващите гости на заведението.

30.

От дневната се разнасяше прашене и гръмко трополене, все едно целокупната популация на слоновете се разхождаше по изстрадалите мебели в жилището на Карл, купени от „ИКЕА“.

Ясно, Йеспер отново вдигаше купон.

Карл потърка слепоочието си и си набеляза наум какво да съдържа вразумителната му тирада.

Отвори вратата. Посрещна го трепкащата светлина на телевизора. Мортен и Йеспер седяха в двата края на дивана.

— Какво, по дяволите, става тук? — избухна Карл, раздразнен от оглушителната врява.

— Съраунд саунд — обясни не без гордост Мортен, след като намали звука с дистанционно.

Йеспер посочи тонколониите, притулени зад креслата и библиотеката. „Яко, а?“ — казваше погледът му.

Дотук с хармонията в семейство Мьорк.

Подадоха му един туборг и се опитаха да разсеят мрачната му физиономия с новината, че музикалната уредба била подарък от родителите на Мортенов приятел — вече не я искали. Интелигентни хора.

Карл веднага реши как да го върне тъпкано на двамата купонджии.

— Имам новина за теб, Мортен! Харди ме попита дали си съгласен да го наглеждаш вкъщи. Срещу заплащане, разбира се. Леглото му ще стои тук, където в момента бумтят огромните ви тонколони. Може да ги преместим зад леглото, та да служат и като поставка за пликчето с урина.

Карл отпи от туборга, нетърпелив да проследи ефекта от думите си, когато смисълът им стигне до мозъците на двамата сънливци.

— Срещу заплащане? — повтори Мортен.

— Харди ще живее тук? — намеси се начумерено Йеспер. — Все тая. Ако в най-скоро време не ме настанят в общежитието на „Гамел

Амтсвай“, ще се пренесе у майка ми.

За да го повярва, Карл трябваше да го види с очите си.

— И колко ще ми плаща? — продължи Мортен.

Главоболието на Карл се завърна с нова сила.

Два часа и половина по-късно се събуди с поглед, прикован към радиочасовника: НЕДЕЛЯ 01:39:09, пишеше с дигитални знаци. В главата му цареше хаотична смесица от сребърни обици с аметисти и имена като Кайл Басет, Коре Бруно и Клаус Йепесен.

От стаята на Йеспер дънеше гангстерски рап и Карл имаше чувството, че е вдишал свръхдоза мутирал грипен вирус: суха лигавица, болки в очите, сковани стави, омаломощение.

Полежа известно време, борейки се с нежеланието да стане, и накрая се надигна с надеждата един горещ душ да прогони демоните.

Включи радиото. Съобщиха, че още една жена е открита пребита и полумъртва в контейнер за отпадъци на улица „Стуре Съонерволстрее“. Обстоятелствата повтаряли престъплението на „Стуре Каникестрее“.

Странно съвпадение. Имената и на двете улици започваха със „стуре“ и завършваха със „стрее“. Карл се замисли дали има и други улици с подобни имена в района на Отдел „А“.

Телефонът му звънна. Търсеше го Ларс Бьорн.

— Предлагам да дойдеш при мен в Рьовре.

Карл тъкмо се канеше да подчертае, че Рьовре не влиза в неговия ресор, и за по-убедително да добави няколко факта колко заразни са грипните заболявания, но Ларс Бьорн му затвори устата с новината, че частният детектив Фин Олбек е намерен мъртъв на тревата под балкона си.

— Главата е непокътната, но тялото се е скъсило с половин метър. Сигурно се е приземил на крака и гръбнакът се е набил в черепа — описва образно ситуацията Бьорн.

Това донякъде облекчи главоболието на Карл или поне го накара да забрави за неразположението си.

Карл откри Ларс Бьорн до задната стена на високата сграда. Графитът зад него, подканящ „Kill your mother and rape your fucking

dog“ — „Пречукай майка си и опъни шибаното си куче!“ — определено не прибавяше бодряшка нотка към унилата му фигура.

Цялото му същество излъчваше нежелание да се занимава със случая. Бе дошъл само за да успокои гузната си съвест.

— Какво правиш тук, Ларс? — попита Карл, плъзвайки поглед към светещите прозорци по „Авейоре Хауневай“ зад дървета с наполовина окапали листа.

Там се намираше гимназията в Рьовре, откъдето Карл си тръгна едва преди броени часове. Явно срещата на бившите ученици се бе проточила.

Странно усещане. Само шест часа по-рано разговаря с Клаус Йепесен, а сега Олбек лежеше мъртъв кажи-речи на отсрещния тротоар. Какво ставаше тук, за бога?

Бьорн го изгледа мрачно.

— Навярно не си забравил, че един от колегите ни в Управлението неотдавна обвини покойния в саботаж, който едва не му коствал живота. Затова двамата с Маркус решихме да го държим под наблюдение. Но това вероятно вече ти е известно, Карл.

Що за тон! И то в такава мрачна студена септемврийска нощ.

— Ако го бяхте следили по-изкъсо, щяхте да знаете малко повече, нали? — изръмжа Карл, докато се опитваше да разбере къде е главата и къде са краката на безформената буца, забита в тревата на десетина метра по-нататък.

— Намерили са го онези непрокопсаници — Бьорн посочи плета и конгломерат от момчета с чуждестранен произход в райрани анцузи и бледи датчанки в плътно прилепнали дънки. Очевидно „находката“ бе стъписала повечето от тях. — Искали да се вмъкнат на игралната площадка в забавачницата или детската градина — знам ли какво точно е. Е, не стигнали дотам.

— Кога се е случило? — обърна се Карл към съдебния лекар, който вече си събираше нещата.

— Тази вечер е доста хладно, но пък той е лежал на завет. Приблизително преди два часа или два часа и половина — отвърна лекарят.

Изморените му очи копнееха за завивка и топлото дупе на съпругата му.

Карл се обърна към Бьорн.

— В седем ходих в гимназията да разговарям с бивш приятел на Кими. Впиши тази информация в доклада и отбележи, че лично съм я споделил.

Бьорн извади ръце от джобовете си и си вдигна яката.

— Така значи! — погледна Карл право в очите. — Качвал ли си се в апартамента на Олбек?

— Никога. Честна дума.

— Сигурен ли си?

„Абсолютно“ — помисли си Карл и усети как главоболието му победоносно се завръща.

— Абсолютно — отговори на глас, понеже не му хрумна нищо по-подходящо. — Доста ми е далече. Качихте ли се в апартамента?

— Колегите от участъка в Глоструп и Самир са горе.

— Самир?

— Самир Гази ще постъпи на мястото на Бак. Досега е работил в участъка в Рьовре.

Самир Гази? Значи, предстоеше Асад да се сдобие със сродна душа и най-вероятно тя щеше да оцени по достойнство захарния сироп, който той наричаше „чай“.

— Да сте намирали предсмъртно писмо? — поинтересува се Карл, след като ръката му се изгуби в грамадна лапа, по която всички полицаи от Зеландия дори със затворени очи биха разпознали полицейски комисар Антонсен.

Две-три секунди в неговото „менгеме“ бяха в състояние да те променят завинаги. Карл все се канеше да му подхвърли да си пести повече силата.

— Предсмъртно писмо? Нищо подобно. Да не се казвам Антонсен, ако някой не му е помогнал.

— Какво имаш предвид?

— Вътре не открихме почти никакви отпечатъци. Нито по вратата към терасата, нито по чашите в кухненските шкафове, нито по ръба на масичката. Затова пък се натъкнахме на отчетливи отпечатъци върху перилата. Най-вероятно принадлежат на Олбек. Защо му е да се държи за перилата, ако така и така е решил да скача?

— Разкажал се е за решението си. Историята познава немалко подобни случаи.

От гърлото на Антонсен се изтръгна сподавен смях. Той винаги реагираше така на полицаи извън неговия окръг. По този начин придаваше по-приемлива нотка на снизхождението си.

— По перилата има следи от кръв. На бас, че ако огледаме ръцете му, ще открием натъртвания. Тази работа смърди отдалече.

Нареди на няколко технически лица да огледат банята и дръпна настрана симпатичен мургав мъж.

— Той е сред най-добрите ми кадри, а сега ми го отмъквате под носа. Погледнете ме в очите и си признайте, че е ваше дело!

— Самир — представи се мъжът и протегна ръка първо към Бьорн.

Значи и те двамата се виждаха за пръв път.

— Само ви предупреждавам, че ако не се държите със Самир както заслужава, ще си имате работа с мен — Антонсен го потупа по рамото.

Карл също протегна десница към Самир, чието ръкостискане по нищо не отстъпваше на хватката на шефа му.

— Той е — потвърди Антонсен в отговор на погледа на Самир. — Детективът, който разплете случая „Мереде Люнгор“. Според слуховете вразумил Олбек с няколко шамара — разсмя се Антонсен.

Явно Фин Олбек не се бе ползвал с особено добро име и в този участък.

— Стружките по килима — един от криминалистите посочи микроскопичните пращинки пред балконската врата — май са се посипали тук съвсем скоро, защото още не са потънали в праха.

Мъжът в бяла престилка коленичи да ги огледа по-отблизо. Криминалистите безспорно се славеха като големи особняци, но не можеше да им се отрече, че работеха изключително старателно.

— Възможно ли е да са от бухалка? — попита Самир.

Карл огледа апартамента, ала не откри нищо особено, с изключение на дървена статуетка до балконската врата, омотана с кухненска кърпа. Фигурката представляваше дърворезба на Лаурел от комичното дуо Лаурел и Харди. Харди, от своя страна, се беше сврял пасивно в ъгъла. В това имаше нещо нелогично.

Карл се наведе, свали кърпата и с нейна помощ побутна фигурката напред. Бинго!

— Да дойде някой от криминалистите! — извика Карл. — Гърбът на този господин май е пострадал.

Наобиколиха фигурката. Опитаха се да определят калибъра на оръжието по размерите и дълбочината на дупката.

— Сравнително малък — прецени Антонсен, а техническото лице кимна. — Куршумът е заседнал в дървото.

Карл сподели мнението им. Вероятно 22 мм. И все пак достатъчно смъртоносен, ако целта на стрелеца е била да убива.

— Съседите не са ли чули нещо? Викове? Изстрели? — попита Карл и подуши дървото.

Останалите поклатиха отрицателно глава.

Странно и едновременно напълно обяснимо. Сградата се намираше в окаяно състояние и повечето обитатели се бяха изнесли. В съседните апартаменти живееха не повече от двама-трима души, а долният и горният етаж вероятно бяха необитавани. Дните на сградата бяха преброени и никой не би се учудил, ако тя рухне по време на някоя буря.

— Мирише на прясно — установи Карл и се отдръпна. — Стреляно е от няколко метра, и то съвсем скоро. Вие как мислите?

— По същия начин.

Карл излезе на балкона и надникна над перилата. След такова падане едва ли някой би оцелял.

Загледа се в морето от светлини в ниските сгради отсреща. По всички прозорци бяха накацали човешки лица. Дори в такава тъмна нощ любопитството цъфтеше.

Мобилният на Карл звънна.

Той вдигна, без да се представя. Всъщност не се и наложи.

— Направо няма да повярваш, Карл! Нощната смяна в Свенборг откри общата. Дежурният се досетил къде да я търсят. Изумително, нали?

Карл си погледна часовника. Повече го изумяваше, че Росе изобщо не се бе запитала дали да му звънне през тази част от денонощието.

— Да не те събудих? — досети се тя, но не изчака отговор. — Тръгвам към Управлението. Ще ми изпратят снимка по имейла.

— Не може ли да почака до понеделник или поне до сутринта?
Главата му отново започна да пулсира от болка.

— Предположения кой го е бутнал? — попита Антонсен, след като Карл прибра телефона си.

Карл поклати глава. Предполагам извършител? Вероятно някой, чийто живот Олбек е съсипал, ровейки се в личните му дела. Човек, който се притеснява от разкритията на частния детектив. Или някой от Дитлеу Прам и компания. На Карл му хрумваха хиляди възможности, но му липсваха основания да оповести която и да било от тях.

— Проверихте ли кабинета му? Папки с имена на клиенти, срещи, съобщения на гласовата поща, имейли?

— Изпратихме хора. Вътре нямало нищо.

Карл се намръщи и се огледа. Приблужи се до бюрото, взе една визитка на Олбек и набра номера на детективската му агенция.

След три секунди из антрето се разнесе звън.

— Е, вече знаем къде се е помещавал кабинетът му — кимна Карл. — Тук.

Вътре нищо не напомняше на работно място. Нямаше нито класьори, нито канцеларски папки с разписки, нито каквато и да било документация. Само книги от Книжния клуб, разни джунджурии и купчина аудиодискове на Хелмут Лоти и изпълнители на поп музика.

— Искам да претърсите всеки сантиметър — нареди Антонсен.

А това щеше да отнеме доста време.

Едва успя да полежи три минути в леглото си. Симптомите на грипа не само го бяха връхлетели отново с пълна сила, но за капак и Росе му се обади. Гласът ѝ се разнесе с цялото си пълнозвучие:

— Обицата наистина е СЪЩАТА, Карл! Напълно съвпада с другата, дето е намерена до Линелсе Нор. Сега вече можем да свържем обицата, открита сред вещите на Кими, с изчезналата възрастна двойка в Лангелен. Не е ли страхотно?

Не че не се радваше на новината, но някак се затрудняваше да премине на еуфоричната ѝ честота.

— И това не е всичко, Карл. Получих отговор на няколко запитвания, които изпратих по имейла в събота следобед. Уредих ти среща с Кайл Басет. Яко, а?

Карл вдигна рамене до ушите си и си почеса главата. Кайл Басет? Момчето, малтретирано от компанията? Наистина... впечатляващо.

— Утре следобед ще те очаква в офиса си. Извадихме късмет, защото обикновено в неделя не е на работа, но сега направи изключение. Ще се видите в 14 часа, за да успееш да се прибереш със самолета в 16,20.

Карл тутакси се изправи в леглото, сякаш някой отпусна опната пружина.

— САМОЛЕТ! Какви ги говориш, Росе?

— Не знаеш ли, че офиса му се намира в Мадрид?

Карл се ококори.

— В МАДРИД! За нищо на света няма да ходя там! Ако искаш, ти се качвай на тъпия самолет.

— Вече ти купих билет, Карл. Утре в 10,20 излиташ със Скандинавските авиолинии. Трябва да си на летището час и половина преди полета. Вече дори съм те регистрирала.

— Не, не и не! Никъде няма да летя!

Той се мъчеше да преглътне гъстата слюнка, полепнала по гърлото му.

— Чуваш ли!

— Леле! Да нямаш аерофобия?

Росе избухна в смях, който обезсмисляше всеки негов отговор. Защото Карл действително се страхуваше от летене. Всъщност се бе качвал на самолет един-единствен път, до Олборг, и преди полета — и на отиване, и на връщане — така се беше натряскал, че Вига, принудена да го влачи след себе си, едва не рухна от умора. А две седмици по-късно се вкопчи в нея, докато сънуваше как самолетът им катастрофира. Сега от кого да дири утеха?

— Нямам международен паспорт, така че анулирай билета, Росе.

Тя пак се разсмя. Комбинацията от главоболие, тревожен страх и чуруликацият ѝ смях в ушите сериозно разклати нервите му.

— Уредих проблема с паспорта с полицаите на летището. Утре ще си го вземеш оттам. Успокой се, Карл. Ще ти услужа с няколко таблетки фризиум. Гледай да си на линия час и половина преди полета. Метрото спира точно на летището. Не ти трябва никакъв багаж. Само да не си забравиш кредитната карта.

И Росе затвори, а Карл остана сам в мрака, неспособен да си даде сметка кога всичко успя да се обърка.

31.

— Ето ти две таблетки фризиум — Росе ги натика в устата му и му пхна още две в джоба за обратния полет.

Сега Карл се оглеждаше объркан на терминала с надеждата иззад някое гише летищен служител да го сметне за потенциално опасен или неподходящо облечен и така да го избави от противния ескалатор, който се канеше да го отведе към ада.

Росе му бе подготвила подробна разпечатка с маршрута, указания как да стигне до фирмата на Кайл Басет и миниразговорник. Изрично го предупреди в никакъв случай да не изпива другите две таблетки, преди да се е качил на самолета за Дания. Всъщност го затрупа с още куп съвети, половината от които Карл вече не си спомняше. И как иначе, щом цяла нощ не мигна, а в стомаха си усещаше застрашително набъбваща експлозия?

— Хапчетата може да те позамаят малко — предупреди го накрая тя. — Но със сигурност ще ти подействат. Няма да те е страх от абсолютно нищо. Ще ти е все едно, ако ще самолетът да полети право към земята.

Карл забеляза, че Росе съжали за последната си реплика.

Въоръжен с временния паспорт и бордната карта, Карл се отправи към ескалатора.

Още докато самолетът рулираше по пистата, Карл вече плуваше в пот. По ризата му избиха тъмни петна, а краката му започнаха да се хлъзгат по стелките. Въпреки отпускащото действие на таблетките предстоящият полет му докара такова сърцебиене, че дори излитането да минеше нормално, Карл рискуваше да умре от инфаркт.

— Добре ли сте? — попита загрижено съседката му по кресло и му подаде ръка.

Докато машината се издигаше на 10 000 метра височина, Карл напълно спря да диша. Бе съсредоточил цялото си внимание върху

друсането и обезпокоителното прашене и скърцане на корпуса.

Пусна струйника на климатичната инсталация, после пак го спря. Облегна се в креслото, провери дали под седалката му действително има спасителна жилетка и при всяко приближаване на стюардесата поклащаше отрицателно глава.

После заспа.

— Вижте, това е Париж — долетя по едно време гласът на съседката му по място.

Карл отвори очи и се върна към въздушния кошмар, към умората, към болките в мускулите. Някаква ръка сочеше сенки, които според притежателната ѝ бяха Айфеловата кула и площад „Етоал“.

Карл кимна с абсолютно безразличие. Пет пари не даваше къде е Париж. Искаше единствено най-сетне да слезе от тази машина.

Жената прочете безпокойството по лицето му и отново хвана ръката му. Не я пусна, докато не се приземиха на летище „Барахас“. Тогава Карл се сепна от съня си.

— Бяхте почти в безсъзнание — жената му посочи табелата с надпис „метро“.

Карл потупа талисмана в джоба на ризата си, после опипа портфейла във вътрешния си джоб и се запита дали може да използва карта „Виза“ в толкова отдалечен район.

— Не е никак трудно — увери го тя. — Купувате си билет за метрото, спускате се по ескалатора, качвате се на мотрисата и слизате на станция „Нуевос Министериос“, прекачвате се на линия шест, слизате на „Куатро Каминос“, вземате линия две до Операта, а от Операта — линия пет за една спирка. И ето ви на площад „Каляо“. Оттам до мястото на вашата среща има не повече от стотина метра.

Карл се огледа за пейка, където да отмори главата и краката си, налети с олово.

— Ще ви съпровожда дотам. Видях как се измъчихте в самолета — обади се дружелюбен глас на чист датски.

Карл се обърна. Беше го заговорил мъж от азиатски произход.

— Казвам се Винсент — представи се той и тръгна напред, дърпайки куфара си.

Не, Карл определено не си бе представял, че неделята му ще протече така, когато преди десет часа се тръшна в леглото си.

Пътуването с метрото мина гладко, а Карл почти задряма вътре. Измъкна се от лабиринтите на станция „Каляо“ и пред погледа му изникнаха внушителните сгради по търговската улица Гран Вия. Карл би ги описал като функционални исполини в стила на неоимпресионизма. За пръв път виждаше подобно нещо. Шум, миризми, горещина и навалица от забързани мургави минувачи. Карл изпита духовна близост само към един-единствен сред тази пъстра тълпа: просяк с изпопадали зъби, седнал наред улицата пред дузина цветни пластмасови капаци. Всеки от тези капаци даваше възможност за волно пожертвование. По тях се валяха всякакви монети и банкноти. В очите на просяка проблясваше самоирония. „Изберете сами за какво да ми пуснете подаяния — за бира, вино, ракия или цигари. Вие решавате“ — казваше погледът му.

Хората наоколо се усмихваха. Един извади фотоапарат и поиска позволение да го снима. Устните на просяка се разтеглиха в широка щърба усмивка и той извади някаква табелка.

„Снимка — 280 евро“ — гласеше тарифата.

Шегата постигна желанния ефект. Повдигна унилото настроение на Карл, отпусна скованото му от напрежение лице и той избухна в неудържим смях. Самоирония от висша класа. Просякът му бутна в ръката визитка с уеб страницата си: www.lazybeggars.com. С това окончателно спечели симпатиите на Карл. Той бръкна във вътрешния си джоб, макар да ненавиждаше хора, просещи по улицата.

В този миг Карл се завърна в действителността и цял пламна от желание да разкара веднъж завинаги новата си секретарка от Специалния отдел „Q“.

Заради идиотското ѝ хрумване в момента се намираше в страна, за която не знаеше нищичко. Надруса се с успокоителни, които му пречеха да мисли, а имунната му система се мъчеше да пребори пипнатия вирус. А сега го изтарашиха и крадци. Винаги бе посрещал с насмешка историите за наивни туристи, жертви на джебчии, а ето че ловките апаши измамиха и него — врял и кипял полицай, който на всяка крачка съзира опасности и съмнителни типове. Как може да е такъв заплес? На всичкото отгоре това му се случваше в почивен ден.

Липсваше не само портфейлът му: крадците бяха опосkali джобовете му до шушка. Карл плати висока цена за двацет минути в претъпканото до пръсване метро: сбогува се с кредитната си карта, с

временния си паспорт, с шофьорската си книжка, с блестящите монети по петдесет йоре, с билетите за метрото, със списъка с телефонни номера, със здравната си карта, със самолетния билет.

От това по-зле — здраве му кажи!

На Гран Вия 31 портиерът отказа да го пусне в сградата без документ за самоличност. Испанецът изстрелваше непонятни думи със скоростта на картечница. Карл се поизнерви и започна да му отговаря с най-особените за изговор датски думи, та дано му затвори устата. Успя. Пуснаха го в малка стая и му донесоха чаша кафе. Облегна глава на прашния прозорец и задряма.

— Кайл Басет — чу се глас сякаш от километри.

Карл отвори предпазливо очи. Главата го цепеше, костите го боляха — сякаш беше попаднал в чистилицето.

Поднесоха му втора чаша кафе пред панорамните прозорци в кабинета на Басет. Карл се поободри. Пред него стоеше мъж на около трийсет и пет години, излъчващ непоколебимото самочувствие на човек с много пари и власт.

— Вашата сътрудничка ме запозна с причините за посещението ви — подхвана Басет. — Разследвате серия от убийства, в които най-вероятно са замесени хората, извършили нападението над мен в пансиона. Правилно ли съм разбрал?

Датското му произношение се бе сдобило с акцент. Оглеждайки се, Карл се изуми колко голям е кабинетът му. А долу, по Гран Вия, от магазините — „Лефтис“, „Сфера“ — се изсипваха цели тълпи. При тези обстоятелства фактът, че Басет изобщо разбира датски, граничеше с истинско чудо.

— Засега не можем да твърдим категорично дали става въпрос за убийства — поясни Карл и изгълта кафето на един дъх. Оказа се много горчиво — доста неподходящ избор за и бездруго разстроения му стомах. — Признавате най-откровено, че са ви нападнали. Тогава защо не сте свидетелствали по време на процеса срещу тях?

— Свидетелствах доста по-рано — засмя се той. — И то точно пред когото трябва.

— А именно?

— Пред баща ми. С таткото на Кими са приятели от пансиона.

— И какво спечелихте от това?

Басет сви рамене и отвори табакера от орнаментирано сребро. Я гледай ти — значи такива още съществуват, изненада се Карл. Басет му поднесе табакерата.

— С колко време разполагате?

— Самолетът ми излита в 16,20.

Басет си погледна часовника.

— Значи трябва да побързаме. С такси ли ще се придвижите до летището?

Карл вдиша дима дълбоко в дробовите си. Никотинът поуспокои нервите му.

— Възникна един проблем — призна той и леко сконфузено разказа как са го предложбили в метрото.

Кайл Басет натисна копчето на интеркома. Докато възлагаше задачите на секретарката си, гласът му придоби силно презрителна нотка.

— Няма да бъда многословен — обеща той и плъзна поглед над бялата сграда отсреща. В очите му се появи нещо сурово, зад което вероятно се спотайваше болка от смътен спомен. — Моят баща и бащата на Кими се споразумяха тя да си получи заслуженото, когато му дойде времето. Нейният баща забавяше, но не забравяше. На мен това ми стигаше. Познавах Вили К. Лесен много добре. Тоест, познавам го и до ден-днешен. Апартаментите ни в Монако се намират на две минути път. Един от най-безкомпромисните хора, с които съм общувал. С него не можеш да си правиш шеги. Уви, в момента е безнадеждно болен и не му остава много — усмивката на Басет никак не подхождаше на случая.

Карл стисна устни. Значи бащата на Кими действително страдаше от тежко заболяване — точно както, по някаква случайност, Карл бе решил да „съобщи“ на Тине. Чудно нещо. Животът неведнъж му бе показвал как действителност и въображение се преплитат в неделимо цяло.

— Защо споменавате само Кими? Нима другите не са участвали в нападението над вас? За невинни ли смятате Улрик Дюбьол-Йенсен, Бярне Тьоерсен, Кристиан Волф, Дитлеу Прам и Торстен Флорин?

Басет преплете пръсти, а димящата цигара в ъгъла на устата му подскочи.

— Да не мислите, че предварително са ме набелязали за жертва?

— Нямам представа. Не разполагам с достатъчно информация за инцидента.

— Тогава нека ви просветля. Беше им все едно дали ще пребият точно мен, или някой друг, убеден съм. Не бяха планирали нито нападението, нито докъде да стигнат в изстъпленията си. — Басет докосна гърдите си и се наведе леко напред. — Бяха ми изпотрошили ребрата. Няколко дни след побоя продължавах да уринирам кръв. Оцелях по чиста случайност. Със същия успех можеха да ме пребият до смърт.

— Това не обяснява защо искате да отмъстите единствено на Кими Лесен?

— Ще ви кажа нещо, Мьорк. В деня, когато онези негодници ме нападнаха, научих много важен урок. Всъщност съм им отчасти благодарен, че ми отвориха очите — той подчертаваше всяка своя дума с отчетлив удар по бюрото. — Научиха ме да не пропускам да демонстрирам превъзходството си, падне ли ми сгоден случай. Независимо дали съм го търсил, или не. Без да се съобразявам със законите на здравия разум и със съществуващата или отсъстващата вина у околните. В този принцип се съдържат алфата и омегата на успешния бизнес. Зареди оръжията си и откривай огън при всяка удала се възможност. Стреляй. В моя случай оръжието ми се оказа бащата на Кими.

Карл си пое дълбоко дъх и присви очи. Логиката на Басет никак не съвпаднаше със собствените му възгледи.

— Не ви разбирам докрай.

Басет поклати глава. Изобщо не беше очаквал Карл да го разбере. Двамата произлизаха от различни планети.

— Уточнявам само, че ако Кими ми падне в ръцете, няма да й простя.

— И ви е все едно дали ще отмъстите на другите?

— При възможност щях да им го върна тъпкано. Но пътищата ни не са се засичали. Всеки от нас си има собствена запазена територия, така да се каже.

— Щом Кими не е била тарторът на бандата, кой тогава?

— Кристиан Волф, кой друг? Но каквито и бесове да вилнеят у останалите, Кими няма равна.

— В смисъл?

— В началото, когато Флорин, Прам и Кристиан Волф се нахвърлиха върху мен, тя стоеше настрана. По едно време ми потече кръв от ухото, те се поизплашиха и се отдръпнаха. Тогава се намеси Кими.

Ноздрите му се разшириха, сякаш и днес, толкова години след побоя, още усещаше присъствието ѝ.

— Момчетата започнаха да я насъскват. Кристиан Волф беше главният подстрекател. Двамата с Прам я надъхваха, докато тя накрая се нахвърли върху мен — Басет стисна юмруци. — Първо ме тупна леко, после започна да ме удря все по-силно и по-силно. Колкото повече ме болеше, толкова повече се разширяваха очите ѝ. Дишането ѝ се ускори, ударите ѝ се ожесточиха. След като ме ритна в диафрагмата, обувката ѝ буквално потъна в гръдния ми кош.

Той изгаси цигарата си в пепелник — реплика на бронзовата фигура на тавана. Сноп слънчеви лъчи от прозореца паднаха косо върху лицето на Басет и бръчките му лъснаха на показ. Чак сега Карл забеляза колко състарен изглежда той за трийсет и петте си години.

— Ако Волф не се беше намесил, Кими щеше да ме пребие до смърт. Сто процента съм сигурен.

— А другите?

— Другите, да — кимна самовглъбено Басет. — Горяха от нетърпение да осъществят следващия си удар. Приличаха на зрители на корида. Вярвайте ми: знам за какво говоря.

В кабинета влезе секретарката, поднесла преди малко кафето на Карл — пъргава и изискано облечена смугла дама с тъмна коса.

— Тук има известна сума пари и бордна карта, с която да се качите на самолета за Дания — тя остави пред него дискретен плик и се усмихна приветливо.

После се обърна към шефа си и му подаде лист; той го прегледа надве-натри, ала съдържанието на съобщението отприщи у него ярост, съпоставима със свирепостта на Кими, обрисувана с ярки краски от Басет само преди минути.

Той скъса отривисто листа и изля порой от ругатни върху главата на секретарката. Бръчките се вкопаха още по-надълбоко в кожата на лицето му. Стъписана от бурния му изблик, секретарката се разтрепери и прикова засрамено поглед в пода. Повече от неприятна сцена.

Басет изчака тя да излезе и да затвори вратата и се обърна усмихнато към Карл, все едно въобще не е избухвал.

— Изобщо не се безпокойте за тази глупава писарка. Имате ли всичко необходимо да се приберете в Дания?

Карл кимна мълчаливо. Знаеше, че е редно да благодари за съдействието на Басет, но цялото му същество се съпротивляваше. Кайл Басет по нищо не се отличаваше от чудовищата, оставили му белези за цял живот. Той не умееше да изпитва съпричастност. Карл с очите си видя красноречива проява на неговата жестокост. Нека върви по дяволите — и той, и всички негодници като него!

— Кими получи ли си наказанието? — попита Карл.

Басет се засмя.

— Всъщност стана случайно. Претърпяла аборт, избягала от болницата и отишла при баща си напълно съсипана, в окаяно състояние.

— Нека позная: отказал е да ѝ помогне.

Карл си представи как бащата е обърнал гръб на дъщеря си, изпаднала в беда, и си спомни за снимката в жълтото списание. Явно още в най-ранна детска възраст Кими бе изпитала какво е да си лишен от родителска обич.

— Доколкото ми описаха, получило се много конфузно. По онова време баща ѝ бил отседнал в хотел „Д’Англетер“, както предпочитал, когато се прибирал в Дания. Кими цъфнала на рецепцията в целия си блясък. Какво се очаква да направи баща ѝ?

— Изгонил ли я е?

— Като мръсно коте — засмя се Басет. — Подхвърлил ѝ няколко хилядарки на пода и после ѝ дал пътя.

— Кими притежава къща в Ордруп. Знаете ли защо не е отишла там?

— Отишла е. И там са я посрещнали по същия начин — поклати глава Басет. По лицето му не се изписа и капка жал. — Ако ви интересуват повече подробности, ще трябва да отложите прибирането си, Карл Мьорк. Не тръгнете ли веднага към летището, ще си изпуснете полета в 16,20.

Карл си пое дълбоко дъх. Само напомнянето за полета се оказа достатъчно да разтърси душата на Карл със силата на турбуленция.

Машинално посегна към джоба си, извади плюшеното мече, остави го на ръба на бюрото, изрови двете таблетки и ги преглътна с кафе.

Погледът му се плъзна по купчините книжа, калкулатора, писалката, пепелника и продължи по побелелите кокалчета на Басетовите пръсти. Чак тогава Карл погледна лицето му. Личеше си, че от години не си е припомнял пронизващата болка, в чието причиняване ние, хората, сме виртуози.

Басет гледаше хипнотизиран невинното миниатюрно пухкаво мече. Буря от емоции, старателно потискани години наред, го покоси с бързината на мълния.

И той се отпусна безсилен в стола си.

— Виждали ли сте и друг път тази играчка? — попита Карл.

Хапчетата заседнаха някъде между глътката и гласните му струни.

Басет кимна. Гневът отново го връхлетя и му помогна да си възвърне самообладанието.

— Докато учехме в пансиона, Кими не го сваляше от китката си. Не знам защо. Мечето висеше на червена панделка, завързана около врата му.

За миг Карл си помисли, че Басет ще избухне в сълзи, но каменно изражение скова лицето на събеседника му. На мястото на жертвата, разстроена от травматичните спомени, се завърна шефът, способен да смачка всяка „глупава писарка“, без да му мигне окото.

— Това мече подскачаше на китката ѝ, докато тя ме биеше. Как се сдобихте с него?

32.

Тя се събуди в хотел „Ансгар“. Стрелките на часовника показваха десет без няколко минути. Отвъд долния край на леглото телевизорът продължаваше да работи. Излъчваха поредната емисия новини за снощните събития. Въпреки големия брой полицаи, включени в разследването на експлозията до станция „Дюбъл“, причините за инцидента оставаха неизяснени и той отпадна от водещите новини. Изместиха го американските бомбардировки над бунтовниците в Багдад и намерението на шахматиста Гари Каспаров да се кандидатира за президентския пост в Русия, но най-голямо внимание журналистите отделиха на трагичната злополука в порутената сграда в Рьовре.

Говорител на полицията потвърди пред медиите, че най-вероятно става въпрос за убийство. В подкрепа на тази версия приведе редица факти: по пръстите на жертвата били открити следи от удар с тъп предмет, вероятно пистолета, с който убиецът е стрелял в дървена статуетка, намерена на местопроизшествието. От полицията отказаха по-подробни сведения по случая. Все още нямали заподозрян.

Поне така твърдяха.

Тя притисна вързопчето към гърдите си.

— Сега вече знаят, че няма да им се размине, Миле — усмихна се тя. — Според теб дали в момента са се събрали на съвещание? Дали Торстен, Улрик и Дитлеу обсъждат как да се спасят от атаките на мама? Сигурно ги е хванало шубето. — Започна да люлее вързопчето. — Така им се пада след онова, което ни сториха, нали? Нека се тресат от страх. Има защо.

На екрана се виждаше как операторът се е опитал да заснеме в близък план санитарите, които изнасят трупа, но мракът му бе попречил.

— Мисля си, Миле... не биваше да им казвам за металното сандъче. Сбърках — тя избърса внезапно избликналите си сълзи. —

По-умно беше да си замълча. Защо изобщо ми трябваше да си отварям устата?

Решението на Кими да заживее под един покрив с Бярне Тьоерсен се равняваше на светотатство. Тя имаше право да се чука с цялата компания или ако го прави с друг, да е тайно. И изведнъж най-нагло погази правилата на групата. Не само че изяви предпочитанието си към един от тях, а отгоре на всичко избра опашкаря в йерархията.

Непростима постъпка.

— Бярне? — развилия се Кристиан Волф. — И какво му хареса на това нищожество?

Кристиан искаше всичко да си остане постарому: да продължат с набезите си и Кими винаги да им е на една ръка разстояние.

Кими обаче успя да устои на заплахите и натиска на Кристиан. Показа и на него, и на останалите, че е избрала Бярне и ще им се наложи да се примирят с решението ѝ.

И компанията продължи да действа в същия дух. Приблизително всяка четвърта неделя се срещаха, смъркаха кока, гледаха филми с насилие, качваха се в джипа на Торстен или Кристиан и отпрашваха в търсене на подходяща мишена на садистичните си пориви. Понякога се договаряха с жертвите си и им предлагаха пари, за да премълчат униженията и страданието. Друг път нападаха набелязаните обекти в гръб и с един удар по главата ги поваляха в безсъзнание, преди онези да са ги видели. А се случваше, макар и по-рядко, жертвата да не се отърве жива. Както онзи път, когато се натъкнаха на старец, отишъл да лови риба сам-самичък до езерото Есрум.

Най-голямо удоволствие им доставяше именно последната разновидност на престъпленията: тогава разполагаха с всички предпоставки да стигнат до края, да разгърнат максимално потенциала си.

Край брега на езерото Есрум обаче нещата излязоха извън контрол.

Още докато пътуваха, Кими забеляза колко възбуден е Кристиан. Той винаги изпадале в особен възторг, предстоеше ли нападение, но този път лицето му излъчваше мрачна решителност. Възбудата му не се проявяваше в разтворени устни и натежали клепачи. Той

преживяваше неудовлетвореността си вътрешно и наблюдаваше мълчаливо и безучастно действията на останалите. Докато влачеха тялото на стареца към водата, дрехите на Кими се намокриха и прилепнаха към тялото ѝ.

— Изчукай я, Улрик! — извика неочаквано Кристиан.

Трупът потъваше, а Кими седеше в тръстиката приклепнала, с разкрасени бедра, докато от роклята ѝ се стичаше вода. В очите на Улрик блесна смесица от желание и страх. Преди Кими да замине за Швейцария, Улрик неведнъж бе отстъпвал на другите възможности да я обладаят, след като бе претърпявал неуспех. Комбинацията от насилие и секс не му действаше възбуждащо. Той имаше нужда да се окопоти след нападението, за да изпита сексуално желание.

— Хайде, Улрик! — окуражиха го останалите.

Само Бярне се развика да престанат. Дитлеу и Кристиан го сграбчиха и го дръпнаха настрана.

Кими видя как Улрик си разкопчава панталона. Този път изглеждаше по-готов от обикновено. Изневиделица Торстен я сграбчи изотзад и я тръшна на земята.

Ако в резултат от виковете на Бярне мъжкото достойнство на Улрик не бе увиснало, щяха да я насилват зад плътната стена от папур.

Не след дълго Кристиан започна да я посещава редовно. Не му пукаше нито за Бярне, нито за когото и да било от компанията. Стигаше му да обладава Кими, друго не го интересуваше.

Бярне се промени. Разговаряше с Кими някак отнесено, не отвръщаше на ласките ѝ с предишната страст и избягваше да стои вкъщи през почивните ѝ дни. Харчеше пари, спечелени неизвестно откъде, и говореше по телефона, когато си мислеше, че тя спи.

Кристиан я ухажваше навсякъде: в зоомагазина, по пътя към и от работа, в дома на Бярне, когато останалите го пращаха да свърши някаква дреболия, колкото да не се пречка на Кристиан.

Кими не спираше да му се подиграва заради зависимостта му, заради неадекватното му поведение. Виждаше как озлоблението му расте, как стоманеният блясък в очите му я пронизва със силата на острие.

Ала Кими не се боеше от него. Какво щеше да ѝ направи, различно от онова, което ѝ бе правил толкова пъти?

Случи се през март — точно когато кометата Хиаку-таке се виждаше на нощния небосклон над Дания. Торстен послужи на Бярне с телескоп, а Дитлеу му осигури яхта. Идеята беше Бярне да седи в яхтата с каса бира и да се любува на величието на космоса, докато Кристиан, Дитлеу, Торстен и Улрик проникват в апартамента му.

Кими въобще и не разбра как са се сдобили с ключ за жилището. Но така или иначе, четиримата се появиха изневиделица пред нея с разширени зеници и почервенели от кокаина носове. Без да обелят и дума, мъжете се нахвърлиха върху нея, притиснаха я към стената и разкъсаха дрехите ѝ.

Кими не се развика. Знаеше, че това само ще разпали настървението им. Беше ставала свидетел на не един такъв случай.

Никой от компанията, включително и Кими, не понасяше някой да хленчи.

Хвърлиха я върху ниската масичка, без изобщо да разчистят вещите оттам, Улрик възседна корема ѝ, сграбчи коленете ѝ с огромните си лапи и разтвори насила краката ѝ. Тя започна да рита гърба му, но наркотичното опиянение и тлъстините по тялото му обезвредиха атаките ѝ. Кими осъзнаваше, че е безсмислено да се съпротивлява, защото Улрик обожаваше насилието, издевателството, принудата; всичко, което би провокирало традиционното разбиране за морал. За Улрик не съществуваха нито табута, нито неизпробвани фетиши. И въпреки това не можеше да го вдигне като останалите.

Кристиан го вкара между краката ѝ и продължи да набива в нея бруталната си воля, докато очите му не се обърнаха и по устните му не се появи самодоволна усмивка. Вторият, Дитлеу, приключи бързо с обичайното си странно конвулсивно треперене. Дойде ред на Торстен. В този миг на вратата се появи Бярне. Кими го гледаше право в очите, а той, постепенно осенен от съзнанието за собствената си нищожност, усещаше как сплотената група пречупва гръбнака му и го превръща в безгласна буква. Кими му извика да се махне оттам, ала Бярне не си отиде.

А след като и Торстен го извади, ускореното дишане на мъжете прерасна във възторжени викове, когато Бярне последва всеобщия пример.

Взирайки се в непроницаемото му мораво лице, Кими за пръв път съзря ясно в какво се бе превърнал животът ѝ.

И обзета от апатично примирение, тя затвори очи и се отнесе надалече.

Преди да се потопи изцяло в закрилническата мъгла на подсъзнанието, тя чу задружния им смях в отговор на Улриковото желание да се пробва още веднъж. Той, разбира се, не успя.

Тогава Кими ги видя заедно за последен път.

— Сега ще ти покажа какво ти е приготвила мама, съкровище.

Кими разпови малкото човече и постоя над него, любувайки му се с дълбока нежност. Какво божествено творение! С тези малки пръстчета на ръцете и краката... и тези миниатюрни нокътчета.

Извади каквото беше приготвила и го размаха над мумифицираното телце.

— Виждала ли си нещо подобно, Миле? Не ти ли се струва подходящо точно за днешния ден?

Докосна ръчичката с пръст.

— Мама е топла, нали? Да, топла е — засмя се тя. — Нали знаеш, че когато е напрегната, мама се сгорещява?

Кими надникна през прозореца. Последният ден от септември. На този ден преди дванайсет години се пренесе у Бярне. Само че тогава не валеше дъжд.

Доколкото си спомняше.

След като се изредиха, я зарязаха на масичката, седнаха на пода в кръг и започнаха да смъркат кокаин. Надрусаха се до несвяст. Прегракнаха от смях. На няколко пъти Кристиан дойде да я шляпне по голите бедра — вероятно да покаже желание за помирение.

— Ела при нас де, Кими — провикна се Бярне. — Какво се правиш на докачлива? Тук сме си само наши хора.

— Край — процеди през зъби тя. — Всичко свърши.

Виждаше, че не ѝ вярват. Смятаха я за изцяло зависима от тях. Очакваха да се примири след известно време. Тя обаче беше решена да не търпи повече подобен произвол. Никога повече. В Швейцария се справи без тях. Значи щеше да се справи и тук.

Кими полежа доста, преди да успее да се надигне от масичката. Усещаше пареща болка в перинеума, беше разтегнала бедрен мускул, тилът ѝ беше натъртен, преживяното унижение я притискаше с цялата си тежест.

А когато Касандра я посрещна в Ордруп с ехидната забележка „Изобщо има ли нещо на този свят, което да си направила както трябва, Кими?“, усещането за омерзение я загриза с новодошла сила.

На следващия ден ѝ съобщиха, че Торстен Флорин е купил фирмата „Наутилус Трейдинг“. Служител от зоомагазина, с когото иначе поддържаха приятелски отношения, ѝ връчи чек и заповед за уволнение, Флорин издал нареждане за промяна на кадровия състав и ако Кими има възражения, да се обърне лично към него.

Тя отиде в банката да осребри чека. Осведомиха я, че Бярне е изтеглил всички налични средства от сметката и я е закрил.

Бяха решили да не ѝ позволяват да се измъкне от дългите им пипала.

През следващите месеци Кими живя в стаята си в Ордруп. Нощем си вземаше храна от кухнята, денем спеше, стиснала плюшеното мече в ръка, свила колене към гърдите си. Касандра често идваше до вратата ѝ и крякаше с пронизителния си глас, но Кими бе оглушала за околния свят.

Не дължеше никому нищо. Беше бременна.

— Нямах представа колко се зарадвах, когато разбрах, че те нося в утробата си — усмихна се на мъничето тя. — Още от самото начало знаех, че ще имам момиче и ще се казва Миле. Истинско чудо!

Тя разнесе мъничето из стаята и после пак зави телцето в кърпата. Миле лежеше в позата на малкия Исус.

— Чаках те с такова нетърпение. Представях си как ще си живеем в тази къща като другите хора. Ти щеше да се родиш, мама щеше да си намери работа и щеше да идва да те взема от яслата. А през останалото време нямаше да се отделям от теб.

Кими извади чанта, седна на леглото и натъпка една от хотелските възглавници на дъното на чантата. Импровизираната детска постеля ѝ изглеждаше достатъчно удобна и топла.

— И двете с теб щяхме да си живеем самички в къщата. Щяхме да изгоним Касандра.

Кристиан Волф започна да ѝ звъни няколко седмици преди сватбата си. Предстоящото обвързване и непреклонните откази на Кими го влудяваха.

Лятото се случи облачно, ала Кими се чувстваше доволна. Успя да подреди живота си. Загърби сторените ѝ ужасии. Очакваше я отговорност за нов живот.

Погреба миналото.

Внезапната поява на Дитлеу Прам и Торстен Флорин в Ордруп обаче ѝ показва ясно, че миналото винаги ще ѝ напомня за себе си. Изпитателните им погледи ѝ припомниха колко опасни могат да бъдат тези мъже.

— Имаш гости — изчурулика Касандра, облечена в полупрозрачна лятна рокля.

Наложи се дълго да я увещават да излезе от твърдината си — Му Room. Предстоящият разговор съвсем не беше предназначен за нейните уши.

— Не знам защо сте дошли, но искам да си вървите — подхвана Кими, ясно съзнавайки колко е безсмислено да ги гони.

— Прекалено надълбоко си нагазила в делата ни, Кими — възрази Торстен. — Недопустимо е да ти позволим да се оттеглиш. Кой знае какво ще ти дойде на ум!

— В смисъл? Страхувате се да не би да се самоубия и да оставя изобличаващи ви писма?

— И това — кимна Дитлеу. — Хрумват ни и други поразии, които би натворила.

— Например?

— Какво значение има? — намеси се Торстен Флорин и пристъпи напред.

Кими реши, че ако посегне да я сграбчи, ще го цапардоса с една от тежките китайски вази в ъгъла.

— Накратко, смятаме да те държим изкъсо, за да не ни изненадаш. Пък и, признай си, ти също си изгубена без нас.

— Очаква се един от двама ви да стане баща — усмихна се иронично тя. Не се стърпя, а не биваше да го казва, знаейки какъв шок ще предизвика. — Къде да ходя с вас? — Кими сложи ръка върху корема си. — Да не мислите, че това ще се отрази добре на детето? Съмнявам се.

Двамата се спогледаха. Кими се досещаше какво им минава през ума. И двамата имаха деца, няколко развода и куп скандали зад гърба си. Един скандал повече нямаше да ги извади от строя. Притесняваше ги друго: непокорството ѝ.

— Трябва веднага да махнеш детето — нареди Дитлеу с неочаквана жестокост.

„... да махнеш“. Тези две думи ѝ показаха недвусмислено, че смъртна опасност грози живота на детето ѝ.

Кими вдигна ръка — знак да не се приближават.

— Предлагам ви да си гледате вашите дела и да ме оставите на мира, ясно? И не ме търсете повече.

Не без задоволство забеляза как нападателният ѝ тон ги свари неподготвени.

— В противен случай, да знаете, че разполагам със сандъче, чието съдържание направо ще ви разгони фамилията. Ще е моята застраховка. И да ви предупредя: случи ли ми се нещо лошо, сандъчето ще бъде отворено.

Кими блъфираше. Тя действително имаше такова сандъче, но никога не бе обмисляла да го показва на когото и да било. Вътре си пазеше трофеите: по един предмет от всеки живот, който бяха попарили. Както белите вождове колекционират скалпове на индианци, тореадорите — уши на бикове, а инките — сърцата на жертвите си.

— Какво има в това сандъче? — поинтересува се Торстен, а по лисичото му лице се вкопаха бръчки.

— От всяко местопрестъпление си вземах по нещо за спомен. Съдържанието на сандъчето ще разобличи всичките ни „лудории“. Посегнете ли на мен или на детето, ще изгниете зад решетките, кълна се.

Дитлеу се хвана, но не и Торстен.

— Дай пример — настоя той.

— Обицата на жената от Лангелен, гумената гривна на Коре Бруно. Нали си спомняте как Кристиан го сграбчи и го бутна от

трамплина, а после се хилеше, че гривната останала у него? Дали пак ще му е до смях, като разбере, че същата тази гривна лежи в моето скривалище редом до две карти от „Trivial Pursuit“? Едва ли.

Торстен Флорин погледна към вратата, сякаш се боеше някой да не ги подслушва.

— Права си, Кими. Няма да му е до смях.

Кристиан се вмъкна през една нощ, когато Касандра се бе натряскала и отдавна спеше като заклана.

Надвеси се над Кими и изрече думите бавно и натъртено, та да се запечатат в съзнанието ѝ:

— Кажи ми къде е онова сандъче, Кими, или ще те убия на място.

Би я зверски, до премала, докато ръцете му се обезсилиха и кокалчетата на пръстите му се разкървавиха — блъска я в слабините, в корема, в ребрата. Тя обаче не издаде скривалището си.

Накрая той си тръгна. Беше намерил удобен отдушник за натрупаната агресия. За себе си смяташе, че е изпълнил задачата си, а сандъчето с доказателствата е пълна измислица.

След като дойде в съзнание, Кими сама повика линейка.

33.

В неделя следобед се събуди с усещане за празен стомах, но не ѝ се ядеше. Все още се намираше в хотела. Едночасовият сън ѝ бе върнал надеждите, че всичко ще се оправи. Друга храна не ѝ трябваше.

Обърна се към чантата с вързопчето, оставена на леглото до нея.

— Днес ще ти подаря нещо, скъпа Миле. Отдавна съм си го наумила. Ще те даря с най-ценната ми вещ: малкото ми мече. Мама избра да го направи точно днес. Не се ли радваш?

Кими усещаше как гласовете само дебнат момент на слабост, за да я връхлетят отново, положи длан върху вързопчето и нежността взе превес над разрушителните емоции.

— В момента съм спокойна, миличко. Напълно спокойна. Днес нищо не може да ни нарани.

Докараха я в болница „Биспекер“ със силно кръвотечение. Медицинският персонал я разпитва продължително как е пострадала толкова сериозно. Един от главните лекари дори предложи да повика полиция, но тя го разубеди с обяснението, че паднала от най-горното стъпало на високо и стръмно стълбище. От известно време страдала от пристъпи на световъртеж и точно когато се канела да се спусне по стълбите, ѝ причерняло. Никой не ѝ бил посягал, повтаряше тя. Живеела сама с мащехата си. Пострадала вследствие от нелеп инцидент.

На следващия ден акушерките ѝ върнаха надеждата, че детето ще оцелее. Но когато ѝ предадоха поздравите от бившите ѝ съученици, изправиха Кими на нокти.

На четвъртия ден Бярне дойде на свиждане в стаята ѝ. Бяха го изпратили съвсем преднамерено. От една страна, за разлика от останалите, той не беше публична личност, а от друга, умееше да разговаря право — празната риторика и лъжите не присъстваха в речта му.

— Пред Торстен и Дитлеу си заявила, че разполагаш с доказателства срещу нас, Кими. Вярно ли е?

Тя не отговори. Взираше се в натруфените фасади на старите сгради пред прозореца.

— Кристиан ти поднася извиненията си за случилото се. Пита дали искаш да те прехвърлим в частна клиника. Детето е добре, нали?

Кими го прониза с гневен поглед и той сведе очи. Нямаше никакво право да се интересува от каквото и да било, свързано с нея и бебето, и го осъзнаваше отлично.

— Предай на Кристиан, че повече няма да му позволя да припари до мен или мой близък. Чуваш ли?

— Кими, познаваш Кристиан. От него не можеш да се измъкнеш току-така. Според него приказките ти, че си поверила онова сандъче на твоя адвокат, са пълна измислица, защото ти изобщо нямаш адвокат. Кристиан обаче си е променил мнението за сандъчето. Сега мисли, че то наистина съществува. Допуска, че си изцяло способна на такова нещо. Докато ми обясняваше това, даже се разсмя.

Бярне се опита да пресъздаде грухтенето на Кристиан, но Кими не се хвана на лъжата. Кристиан никога не се смееше, почувстваше ли се застрашен.

— Пък и кой ще се застъпи за нея, като няма адвокат, пита Кристиан. Всички знаем, че освен нас нямаш никакви приятели, Кими — Бярне докосна ръката ѝ, ала тя рязко я отдръпна. — Най-добре ми кажи къде е това сандъче. В къщата ли е?

— За малоумна ли ме мислиш? — обърна се отривисто към него тя.

Бярне се сепна видимо.

— Стига Кристиан да не ме закача, няма да ви преча да продължавате постарому. Още ли не сте осъзнали, че съм бременна, Бярне? Излезе ли съдържанието на сандъчето на бял свят, и мен ще тикнат в затвора, а детето ми ще остане сираче. Ще използвам събраните вещи само в краен случай, ако изпадна в пълна безизходица.

Не биваше да споменава последната дума.

Безизходица. Защото за Кристиан точно тя предвещаваше заплахата.

След посещението на Бярне тя престана да спи нощем. Лежеше в тъмното будна и нащрек. С една ръка прикриваше корема си, а с

другата стискаше накрайника на паник-шнура.

В нощта срещу втори август той дойде в бяла престилка.

Кими беше задрямала за секунда и неочаквано усети как ръката му запушва устата ѝ, а коляното му затисва гръдния ѝ кош.

— Как да сме сигурни, че няма да се покриеш някъде, след като те изпишат, Кими? Държим те под око, но кое ни гарантира, че няма да те изпуснем? Кажи къде е сандъчето и ще те оставим на мира.

Кими мълчеше. Той я удари в слабините и понеже тя продължи да мълчи, се ожесточи. Накрая контракциите ѝ започнаха, краката ѝ се разтрепериха и леглото се затресе.

Щеше да я убие, ако столът до леглото не се беше катурнал и изпълнил мъртвешката тишина с адското си громолене; ако фаровете на линейка отвън не бяха осветили стаята и не бяха оголили жалката му свирепост; ако Кими не бе отметнала глава назад и не бе изпаднала в шок.

Щеше да я довърши, ако гледката не го бе уверила, че тя вече агонизира.

Тя не съобщи на рецепцията, че напуска хотела. Остави куфара в стаята си, взе само чантата с малкото вързопче и още няколко вещи и тръгна към Централната гара, намираща се само на няколко крачки. Наближаваше два следобед. Кими искаше да даде на Миле малкото мече — както ѝ обеща. Пък после щеше да свърши каквото си бе наумила.

През този ясен есенен ден влакът се пръскаше по шевовите, натъпкан с весели малчугани и възпитателки. Вероятно се прибираха от посещение в музей или отиваха на разходка из парка „Дюрехауен“. А вечерта щяха да се приберат при мама и татко със зачервени бузки и преизпълнени с впечатления от пъстроцветни есенни листа и стада елени близо до ловния замък „Ермитаж“.

Когато двете с Миле се съберат отново, ще бъде още по-хубаво. Горе, в безграничната прелест на небесните селения. Ще се гледат и ще се усмихват една на друга.

За вечни времена.

Тя кимна и се загледа над казармата в Сванемьолен към болница „Биспебер“.

Преди дванайсет години се вдигна от болничното си легло и взе детето си изпод кърпата на желязната маса до краката ѝ. Лекарят и акушерката я оставиха сама едва за няколко минути, защото в съседната стая една родилка получи усложнения.

Кими стана, облече се и пови детето си в кърпата. След час преживя унижението в хотел „Д’Англетер“ и тръгна към Ордруп — точно както сега.

Преди дванайсет години знаеше, че не може да остане дълго в къщата, защото Кристиан, Дитлеу и компания я преследват и откриват ли я там, няма да мирясат, докато не я видят мъртва.

Знаеше обаче и друго: нуждаеше се от незабавна помощ, защото продължаваше да кърви, а болките в слабините я плашеха със силата си.

Затова възнамеряваше да поиска от Касандра пари.

За пореден път се увери какви злини са способни да ѝ причинят хората с имена, започващи с К.

Разгневена, Касандра мушна в ръката ѝ някакви си две хиляди крони. От сърцето на Вили К. Лесен, така наречения ѝ баща, пък се бяха откъснали десет хиляди. Кими щеше да се справи и с толкова.

След като Касандра я отпрати, Кими застана на пътя с вързопчето, притиснато към гърдите си. Превръзката ѝ отново се бе напоила с кръв. Зарече се някой ден да ги накара да си платят — всички, които се бяха гаврили с нея и бяха потъпквали достойнството ѝ.

Всеки по реда си. Първо Кристиан, после Бярне, Торстен, Дитлеу, Улрик, а накрая — Касандра и баща ѝ.

За пръв път от дванайсет години Кими се озова отново пред къщата на улица „Киркевай“. Все така неизменно църковните камбани от възвишението привикваха добропорядъчните граждани на неделна служба, а къщите наоколо продължаваха да се извисяват в безсрамния си разкош. Вратата, точно както я помнеше, имаше здрава защита срещу взлом.

Кими позна Касандра не само по консервираното ѝ лице, а и по злобното ѝ изражение, което се появяваше винаги в присъствието на Кими.

Кими така и не си спомняше кога възникна взаимната им омраза. Вероятно по времето, когато в резултат от криворазбраните си педагогически възгледи Касандра започна да заключва момиченцето в тъмни гардероби и да я залива със сурови вразумителни думи, половината непонятни за малката. Кими си даваше сметка колко е страдала и самата Касандра в тази твърдина на студенината и безразличието. Затова донякъде я разбираше, но не можеше да прости изстъпленията на това олицетворение на злото.

— Махай се! — просъска Касандра, докато се мъчеше да хлопне вратата.

Точно като в деня след аборта, когато Кими застана пред нея окървавена — една смазана до пълно отчаяние просякиня с вързопче в ръце.

Тогава, пред дванайсет години, баща ѝ и Касандра я пратиха да се пръждосва по дяволите и животът ѝ действително се превърна в ад. Въпреки че след зверския побой, нанесен ѝ от Кристиан, и кръвозагубата от аборта Кими се намираше в окаяно състояние, ѝ се наложи няколко дни да се скита превита надве под равнодушните погледи на минувачите. Хората дори не я доближаваха.

Виждаха единствено сцепените ѝ устни и разчорлената коса. Отдръпваха се, погнусени от вързоп в ръцете ѝ, изпоцапани със засъхнала кръв. Не виждаха клетницата, изгаряна от треска. Не виждаха жената, която без тяхната помощ е обречена на гибел.

Кими възприемаше бедата си като заслужено наказание, като чистилице, през което трябва да мине, за да плати за греховете си.

Спаси я наркоманка от Вестербру. Единствено кокалестата Тине не се погнуси от смърдящия вързоп и от засъхналата слюнка около устата на Кими. Беше виждала далеч по-страшни неща. Заведе Кими в забутана уличка до Южното пристанище. Там, в някаква тясна квартира, живееше друг наркоман; някога бе работил като лекар.

Направи кюртаж на Кими и ѝ даде лекарства. Благодарение на намесата му организмът ѝ се пребори с инфекцията, а кръвотечението

спря. И секна завинаги.

Още седмица по-късно, горе-долу по времето, когато вързопчето вече не излъчваше толкова ужасна миризма, Кими се впусна в новия си живот на скитница.

Другото остана в историята.

С влизането в стаите, където тежкия аромат на Касандриния парфюм от години се бе просмукал във въздуха, а от стените ѝ се хилеха призраци, Кими се почувства впримчена в кошмар.

Касандра поднесе поредната цигара към устните си. Предхождащите я вече бяха попили всичкото червило от устните ѝ. Ръката ѝ потреперваше, но през димната пелена очите ѝ зорко следяха движенията на Кими. Касандра явно се чувстваше несигурна. Кими вече долавяше първите признаци на безпокойство в погледа ѝ: Касандра не си бе представяла, че ще изпадне в такова положение.

— Какво искаш? — попита тя.

Със същите думи я посрещна и преди дванайсет години, след изнасилването и аборта.

— Искаш ли да продължаваш да живееш в тази къща, Касандра? — не ѝ остана дължна Кими.

Мащехата ѝ отметна назад глава. Поседя мълчаливо, размишлявайки, с отпуснати в скута ръце. Синкавият дим танцуваше около побелялата ѝ коса.

— Затова ли дойде? За да ме изхвърлиш от тук, така ли?

Гледайки я как отчаяно се бори да запази хладнокръвие, Кими се почувства окрилена. Защо, вместо да спаси невръстното момиченце от хладната сянка на майка му, тази подла, самоненавиждаща се, егоцентрична жена бе съсипала крехката душа на Кими и ѝ бе отнела детската доверчивост. Именно тя разви у нея качествата, които я провалиха: мнителност, омраза, емоционална студенина, неспособност за съпричастност.

— Касандра, ще ти задам два въпроса. В твой интерес е да отговаряш кратко.

— И после ще си тръгнеш?

Наля си портвайн от гарафата, начената още преди появата на Кими, и отпи внимателно, стараейки се да не разплиска виното.

— Нищо не обещавам — подчерта Кими.

— Казвай — Касандра пое цигарения дим толкова надълбоко в дробовете си, че при издишането не излезе нищо.

— Къде е майка ми?

— О, господи! — отпусна глава назад с разтворена уста. — Това ли е било? — тя извърна лице рязко към Кими. — Мъртва е от трийсет години, горкичката. Не сме ли ти казвали?

Пак отметна глава назад и издаде няколко звука в знак на удивление. После отново се обърна към Кими, но със сурово, безмилостно изражение.

— Баща ти й даваше пари, а тя пиеше. Необходими ли са повече обяснения? Не мога да повярвам, че го чуваш за пръв път. Сега, като разбра, довольна ли си?

Думата „доволна“ прониза Кими до мозъка на костите. Доволна!?

— А татко? Знаеш ли нещо за него? Къде е в момента?

Касандра, разбира се, беше очаквала и този въпрос.

Потръпна от отвращение при думата „татко“. Мразеше Вили К. Лесен повече от всичко.

— Не разбирам защо се интересуваш от него. Окото ти няма да мигне, дори да го видиш как гори в ада. Да не би да искаш да се увериш, че наистина се пържи, та да задоволиш злорадството си, глупаво момиче? Всъщност в момента баща ти действително се мъчи като грешник.

— Болен ли е?

Току-виж думите на полицаая, говорил с Тине, излязат истина.

— Болен? — Касандра изгаси цигарата си, протегна напред ръце и разпери пръстите си с люспещи се нокти. — Ракът е плъзнал из цялото му тяло. Не съм говорила с него, но от други хора разбрах, че се гърчи в ужасни мъки. — Касандра издаде напред устни и въздъхна дълбоко, все едно се отърсваше от самия дявол. — Очаква се да свърши преди Коледа. На мен не ми пука. Ясно?

Поприглади роклята си и придърпа чашата с портвайн по-близо към себе си.

Значи оставаха само Кими, малката и Касандра. Две прокълнати жени, чиито имена започват с К, и един невръстен ангел хранител.

Кими вдигна чантата от пода и я постави върху масата до гарафата на Касандра.

— Ти пусна Кристиан, когато бях бременна с малката, нали? Признай си.

Кими отвори чантата. Касандра проследи погледа ѝ.

— Боже мой! Само не ми казвай, че носиш онази мърша в чантата! — По лицето на Кими тя прочете потвърждение на опасенията си. — Полудя ли, Кими? Разкарай тази гадост!

— Защо пусна Кристиан в къщата? Защо му позволи да влезе при мен, Касандра? Знаеше, че съм бременна. Бях те предупредила да ме оставиш на мира.

— Беше ми все едно какво ще стане с теб и копелето ти. Ти какво очакваше?

— Продължила си да си седиш най-спокойно долу, докато той ме смилаше от бой. Сто процента си чула ударите и си разбрала, че бера душа. Защо не се обади в полицията?

— Ти си го беше заслужила.

„Ти си го беше заслужила“ — прокълтя в главата на Кими и гласовете мигом започнаха да каканижат.

Удари, тъмни стаи, гавра, обвинения. Гласовете я влудяваха с бръщолевенето си и тя трябваше да сложи край.

Скочи от мястото си, сграбчи Касандра за събраната коса, наведе главата ѝ назад и изля остатъка от портвайна в устата ѝ. Очите на старицата се втрениха стреснато в тавана. Течността потече по трахеята ѝ и я задави.

Кими запуши устата ѝ и стегна главата ѝ в менгеме. Кашлицата и конвулсивните усилия да изхвърли алкохола, попаднал в трахеята ѝ, се усилиха.

Касандра докопа ръката ѝ и се опита да я отстрани, но една немощна старица, от години разчитаща на домашна помощница, не би могла да си съперничи по сила на жена с жизнена закалка от улицата. Очите на Касандра се изцъклиха от отчаяние, докато стомахът ѝ се обърна и избълва стомашна киселина към заформящото се бедствие между трахеята и хранопровода.

Касандра направи няколко панически опита да си поеме въздух през носа и размаха безпомощно ръце и крака, мъчейки се да се освободи, но Кими я държеше здраво, блокирала всички възможни

пътища за достъп до спасителния кислород. Касандра получи гърч, гръдният ѝ кош се разтресе конвулсивно, хриповете заглъхнаха.

Настъпи тишина.

Кими напусна полесражението, без да пипа нищо. Нека счупената чаша, масата, отместена в разгара на борбата, събраният килим и пяната, потекла от устата на покойницата, насочат полицията към причината за смъртта ѝ.

Касандра Лесен бе грабила с пълни шепи от удоволствията на живота. Ето че именно те ѝ го бяха отнели.

Злополука, ще кажат някои. Предизвестена трагедия, ще добавят други.

Същите думи изрече и един от ловните другари на Кристиан Волф, когато го намериха в стопанството в Лолен с пробита бедрена артерия. Трагична злополука, неизбежна с оглед на небрежното му отношение към оръжието. „Един ден все щеше да се случи“, отбеляза въпросният мъж.

Само дето смъртта на Кристиан Волф не бе настъпила вследствие от злополука.

От деня, в който я видя за пръв път, Кристиан направляваше всяко действие на Кими. Принуждаваше и нея, и останалите да участват в игричките му и използваше тялото ѝ по свое усмотрение. Тласкаше я в обятията на различни мъже и я караше да къса с тях, когато му скимне. По негово желание Кими примами Коре Бруно в Белахой с обещанието, че ще подновят връзката си. Под влияние на неговите думи тя му изкрещя да бутне Коре от трамплина. Изнасили я и я преби неведнъж. Погуби и детето ѝ. Беше преобръщал живота ѝ много пъти, и всеки път — от лошо към по-лошо.

След шест седмици скитнически живот Кими го видя на първата страница на някакъв вестник. Усмехнат, той се хвалеше с успешните си сделки и доверяваше на журналистите, че възнамерява да разпуска няколко дни в имението си на остров Долен. „Всички диви животни там да бъдат нащрек, защото точният ми мерник няма да пожали никое“, заканваше се Кристиан Волф.

Кими открадна куфар от една минувачка, облече се в хубави дрехи и взе влака до Съолесте. Там слезе и измина пет километра по

здрач. Озова се пред имението.

Прекара нощта, спотаена в храстите. Наблюдаваше как Кристиан крещи на младата си съпруга. Накрая тя се качи горе в спалнята, а той остана да спи в дневната. Само след няколко часа вече се беше надъхал да излее разочарованието от личните си провали върху уязвимите фазани и върху всички живинки, които му паднат на мушката.

Въпреки смразяващо ниските температури Кими не се простуди. Мисълта, че кръвта на Кристиан съвсем скоро ще се пролее, за да изкупи греховете му, я сгорещяваше по-силно от жарко слънце, вдъхваше ѝ живителна сила и кураж.

Още от пансиона Кими знаеше, че раздиран от безпокойство, Кристиан става още по тъмно. А няколко часа преди началото на лова той имаше навика да прави опознавателна обиколка на района, за да даде после нужните наставления на ловците и на гоначите. Дори години след смъртта на Кристиан Волф споменът за усещането, когато го видя да излиза от имението, не беше избледнял. В изряден вид, елегантен, с лъснати ботуши е връзки — задължителни за всеки ловджия, поне според датския хайлайф. Но какво ли разбираше датският хайлайф от лов?

Тя го последва пъргаво, прикривайки се зад живия плет. Сепваше се при всяко пропукване на съчка или клон. Види ли я, ще я застреля без капка колебание. Щеше да се оправдае, че я е помислил за промъкващ се зад него дивеч.

Кристиан обаче не я чу. Забеляза я чак в мига, когато се хвърли върху него и заби ножа в слабините му.

Той политна напред и започна да се гърчи на земята с изцъклени очи. Осъзнаваше, че изтичат последните му секунди.

Тя издърпа пушката и го остави да умре от кръвозагуба. Стана бързо.

После го обърна, избърса пушката в дрехата си, придърпа ръкавите над пръстите си, пхна оръжието в ръката на мъртвия, насочи дулото към слабините му и дръпна спусъка.

Съдебният лекар заключи, че Кристиан Волф е починал вследствие от пробита богато кръвоснабдена артерия. Смъртта на Волф се превърна в най-широко коментираната злополука.

Злополука — само в публичното пространство. След смъртта на Кристиан Волф Кими изпита неизразимо душевно спокойствие.

Не така се чувстваха обаче останалите от компанията. Беше им пределно ясно, че Кристиан не е починал от естествена смърт.

Необяснима кончина, тръбяха отвсякъде медиите.

Не и за компанията от пансиона.

Горе-долу по същото време Бярне се предаде в полицията. Навярно предчувстваше, че ще бъде следващият, или пък се бе наговорил с останалите. На Кими й беше все едно.

Прочете за самопризнанията му във вестниците. След като Бярне пое вината за убийствата в Ръорви, Кими постигна мир с миналото.

Обади се на Дитлеу да го предупреди, че ако и той иска да живее спокойно като нея, ще трябва да се раздели с известна сума.

Споразумяха се как да й я предаде и мъжете спазиха уговорката.

Постъпиха умно. Осигуриха си кратка отсрочка, преди да ги застигне неизбежното възмездие.

Гледайки безжизненото тяло на Касандра, Кими не изпитваше очакваното удовлетворение.

„Защото още не си довела нещата докрай“ — нашепваше й единият глас.

„Кой, извървял половината път към рая, е усетил пълното щастие?“ — добавяше вторият.

Третият мълчеше.

Тя кимна, извади вързопчето от чантата и бавно тръгна нагоре по стълбите, докато разказваше на малката как някога е играла по същите тези стълби и когато никой не я гледал, се пързеляла по перилата; как си тананикала една и съща песен, когато Касандра и баща й не я чували.

Мигове от живота на едно дете.

— Ти стой тук, докато мама намери мечето, миличка — поръча тя и внимателно положи вързопчето върху възглавницата.

Завари стаята си непобутната. Бе лежала тук няколко месеца, докато детето в утробата й растеше. Сега идваше тук да се сбогува.

Отвори вратата към балкона и опипом намери хлабавата тухла — точно на мястото, където помнеше, че я бе оставила. Извади я по-

лесно, отколкото очакваше. Сякаш отвори току-що смазана врата. Внезапно я връхлетя лошо предчувствие и я полазиха ледени тръпки. А когато мушна ръката си в кухнята и не напипа нищо, я обляха горещи вълни. Погледът ѝ започна да шари трескаво по съседните тухли, макар да съзнаваше, че е безсмислено.

Защото помнеше отлично къде е скрила сандъчето.

Пред очите ѝ изникнаха всички противни К-та, а гласовете започнаха да крещят, да се смеят истерично и да я мъмрят. Кайл, Вили К., Касандра, Коре, Кристиан, Клаус и всички останали, с които съдбата я бе срещнала. Кой бе отмъкнал сандъчето ѝ? Някой от онези, в чиито уста искаше да навре доказателствата? Дитлеу, Улрик, Торстен? Нима бе възможно да са се добрали до тайника ѝ?

Разтреперана, Кими усети как гласовете се сливат в едно; как вените на ръцете ѝ започват да туптят видимо.

От години не се бе случвало гласовете да постигнат единодушие.

„Смърт и за тримата!“ — повтаряха в хор те.

Отпусна се върху леглото до вързопчето, омаломощена от спомените за преживените унижения и обиди. Първият шамар от баща ѝ. Алкохолният дъх от огненочервените устни на майка ѝ. Острите нокти, които я щипят и скубят тънката ѝ косица.

След поредния побой Кими се свиваше в някой ъгъл и стискаше малкото плюшено мече с треперещи ръце. С него можеше да си говори. То я утешаваше. Макар да беше съвсем мъничко, притежаваше мъдростта на възрастен.

„Не се измъчвай, Кими. Те са лоши. В някой прекрасен ден просто ще изчезнат. Хоп! и повече няма да ги има.“

С възрастта интонацията на мечето се промени. То я окуражаваше никога повече да не позволява да я удрят. Да посяга първа, вместо да чака някой да ѝ посегне. Нито за миг да не се примирява с ролята на жертва.

А сега мечето беше изчезнало. Единственият източник на мимолетни светли спомени от детството ѝ.

Тя помилва нежно вързопчето.

— Някой е откраднал мечето, миличка. Толкова съжалявам — промълви съкрушена, задето не успя да спази обещанието си.

34.

Както обикновено, Улрик беше в течение на последните новости, но не беше прекарал уикенда в упражнения е арбалета като Дитлеу. Всеки си имаше собствени предпочитания. Улрик най обичаше да се носи по течението.

Мобилният на Дитлеу звънна. В момента той стоеше с лице към Йоресунд и се целеше в мишената. Миналата седмица повечето стрели отлитаха към морския простор, без да улучат, но през последните два дни рядко пропускаше целта. Днес, понеделник, тъкмо бе улучил четири пъти в десетката, когато паникьосаният глас на Улрик сложи край на забавлението му.

— Кими е убила Олбек — почти изпищя Улрик. — Съобщиха по новините. Сигурен съм, че е била тя.

За частица от секундата трагичната вест стигна до мозъка на Дитлеу. Звучеше по-зловещо от прокоба.

Изслуша съсредоточено объркания разказ на Улрик за фаталното падане на Олбек и обстоятелствата около него.

Според журналистическите тълкувания завоалираните изявления на полицаите не давали да се разбере еднозначно дали става въпрос за самоубийство. Казано в прав текст, разследващите органи не изключвали версията за насилствена смърт.

Новините бяха повече от обезпокоителни.

— Трябва веднага да се съберем и да го обсъдим, ясно? — прошепна Улрик, все едно Кими вече му дишаше във врата. — Не действаме ли сплотено, ще ни види сметката един по един.

Дитлеу погледна арбалета, олюляващ се на кожения ремък около китката му. Улрик имаше право. От сега нататък нещата се променяха.

— Добре — отвърна той. — Все още ще се придържаме към уговорката ни. Ще се видим утре сутринта у Торстен, а ще обсъдим положението след лова. Не забравяй: това е едва второто й покушение от десет години, Улрик. Ножът още не е опрял до кокала.

Плъзна поглед над Йоресунд, а очите му се премрежиха. Вече нямаше за кога да заравя глава в пясъка. Ставаше напечено: или те, или тя.

— Чуй ме, Улрик. Ще се обадя на Торстен да го осведомя за случилото се. През това време ти се опитай да разбереш нещо повече. Звънни на мащехата на Кими и я запознай със ситуацията. Помоли нея и останалите, с които се свържеш, да ти се обадят веднага, ако научат нещо ново — колкото и нищожно да им се струва. И, Улрик, гледай да не се мотаеш много-много навън — предупреди го той и затвори.

Едва пхнал телефона в джоба си, се принуди пак да го извади.

— Обажда се Херберт — представи се безстрастен глас.

По-големият брат на Дитлеу му звънеше в много редки случаи. Когато преди години полицията даде ход на разследването на двойното убийство в Ръорви, Херберт веднага прозря истината, но не обели дума. Не изрече на глас подозренията си и не се намеси. Това обаче съвсем не сближи двамата братя. Помежду им никога не бе имало привързаност. В семейство Прам чувствата не бяха на почит.

И въпреки това Херберт не му обърна гръб в трудните моменти. Вероятно защото патологичният му страх да не попадне в епицентъра на медиен скандал надделяваше над всичко останало. Толкова се боеше да не очернят името му, че беше готов да го брани със зъби и нокти.

Обмисляйки как да блокира разследването на Специалния отдел „Q“, Дитлеу прецени, че най-добра работа ще му свърши именно Херберт.

— Да знаеш, че Отдел „Q“ работи по случая под пълна пара. Не разполагам с друга информация, защото моят източник от Управлението дава заето, но ръководителят на разследването Карл Мьорк със сигурност е засякъл опита ми да го спра. Съжалявам, Дитлеу. Налага се да се покриеш.

Дитлеу усети пристъп на паника.

Завари Торстен Флорин в колата му пред сградата на „Бранд Нейшънс“. Флорин току-що беше научил за смъртта на Олбек и точно като двамата си приятели Дитлеу и Улрик и той смяташе, че това е

дело на Кими. Не знаеше обаче за засилените темпове, с които работеше Карл Мьорк.

— Мамка му! Става от лошо по-лошо — ядосваше се Торстен.

— Ще отмениш ли ловния излет? — попита Дитлеу.

Продължителното мълчание в слушалката даде достатъчно красноречив отговор.

— Ужасно ще ме е яд! Лисицата ще си умре от естествена смърт — изплака си най-послед болката Торстен.

Дитлеу не се съмняваше, че Торстен е прекарал целия уикенд, наблюдавайки с наслада мъките на болното от бяс животно.

— Да беше я видял сутринта! Съвсем е обезумяла. Чакай да помисля малко.

Дитлеу го познаваше. В този момент у Торстен водеха ожесточена борба две начала: садистичните пориви и здравият разум, който в продължение на двайсет години му бе помагал да управлява растящата си модна империя. А след малко щеше да се обади на някое светило и да го моли за помощ. Когато се усещаше в безизходица, Торстен призоваваше някое божество. Дитлеу пхна в ухото си слушалката, свързана с телефона, опъна тетивата на арбалета и извади нова стрела от колчана. Зареди арбалета и го насочи към един от коловете, останали от стария пристан. Птицата тъкмо бе кацнала да почисти морската пяна от перушината си. Дитлеу прецени разстоянието и силата на вятъра и пусна стрелата с толкова нежно движение, все едно погали детска бузка.

Стрелата прониза нищо неподозиращата птица и телцето ѝ се отпусна върху водната повърхност, докато гласът на Торстен долиташе едва доловимо в слушалката.

Именно този прекрасен изстрел вдъхна на Дитлеу смелост да вземе решение.

— Ето какво ще направим, Торстен. Довечера ще събереш всички сомалийци и ще ги инструктираш от сега нататък да не изпускат Кими от очи. Покажи им нейна снимка и ги предупреди непрекъснато да са нащрек. Обещай им тлъсти бонуси, ако забележат нещо интересно.

— Добре — отвърна Торстен след кратък размисъл. — А какво ще правим с ловната територия? Там ще се изсипят купчина идиоти от типа на Крум.

— Е, и? Даже ще са ни от полза, ако Кими ни нападне по време на лова. Тъкмо ще имаме свидетели, когато я пронижем.

Дитлеу сгъна арбалета и погледна малкото бяло телце, потъващо бавно сред вълните.

— Кими е добра дошла по всяко време — добави тихо той. — Съгласен ли си, Торстен?

Отговорът заглъхна във виковете на секретарката, която размахваше ръце от терасата на „Каракас“ и му правеше знаци да си вдигне телефона.

— Викат ме по работа, Торстен. Ще затварям. До утре сутринта. И умната!

Затвориха едновременно и на следващата секунда мобилният му звънна.

— Да не би да сте изключили функцията на телефона, която предупреждава за други постъпващи повиквания? — попита секретарката. Престана с бурните жестове от терасата. — От половин час се мъча да се свържа с вас! Горе цари пълна паника. Някой си Карл Мьорк, заместник-полицейски комисар, обикаля и души навсякъде. Какво да предприемем? Искате ли да разговаряте с него? Не ни представи съдебна заповед. Според мен изобщо няма такава.

Дитлеу усети полъха на соления вятър по лицето си. Иначе нищо. От първото нападение изминаха повече от двайсет години. Тръпката от постоянно дебнещата опасност и гъделичкащото безпокойство го зареждаха непрекъснато с енергия.

В момента не изпитваше нищо — лош знак.

— Кажи на полицаия, че отсъствам.

Мъртвата чайка изчезна сред тъмните вълни.

— И няма да се прибера днес. Погрижи се да се отървем от него възможно по-скоро.

35.

За Карл понеделникът започна десет минути, след като си легна.

През цялата неделя се чувстваше ужасно замаян. Проспа почти целия полет, а след кацането киселите стюардеси положиха неистови усилия да го събудят. В крайна сметка не успяха и се наложи да го натоварят на електрокар и така да го закарат до медицинския пункт на летището.

— Колко таблетки фризium взехте? — попитаха там поразбудилия се Карл, ала той пак заспа.

Най-после се отпусна в леглото си у дома и точно тогава усети прилив на бодрост.

— Къде се губиш днес? — посрещна го Мортен Холен в кухнята, където Карл се дотътри с вид на зомби.

Преди да откаже, пред него изникна чаша мартини. Нощта се проточи.

— Време е да си намериш приятелка — посъветва го Мортен към четири призори.

Йеспер, прибрал се горе-долу по това време, се включи в разговора и започна да поучава Карл как да действа с жените.

А Карл се убеди, че бе предозирал фризиума. Явно здравата беше загазил, щом приемаше любовни препоръки от вчерашен хлапак и от гей, все още не намерил смелост да оповести сексуалността си. Сега оставаше само да се намеси и Вига! Карл вече чуваше гласа ѝ в главата си: „Какво става с теб, Карл? Да не ти се е сринал метаболизмът? Започни да пиеш златен корен. Ще се почувстваш като нов.“

На регистратурата Карл се засече с Ларс Бьорн. Той също не изглеждаше особено добре.

— Проклетите трупове в контейнерите — обясни Бьорн.

Кимнаха на служителя зад стъклената преграда и влязоха заедно в колоната.

— Сигурно сте обърнали внимание на сходството в имената на двете улици? — попита Карл. — Проверихте ли дали има и други с

подобни имена?

— Поставихме непрекъснато наблюдение по „Стуре Странстрее“ и „Стуре Киркестрее“. Изпратили сме и полицайки в цивилно облекло. Дано така успеем да изкушим нападателя. Не е по силите ни да ти окажем подкрепа, но ти сигурно вече си се досетил.

Карл кимна. В момента всичко му беше безразлично. Ако действително полетът бе предизвикал умората, замайването и неразположението му, защо тогава хората разправят, че ходят на почивка със самолет заради удобството? Какво ти удобство! Същински кошмар.

В подземиято Росе го посрещна с усмивка, която Карл се канеше да стъжни.

— Как прекара в Мадрид? — попита тя. — Остана ли ти време за малко фламенко?

Карл просто нямаше сили да ѝ отговори.

— Хайде де, Карл. Какво успя да видиш?

Погледна я с премрежени от умора очи.

— Какво успях да видя? Освен Айфеловата кула, Париж и вътрешността на клепачите ми — абсолютно нищо.

Тя понечи да възрази. „Не е вярно“ — противеше се погледът ѝ.

— Ще ти го кажа направо, Росе. Ако още веднъж ме набутах в подобна ситуация, съвсем скоро ще се превърнеш в бивш служител на Специалния отдел „Q“.

Подмина я и се затътри към стола, тъй примамлив с меката си тапицерия. Четири-пет часа дрямка с крака на бюрото — и ще бъде като нов.

— Какво става тук? — чу се гласът на Асад миг преди Карл да се потопи в страната на сънищата.

Карл сви рамене. Не беше ли видно какво става? Съсипан от умора, Карл се разпадаше.

— Росе преживява пътуването ти много тежко. Да не си я смъмрил, Карл?

Карл едва не избухна пак, но забеляза книгата под мишницата на Асад.

— Какво ми носиш? — попита изнемощяло той.

Асад се настани на един от уродливите метални столове, поръчани от Росе.

— Все още издирват Кими Лесен. Разпратили са снимката ѝ навсякъде, така че вероятно е въпрос на време да я открият.

— Нещо ново от мястото на експлозията?

— Нищо. Доколкото знам, криминалистите са приключили с огледа. — Асад се зачете в книгата си. — Свързах се с „Оградни съоръжения «Льоструп»“. Оказаха се много отзивчиви. Разпитаха целия персонал и накрая откриха служител, който има информация за ключа.

— Браво — похвали го Карл със затворени очи.

— Въпросният служител изпратил ключар на улица „Ингерслеу“, за да помогне на жена, служител в министерството, която искала да поръча допълнителен ключ.

— Ключарят опита ли се да опише жената, Асад? Защото тя положително е била Кими Лесен.

— Не успяха да открият кой е бил ключарят. Нямам описание. Предадох информацията на колегите. Може те да открият кой е имал достъп до барачката преди взрива.

— Браво, Асад, добра работа. Значи нещата вървят по мед и масло.

— Какво?

— Няма значение, Асад. Следващата ти задача е да съставиш досие на всеки от Дитлеу, Улрик и Торстен. Интересува ме всичко: данъчни извлечения, бизнес, жилища, семейно положение. И гледай да не вдигаш много шум, докато събираш информацията.

— С кого да се заема първо? Вече имам доста данни и за тримата.

— Браво, Асад. Други въпроси?

— От Отдел „Убийства“ заръчаха да ти предам, че от мобилния на Олбек често е набран номерът на Дитлеу Прам.

Нищо чудно.

— Браво, Асад. Значи имат отношение към случая. Ще използваме това като претекст за посещение.

— Претекст? Какво означава?

Карл повдигна клепачи. Очите на Асад приличаха на въпросителни. На Карл понякога му омръзваше да обяснява всяка по-

сложна дума на помощника си. Питаше се дали няколко посещения при частен учител няма да повдигнат поне малко езиковата бариера помежду им. Но от друга страна, ако Асад навакса пропуските си, сигурно би започнал да говори по-обиграно от изпечен бюрократ.

— Открих и Клаус Йепесен — продължи Асад, след като Карл не отговори на въпроса му.

— Браво, Асад.

Карл вече не си спомняше колко пъти повтори тази дума. Ако продължи в същия дух, похвалата вече нямаше да има такава стойност за Асад.

— И къде е Йепесен в момента?

— В болница.

Карл се сепна. Какво, за бога...?

— Сещаш се — Асад направи режещо движение през китката си.

— По дяволите! И защо? Ще се оправи ли?

— Да. Още вчера отидох да го видя.

— Добре, Асад. И?

— Ами нищо. Явно е човек без мираж.

Мираж? Може би „кураж“? Поредното езиково недоразумение.

— От години бил на косъм да го направи, така ми каза. Карл поклати глава. Досега не бе срещал жена, която да го подлуди до такава степен. Всъщност, жалко.

— Успя ли да разбереш нещо друго?

— Не. Сестрите в болницата ме изгониха.

Карл се усмихна изнурено. Асад започваше да обръгва на подобно отношение.

Неочаквано изражението на сириецата се промени.

— Днес видях нов колега на третия етаж. Иракчанин, доколкото разбрах. Знаеш ли по какъв повод е при нас?

— Назначен е да смени Бак. Досега е работил в Ръовре. Снощи се запознахме на местопроизшествието. Казва се Самир. Не запомних фамилията.

Асад повдигна глава. Усмивката му изчезна. Плътните му устни се поразтвориха, а около очите му се образува мрежа от фини бръчици. Лицето му придоби отнесено изражение.

— Аха — кимна няколко пъти той. — Ще дойде на мястото на Бак, значи. И ще работи тук?

— Да, предполагам. Какво те притеснява? Напрегнатата физиономия на помощника изчезна.

Лицето му се отпусна и той погледна Карл с присъщата си безгрижна усмивка.

— Защо не се опиташ да се сприятелиш с Росе, Карл? Тя е толкова прилежна и... чаровна. Да ти кажа ли как ме нарече сутринта?

И да не искаше да чуе, щеше да научи.

— „Моят любим бедуин“. Много мило, нали?

Асад оголи зъбите си и поклати възторжено глава. Определено не умееше да долавя иронията.

Карл включи телефона си да се зарежда и погледна бялата дъска. Предстоеше среща очи в очи с част от компанията. Щеше да вземе и Асад за свидетел, в случай че някой от разпитваните изтърси нещо необмислено, което да им послужи при разследването.

Предстоеше му и разговор с техния адвокат.

Карл поглади брадичка и си прехапа бузата. Откъде му хрумна да извърти подобен номер на Бент Крум? Да каже на съпругата му, че Крум върти любов с жена му! Що за малоумна постъпка! Сега с какви очи ще поиска да се срещнат?

Карл погледна дъската, където бе записан номерът на адвоката, и го набра.

— Агнете Крум — обади се женски глас.

Карл се прокашля и започна да говори с по-висок глас от обикновено с надеждата тя да не го разпознае. Популярните хора обичат да ги разпознават, но не и прочулите се с нещо конфузно.

— Не — отговори тя. — Той вече не живее тук. Ако искате да говорите с него, потърсете го на мобилния.

Продиктува му номера с печален глас.

Карл го набра. Включи се записано съобщение. Бент Крум обясняваше, че е на яхтата си, и препоръчваше да го потърсят на следващия ден между девет и десет.

„По дяволите!“

Карл отново звънна на съпругата му.

— Яхтата е на пристанището в Рунгсте — уточни тя.

Не че тази информация изненада Карл.

— Ще излизаме, Асад! — извика Карл през коридора. — Пригответи се! Но преди това имам да проведа важен разговор.

Карл набра номера на стария си колега и съперник от Централния участък Брандур Исаксен — наполовина фарьорец, наполовина исландец, с душа, в пълно съответствие с температурата на двата острова, откъдето произлизаха родителите му. Наричаха го Ледения.

— Какво искаш? — попита направо Брандур.

— Интересува ме какво знаеш за Росе Кнюсен. Дойде при мен от вашия участък. Разбрах, че сте имали известни търкания с нея. Ще ми кажеш ли нещо по-конкретно?

За изненада на Карл от слушалката прогърмя неистов смях.

— Сега на теб ли я натресоха? — кискаше се Исаксен.

Карл се настрои за лоши новини. Исаксен се смееше изключително рядко. От неговите уста почти никога не излизаше дружелюбна дума.

— Ще се постарая да обобщя най-същественото. Първо заби колата си в личните автомобили на трима колеги. После заля с кафе бележките на шефа за седмичните доклади. Непрекъснато се опитваше да командва секретарките, напоследък взе да поучава и детективите. Пъхаше си носа в работата им. А се говори, че на едно фирмено парти се изпукала с двама колеги.

Исаксен се смееше толкова неудържимо, че Карл очакваше колегата му да падне от стола. Явно всичко това му се струваше адски забавно.

— На теб ли я натресоха, Карл? Съветвам те да не й даваш да пие.

— Друго? — пое си въздух Карл.

— Има сестра близначка. Не са еднояйчни, но и другата е голяма терца.

— В смисъл?

— Като започне да й звъни от Управлението, ще ги чуеш как каканижат за щяло и нещяло. Накратко, Росе е недодялана, неконтролируема и понякога ужасно инатлива.

Всъщност Исаксен не му каза нищо ново, с изключение на слабостта на Росе към спиртните напитки.

Карл затвори и напрегна слух да чуе какво се случва в кабинета ѝ.

Стана и се промъкна на пръсти към коридора. Да, тя действително говореше по телефона. Карл се приближи до прага и се послуша.

— Да — тихо каза тя. — Ще трябва да се съгласим. Аха... Да. Така ли? Екстра...

И продължи с реплики в същия дух.

Карл се показа на вратата и я изгледа строго. Надяваше се да я постресне.

След две минути тя приключи разговора. Не изглеждаше особено притеснена от появата на Карл.

— С приятели ли си бърбриш? — попита Карл.

И този въпрос не я смути.

— С приятели, казваш — тя си пое дълбоко дъх. — Могат и така да се нарекат. Обади се човек от Министерството на правосъдието. Получили имейл от норвежкия КРИПОС. Колегите сипят похвали по наш адрес и твърдят, че през последните двацет и пет години не се е случвало по-интересно нещо в скандинавската криминална история. От Министерството се интересуват защо не си произведен в полицейски комисар.

Карл преглътна с мъка. Пак ли ще започнат да опяват? За нищо на света няма да се върне пак на училищната скамейка! С Маркус отдавна приключиха въпроса.

— Ти какво им отговори?

— Аз? Веднага смених темата. Какво друго се очакваше да направя?

„Добро момиче!“ — похвали я той наум.

— Росе — подхвана той и впрегна всичките си сили. Не е лесно да се извиниш, когато идваш от Брьондерслеу. — Може на моменти да съм бил малко по-рязък с теб. Забрави забележките ми. Пътуването до Мадрид мина съвсем нормално. Дори ми се случиха доста забавни неща, бих казал. Видях беззъб просяк, откраднах ми всичките кредитни карти, пропътувах две хиляди километра, вкопчен в ръката

на непозната жена. Но друг път те моля да ме питаш, преди да уреждаш каквото и да било.

Тя се усмихна.

— Още нещо, докато не съм забравил. Прислужницата на Касандра Лесен с теб ли е говорила по телефона? Не си носех значката и тя се е обадила в Управлението да се увери, че наистина съм служител на реда.

— Да, с мен говори.

— А ще ме осветлиш ли как точно ме описа?

В бузите на Росе се вдълбаха издайнически трапчинки.

— Мъж с кафяв кожен колан, черни, видимо износени обувки четирийсет и пети размер, непретенциозна външност. Ако отговаря на това описание, значи е той — така й казах. Добавих и плешивото петно на темето ти с формата на задник.

„Тази жена няма капка милост“ — помисли си Карл и неволно си приглади косата назад.

Откриха Бент Крум на единайсети кей. Седеше в меко кресло на кърмата на яхта, която навярно струваше повече от самия Крум с цялото му имущество.

— Яхтата е модел V42 — услужливо поясни момче, застанало пред тайландския ресторант на алеята. Необикновено възпитан младеж.

Крум определено не посрещна с ентузиазъм появата на пазител на закона, и то следван от възмургав оплешивяващ представител на другото лице на Дания. Но посетителите не му дадоха никаква възможност да изрази възмущението си.

— Валдемар Флорин ме посъветва да се обърна към вас — подхвана Карл. — Според него вие ще се изкажете най-компетентно за случая, засягащ семейство Флорин. Ще ни отделите ли пет минути?

Бент Крум вдигна очилата над челото си. Всъщност слънце нямаше.

— Добре, но нито секунда повече. Съпругата ми ме чака вкъщи.

Устните на Карл се разтеглиха в широка усмивка. „Да бе!“ — говореше тя. Старият хитрец Крум веднага забеляза ироничната

мимика. „Дано това го възпре да ме баламосва занапред“, помисли си с надежда Карл.

— През 1986 година заедно с Валдемар Флорин сте присъствали, когато в участъка в Холбек полицаите са довели младежите, заподозрени за двойното убийство в Рьорви. Господин Флорин намекна, че двама-трима от групата са се отличавали от останалите, но отказа да навлиза в подробности и ме насочи към вас. Имате ли представа какво е вложил в тези свои думи?

Слънчевите лъчи открояваха колко бледо е лицето на Бент Крум. Обезкървено, износено от всички низости, които е бил принуждаван да върши през годините. Карл неведнъж се бе сблъсквал с последствията от продажническите машинации на подобни типове. Едва ли съществуват хора с по-бледи лица от полицаи, замесени в неразкрити дела, и адвокати, нагърбили се да защитават прекалено съмнителни клиенти.

— Отличавали са се, казвате? Всеки от младежите беше уникален посвоему. По моя преценка говорим за достойни млади хора, а и постиженията им на професионалното поприще доказват качествата им.

— Достойни... Да видим... Един се застрелва в слабините, друг си вади хляба, като помпи жени с ботокс и силикон, трети наема анорексички да се разхождат по модния подиум, докато хората ги зяпат, четвърти е осъден да лежи до живот, пети съветва богаташите как да печелят на гърба на вложителите със скромни спестявания, шести скита по улиците от дванайсет години. Питам се дали всичко това ви дава основания да ги наречете „достойни“.

— Съветвам ви да не хвърляте подобни оскърбителни изявления в публичното пространство — натърти Крум, шлифован от професията непрекъснато да дебне за възможност да изправи някого пред съда.

— Публично пространство? — Карл огледа обстановката: тиково дърво, стъклоvlakна, хромирана стомана. Разпери ръце с усмивка: — И това ако не е пълната противоположност на „публично пространство“!

В ушите на другото тези думи вероятно биха прозвучали като комплимент.

— Какво мислите за Кими Лесен? — продължи Карл. — Не ви ли направи по-специално впечатление през 86-а? Ще потвърдите ли, че

е играла главната роля в заниманията на компанията? Флорин, Дюбьол-Йенсен и Прам заинтересувани ли са тя да изчезне?

Вертикални бръчки разсякоха челото на Бент Крум — доста неприятна гледка.

— Нека ви припомня, че тя вече е изчезнала. И то, държа да отбележа, по собствено желание!

— Записа ли, Асад? — обърна се към помощника си Карл.

Сириецът вдигна утвърдително молива.

— Благодаря. Приключихме.

Двамата станаха.

— Какво да запише? — попита Крум. — Ще ми обясните ли?

— Да. Току-що признахте, че компанията има интерес от изчезването на Кими Лесен.

— Нищо подобно.

— Прав ли съм, Асад?

Дребният помощник закима оживено, засвидетелствайки пълната си лоялност.

— Разполагаме с редица улики, които сочат, че не само Бярне Тьоерсен, а компанията от пансиона е извършила двойното убийство в Ръорви. Това няма да е последната ни среща, господин Крум. Ще ви се наложи да се изправите и срещу други хора. Интересни личности с услужлива памет. Например с Манфре Слот, приятел на Коре Бруно.

Крум остана невъзмутим.

— И с бивш учител в пансиона, Клаус Йепесен. А да не забравяме и Кайл Басет, когото вчера имах удоволствието да разпитам в Мадрид.

— Момент — Крум се сепна и стисна лакътя на Карл.

Полицаят го стрелна предупредително и адвокатът отдръпна ръката си със светкавична бързина.

— Знаем колко ревностно бдите над благополучието на клиентите си, господин Крум. При това заемате длъжността председател на управителния съвет на частна клиника „Каракас“. Вероятно именно благодарение на поста си може да се радвате на такива условия — Карл посочи ресторантите близо до кея и гледката към Йоресунд.

Карл изобщо не се съмняваше, че слезе ли от яхтата, Крум мигом ще грабне телефона и ще започне да звъни на пожар на всичките си

клиенти.

И когато Карл пристигне при тях, те ще са подготвени за разпита и въпросите му няма да ги стреснат.

Асад и Карл влязоха в „Каракас“ с маниера на двама богаташи, които искат да разгледат условията, преди да се подложат на разкрасяваща липосукция. На регистратурата се опитаха да ги спрат, ала Карл продължи най-невъзмутимо към Административния отдел.

— Тук ли е Дитлеу Прам? — попита той някаква секретарка, след като най-сетне откри табелка с надпис „Дитлеу Прам, генерален директор“.

Служителката вече бе посегнала към телефона да повика охраната, но Карл ѝ показва значката си и я обезоръжи с усмивка, годна да срази дори майката на Карл — изключително земна и строга жена.

— Извинете, че нахълтваме така, но искаме да поговорим с Дитлеу Прам. Дали е възможно да го повикате тук? И той, и ние ще ви бъдем благодарни.

Секретарката обаче не беше вчерашна.

— За жалост в момента господин Прам не е в сградата — заяви важно-важно тя. — Желаете ли да ви запиша приеман час? 22 октомври, в 14,15. Удобно ли е?

Карл и Асад се сбогуваха с възможността да разпитат Прам още днес.

— Ще се обадим допълнително — и Карл дръпна Асад след себе си.

Тя без съмнение щеше да предупреди началника си. Ето, вече излезе на терасата с мобилния до ухото си. Лоялна секретарка.

— Изпратиха ни там — на път покрай регистратурата Карл посочи стационарния блок.

Болничните служители ги стрелкаха с мнителни погледи, а двамата с Асад отвръщаха с приветливо кимване.

Минаха през операционния блок и се поогледаха дали Дитлеу Прам няма да се появи отнякъде. Продължиха покрай редица единични стаи, откъдето струеше класическа музика, и се озоваха в кухнята, където сновяха служители със значително по-занемарен вид и по-неугледни униформи от персонала в крилото за манипулации.

Асад и Карл кимнаха на готвачите и продължиха към пералнята. Посрещнаха ги изплашените до смърт погледи на дузина жени с азиатски черти.

„Разбере ли Прам, че съм душил наоколо, ще разкара тези жени до час“ — беше готов да се обзаложи Карл.

Докато се връщаха от „Каракас“, Асад мълчеше. Чак когато стигнаха квартал „Клампенборг“, сириецът се обърна към Карл:

— Ти къде би отишъл на мястото на Кими Лесен?

Карл сви рамене. Кой би могъл да отгатне намеренията на непредвидима особа като Кими? Тя очевидно притежаваше рядкосрещана дарба да взема напълно непредсказуеми решения. В момента би могла да бъде навсякъде.

— При всички случаи е искала да се отърве от преследването на Олбек. С останалите от групата не са били първи дръжки.

— Първи дружки, Асад.

— От Отдел „Убийства“ съобщиха, че в събота вечер Олбек бил засечен в заведение на име „Дамхус“. Това споменах ли ти го?

— Не, но го разбрах от другаде.

— Тръгнал си с някаква жена.

— Виж, това не го знаех.

— Ако тя е убила Олбек, останалите от компанията едва ли са доволни.

Доста меко казано!

— И ще ѝ обявят война.

Карл кимна изнурено. Умората от последните две денонощия се наслаждаше не само в главата му, а и в нервната му система и по-конкретно във фината моторика на крайниците. Изведнъж педалът за газта му се стори толкова тежък, че едва го натискаше.

— Дали Кими няма да се върне в къщата, където ти откри сандъчето? Нали там беше скрила доказателства срещу останалите?

Карл кимна отново — този път замислено. Не изключваше подобна възможност. Тази и още една: да отбие встрани и да подремне.

— Да отидем ли да проверим? — Асад доведе изложението си до логичен завършек.

Завариха къщата без видими признаци на човешко присъствие. Натиснаха звънеца няколко пъти. Намериха номера на стационарния телефон и го набраха. Отвътре се разнесе звън, но никой не вдигна. Какво повече да направят? Възрастните жени също имат право на живот извън четирите стени на дома си.

— Да вървим, Асад. Ти ще шофираш, а аз ще подремна.

* * *

Пристигнаха в Управлението. Росе се канеше да си тръгва. Заяви, че ще се яви на работа чак вдругиден. Чувствала се пребита от умора след тридневния маратон. Така де, и нейните физически възможности не са неизчерпаеми!

Карл я разбираше отлично.

— Свързах се със служител от Бернския университет, който откри досието на Кирстен-Мари Лесен.

Значи Росе е проверила всички лица от връчения ѝ списък, съобрази Карл.

— Описват я като много прилежна студентка. Никакви изцепки. От данните в досието става ясно, че по време на престоя си там не е имала проблеми, с изключение на инцидент в планината, при който изгубила приятеля си.

— Какво се е случило?

— Секретарката го описва като много странен случай. Приятелят на Кими загинал след удар в скали извън маркираната писта. Всички от университета били крайно изненадани, защото се ползвал със славата на много опитен скиор.

Карл кимна. Ските са опасен спорт.

Карл срещна Мона Ибсен пред Управлението. Носеше обемиста чанта на рамо и погледът ѝ казваше „не“ още преди да си е отворил устата.

— Сериозно обмислям да взема Харди у дома при мен — подхвана доверително Карл. — Нуждая се обаче от консултация как ще се отрази на неговата психика и на домашните ми.

Погледна я с изморените си очи. Явно това до голяма степен наклони везните в негова полза, защото в отговор на въпроса дали е съгласна да вечеря с него, за да обсъдят евентуалните последствия от подобно важно решение за всички засегнати, Мона Ибсен се съгласи.

— Защо не — стрелна го тя с една от онези усмивки, които възпламеняваха слабините му. — И без това огладнях.

Стъписан от положителния отговор, Карл направо си глътна езика. Гледаше я в очите и се надяваше чарът му да компенсира липсата на красноречие.

Двамата хапнаха и Мона Ибсен започна да се отпуска, а по тялото на Карл плъзна неописуема нега и блажена отмора. Той отпусна глава и заспа. Върху възглавница от говеждо и броколи.

36.

В понеделник сутринта гласовете се бяха смълчали.

Кими се разбуди трудно. Огледа старата си стая с размътена глава. За миг си помисли, че пак е на тринайсет и се е успала, а баща ѝ и Касандра ей сега ще я изритат от леглото и вместо закуска, ще я залее с помия от ругатни. По онова време за Кими се бе превърнало в ежедневие да седи в ордрупското училище със скърцащи от глад черва и да си мечтае за друг живот.

После си спомни случилото се вчера. Оцъклените мъртвешки очи на Касандра.

И започна да си тананика познатата стара песен.

Облече се, взе вързопчето и слезе на долния етаж. Хвърли бегъл поглед към My Room, където лежеше трупът на Касандра, и влезе в кухнята. Шепнешком изброи на малката какво може да ѝ направи за закуска.

По едно време телефонът звънна.

Леко напрегната, Кими все пак вдигна слушалката.

— Да, моля — каза сприхаво тя. — Тук е домът на Касандра Лесен. С кого имам честта да разговарям?

Още при първата дума позна гласа ѝ.

— Казвам се Улрик Дюбьол-Йенсен. Помните ли ме? Имаме информация, че Кими всеки момент ще се появи в дома ви, госпожо Лесен. Моля ви да бъдете нащрек и да ме предупредите веднага щом прекрачи прага ви.

Кими погледна през кухненския прозорец. Дойдат ли от там, няма да я видят, ако стои зад вратата. А ножовете в кухнята на Касандра режиха с лекота и крехко, и жилаво месо.

— Съветвам ви да внимавате много, госпожо Лесен. Не ѝ се противопоставяйте. Пуснете я да влезе и се постарайте да я задържите при вас. При първа възможност ми се обадете, за да ви се притечем на помощ.

Улрик се позасмя, за да прозвучи по-убедително, но Кими вече бе доказала, че Касандра не може да се измъкне от нея.

Улрик ѝ продиктува три телефонна номера, които тя чуваше за пръв път: на Дитлеу, на Торстен и неговия, на Улрик.

— Много ви благодаря за предупрежденията — отвърна тя, докато записваше номерата. Действително му беше благодарна за информацията. — А бихте ли ми казали къде се намирате в момента? Дали ще успеете да пристигнете бързо до Ордруп? Не е ли по-добре да повикам полицията?

Кими си представяше как в момента цялата кръв се отдръпва от лицето на Улрик. Единствено сшив на Уолстрийт би му докарал посилен стрес. Полиция! Равносилно на страшилище за човек в неговото положение.

— Категорично не — възрази той. — Не знаете ли, че може да мине и цял час, преди полицаите да пристигнат на адреса? Ако изобщо изпратят екип! Времената се промениха, госпожо Лесен.

И Улрик придружи уверенията си с няколко въздишки, за да подсили присъдата си над съмнителната ефективност на силите на реда.

— Намираме се съвсем близо до дома ви, госпожо Лесен. Днес сме на работа, а утре ще бъдем в Айлstrup при Торстен Флорин. Ще си организираме ловен излет в горичката до Грибскоу; тя е част от стопанството му. И тримата ще държим телефоните си включени. Може да се обаждате по всяка време. Ще се отзовем много по-бързо от полицията.

В Айлstrup при Торстен Флорин... Кими знаеше точно къде се намира въпросното стопанство.

Тримата в комплект. Оптималният вариант.

Значи, няма закъде да бърза.

Не чу кога вратата се отвори. Разбра, че някой е влязъл, чак когато жената се развика:

— Касандра! Аз съм! Време е за ставане! — отекна гласът из цялата къща.

Прозорците на стъклата иззвънтяха, а Кими цяла се вцепени.

В коридора имаше четири врати. Първата отвеждаше към кухнята, втората към тоалетната, където в момента се намираше Кими, третата — към трапезарията и оттам — към My Room, където лежеше безжизненото тяло на Касандра, и четвъртата — към мазето.

Ако животът на тази жена ѝ беше мил, тя щеше да избере коя да е от четирите врати, но не и третата.

— Здравсти! — извика в отговор Кими и си вдигна бикините.

Стъпките пред вратата стихнаха. Кими отвори и се вторачи в две объркани очи на непозната жена. Съдейки по синята ѝ униформа и престилката, която се канеше да препаше, жената работеше като домашна помощница на Касандра.

— Добър ден. Аз съм Кирстен-Мари Лесен, дъщерята на Касандра — Кими протегна ръка. — Касандра се почувства зле и я откарахме в болницата. Днес нямаме нужда от вас.

Помощницата хвана колебливо десницата ѝ.

Без съмнение бе чувала и преди името на Кими. Стисна ръката ѝ бързо и трескаво, а очите ѝ издаваха бдителност.

— Шарлоте Нилсен — представи се хладно тя и надникна над рамото на Кими към My Room.

— Ще изпишат майка ми в сряда или четвъртък. Ще ви се обадя кога да дойдете, а дотогава аз ще наглеждам къщата — заяви Кими.

Словосъчетанието „майка ми“ опари устните ѝ. Никога не бе наричала Касандра така. Сега обаче обстоятелствата го налагаха.

— Виждам, че е доста разхвърляно — отбеляза помощницата и погледна върхните дрехи на Кими, разпилени върху бароковия стол в коридора. — Май ще вляза да поразтребя. И без това задължението ми изисква цял ден да съм тук.

Кими препречи с тяло вратата на трапезарията.

— Много мило, но днес не се нуждаем от помощта ви.

Сложи ръка върху рамото ѝ и я избута към външната врата.

Помощницата излезе безмълвно, с повдигнати вежди.

„Трябва час по-скоро да се отърва от дъртата мърша“ — помисли си Кими. Колебаеше се дали да я погребее в градината, или да разчлени трупа. Ако разполагаше с автомобил, Кими се сещаше за езеро в Северна Зеландия, където все щеше да се намери място за още един труп.

Изведнъж се заслуша в гласовете и си спомни какво предстои на следващия ден. „Защо да се напъваш толкова? — питаха те. — Та нали утре всичко ще си дойде на мястото!“

Тъкмо се канеше да се върне на горния етаж и чу шум от разсипало се на парчета стъкло.

Озова се в My Room за няколко секунди. Щом домашната помощница не разбира от дума, ще я просне до Касандра със същото застинало в изненада изражение.

Железният прът, с който жената бе строшила прозореца на вратата, просвистя покрай лицето ѝ.

— Убила си я, психопатка такава! Убила си я! — закрещя в изстъпление помощницата със сълзи в очите.

Кими недоумяваше как е възможно някой да засвидетелства такава преданост на Касандра, най-голямата гадина на света.

Кими се отдръпна към камината и вазите. „Да се бием ли искаш? Добре ще те наредя, щом е така!“ — закани се Кими.

Физическата сила и характерът са неразривна цялост. В това Кими се бе убедила. А и владееше до съвършенство двата житейски компонента.

Грабна една месингова статуетка и я претегли в дланта си. При добро попадение острият ръце на статуетката, вдигнати грациозно нагоре, биха пробии дори човешки череп.

Кими се прицели и хвърли статуетката. С удивление видя как противничката ѝ отби удара с железния лост.

Статуетката се заби в тапета. Кими заотстъпва заднешком към вратата, за да хукне към горния етаж, където бе оставила заредения си готов за стрелба пистолет. Тази високомерна глупачка сама си изпроси съдбата.

Жената не я последва по стълбите. Чуха се стъпки по пода и после вик.

Кими се прокрадна до трапезарията и надникна през процепа между рамката и вратата. Жената се бе свлякла на колене пред вкочаненото тяло на Касандра.

— Какво е сторило това чудовище? — шепнеше задавено прислужницата.

Кими се намръщи. Докато заедно с компанията от пансиона издевателстваха над други хора, не бе виждала човек да скърби. Бе наблюдавала как по лицата на жертвите се изписва страх и ужас, но тъгата, това меланхолично усещане, познаваше единствено от собствените си преживявания.

Кими побутна леко вратата, за да разшири процепа. Дървото изскърца и жената мигом вдигна глава.

Само след секунда Шарлоте вече летеше с железния прът към нея. Кими затръшна вратата и смаяна от тази неочаквана смелост у помощницата, хукна към горния етаж и пистолета. Налагаше се да действа безкомпромисно. Нямаше намерение да я убива. Само да я завърже. Не искаше да я застрелва.

Кими почти изкачи стъпалата, сподиряна от гневните крясъци на преследвачката си, когато Шарлоте неочаквано покоси краката ѝ с железния прът и Кими рухна по очи на стълбищната площадка.

Отне ѝ само миг да се опомни, но и това се оказа фатално. Едрата млада жена вече бе успяла да притисне гърлото ѝ с пръста.

— Касандра често те споменаваше — процеди тя. — Наричаше те „малкото ми чудовище“. Да не мислиш, че успя да ме заблудиш? Само като те видях в коридора, ми стана ясно, че си направила някоя гадост.

Жената бръкна в джоба на униформата си и извади поочукана нокия.

— Знаеш ли, че един полицаи на име Карл Мьорк те издирва? Записах си номера му. Какво ще кажеш да го повикаме да си поговори с теб, а?

Кими поклати глава е престорено изплашен вид.

— Не съм виновна за смъртта на Касандра. Докато си бърбяхме, тя се задави с портвайна. Беше нещастен случай. Истински ужас.

— Аха — помощницата очевидно не ѝ вярваше.

Заби най-брутално крака си в гърдите на Кими и натисна пръта още по-силно към гръкляна ѝ, докато търсеше номера на Карл Мьорк. Не би се поколебала да я удуши.

— И ти я остави да умре, нали, гадино? — продължи помощницата. — Сигурна съм, че полицаите ще те изслушат с интерес. От пръв поглед личи какво си направила. В болницата! —

изсумтя презрително тя. — Трябваше да се видиш как изглеждаш, докато бълваше тези гнусни лъжи!

Тя откри номера. Кими я ритна в слабините, после пак. Жената разтвори широко очи и уста, отпусна хватката около пръта и се преви надве като прекършена.

Кими не издаде нито звук, докато телефонът набираше номера. Впи пета в прасеца на Шарлоте, изби мобилния от ръката ѝ, той изхвъркна и се удари в стената. В това време тя се изхлузи от железния прът заднешком, изправи се и възползвайки се от омаломощението на противничката си, откопчи оръжието от ръцете ѝ.

За по-малко от пет секунди си възстанови надмощието.

Кими си отдъхна, докато Шарлоте яростно се мъчеше да се изправи.

— Няма да те нараня. Само ще те завържа за някой стол — и толкова — обеща Кими.

Жената обаче поклати глава и протегна ръка назад, за да напипа перилата. Търсеше опора, за да нанесе следващия си удар. Очите ѝ сновяха трескаво напред-назад. Изобщо не мислеше да се предава.

После рязко се нахвърли върху Кими и се вкопчи в шията ѝ хищно с намерение да я разкъса с нокти. Кими отскочи към стената и вдигна коляно, за да ѝ попречи. Избута жената към перилата и тя увисна с половин тяло на пет метра от каменния под. Кими ѝ изкрещя да престане да се съпротивлява, но Шарлоте изобщо не се подчини. Тогава Кими удари челото си в нейното. Причерня ѝ, после под клепачите ѝ избухна експлозия от светлинки.

Отвори очи и се надвеси над перилата.

Закръглената помощница лежеше на мраморния под като разпната — с разперени встрани ръце и кръстосани крака. Неподвижна и много, много мъртва.

Кими поседя десет минути на стола с бродирана тапицерия, вторачена в простряното безжизнено тяло. За пръв път през живота си виждаше в своя жертва не купчина гниеща плът, а човешко същество, което е имало желание и право на живот, и това я гризеше непоносимо. Гласовете я мъмреха, задето се поддава на такива мисли.

На вратата се позвъни. Кими чу гласовете на двама мъже. Звучаха припряно, дърпаха вратата. После телефонът звънна.

„Заобиколят ли къщата, ще видят разбития прозорец. Пригответи се да тичаш за пистолета — каза си тя. — Всъщност хуквай веднага!“

Изкачи стълбите с два безшумни скока, грабна пистолета и насочи заглушителя към входната врата. Влязат ли, двамата мъже нямаше да излязат живи от тук.

Те обаче си тръгнаха. През прозореца видя как се насочват към някаква кола.

Единият, по-висок, вървеше с големи крачки, а другият, нисък и мургав, ситнеше до него, за да не изостане.

37.

Карл още не можеше да се отърси от горчивия вкус на вчерашното фиаско. Събуди се с лице, оплескано със задушен лук, и се вгледа в Мона Ибсен, която се превиваше от смях. Конфузно, колкото и да получиш разстройство при първо посещение в тоалетната на потенциално гадже.

„Как можах!“ — бичуваше се мислено той.

Запали цигара и се опита да се съсредоточи. Надяваше се да оползотвори максимално днешния ден и да предостави на прокуратурата цялата нужна информация, за да се издаде заповед за арест. Обицата от Линелсе Нор и съдържанието на сандъчето би трябвало да свършат работа поне за начало. Доказваха връзката между Олбек и останалите. На Карл му беше все едно на какво основание ще ги привика на разпит. Паднат ли му, ще намери начин да изкопчи каквото го интересува.

Делото започна като разследване на двойно убийство, а в хода му се натъкнаха на още престъпления, предполагаеми убийства, и предстоеше да ги разкрият.

Засега обаче не бе имал възможност да се сблъска очи в очи с членовете на групата от пансиона; да ги засипе с въпроси, които ще ги доведат до паника, а защо не и до срыв. Ако не се стигнеше до арест, Карл щеше да ги потърси на техни терен.

Най-трудната задача в цялата работа се оказа определянето на слабото звено във веригата. Кого да атакуват първо? Бярне Тьоерсен, на пръв поглед най-лесният избор, се бе научил да е пестелив в приказките при дългия престой зад решетките. Пък и можеше да използва килията като оправдание да не отговаря на въпроси, по които вече се е произнесъл, а именно двойното убийство в Рьорви. Щом е осъден, какво повече да коментира? За да му поискат сметка, им трябваха железни доказателства за нови престъпления.

Ако отхвърлят идеята Тьоерсен да е пръв на пангара, кого да изберат тогава? Торстен Флорин, Улрик Дюбьол-Йенсен или Дитлеу

Прам? Кого ще успеят да пречупят най-бързо?

Само ако ги познаваше лично, Карл би могъл да отговори категорично на този въпрос. Засега интуицията му подсказваше, че няма да му е лесно. Неуспешният опит да поговорят с Дитлеу Прам в частната му болница изигра ролята на поредното потвърждение в тази посока. Защото Дитлеу Прам е бил незабавно уведомен за посещението им от мига, когато са стъпили в болницата. Карл не изключваше секретарката да е казала истината и Прам действително да се е намирал извън територията на клиниката, но така или иначе, служителите го бяха информирали своевременно.

И той се погрижи да не се мярка наблизко.

Ако искаше да притисне тримата до стената, Карл трябваше да ги завари съвсем неподготвени. Затова днес двамата с Асад тръгнаха по задачи още от ранна утрин.

Спряха се на Торстен Флорин и то съвсем неслучайно. Хилавото му телосложение и „женската“ му професия му придаваха по-крехък вид. В изявленията му пред модните списания прозираше ранима натура. Това го отличаваше от останалите.

Асад чакаше Карл до Триъгълника, качи се в колата и двамата потеглиха с надеждата след половин час да изненадат Торстен Флорин в стопанството му в Айлструп.

— Подредих информацията за всеки от нашите герои в отделна папка — докладва Асад в колата. — Това е папката на Торстен Флорин. Извади я от чантата.

— Къщата му приличала на крепост: с дебели решетки, които препречват достъпа до имението. Четох, че когато организирал купон, гостите влизали по специален пропускателен режим. Погледни.

Карл обърна глава към цветната разпечатка, която му показва Асад. Затрудняваше се хем да разглежда снимката, хем да шофира по тесния път, лъкатушещ през гората Грийбскоу.

— Погледни, Карл. На въздушната снимка се вижда всичко. Ето тук е имението на Флорин. С изключение на старата сграда, където живее самият той, и тази дървена къща — Асад показва с пръст върху снимката, — всички останали постройки, включително и най-високата, и всички малки зад нея, са построени преди 1992 година.

Странно наистина.

— Чакай малко, тези сгради в самата гора ли се намират? Наистина ли са му дали разрешително за строеж? — попита Карл.

— Не, не са в гората. Между Грибскоу и малката гора, която е негова собственост, има пожарна... как се нарича това нещо, Карл?

— Противопожарна просека?

Асад го погледна леко удивено.

— Вижда се ясно на въздушната снимка. Погледни тази тясна кафява ивица. Освен това е опасал земята си с ограда, включително езеро и хълмове.

— Защо го е направил? От папараци ли се страхува?

— Свързано е с ловуването.

— Сетих се. Не иска животните от неговия парцел да избягат в държавната гора. Ясни са ми такива хора. — Във Вендсюсел, откъдето идваше Карл, такива ловци обираха всеобщия присмех, но в Северна Зеландия явно бяха на почит.

Пред тях се разстилаха поляни и преминаваха в обширни стърнища.

— Виждаш ли онази швейцарска къща, Асад? — Карл посочи невысока къща отдалеч. Открояваше се ясно в ледниковата долина. — Малко по-нататък, отвъд долината, се намира гара Кагеруп. Там веднъж открихме едно момиченце. Отначало помислихме, че е мъртво. Беше се скрила в дъскорезницата, защото се изплашила от кучето, което баща ѝ довел вкъщи.

Карл поклати глава. Дали наистина малката бе избягала заради кучето? Изведнъж обяснението му се стори доста неубедително.

— Завий тук — Асад посочи пътния знак за отбивката към Морум. — На върха на хълма ще завием надясно. От там до имението има двеста-триста метра. Да го предупредя ли за идването ни?

Карл поклати категорично глава. В никакъв случай! Иначе Флорин ще духне под носа им като Дитлеу Прам.

Торстен Флорин действително бе оградил имота си като крепост. „Дюехолт“ — пишеше с големи месингови букви на гранитен къс до порта от ковано желязо, по-висока от оградата.

Карл се наведе към уредбата, монтирана на пилон на височината на прозорците.

— Аз съм заместник-полицейски комисар Карл Мьорк — представи се той. — Вчера разговарях с адвокат Бент Крум. Бих искал да задам няколко въпроса на Торстен Флорин. Ще отнеме не повече от четвърт час.

След две минути портата се отвори.

Зад оградата се простираше безбрежен ландшафт. Езера и възвишения, обрасли с тучна зеленина, изненадваща за сезона. По-надолу се виждаха горички, които постепенно се сливаха, а още по-нататък се издигаха внушителните букове столетници на Грийбскоу с почти обезлистени корони.

„Огромно имение — прецени Карл. — Имайки предвид какви цени поддържат имотите в района, това място струва цяло състояние.“

Завиха към имението, сгушено в самото подножие на гората. Впечатлението за богатство се засилваше с всеки изминат метър. „Дюехолт“ радваше окото с възстановените корнизи и лъскавите черни покриви. Четири остъклени пристройки към главната сграда гледаха към градината, толкова изрядно поддържана, че дори кралските градинари биха свалили шапка.

Зад главната сграда се намираше боядисана в червено дървена постройка. Видът ѝ подсказваше, че вероятно попада под закрилата на закона. Изглеждаше с около два века по-стара от останалите и контрастираше ярко на внушителната желязна конструкция, която се извисяваше зад нея. Внушителна и красива, сътворена от стъкло и блестящ метал — точно копие на прословутия Паласио де Кристал в Мадрид, който Карл видя на плакат на летището.

Паласио де Кристал в Айлstrupски вариант!

В подножието на гората се виждаха скупчени къщички и оформяха своеобразно селце. Имаха градинки и веранди, заобиколени от разорани полета, където стопаните навярно отглеждаха зеленчуци. Виждаха се необрани насаждения с праз и зеле.

„Какъв простор!“ — впечатли се Карл.

— Красиво е — отбеляза Асад.

Наоколо не се виждаше жива душа. Позвъниха на вратата и им отвори не кой да е, а самият Торстен Флорин.

Карл се представи и му протегна ръка, но домакиният погледна единствено Асад и застана като гранитен блок, за да препречи достъпа до дома си.

Зад гърба му, сред зрелищна съвкупност от картини и кристални полилеи, се виеше парадно стълбище. Доста кичозен интериор за човек, сдобил се със славата на законодател на добрия стил.

— Искаме да поговорим с вас за някои събития, които според нас са свързани с Кими Лесен. Ще ни помогнете ли?

— Какви събития? — попита сухо Флорин.

— Убийството на Фин Олбек в нощта срещу неделя. Олбек е общувал редовно е Дитлеу Прам. Издирвал е Кими. Някой от вашите приятели ли му е възложил да я намери? И ако е така, с каква цел?

— Чух името Фин Олбек по телевизията, но не познавам такъв човек. Щом Дитлеу е разговарял с него, обърнете се към него. Довиждане, господа.

Карл запря вратата с крак.

— Изчакайте за минута. Кими Лесен вероятно има пръст и в още две тежки нападения — в Лангелен и Белахой. Тогава са починали трима души.

Торстен Флорин премига няколко пъти, но лицето му запази каменното си изражение.

— Не мога да ви помогна. Разпитайте Кими Лесен.

— Случайно да имате информация къде се намира тя в момента?

Флорин поклати глава с непроницаем вид.

— Сигурен ли сте?

— Сто процента. Не съм виждал Кирстен-Мари от 1996-а.

— Разполагаме с доказателства за съпричастността ѝ към въпросните произшествия.

— Адвокатът ми ме осведоми. Но нито той, нито аз знаем нещо по тези случаи. А сега ще ви помоля да си вървите, господа. Днес ми предстои натоварен ден. Следващия път, когато решите да се отбиете, не забравяйте да донесете съдебна заповед.

Предизвикателната му усмивка подтикна Карл да го притисне с още няколко въпроса. Торстен Флорин се отдръпна и иззад вратата се появиха трима тъмнокожи мъже.

Гардовете на Флорин изсипаха върху двамата посетители порой от грозни закани — побой, умишлен палеж, медиен скандал, съдебен

иск и какви ли още не бедствия и погроми.

Две минути по-късно Карл и Асад седяха в колата.

Ако допреди час Карл бе смятал Торстен Флорин за слабо звено, това посещение му даде повод да преосмисли виждането си.

38.

Сутринта преди ловния излет Торстен Флорин, верен на навика си, се събуди под звуците на класическа музика и шума от леко пристъпващи крака. Пред него се изправи млада тъмнокожа жена с голи гърди. С изкуствена усмивка протегна напред сребърен поднос. На Торстен Флорин изобщо не му пукаше дали ѝ е до усмивки. Не му бе притрябвала нито привързаността, нито топлите ѝ чувства. Нуждаеше се единствено от ред, което ще рече ритуалът да се изпълнява до последната подробност. Беше спазвал този ритуал десет години и възнамеряваше да продължава да го прави. Част от богатшите изтъкват своята дисциплинираност, за да се издигнат в очите на бизнес партньорите си, а Торстен следваше стриктно една и съща схема само за да осигури ежедневно си оцеляване.

Той взе салфетката, вдиша уханието ѝ, затъкна я над гърдите си и пое чинията с четирите пилешки сърца, твърдо убеден, че ако не изяде органите на прясно закланите пилета, ще залинее.

Изяде първото сърце на една хапка и се помоли за сполука по време на днешния лов. После изяде и останалите три сърца. Тогава жената избърса лицето и ръцете му с кърпа, напоена с камфор. Действаше с отработени движения.

Когато прислужницата приключи, той ѝ махна с ръка да го остави сам. Отпрати и мъжа, охранявал го през нощта — всъщност съпруг на прислужницата, — и се наслади на проблясъците на зората сред дърветата. След няколко часа започваха. В девет дружинката се събираше. Този път нямаше да преследват плячката в сутрешната дрезгавина, защото бясно животно се гони само посред бял ден.

Торстен вече предвкушаваше взривоопасната комбинация между болестта и инстинкта за оцеляване у пуснатата на свобода лисица. Тя ще се спотаи някъде и ще издебне сгоден момент, щом гоначите се приближат. Впие ли зъби в нечий слабини, край с човека.

Торстен обаче познаваше сомалийските си гоначи: те няма да позволят на лисицата да се приближи до тях. Повече се притесняваше

за ловците. Е, притеснение вероятно беше леко пресилено, защото повечето от дружинката бяха опитни ловджии, участвали десетки пъти в излетите на Торстен. Дишаха, за да се движат по ръба на бръснача. До един влиятелни особи, с ключови постове в държавата. Мъже, превъзхождащи простолудието по размах на мисълта и широта на миогледа. Именно затова ги бе допуснал до този ловен излет. Защото бяха замесени от подходящото тесто. Не, Торстен не се тревожеше за тях. По-скоро тръпнеше в очакване.

Ако бяха успели да решат проблема с Кими, ако проклетият полицаи не бе ходил да разпитва Крум и ако полицията не бе възобновила следствието по дела, които отдавна трябваше да са потънали в архивите — като нападенията в Лангелен, побоя над Кайл Басет и смъртта на Коре Бруно, — денят щеше да бъде перфектен.

Реши да обмисли стратегията си след лова.

Откъде, по дяволите, се взе този проклет полицаи и как беше събрал толкова много информация?

В стъклената зала цареше какофония от най-различни животински звуци. Торстен наблюдаваше лисицата, докато сомалийците издърпваха клетката от ъгъла. С обезумели очи животното се хвърляше към решетките и впиваше зъби в тях, все едно разкъсва жива плът. Мисълта за свирепата ѝ захапка и смъртоносните бактерии в слюнката ѝ предизвика тръпки по гърба на Торстен.

Майната ѝ на полицията, майната ѝ на Кими и на всички дреболии по света. Предстоящата стъпка по ръба на бръснача — лов на животно, болно от бяс, пуснато свободно из ловната територия, — надминаваше всичко друго.

— Съвсем скоро ще те споходи отредената ти участ, Кума Лисо — Торстен размаха юмрук към клетката.

Огледа помещението. Божествена гледка! Повече от сто клетки с най-различни животни. Последното попълнение, свирепа хиена, пристигна от зоомагазин „Наутилус“ в специална клетка за хищници. Сега звярът, превил гръб, гледаше хищно. Щеше да заеме мястото на лисицата и да попълни колекцията с потенциални плячки. Ловните излети до Коледа бяха подсигурени благодарение на Торстеновата предвидливост.

От алеята се чу хрущене изпод автомобилни гуми. Торстен се обърна с усмивка към вратата.

Улрик и Дитлеу пристигаха точно навреме както винаги — поредното качество, което отличава избраните от простолюдието.

Десет минути по-късно тримата навлязоха в стрелбищния тунел. Стискаха арбалетите, готови за лов. Улрик се намираше в обичайното си мазохистично настроение и се тресеше от въодушевление, задето още не знаят къде е Кими. Вероятно бе изсмъркал една линия повече от обичайното. Дитлеу, от своя страна, изглеждаше с бистър ум и нащрек. Арбалетът представляваше естествено продължение на ръката му.

— Благодаря, нощес спях отлично. Кими може да заповяда — а с нея и който още желае — отговори той на Торстеновия въпрос. — Готов съм за всякакви предизвикателства.

— Чудесно.

Торстен не искаше да разваля настроението на ловните си другари и отложи разговора за досадния Карл Мьорк за след пробната стрелба.

— Радвам се, че си се настроил за изненади. Защото очаквам да има много такива.

39.

Отбиха в банката да обсъдят срещата с Торстен Флорин. Асад настояваше да се върнат и да хвърлят в очите на Флорин всичко, което са открили в сандъчето на Кими. Така, твърдеше Асад, ще пропускат самоувереността му. Карл обаче остана непоклатим в убеждението си, че трябва да оставят най-силния си коз за момента, когато ще се сдобият със заветната заповед за задържане.

Асад не криеше недоволството си. Явно в пустинните райони, откъдето произлизаше сириецът, търпението не беше сред разпространените качества.

Карл погледна към шосето и забеляза два автомобила, движещи се с превишена скорост. Такива джипове с тонирани стъкла повечето пораснали момчета гледат само на картинки.

— Не може да бъде! — възкликна Карл, изчака и двата джипа да се източат, направи обратен завой и подкара след втория.

Преди отбивката към имението Карл почти ги настигна.

— Сигурен съм, че в първия джип видях Дитлеу Прам. Ти забеляза ли кой се вози във втория, Асад? — попита Карл, когато двата автомобила завиха по алеята към имението на Флорин.

— Не, но записах регистрационните номера. Сега ще ги проверя.

Карл разтърка лицето си. Ами ако тримата са си уредили среща у Флорин точно сега? Едва ли някога ще му падне по-удобна възможност да ги наблюдава накуп.

Но дори да се възползва от случая, какво ще научи повече?

След минута Асад получи исканите сведения.

— Първият джип е регистриран на името на някоя си Телма Прам.

Бинго.

— А вторият — на фирма „Борсови анализи“ — допълни сириецът.

Отново бинго.

— Компанията се събира — Карл си погледна часовника. Още нямаше осем. Какво, по дяволите, бяха намислили?

— Хайде да ги проследим, Карл.

— В смисъл?

— Сещаш се. Да се промъкнем в имението и да ги шпионираме.

Карл поклати глава. Понякога дребният му помощник проявяваше прекомерна изобретателност.

— Чу какво каза Флорин, нали?

Асад кимна с широко отворени очи.

— За да влезем, ни е нужна съдебна заповед, а засега не разполагаме с достатъчно основания да издействаме такава.

— Но ако научим повече, ще получим заповед, нали?

— Да, разбира се. Промъкването в чужда собственост обаче трудно ще ни помогне. Пък и законът го забранява, Асад. Нямаме право да нахлуваме просто така.

— Ами ако тримата са убили Олбек, за да заличат следите?

— Какви следи? Не е незаконно да поръчаш на частен детектив да следи някого.

— Ами ако Олбек е открил Кими и сега тримата я държат като заложница в имението? Тази вероятност не е за подценяване, нали така казваш ти? Очистили са Олбек и никой друг не знае за отвличането. А Кими е най-важният ни свидетел, Карл.

Карл не очакваше Асад да спре дотук. Оказа се прав.

— Ами ако точно в този момент я пребиват? Трябва да влезем!

Карл въздъхна дълбоко. Струпах се прекалено много въпроси.

Асад хем имаше основания да настоява да влязат, хем нямаше.

Оставиха колата по „Ню Морумвай“ до гара „Дюемусе“ и поеха по пътеките в покрайнините на гората. Стигнаха противопожарната просека. Оттам се откриваше изглед право към блатото и част от горските владения на Торстен Флорин — гъста, пищна растителност. В далечината се очертаваха смътно контурите на зарешетената порта. Карл и Асад въобще не възнамеряваха да се промъкват оттам: бяха забелязали нагъсто разположените камери за видеонаблюдение.

По-голям интерес за двамата нашественици представляваше дворът, където бяха паркирани двата джипа. От там се откриваше

достъп до всички части на имението.

— По противопожарната просека бърза от камери — предупреди Асад. — Ако ще ги дебнем, трябва да минем оттук.

Посочи блатото. Там оградата се бе смъкнала ниско и преминаха с лекота. Само там нямаше камери.

Но се намокриха до кости.

После прекараха половин час, залегнали на земята, с изострена бдителност. Най-после тримата мъже се появиха. Зад тях двама слаби чернокожи носеха нещо, наподобяващо лък. От мястото, където се спотайваха, Карл и Асад успяха да доловят част от разговора, макар тихите гласове на тримата да глъхнеха в неочаквано извилиа се лек хладен вятър.

Мъжете хлътнаха в главната сграда, а чернокожите поеха към червените постройките.

Десет минути по-късно се появиха още чернокожи. Влязоха в голямото остъклено хале и след броени минути излязоха, понесли клетка. Натовариха я на пикап. Двама се качиха в кабината, а останалите — на товарната платформа до клетката — и пикапът се изгуби в гората.

— Сега е моментът! — прошепна Карл и поведе леко противящия се Асад по протежение на оградата към ниските постройките.

Отвътре се чуваше говор на непознат език, бебешки плач и глъчка от по-големи деца. Явно там живееше цяло миниобщество.

Промъкнаха се покрай първата постройка и видяха табелка с написани екзотични имена.

— Погледни и там — прошепна Асад и посочи табелката на съседната постройка. — Да не държи роби?

Картината удивително силно напомняше на африканско село наред парка. Или на копторите, сгъсени покрай големите плантации в южните щати преди Гражданската война.

Наблизо се чу кучешки лай.

— Дали не отглежда кучета пазачи? — прошепна изплашено Асад.

Карл погледна помощника си със спокойно изражение. Детството във Вендсюсел го бе научило, че освен ако не се изправиш сам-самичък срещу цяла глутница озверели питбули, ситуацията винаги е

под контрола на човека. Един ритник в първия сгоден миг и нещата си идват на мястото. Притесняваше го по-скоро, че вдигат шум до небесата.

Двамата с Асад притичаха през откритото пространство до двора и съзряха удобна възможност да се промъкнат зад постройката.

Двайсет секунди по-късно стояха със залепени о прозорците лица. Вътре не се случваше нищо. Приличаше на класически кабинет с махагонови мебели и наредени по стените десетки ловни трофеи. Видяното не улесняваше задачата им.

Обърнаха се. Нямаха нито минута за губене.

— Забеляза ли това? — прошепна Асад и посочи цилиндричното продължение на остъкленото хале.

Навлизаше около четирийсет метра навътре в гората.

„Що за странна идея“ — удиви се Карл.

— Да отидем на проверим, Асад.

Физиономията, която се изписа по лицето Асад, влизайки в халето, заслужаваше да се увековечи. Впрочем тя изразяваше и усещането на Карл. Ако „Наutilus“ шокираше любителите на животни, то тук ги посрещна десетократно по-шокираща гледка. Клетки с изплашени зверове. На стените висяха окървавени одрани кожи, проснати да съхнат. Животни от всички размери: от хамстери до телета. Свирепи бойни кучета лаеха ожесточено. Явно преди малко бяха чули точно тях. Гущероподобни чудовища и съскащи норки. Сборище от домашни и екзотични екземпляри.

Но за разлика от животните в ковчега на Ной, тези тук не напускаха затвора си живи. Ставаше ясно от пръв поглед.

Карл позна клетката от зоомагазина. Сега стоеше наред халето, а хиената показваше зъби. От ъгъла крякаше грамадна маймуна, отнякъде грухтеше брадавичеста свиня, блееха овце.

— Дали Кими не е вътре? — попита Асад и направи още няколко крачки към вътрешността на халето.

Карл огледа клетките. Повечето не можеха да поберат човек.

— А тук? — Асад посочи колона фризери, бръмчащи в един от страничните проходи.

Отвори поставения най-отпред.

— Пфу, каква гадост! — възкликна той и по тялото му преминаха видими тръпки от погнуса.

Карл надникна във фризера. Отвътре го гледаха изцъклените очи на купища одрани животни, проснати едно връз друго.

— И в другите има същото — съобщи Асад, след като повдигна капациите на всички фризери.

— Навярно ги използват за храна на другите животни — предположи Карл и стрелна хиената с поглед.

Хищните челюсти на зверовете в тази менажерия изглеждаха готови да разкъсат каква да е жива плът. Потресаваща мисъл.

След петминутен оглед установиха, че в нито една клетка няма човешко същество.

— Я погледни, Карл — Асад посочи тунела. — Това е стрелбище.

Ако полицаите в Управлението разполагаха с такова съоръжение, оборудвано с въздушни клапи и всякакви екстри, стрелбището нямаше да остане празно и за секунда. Факт.

— Не влизай в тунела — предупреди Карл, когато Асад тръгна към мишените. — Ако се появи някой, няма къде да се скриеш.

Асад обаче не го послуша.

— Какво е това, Карл? — извика той, долепен до едната мишена.

Карл погледна през рамо. Не видя нищо обезпокоително и последва Асад.

— Стрела ли е? — попита помощникът му и посочи забитата в центъра на мишената метална пръчка.

— Да. Нарича се болт и се използва при стрелба с арбалет.

— Какво? Как точно го нарече? Тарталет?

— Арбалет, Асад, арбалет — въздъхна Карл. — Представлява лък със запъната по специален начин тетива. Поразява целта с голяма сила.

— Виждам, Карл. Явно стреля и много точно.

— Именно.

Обръщайки се, осъзнаха, че са попаднали в капан.

В отсрещния край, разкراчен, стоеше Торстен Флорин, а зад него — Улрик Дюбьол-Йенсен и Дитлеу Прам. Последният държеше насочен към Карл и Асад арбалет.

„Не може да бъде!“ — ядоса се Карл и извика:

— Скрый се зад мишените, Асад! Веднага!

Извади светкавично пистолета от кобура на рамото си и се прицели към тримата в мига, когато Дитлеу Прам пусна стрелата.

Чу как Асад се шмугна зад мишената. После стрелата прониза дясното рамо на Карл и пистолетът тупна на земята.

Изненадващо за самия него, не изпита болка. Просто ударът го отхвърли на половин метър назад и го прикова към мишената. От кървящата рана стърчеше перцето на стрелата.

— Господа, защо ни поставяте в такава ситуация? — подхвана Флорин. — Какво да ви правим сега?

Карл се опитваше да нормализира пулса си. Издърпаха стрелата и поляха раната с някакъв дезинфектант. Той едва не изгуби съзнание от болка, но пък кървенето намаля осезаемо.

Бяха попаднали в много неизгодно положение. Тримата мъже излъчваха мрачна решителност.

Асад започна да сипе огън и жулел, защото ги накараха да седнат с гръб, опрян о една от клетките в халето.

— Наясно ли сте какво наказание ви чака за такова отношение към полицаи, изпълняващи служебния си дълг?

Карл ритна леко крака му. Асад се поумири.

— Съвсем просто е — подхвана Карл, а при всяка изречена дума болка пронизваше рамото му. — Пускате ни да си вървим, а после ще видим. Нищо няма да спечелите, ако ни държите за заложници.

— Чуйте се само! — възкликна Дитлеу Прам, който продължаваше да държи арбалета в готовност за стрелба. — Не сме глупаци. Та вие ни подозирате в убийства. Споменахте няколко съмнителни произшествия. Свързали сте се с адвоката ни. Открили сте връзка между мен и Фин Олбек. Въобразявате си, че сте огледали и кътните ни зъби, а всъщност си съшивате ваша истина от случайни парчета — Прам се приближи и застана разкрачен пред Карл. — Вашата истина обаче засяга не само нас тримата. Убедите ли шефовете си, че сте прави, хиляди хора ще си загубят хляба. Не виждам нищо просто в цялата ситуация, Карл Мьорк.

Той описа полукръг с ръка.

— Съдът ще запорира огромни имущества. Нито ние, нито нашите партньори искат това да се случи. Затова ще повторя въпроса на Торстен: какво да ви правим?

— Трябва да действаме много чисто — обади се едрият, Улрик Дюбьол-Йенсен.

Уголемените му зеници и треперещият глас не оставиха нито капка съмнение в непоколебимостта на намерението му. Карл обаче долови колебание в поведението на Торстен Флорин.

— Какво ще кажете да ви пуснем с по един милион хонорар? Зарязвате случая и си получавате парите. Е?

Карл и Асад нямаха друг избор, освен да се съгласят, макар и привидно. В противен случай не ги чакаше нищо добро.

Асад кимна. Сечеше му пипето на този...

— А ти, Мьорк? И ти ли си сговорчив като Мустафа? — попита Флорин.

Карл го прониза със суров поглед и кимна.

— Май сумата ви се струва малка. Да я удвоим тогава. По два милиона за всеки в замяна на мълчанието ви. Ще го направим съвсем дискретно, нали?

Карл и Асад кимнаха.

— Преди да сключим сделката, искам отговор на един въпрос. Веднага ще разбере, ако ме лъжете, и край на преговорите. Ясно? — И без да изчака, продължи: — Защо сутринта споменахте за някаква възрастна двойка от Дантелен? За Коре Бруно разбирам какви са ви основанията, но какво общо открихте между нас и двамата старци?

— Един от колегите ми извърши задълбочена проверка на аналогични случаи, описани във вестниците — отвърна Карл.

— Това няма нищо общо с нас — натърти Флорин.

— Поискахте честен отговор и аз ви го дадох — настоя Карл. — Местопрестъплението, типът на нападението, методът, времето — всичко съвпада с вашия почерк.

В този момента тримата мъже показаха на какво са способни.

— Отговаряй! — кресна Дитлеу Прам и заби дръжката на арбалета в раната на Карл.

Карл дори не успя да извика, защото болката стисна гърлото му в менгеме. Прам разклати дръжката на арбалета.

— Говори! Защо смятате, че сме замесени в нападението в Лангелен? — Прам замахна, готвейки се за по-силен удар, но Асад реагира светкавично:

— В Лангелен е намерена само една обица. Втората от комплекта открихме в сандъче на Кими, където е пазела и други предмети от нападенията ви. Това сигурно ви е известно.

Ако Карл не се чувстваше напълно обезсилен от болката, щеше да даде доста настоятелен знак на Асад да си затвори устата.

Ала вече беше късно.

По лицето на Торстен Флорин пролича, че най-големите им страхове изведнъж се сбъднаха. Полицията разполагаше с доказателства срещу тях. С реални доказателства.

— Предполагам, и ваши колеги знаят за това сандъче. Къде е то в момента?

Карл млъкна. Огледа обстановката. От мястото, където седеше, до портата имаше десет метра. А от портата до гората — още петдесет. След още километър се издигаше Грибскоу — идеалното скривалище. Прекалено далече обаче. Наоколо не виждаше нищо, годно да му послужи като оръжие. На всичкото отгоре двама мъже ги държаха на прицел с арбалети. Какво можеха да сторят Карл и Асад?

Абсолютно нищо.

— Трябва да действаме веднага и да не оставим никакви следи — изстреля Улрик Дюбъл-Йенсен. — Пак ще повторя: не можем да разчитаме на тези двамата. Не са като другите, които подкупихме да млчат.

Прам и Флорин погледнаха приятеля си.

„Много умно, няма що!“ — четеше се по лицата им.

Докато тримата мъже обсъждаха положението, Асад и Карл се спогледаха. Асад потърси извинение с очи, Карл му кимна в знак на прошка. Какво толкова, че помощникът се поувлече в опита си да спре Дитлеу Прам? В момента тримата закоравели злодеи обсъждаха как да ги очистят.

— На работа, че времето лети. След пет минути другите ще пристигнат — предупреди Флорин.

Улрик Дюбьол-Йенсен и Дитлеу Прам се нахвърлиха върху Карл, докато Торстен Флорин ги прикриваше с арбалета. Карл се смая от бързината, с която действаха.

Залепиха устата му с тиксо, после и ръцете на гърба. Натиснаха главата му назад и сложиха лепенка и над очите му. Карл се поизвърна, докато я залепяха, и лентата закрепи клепачите му в леко отворено положение. Видя как Асад започна да рита, да размахва бурно ръце и дори успя да събори на пода Улрик Дюбьол-Йенсен. Онзи се строполи с глух удар, парализиран след саблен удар по врата, Флорин захвърли арбалета и се притече на помощ. Докато двамата се опитваха да надвият Асад, Карл се изправи и хукна към светлината, струяща от портата.

Както го бяха подредили, не можеше да помогне на Асад, освен ако не се измъкне.

Чу ги как си размениха уверения, че той няма да стигне далеч в това състояние. Слугите им щели да го заловят и да им го върнат. А после и той щял да преживее участието на Асад в клетката с хиената.

— Мисли за нея! — извикаха подире му те.

„Пълни психопати“ — стрелна се през ума му, докато се мъчеше да се ориентира през пролуката в тиксотото.

Чу как от портата се задават автомобили. Десетки автомобили.

Ако пътниците в тях приличаха на изродите в халето, на Карл не му оставаше друго, освен да се прости с живота си.

40.

Щом влакът потегли, под ритмичното трополене на колелата в главата на Кими зазвучаха гласовете. Без да крещят и да ѝ налагат как да постъпи, те все пак я принуждаваха да ги изслуша. С течение на времето Кими свикна да изслушва настойчивите им позиви.

Влакът, с модерна, аеродинамична форма, по нищо не приличаше на онази тракаща железница, която я докара дотук заедно с Бярне преди толкова години. Много неща се бяха променили.

Какви лудории вършеха тогава... През целия път пиха, смъркаха и купонясваха. Накрая пристигнаха. Торстен гордо ги разведе из новата си придобивка: горски масиви, блато, езеро, ниви. Идеалното място за устройване на ловен излет. Стига да се погрижиш отстреляният дивеч да не попадне в държавната част от гората, от имота нямаше какво повече да се желае.

Кими и Бярне го взеха на подбив. Със зелени гумени ботуши на краката, Торстен им изглеждаше адски комичен. Той обаче нехаеше за мнението им. Гората му принадлежеше и той властваше над всичко диво, което си струва да отстреляш сред датската природа.

След двучасов лов убиха дивеч — фазани, а накрая и един енот. Кими лично го уреди за зоомагазина: жест, който значеше много за Торстен. После, съгласно ритуала, изгледаха „Портокал с часовников механизъм“ в киното на Торстен. Големите количества кокаин и най-вече алкохол изсмукаха енергията им, нужна за набелязване на нови жертви.

Тогава Кими стъпи в имението на Торстен за последен път. Спомняше си го, сякаш е било вчера. Немалка заслуга за това имаха гласовете. „Днес и тримата са там, Кими. Какъв по-удобен случай!“ — надпреварваха се да я увещават те.

Кими огледа зорко спътниците си, после бръкна в платнената си чанта и провери дали всичко си е на мястото: ръчната граната, пистолетът със заглушител, малката чанта с презрамка, скъпоценното вързопче. Да. Бе взела всичко необходимо.

На перона на гара Дюехолт Кими изчака останалите ранобудни пътници да се разотидат. Някои ги взеха с автомобили, други се качиха на велосипедите, оставени под червената козирка до гарата.

Един от дошлите с коли ѝ предложи да я закара донякъде, но тя само се усмихна. Понякога усмивката означава и отказ. И така — перонът опустя, а и по шосето не се забелязваше движение. Тя отиде до края на перона, скочи върху релсите и продължи по коловозите до гората. Извади малката си чанта, праметна я през гърдите си, затъкна дънките си в чорапите и скри голямата чанта под един храст.

— Не се бой, съкровище. Мама ще се върне да те вземе — обеща тя, докато гласовете я пришпорваха.

През държавната гора се ориентираше лесно. След леко изкачване мина покрай някакво предприятие и се озова на пътеката, която щеше да я изведе до задната част на Торстеновото имение.

Гласовете непрекъснато я подканяха да побърза, но тя знаеше, че разполага с достатъчно време. Вдигна поглед към последните цветни листа на дърветата и вдиша въздуха, натръпнал с есенни аромати и багри.

От години не се бе любувала на природата. От много години.

Когато стигна до противопожарната просека, установи, че са я разширили. Кими се притаи до земята и огледа оградата между имота на Торстен и държавната гора. Продължителният живот по копенхагенските улици я беше научил, че камерите за видеонаблюдение все пак имат сравнително ограничен обхват. Без да бърза, Кими огледа внимателно оградата и дърветата наоколо, за да добие представа къде са разположени камерите. Бяха четири на брой: две статични и две подвижни със свобода на завъртане сто и осемдесет градуса. Едната от статичните гледаше право към Кими.

Кими се прикри зад храстите да обмисли следващия си ход. Самата просека беше широка около девет-десет метра, покрита с наскоро прорасла, двайсетсантиметрова трева. Никакви възвишения или падини. Мине ли през тревата, камерите щяха да я засекат. Оставаше ѝ една-единствена възможност да пресече просеката незабелязано: от дърво на дърво, от клон на клон.

Кими помисли добре. Мощните възлести клони на дъба от нейната страна на оградата се издигаха на височина пет-шест метра над земята, а отсреща, зад оградата, растеше малко по-нисък бук с по-крехки клони. Ако скочи от дъба към по-ниския бук, ще падне едва от два метра, но пък трябваше да се хване за ствола, а не за клоните, защото имаше опасност да не издържат тежестта ѝ.

Тя не умееше да се катери по дървета. Навремето майка ѝ забраняваше, защото щяла да си изпоцапа дрехите, а после, когато майка ѝ си отиде, отнесе със себе си и желанието на Кими да се катери.

Високият дъб беше красив, с възлести клони, достатъчно издатини и грапава кора: дадености, благоприятни за катеренето.

Почувства прилив на ентузиазъм.

— Един ден и ти трябва да опиташ, Миле — прошепна тя и се набра на мускули.

Когато се покатери обаче, изведнъж я налегнаха колебания. Разстоянието до земята изведнъж придоби реални измерения, а предстоящият скок към гладките клони на бука я изплаши. Дали ще се справи? Отдолу всичко изглеждаше даже забавно, но не и оттук. Падне ли, с нея е свършено. Ще си счупи я крак, я ръка и камерите ще я засекат. Ако я хванат, няма да я пощадят. Познаваше ги. Ще ѝ го върнат тъпкано.

Кими поседя, опитвайки се да прецени как да скочи. Изправи се предпазливо, докато стискаше с ръце клон зад гърба си.

После скочи и още в същия миг усети, че се оттласна прекалено силно. Полетя във въздуха, а букът от другата страна на оградата се приближаваше прекалено бързо. Опита се да смекчи удара и си счупи пръста. Инстинктите ѝ обаче взеха превес. Оставаха ѝ цели девет пръста, с които да си служи. За момента забрави болката. Вкопчи се в дървото. В долната част на ствола букът имаше по-малко клони от дъба.

Спусна се надолу и постепенно стигна до най-долния клон. До земята оставаха три-четири метра. Отпусна се на ръце, увисна за няколко секунди, а счупеният ѝ пръст сам откри най-удобната си позиция. Тя се притисна до ствола, обгърна го с една ръка, пусна клона и се плъзна надолу. Неравностите по кората раздраха предмишниците и шията ѝ до кръв.

Кими огледа изкривения си пръст и го намести с едно движение, което изпрати вълна от болката по цялото ѝ тяло. Тя обаче не гъкна. При необходимост би отрязала дори пръста си, стига да оцелее.

Избърса кръвта от шията си и се притаи в сенките на гората — вече от другата страна на оградата.

От предишното си идване тук помнеше, че тук растат смесени видове. Скупчени една до друга ели, наскоро засадени широколистни дървета, големи площи с диворастящи брези, храсти глог, букове, нестройно растящи дъбове.

Носеше се силен аромат на гниещи листа. След петнайсет години, прекарани в безжизнена градска среда, сетивата на човека за природата се изострят.

Гласовете я пришпорваха да се хвърли в атака и да приключи час по-скоро. Да нападне първа, за да диктува условията на битката. Кими обаче отказа да се вслуша в тях. Знаеше, че разполага с достатъчно време. Торстен, Улрик и Дитлеу няма да приключат извратената си игра, докато не утолят жаждата си за кръв. А това нямаше да стане бързо.

— Ще тръгна покрай предела и противопожарната просека — съобщи тя високо, за да покаже на гласовете, че ще трябва да се примирят. — Пътят се удължава, но пак ще стигнем до имението.

Благодарение на това свое решение Кими видя чернокожите мъже да дебнат с лице към гората. Видя и клетката с бясното животно. Забеляза, че върху панталоните си мъжете са нахлузили и протектори за крака, стигащи до слабините.

Кими пристъпи по-навътре в гората и реши да изчака естествения развой на събитията.

Проехтяха първите викове, а пет минути по-късно — и първите изстрели.

Намираше се на ловната територия.

41.

Той тичаше с отметната назад глава и виждаше как под краката му се стрелкат сухи листа и коварни клони. Гневните викове на Асад останаха далеч зад гърба му и накрая съвсем заглъхнаха.

Намали скоростта. Мъчеше се да отскубне ръцете си, залепени здраво с тиксо. Ноздрите му пресъхнаха от ускореното дишане. Тилът го заболя от непрекъснатото навеждане назад, за да вижда поне къде стъпва.

Най-належащо му се струваше да махне лепенката над очите си. Защото очакваше всеки момент да го връхлетят: ловците — откъм имението, гоначите — един бог знае откъде. Колкото и да въртеше тялото си на всички страни, през тесния процепа виждаше само дървета. Неочаквано някакъв нисък клон го шибна през лицето и го отхвърли назад.

— Мамка му! — процеди той. — Мамицата му!

Изправи се с усилие и напипа отчупен клон на височината на главата си.

Пристъпи към ствола, наниза лепенката над клона така, че да се допре до едната му ноздра, и отпусна назад глава. Тиксото пристегна тила му още по-силно, но не му помогна да свали лепенката от очите си, защото беше залепнала твърде здраво за клепачите.

Пробва повторно, като се опитваше да държи очите си затворени, но усети как кожата на клепачите му се изпъна заедно с тиксото и очите му се обърнаха.

— По дяволите! — изруга Карл и започна да върти глава наляво-надясно, докато клонът дращеше единия му клепач.

Тогава за пръв път чу виковете на гоначите. Оказаха се по-близо, отколкото предполагаше. Вероятно на няколко метра, ала в гората се затрудняваше да прецени разстоянието. Вдигна глава, та клонът да се изхлузи изпод лепенката над очите му, и установи, че вече може да вижда почти всичко с едното си око.

Пред него се разстилаше гъста гора. Лъчите на слънцето прорязваха тук-там зелените корони. Не успя обаче да се ориентира за посоките на света: факт, достатъчен да му напомни, че шансовете му за оцеляване не са никак добри.

Карл преваля първата поляна и точно тогава проехтяха първите изстрели. Гоначите приближаваха на опасно близко разстояние и той се принуди да се притаи на земята. Доколкото можеше да прецени, противопожарната просека се намираше съвсем близо, а зад нея започваха пътеките през държавната гора. По права линия се намираше на не повече от 700–800 метра от мястото, където паркираха, но каква полза, щом нямаше представа в каква посока да поеме?

Чу как птиците литнаха над гората с шумно пляскане на крила. Движението из храсталаците се активизира. Гоначите викаха и удряха тояги една в друга. Животните се подплашиха и побягнаха.

„Ако са довели кучета, ще ме открият за секунди“ — помисли си Карл и плъзна поглед над купчина листа, навети от вятъра между двата филиза на един Y-образен клон.

Когато първият хищник хукна, Карл се сепна и тялото му подскочи неволно. После се претърколи към купчината листа и започна да се зарива в шумата.

„Дишай бавно и спокойно“ — заповяда си той, докато в ноздрите му нахлуваше уханието на хумус. Ако Торстен Флорин е раздал мобилни телефони на гоначите, сигурно вече ги е предупредил, че се приближават до избягал от плен полицаи, който в никакъв случай не бива да се отърве жив. Карл се молеше на бог и на всички сили Флорин да не го е направил. Но колко вероятно беше мъж като Флорин да не вземе предохранителни мерки? Гоначите, разбира се, бяха уведомени с кого си имат работа.

Зарит в шумата, Карл усети, че раната му се е разтворила. Ризата, напоена с кръв, залепна за тялото му. Ако има кучета, ще го надушат за нула време. А не получи ли лекарска помощ до час, може и да умре от кръвозагубата.

Как, в това положение, да помогне на Асад? А ако се случи чудо и все пак Карл оцелее, а Асад умре, как ще живее с тази мисъл? Не би

издържал. Вече изгуби един партньор. И до известна степен се чувстваше виновен за смъртта му.

Пое си дълбоко въздух. Няма да позволи подобно нещо да се повтори. Пък ако ще да гори в ада. Ако ще да го тикнат в затвора. Ако ще да плати с живота си.

Издуха няколко листа, полепнали по очите му. Чу свистене. Постепенно то започна да се усилва, да се превръща в забързано дишане и слаб лай. Пулсът му се ускори. Раната в рамото му вече пулсираше. Надуши ли го куче — край.

Целенасочените стъпки на гоначите отекваха все по-отчетливо. Те се смееха, викаха и вдигаха достатъчно шум да подгонят дивеча.

Пращенето на съчки спря и Карл усети, че животното го гледа.

Той издуха още няколко листа от очите си и се вгледа в наведената напред глава на лисица. Кървясали очи, пяна около устата. Дишаше с мъка като тежкоболна, а мускулите ѝ потръпваха в непрекъснати спазми, предвестници на агония.

Животното просъска, когато го забеляза под шумата. Просъска и когато той притаи дъх. Оголи свирепо зъби, наведе глава и се притаи до него.

Изведнъж се вцепени. Проточи шия назад, все едно надушваше опасност. После пак се обърна към Карл и внезапно, сякаш в прилив на отрезвяване, се сгуши към земята и легна в краката му, заравяйки се в шумата с помощта на муцуната си, от която капеше пяна.

И скрита под листата, лисицата затаи дъх — точно като Карл.

Ято яребици литнаха към небето, подплашени от тупурдията на гоначите. Проехтяха няколко изстрела. При всеки гръм тръпки пролазваха Карл, а лисицата се тресеше в краката му.

Видя как кучетата притичаха да вдигнат отстреляните птици, а не след дълго — и самите ловци, но само като силуети, шарещи по обезлистените храсти.

Общо наброяваха около десетина души. Всички с ботуши с връзки и панталони за голф или бричове. Приблжиха се още и Карл разпозна личности от елита на датското общество. „Дали да изляза и да им се покажа?“ — поколеба се за секунда той, но току зад важните особи забеляза домакина и двамата му приятели. Последните бяха приготвили арбалетите си за стрелба. Ако Флорин, Дюбьол-Йенсен или Прам го забележеха, щяха да пуснат стрелата веднага, а после —

да представят случилото се за злополука. Мъжете от дружинката щяха да потвърдят безрезервно версията им. Карл бе имал възможност да се увери каква солидарност крепи подобни приятелства. Ще махнат лепенките и ще инсценират нещастен случай.

Карл започна да диша плитко и бързо като лисицата. Какво ли са сторили на Асад? А какво готвят на самия Карл?

Ловците наближиха на няколко метра от купчината листа, а кучетата започнаха да ръмжат. Лисицата в краката на Карл задиша пошумно, неочаквано изскочи от укритието си и с цялата сила, на която е способно толкова малко животно, заби зъби в слабините на застаналия най-отпред ловец. Младият мъж нададе грозен вик — отчаян зов за помощ. Кучетата понечиха да нападнат лисицата, ала тя им се озъби и се изпика с разкراчени крака. После хукна презглава, докато Дитлеу се прицелваше.

Карл не чу стрелата да изсвистява във въздуха, но разбра, че ловецът е улучил, защото от далечината се разнесе жалното квичане на лисицата, бореца се със смъртта.

Кучетата подушиха урината на лисицата, а едно дори заби муцуна в краката на Карл, където бе лежала тя, но не усети неговата миризма.

„Бог да благослови тази лисица и пикнята й“ — помисли си Карл. Междувременно кучетата се бяха скупчили заедно със стопаните си около ранения, проснат на земята. Краката му потрепваха в спазми, а той крещеше от болка. Един от дружинката, надвесил се над него, се опитваше да спре кървенето. Разкъса шала си на тесни бинтове и превърза раната. С помощта на още двама вдигнаха мъжа.

— Добро попадение, Дитлеу — похвали го Торстен Флорин, когато Дитлеу се върна с окървавен нож и отрязаната опашка на лисицата в ръка.

После Флорин се обърна към другите:

— Ловът приключи, приятели. Съжалявам. Ще закарате ли Саксенхолт веднага в болница? Ще повикам гоначите, те ще го пренесат. Погрижете се да му сложат и ваксина срещу бяс. Човек никога не знае. И някой да притиска силно артерията с пръст, чухте ли? Иначе ще го изпуснем.

Извика нещо и от сенките изскочиха група чернокожи. Флорин изпрати четирима с ловците към болницата и нареди на останалите

четирима да останат. Двама от тях бяха въоръжени с елегантни карабини като на Торстен Флорин.

След като носачите се отдалечиха със стенещия Саксенхолт, тримата приятели от пансиона и четиримата чернокожи застанаха в кръг.

— Нямаме време, схващате ли? Този полицай е едва няколко години по-възрастен от нас. Не бива да го подценяваме.

— Какво да правим, когато го видим? — попита Дюбьол-Йенсен.

— Каквото бихте направи с изпредила се пред вас лисица.

Карл дълго се ослушва, за да се увери, че мъжете са се разпръснали. Насочиха се към другия край на гората. Следователно пред Карл се откриваше свободен път към имението. Ако, разбира се, другите четирима чернокожи не се завърнат да довършат започнатото.

„Бягай!“ — рече си той, стана и отметна глава назад с надеждата непокритото му с тиксо око да го направлява през гъстото подгорие.

„Дано в халето намеря нож, та да си освободя ръцете. Може Асад да е още жив!“ — стрелна се през ума му, докато храстите дърпаха дрехите му, а кръвта се стичаше от рамото му.

Усещаше как го побиват ледени тръпки. Ръцете на гърба му трепереха. Дали не бе изгубил прекалено много кръв? Дали не беше твърде късно?

Чу как наблизко няколко джипа дават газ и потеглят. Значи остъкленото хале се намираше съвсем наблизко.

Тъкмо си го помисли и покрай главата му профуча стрела. Мина на косъм и се заби дълбоко в дървото отпред. Едва ли човек би могъл да я изтръгне оттам.

Извъртя се настрани, но не видя нищо. Къде бяха застанали стрелците? Изсвистя още една стрела и разпори кората на друго дърво.

Викове на гоначите се усилиха.

„Бягай, бягай, бягай! — крещеше всичко в него. — Само не падай. Прикривай се зад храстите, за да не им излезеш на мушка. Но къде да се скрия? Там?“

Знаеше, че ще го хванат. Просто не можеше да се примири с участието си. Тези негодници няма да мирясат, докато не му видят сметката.

Чуваше как сърцето му бие в гърдите до пръсване.

Опита се да прескочи един бързей, но обувките му почти потънаха в тинята. Подметките натежаха, краката му подгизнаха.

„Не спирай да бягаш!“

Отстрани просветна поляна. Бързеят остана зад гърба му. Струваше му се, че с Асад дойдоха именно от тази поляна. Значи трябва да завие надясно. Нагоре и надясно. Едва ли остава много.

Стреляха отново. Този път стрелата полетя съвсем встрани. И ето че Карл се озова в двора. Сам-самичък с лудешки биещо сърце на десет метра от широката врата на халето.

Измина половината разстояние, когато следващата стрела се заби в земята до него. Стрелецът се беше прицелил там съвсем преднамерено, с цел да му покаже, че ако не спре, следващата стрела няма да го пропусне.

В този миг всичките му защитни механизми блокираха. Карл спря и застана с поглед, забит в земята. Очакваше да му се нахвърлят, а павираната алея да се превърне в лобното му място.

Пое си дълбоко въздух и бавно се обърна. Гледаха го не само трима белокожи и четирима тъмнокожи мъже, а и групичка мургави деца с любопитни очи.

— Добре. Сега можете да си вървите — отпрати ги Флорин.

Чернокожите подбраха децата пред себе си и се отдалечиха.

Накрая останаха само Карл и тримата мъже. Потни и иронично усмихнати. Лисичата опашка се полюляваше на арбалета на Дитлеу Прам. Ловът бе приключил.

42.

Тикаха го пред себе си, а той вървеше със сведен поглед. Светлината в халето го заслепяваше, а и не искаше да вижда останките от Асад. Отказваше да става свидетел на онова, което безпощадните челюсти на хиената са причинили на човешка плът.

Изобщо не искаше да гледа нищо повече. Да правят с него каквото искат. Само да не го карат да присъства на издевателствата им.

Един от мъжете се разсмя гърлено. Присъединиха се и другите двама. Ужасен от зловещия им хохот, Карл се опита да стисне клепачи, доколкото му позволяваше тиксото.

„Как е възможно да се смееш на чуждото нещастие и смърт? Какво са преживели тези хора, та са се превърнали в такива чудовища?“

Неочаквано някакъв глас избълва порой от ругатни на арабски. Тези гърлени дрезгави звуци целяха да предизвикат гняв, но за миг Карл забрави за цялата сериозност на ситуацията и изпита прилив на неописуемо щастие. Чак сега се осмели да вдигне глава.

Асад беше жив!

Отначало Карл не го видя. Зад лъскавите решетки забеляза само хиената, която ги гледаше свирепо. После отметна глава назад и съзря Асад. С обезумели очи и кървави рани по ръцете и лицето, сириецът се бе покатерил като маймуна по решетките и висеше кажи-речи от тавана на клетката.

Чак тогава Карл забеляза, че хиената куца със задния си крак. Животното скимтеше при всяка плаха крачка. Смехът на тримата мъже секна.

— Изроди! — извика яростно Асад.

Ако устата му не беше залепена с тиксо, Карл щеше да се усмихне. Дори в такава смъртна опасност Асад не губеше присъствие на духа.

— Все някога ще паднеш. И тогава животното вече ще е разбрало как да ти види сметката — процеди Флорин.

В очите му гореше гняв, защото Асад бе осакатил най-великолепния екземпляр в зоологическата му градина. Уви, проклетникът имаше право: Асад не би могъл да виси така до безкрай.

— Не е много сигурно — обади се Дитлеу. — Този орангутан ми се вижда доста безстрашен. Падне ли върху хиената с това туловище, тя едва ли ще оцелее.

— Майната ѝ на тъпата хиена! И без това не може да върши онова, за което е създадена — подхвърли Флорин.

— Какво ще правим с тези двамата? — тихо попита Улрик Дюбьол-Йенсен.

Изглежда, изведнъж се бе почувствал уязвим и несигурен — често срещан ефект, когато кокаинът започне да изчерпва действието си. Карл се обърна към него. Ако можеше да каже нещо, щеше да ги посъветва да ги пуснат. Едно убийство представляваше поемане на излишен риск. Росе ще мобилизира всички отдели, когато Карл и Асад не се появят на работа на следващия ден, и полицията ще стигне до Флорин. По-добре тримата да ги пуснат и да избягат в другия край на земното кълбо, та никой да не ги намери. Това е единственият им шанс, искаше да ги увери Карл.

Но Карл не можеше да обели и дума, защото тиксото затваряше плътно устата му. Пък дори и да можеше, мъжете нямаше да се хванат. Торстен Флорин не би пожелал средства да заличи следите от деянието си. Ако ще да се наложи да опожари всичко до основи. Сега Карл не се съмняваше в способностите му.

— Да го пуснем при другия. Все едно ми е какво ще се случи — спокойно предложи Флорин. — Довечера ще се отбием и ако още са живи, ще пуснем вътре още няколко звяра. Тук не страдаме от липса на избор.

Въпреки лепенката Карл започна да мучи и да рита с крака. Този път беше решен да не се предава без бой.

— Какво ти става, Мьорк? Защо протестираш?

Дитлеу Прам се приближи, като се пазеше от нескопосаните му ритници. Вдигна арбалета и се прицели в окото му.

— Престани — заповяда той.

Карл се поколеба дали въпреки това да не го ритне, та да се приключи веднъж завинаги. Отказа се. Прам протегна свободната си ръка и дръпна лепенката над очите му.

Сякаш изтръгна клепачите му и очите му останаха незащитени в орбитите. Светлината прониза ретината и за миг го заслепи.

После ги видя. Тримата стояха с разперени като за прегръдка ръце. В очите им прочете, че това ще бъде последната му схватка.

Въпреки значителната кръвозагуба и омаломощението си Карл продължи да рита ожесточено и да ръмжи под лепенката, че изроди като тях винаги си получават заслуженото.

Неочаквано по пода се стрелна сянка, Флорин също я забеляза. В дъното на халето нещо изтрополя. После пак. Покрай мъжете профучаха котки, следвани от еноти, хермелини и птици, шумно пляскащи с криле към алуминиевите греди под стъкления покрив.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика Флорин, докато Улрик Дюбьол-Йенсен гледаше как едно късокрако виетнамско шкембесто прасе обикаля клетките.

В позата на Дитлеу Прам се долавяше силно напрежение. Бдителността в погледа му се изостри, докато вдигаше арбалета от пода.

Карл отстъпи назад. Шумът в помещението се усилваше и то постепенно се изпълни със звуци на животни, пуснати на свобода.

Карл чу как Асад се разсмя зад решетките. Тримата мъже започнаха да ругаят под засилващото се трополене, грухтене, лаене, съскане и пърхане на крила.

Карл обаче не чу как жената се приближи.

Неочаквано тя застана пред тях, обута в дънки, затъкнати в чорапите ѝ. В едната си ръка стискаше пистолет със заглушител, а в другата държеше парче замразено месо.

Стори му се красива. Беше праметнала чанта през рамо. С омиротворено лице и блеснали очи.

Тримата злосторници онемяха. Напълно ослепяха за тичащите наоколо животни. Вцепени ги не пистолетът, нито неочакваната поява на жената, а идеята, която въплъщаваше. В очите ѝ гореше пламъкът на чернокож, осъден на линчуване от Ку Клуks Клан; на свободомислещ, изправен пред Инквизицията.

— Здравсти — поздрави тя и кимна последователно на всички присъстващи. — Пусни го, Дитлеу — тя посочи арбалета и ги помоли да отстъпят крачка назад.

— Кими! — подхвана умолително Улрик Дюбьол-Йенсен.

Една-единствена дума, заредена и с привързаност, и със страх. Но като че ли обичта надделяваше над страха.

Тя се усмихна, когато няколко гъвкави видри подушиха краката им и избягаха на свобода.

— Днес всички сваляме оковите — обяви Кими. — Какъв прекрасен ден, нали? Ей ти — обърна се тя към Карл, — подай ми онзи кожен ремък — и посочи към клетката на хиената. — Ела, миличка — прошепна тя на раненото животно, което дишаше тежко, без нито за миг да изпуска тримата мъже от поглед. — Ела да си хапнеш вкусно месце.

Тя провря парчето месо през решетките и зачака миризмата да примами животното. То се приближи, а Кими вдигна ремъка от пода и го промуши внимателно в клетката така, че примката да захване месото.

Хиената бързо се изкуши, подведена от настъпилото затишие. Посегна с уста към месото. Кими незабавно я хвана в примката, Дитлеу Прам хукна към изхода, а другите двама се развикаха възмутено.

Кими вдигна пистолета и стреля. Прам рухна върху каменния под по очи и простена, а Кими завърза примката за решетките, докато хиената въртеше бясно глава, за да се измъкне.

— Ставай, Дитлеу — прошепна Кими.

Понеже той не успя, тя изпрати другите двама да го вдигнат.

Карл и преди бе виждал как куршум поваля беглец, но не и как с един изстрел се строшава ямката му зад коляното.

Дитлеу Прам пребледня като платно, не смееше да гъкне. Кими и тримата мъже сякаш участваха в ритуал, който не допуска и най-малкото отклонение от обредните действия. Във въздуха тегнеше нещо недоизказано, но известно на всички.

— Отвори клетката, Торстен — тя вдигна поглед към Асад; той продължаваше да виси от тавана на клетката. — Ти ме следеше на гарата, нали? Слез.

— Слава на Аллах! — чу се отгоре, докато Асад с мъка отместваше схванатите си крака от решетките.

След като се спусна, едва стъпваше. От висенето всичко му беше изтръпнало.

— Торстен, изведи го от клетката — разпорежи Кими и изчака. — А сега тримата влезте вътре.

— О, боже, само това не! — прошепна Улрик. — Не ми го причинявай, Кими. Никога не съм те наранявал!

Той се мъчеше да събуди съжалението ѝ с тъжната си физиономия, но Кими остана неумолима.

— Влизайте — повтори тя.

— По-добре ни застреляй — обади се Флорин, докато влачеше Дитлеу Прам към клетката. — Попаднем ли в затвора, няма да оцелеем.

— Знам, Торстен. Ще го имам предвид.

Прам и Флорин мълкнаха.

— Тя ще ни убие, не разбирате ли? — прохленчи Улрик Дюбъл-Йенсен.

Кими изчака вратата на клетката да щракне и запрати пистолета в далечния ъгъл на халето.

Оръжието издрънча гръмко.

Карл погледна как Асад разтърква вцепенените си ръце и крака с усмивка.

С изключение на кървящата рана в рамото на Карл събитията взеха положителен обрат.

Тримата мъже в клетката започнаха да се надвигват.

— Хвани я! — изкрещя единият на Асад.

— Ней вярвай! — насъскваше ги Флорин.

Жената не помръдваше от мястото си. Наблюдаваше случващото се като сцена от стар, отдавна забравен филм, който по неволя се налага да си припомни.

Приближи се до Карл и махна лепенката от устата му.

— Знам кой си — каза тя. Само толкова.

— Аз също знам коя си — Карл пое с облекчение въздух в дробовете си.

Тримата затворници мълчаха.

Флорин пристъпи напред към решетките.

— Не разбирате ли, че ако не реагирате веднага, след пет минути тя ще е единствената жива тук? — Изглежда последователно Карл и Асад в очите. — Кими не е като нас, чувате ли? Тя убива хората, не ние. Да, ние нападаме и пребиваваме хора, но само Кими ги убива.

Карл поклати глава с усмивка, Флорин се числеше към вечните оцеляващи. Те превръщат всяка трудност в трамплин към успеха. Те не се признават за победени, докато не дойде онази с косата, Флорин не просто се бореше за живота си, а действаше с цинична безскрупулност. Та нали само преди минути се бе опитал да пребие Карл и бе хвърлил Асад на освирепяла хиена?

Карл погледна Кими. Очакваше да я види усмихната, но не и с толкова доволна хладнокръвна гримаса. Приличаше на изпаднала в транс.

— Погледнете я — изпъшка Дитлеу, притиснал юмрук към ужасната си рана. — Възразява ли срещу казаното? Чувства ли изобщо нещо? Погледнете как трепери палецът ѝ, а тя дори не забелязва. Съжалява ли за стореното? Ни най-малко. Ще ни убие, без да ѝ мигне окото!

В съзнанието на Карл като на лента преминаха всички издевателства на компанията от пансиона. Дали пък мъжете не казваха истината? Или просто се надяваха да го изманипулират?

Флорин взе думата. Вече беше изгубил осанката си на кукловод. Приличаше на съвсем обикновен човек.

— Действахме по указания на Кристиан Волф. Той ни обясняваше как да си набележим жертви. Биехме ги, докато ни втръсне. А през това време тази прокълната жена чакаше отстрани да дойде нейният ред. Е, понякога се включваше и в побоя. — Флорин направи пауза и кимна, все едно отново си припомня всичко. — Винаги обаче тя умъртвяваше жертвите. Повярвайте ни. С изключение на Коре, нейно бивше гадже, което Кристиан уби, защото двамата се спречкаха. Иначе ние просто подготвахме почвата за Кими. Убийствата извършваше тя. Никой друг. И това ѝ харесваше!

— За бога — простена Улрик Дюбьол-Йенсен. — Спрете я! Торстен говори истината!

Карл долови прелом в общата атмосфера, а и в самия себе си. Видя как Кими отваря бавно чантата на рамото си, но все още със завързани ръце и обезсилен от кръвозагубата, не намери сили да предприеме каквото и да било.

Забеляза как тримата мъже притаиха дъх, а Асад, навярно досетил се какво предстои, се мъчеше да се изправи.

Кими намери каквото търсеше: ръчна граната. Дръпна предпазителя и я стисна в ръка.

— Не си направила нищо лошо, миличка — погледна тя хиената в очите. — Но с този крак няма да оцелееш.

Погледна Карл и Асад, докато Улрик Дюбъл-Йенсен крещеше, че е невинен, готов е да изтърпи полагащото му се наказание и ги заклеваше да му помогнат.

— Ако ви е мил животът, отстъпете назад. Веднага!

Карл понечи да се възпротиви, но все пак направи няколко крачки назад. Пулсът му се ускори.

— Ела, Асад — подкани го той.

Всъщност помощникът му вече пълзеше заднешком.

Двамата се отдалечиха на безопасно разстояние, а тя пхна гранатата в чантата си и я метна през решетките в далечния ъгъл на клетката. Отскочи назад, Флорин се хвърли към гранатата, безуспешно опитвайки се да я избута през решетките, ала тя се взриви и превърна халето във врящ котел от животински вой и нескончаем грохот.

Взривната вълна отхвърли Карл и Асад към няколко по-малки клетки, които се строполиха отгоре им и така ги спасиха от продължителния дъжд от стъклени парчета, изсипал се върху тях.

Най-сетне шумотевицата поутихна. Чуваха се само животните. Карл усети как ръката на Асад напипва крака му сред купчината железни отломъци.

Асад издърпа Карл към себе си и се увери, че той е добре. Асад също не бе пострадал сериозно. Освободи ръцете на Карл.

Гледката беше потресаваща. На мястото на голямата клетка сега се въргаляха парчета желязо и късове от човешки тела. Тук торс, там крак. Глави с изцъклени мъртвешки очи.

През професионалната си кариера Карл бе виждал много трупове, но обикновено полицейският екип пристигаше на мястото, когато кръвта вече бе спряла да тече, и заварваше просто безжизнени тела.

А сега видя отблизо колко тънка е границата между живота и смъртта.

— Къде е тя? — попита Карл и отвърна поглед от онова, което допреди минута бяха трима мъже в клетка.

Много работа чакаше техническия екип.

— Не знам — отвърна Асад. — Някъде тук трябва да е.

Помогна на Карл да се изправи. Карл усещаше ръцете си като две притурки, напълно автономни от тялото му. Само раненото му рамо не бе изгубило чувствителността си.

— Да излезем оттук — предложи той и заедно с Асад се отправиха към светлината от вратата.

Тя ги чакаше там. Със сплъстена мръсна коса и очи, които обемаха цялата мъка и трагичност на света.

Обясниха на чернокожите, че могат да си вървят. Никой няма да им търси сметка. В безопасност са. Да освободят животните и да изгасят пожара.

Жените придърпаха децата към себе си, а мъжете се вторачиха в дима, плъпнал през строшения стъклен покрив на халето.

Един от мъжете извика нещо и всички се разтичаха.

Кими тръгна доброволно с Асад и Карл. Показа им пътя към просеката и посочи откъде се отваря портата. Обясни им кои пътеки към гарата са най-сенчести.

— Правете с мен каквото искате — каза тя. — И бездруго вече съм умряла. Осъзнавам вината си. Да слезем заедно до гарата. Там съм скрила чантата си. Написала съм всичко, което си спомням.

Карл се опита да ѝ обясни за сандъчето и в каква неизвестност години наред са живели роднините на загиналите: неизвестност, която най-после може да бъде разбулена. Говореше ѝ за хорската болка от загубата, за страданието да не знаеш кой е убил детето ти и къде са изчезнали двамата ти родители. Искаше тя да проумее, че от действията ѝ са пострадали не само жертвите, а и близките им.

По вгълбеното ѝ изражение не личеше да възприема думите му. Тя вървеше напред с отпуснати встрани ръце. Счупеният ѝ пръст стърчеше. Очевидно убийството на тримата ѝ приятели бележеше края и на нейния живот. „Такива като нея не оцеляват дълго в затвора“ — знаеше от опит Карл.

* * *

Излязоха на железопътните релси на стотина метра от перона. Коловозът пресичаше гората като начертан с линия.

— Елате да ви покажа къде съм скрила чантата си — тя ги дръпна към храстите.

— Аз ще я извадя — настоя Асад и се провря покрай нея.

Вдигна чантата и я занесе до перона с протегната напред ръка, сякаш се боеше вътре да няма друга граната.

Този Асад!

На перона той разкопча ципа на чантата, обърна я и изсипа цялото ѝ съдържание въпреки протестите на Кими.

Отвътре действително изпадна тетрадка. Бегъл преглед потвърди, че първите страници са нагъсто изписани и съдържат имена на места, събития и дати.

Просто невероятно!

Асад разтвори вързопчето; Кими простена и се хвана за главата.

Асад направи същото, след като видя съдържанието му.

Мумифицирано миниатюрно човече с кухи орбити, почерняла глава и разперени пръсти, облечено в кукленски дрешки.

Кими посегна към трупчето. Двамата мъже не я спряха. Тя вдигна телцето и го притисна към гърдите си.

— Скъпа Миле, скъпа Миле, всичко свърши. Мама е тук и повече няма да те изостави — плачеше Кими. — Винаги ще бъдем заедно. Ще ти подаря малко мече и ще си играем по цял ден.

Никога през живота си Карл не бе изпитвал върховното щастие да поеме в ръцете си своята рожба след появата ѝ на бял свят. Ала по някакъв начин изпитваше желание да го преживее — макар и от разстояние, по бащински.

Гледайки Кими, той почувства как нещо го прободеше право в сърцето и успя да съпреживее мъката ѝ. Повдигна отмалялата си ръка и извади от джоба на ризата си малкия талисман — плюшеното мече, което бе открил в сандъчето. Подаде го на Кими.

Тя не промълви нито дума. Стоеше вцепенена и гледаше играчката. Бавно отвори уста, наклони глава и изкриви уста. Не можеше да се определи дали се кани да заплаче, или да се усмихне.

До нея Асад стоеше напълно обезоръжен и притихнал със смръщени вежди.

Кими посегна предпазливо към мечето. В мига, когато го усети в дланта си, тя се разтопи, вдиша дълбоко и отметна глава назад.

Карл избърса потеклия си нос и погледна встрани, за да не се размекне съвсем. Неколцина пътници чакаха влака. Карл бе паркирал колата до самата гара. Обърна се и видя как влакът се задава.

После пак погледна жената. Тя вече дишаше спокойно, притиснала детето и мечето към гърдите си.

— Е — тя въздъхна и сякаш отмахна от плещите си бремето на десетилетни страдания, — гласовете замлъкнаха. — Засмя се, а по бузите ѝ рухнаха сълзи. — Замлъкнаха, няма ги — повтори тя и погледна към небето. Изведнъж по лицето ѝ бе плъзнало непонятно за Карл спокойствие. — О, скъпа Миле, сега сме само двете с теб. Истина е!

И тя започна да се върти с детето в обятията си, а краката ѝ направо се отлепиха от земята.

Влакът вече приближаваше на десетина метра, Карл забеляза как стъпките ѝ се приближават до ръба на перона.

Асад нададе предупредителен вик, Карл вдигна глава и погледна в очите на Кими, изпълнени с благодарност и душевен мир.

— Само ние двете, любимо мое момиче — отрони тя и полетя към релсите.

След секунда Кими я нямаше. Чуваше се само отчаяният вой на спирачките.

ЕПИЛОГ

От железопътния преход по пътя към имението се точеше дълга колона от автомобили със сигнални светлини. Цялата местност се къпеше в синкав воал. Разнасяше се вой на сирени от противопожарни и полицейски возила. Навсякъде се мяркаха полицейски значки, автомобили на спасителни екипи, журналисти и любопитни зяпачи, които пречеха на специалистите да си вършат работата. По релсите сновяха забързани криминални експерти и спасители. Цареше суматоха.

Карл още се чувстваше замаян, но медицинският екип спря кървенето. Сега Карл кървеше отвътре. Буцата в гърлото му нарастваше.

Седнал на пейка в чакалнята на гара Дюемусе, той прелистваше тетрадката на Кими. Вътре беше описала издевателствата на компанията с безпощадна откровеност: как са нападнали брата и сестрата в Ръорви, впрочем напълно произволно избрани; гаврата с младежа, когото съблекли гол след фаталния удар. Описваше как са отрязали пръстите на братята близнаци, как са отвлекли възрастната двойка, как са убили Бруно и Кайл Басет — цялата дълга върволица хора и животни. В тази тетрадката беше описано всичко. Там Кими признаваше и вината си за всички убийства. Използвала различни прийоми. Явно знаеше как да отнема живот. Как да повярваш, че това е същата онази жена, която им спаси живота и сега лежеше, премазана на релсите заедно с детето си?

Карл запали цигара и прочете последните страници. Там се говореше за разкаяние. Не за убийството на Олбек, а за убийството на Тине. Кими пишеше, че не е искала да ѝ дава смъртоносна свръхдоза. В противните думи прозираше нюанс на нежност; проява на осъзнатост, от която бяха лишени другите ужасяващи деяния. Думи от рода на „сбогом“ и „последното дихание на Тине“.

Тази тетрадка щеше да предизвика истерия в медиите и срыв в акциите на борсата след оповестяването кои личности са замесени в

скандала.

— Веднага размножи написаното в тетрадката — поръча Карл на Асад.

Помощникът му кимна. До окончателното приключване на случая имаха малко работа. От виновниците остана само един и в момента той лежеше в затвора. Трябваше да съобщят на роднините на жертвите какви подробности са излезли наяве и да им уредят обезщетения от наследството на Прам, Флорин и Дюбьол-Йенсен.

Карл прегърна Асад и се отказа от помощта на кризисния психолог, който поиска да поговорят. Карл си имаше доверен терапевт.

— Сега заминавам за Роскилде, а теб колегите ще те закарат в Управлението. Ще се видим утре, Асад. И тогава ще поговорим повече, нали?

Асад кимна. Вече бе успял да подреди всичко в главата си. А и с Карл биха се разбрали и без думи.

Къщата на улица „Фазанова“ в Роскилде го посрещна притъмняла и притихнала, със спуснати щори. Докато Карл шофираше, по радиото съобщиха за кървавите събития в Айлstrup и за ареста на зъболекар, заподозрян за нападенията в центъра. Задържали го при опит да похити цивилна полицайка на площад „Николай“ до „Стуре Киркестрее“. Какво си въобразяваше този идиот?

Карл си погледна часовника. Възрастните хора си лягат рано, но още нямаше седем и половина. Натисна звънеца и преди да отмести пръста си, крехката старица отвори и се загърна грижливо в тънкото си кимоно.

— Кажете — сънливо подхвана тя с объркан вид.

— Извинете за безпокойството, Ивет Ларсен. Аз съм Карл Мьорк — полицаят, който идва тук преди няколко дни. Помните ли ме?

— А, да — усмихна се тя. — Вярно! Сега ви познах.

— Нося добри новини за Марта. Открихме убиеца на децата й. Справедливостта възтържествува, така да се каже.

— О — отрони само Ивет и посегна към гърдите си. — Колко жалко.

Тя се усмихна скръбно и някак извинително.

— Трябваше да ви се обадя. Съжалявам, че не го направих. Така щяхте да си спестите идването. Марта почина вечерта, когато се отбихте. Нямаше връзка с посещението ви. Просто силите съвсем я бяха напуснали.

Сложи ръка върху рамото на Карл.

— Но ви благодаря. Тази новина сигурно щеше да я зарадва много.

Карл седя дълго в колата, вторачен във фиорда при Роскилде. Светлините от града прорязваха тъмната вода с дългите си ивици. При други обстоятелства гледката би го изпълнила със спокойствие, но в момента Карл не намираше покой.

„Не отлагай — звучеше непрекъснато в главата му. — Не отлагай, защото докато се усетиш, времето ти е изтекло.“

Ако беше разрешил случая няколко седмици по-рано, Марта Йоренсен щеше да умре със съзнанието, че убийците на децата ѝ са си получили заслуженото. Това би я изпълнило с душевен мир, а Карл — с удовлетворение, задето е донесъл успокоение на една изтерзана майка.

„Не отлагай.“

Пак погледна часовника и извади мобилния си телефон. Дълго се взираше в клавишите и най-накрая набра номера.

— Добър ден. Клиника за гръбначни заболявания — обади се администратор.

В далечината се чуваше телевизор и думите „Айлstrup“, „Дюехолт“, „Дюемусе“ и „мащабна спасителна зооакция“.

Новината бе стигнала и до болницата.

— Обажда се Карл Мьорк, близък приятел на Харди Хенингсен. Ще бъдете ли така добра да му съобщите, че утре ще го посетя?

— Разбира се, но в момента той спи.

— Тогава му предайте веднага щом се събуди.

Карл прехапа долната си устна и плъзна поглед над водата. През живота си не бе вземал по-съдбоносно решение.

И съмненията го пронизаха като нож.

Пое си дълбоко дъх, набра следващия номер и след няколко секунди, продължили в съзнанието на Карл години, Мона Ибсен

вдигна.

— Здравей, Мона. Обажда се Карл. Извинявай за последния път.

— О, изобщо да не ти пука — съвсем искрено отвърна тя. — Чух за станалото днес, Карл. Всички телевизии съобщиха. Видях те на кадри от местопроизшествието. Лошо ли си ранен? Къде си в момента?

— В колата. Гледам фиорда при Роскилде.

Тя се смълча за малко. Явно се опитваше да прецени колко е травмиран.

— Добре ли си, Карл?

— Не. Не бих казал, че съм добре.

— Идвам веднага. Стой спокойно и чакай. Не мърдай от мястото си. Гледай водата и дишай дълбоко. Ще дойда за нула време. Обясни ми къде точно се намираш и идвам.

Той въздъхна. Колко мило!

— Няма нужда — позасмя се той. — Не се притеснявай за мен, не съм чак толкова зле. Просто искам да обсъдим нещо. Опасявам се, че не е по силите ми да обозра последствията от него без твоята помощ. Ако дойдеш у дома, ще се радвам.

Постара се много. Подкупи Йеспер с пари за пицария и кино — за десетима души. Парите щяха да стигнат и за дюнери след киното. Обади се във видеотека и помоли Мортен да слезе направо в стаята си, когато се прибере.

Свари кафе и чай. Разтреби дивана и масичката като никога.

Тя седна до него на дивана и сплете пръсти в скута си. Очите ѝ го гледаха внимателно. Слушаше всяка негова дума и кимаше, когато той млькнеше за дълго. Не коментираше. Изчака го да приключи.

— Искаш да гледаш Харди в дома си, но те е страх — обобщи Мона. — Знаеш ли какво ще ти кажа, Карл?

Той усети как всичките му движения се забавят като на каданс. Главата му кимаше механично, а дробовете му работеха, все едно са ковашки мехове.

— Знаеш ли, Карл? — повтори тя.

Карл изобщо не искаше да узнава отговора. Искаше само тя да седи там до безкрай с разтворени за въпрос устни. Би умрял, за да ги

целуне.

— Не, не знам — отговори накрая колебливо той и изведнъж уханието ѝ се превърна в спомен, а очите ѝ — във видение.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Ти си истинска прелест — наведе се към него, а дъхът ѝ се сля с неговия.

„Каква жена!“ — помисли си той. Неочаквано телефонът звънна и Мона настоя Карл да вдигне.

— Обажда се Вига! — чу се разпаленият глас на съпругата му беглец. — Чух се с Йеспер. Иска да се нанесе при мен.

Докато я слушаше, Карл усещаше как райското усещане се изпарява от тялото му.

— Няма как да стане, Карл. Трябва да поговорим. След дваайсет минути съм при теб.

Понечи да се възпротиви, но Вига вече беше затворила.

Карл срещна примамливия поглед на Мона и се усмихна извинително.

Историята на живота му, разказана накратко.

Издание:

Автор: Юси Адлер-Улсен

Заглавие: Убийци на фазани

Преводач: Ева Кънева

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: датски

Издание: първо

Издател: ИК „Емас“

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: датска

Редактор: Цвета Германова

Коректор: Василка Ванчева

ISBN: 9789543572847

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5569>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.